

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

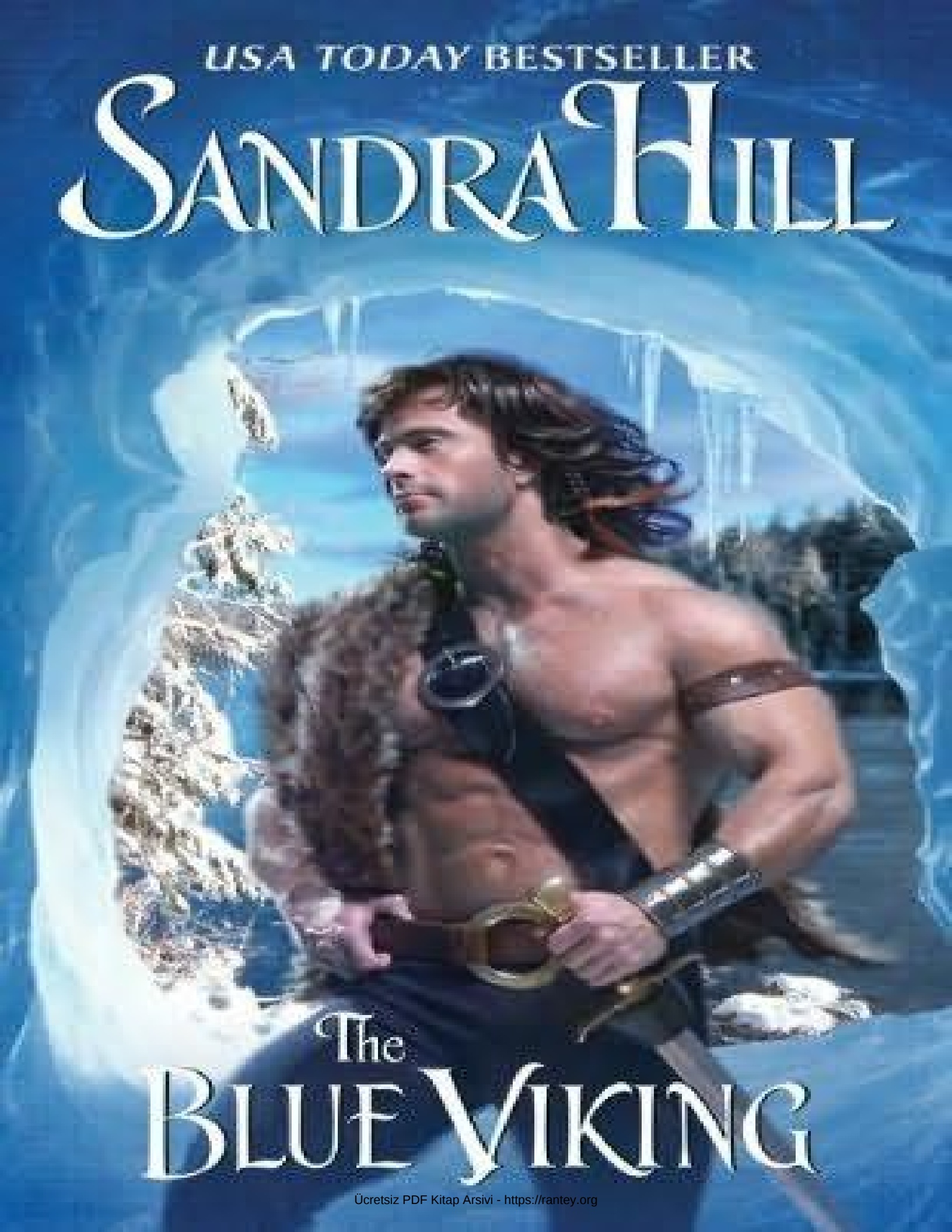
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

SANDRA HILL

A man with long brown hair, shirtless and wearing a dark fur cloak, stands in a snowy, mountainous landscape. He holds a sword with a gold hilt. The background shows a snow-covered mountain peak under a blue sky.

The BLUE VIKING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mavi Viking Sandra

Hill

 HarperCollins e-books

OceanofPDF.com

Bu kitap, İskoçya'da doğan ve kızlık soyadı Campbell olan kayınvalidem Ann Harper'a ithaf edilmiştir. O da bu kitapta anlatılan Campbell klanı kadar cömert, gururlu ve zekâ doludur. Onun için aile çok önemlidir... tıpkı benim Maire Campbell'ım gibi.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz	Birinci
Bölüm	İkinci
Bölüm	Üçüncü
Bölüm	Dördüncü
Bölüm	Beşinci
Bölüm	Altıncı
Altıncı	Bölüm
Yedinci	Bölüm
Sekizinci	Bölüm
Dokuzuncu	
Bölüm	Onuncu
Bölüm	n On
Birinci	Bölüm On
İkinci	Bölüm On
Üçüncü	Bölüm
On	Dördüncü
Bölüm	On
Beşinci	Bölüm O
Bölüm	
On	Yedinci Bölüm
On	Sekizinci Bölüm
Yazarın	Notu Yazar
Hakkında	
Sandra Hill	Yazarının Diğer
Kitapları	Praise
Telif	Hakkı
Yayıncı	Hakkında

OceanofPDF.com

Önsöz

Kaupang, Kuzey Bölgesi, M.S. 935

"Domuz çocuk! Domuz çocuk! Çöpün av köpeği!"

Rurik, pazar meydanında kendisine sataşan bir grup genci fark edince telaşla başını kaldırdı. "Thor'un ayak tırnakları!" diye mırıldandı ve canını kurtarmak için koşmaya başladı... sekiz yaşındaki sıska bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı.

Normalde Rurik, kalabalık ticaret kasabasının seslerinden ve kokularından zevk alırdı. Kızarmış koyun eti şişte dönüyordu. Bal damlayan yulaflı kekler. Sıcak bir maşanın etrafında cızırdayan sıcak bira. Kılıç yapımcısının örsünün çınlaması, çınlaması, çınlaması. Çeşitli hayvanların anırmaları ve melemeleri ve kişnemeleri ve gıdaklamaları ve vaklamaları. Mallarının tadına bakmaları için yoldan geçenleri kandıran satıcıların yalvarışları.

Ru ans, bildiği gibi, kuzey rüzgârındaki keskin çapaklar gibi hakaretler savurarak peşinden koştu. Bazıları yapıştı... tenine değilse bile, aşırı hassas ruhuna.

"Buraya geri dön, seni lanet herif."

"İhtiyacı olan şey, o domuz kokusunu silmek için buzlu bir fiyortta iyi bir smaç."

"Sığırcık kuşunun dişi domuzun memesini emdiğini mi sanıyorsun?"

Belki de bu yüzden bu kadar çirkin. Ha, ha, ha!" "Oink, oink, oink!"

Yüksek sesle nefes alırken, kolları adımlarına uyacak şekilde çılgınca pompalanırken bile, Rurik'in gözleri onların acı sözleri karşısında sulandı.

Neden benden bu kadar nefret ediyorlar?

Kendisi gibi İskandinav olmaları önemli değildi.

Onun sadece sekiz kış görmüş olması, onlarınsa on bir kıştan fazlasını görmüş olması önemli değildi.

Onlar iri yarı gençlerken, onun ufak tefek ve çelimsiz olması önemli değildi.

Banyo yapmadığı ve domuzların arasında yaşadığı için koktuğu doğrudu ama onu takip edenler o kadar da güzel kokmuyorlardı. Kesin olan bir şey varsa, kendisi de dahil olmak üzere hiçbiri geçen bahardan beri yıkanmamıştı.

Ama onlara böyle bir gaddarlığı hak edecek ne yapmıştı ki? Onlar da en az kendisi kadar yoksul, kötü giyimli ve kötü muamele görmüşlerdi.

Bazı insanlar alçaklıktan kendi iyiliği için hoşlanıyor olabilir mi?

Olmalı.

Ona ilk yetişen, demircinin oğlu Ivar oldu... aralarındaki en acımasız. Rurik, Tabakçı Gudrod'un tezgahının hemen ötesindeydi. *Vay be! Kötü kokulardan bahsediyoruz!* Şu anda deri işçisi, gerilmiş bir hayvan derisinin üzerine tavuk gübresi sürüyordu - derileri iyileştirmek için eski bir yöntem. Ivar ileri atılarak onu yere düşürdü.

"Hey, şimdi!" Gudrod bağırdı. "Defolun buradan, sizi aşağılık herifler. İşimi mahvedeceksiniz."

Ivar tüccara yan gözle bile bakmadan ayağa kalktı ve Rurik'i kirli tuniğinin arkasından tutarak yakındaki ağaçlık bir alana sürükledi. Orada, buz tutmuş karda, Rurik'i ciddi bir şekilde dövmeye başladı ve her darbesini, "Bu sana daha iyilerinden kaçmayı öğretecek," gibi yorumlarla işaretledi. Ne yazık ki Rurik çok daha küçüktü ve yapabildiği tek şey ellerini yüzüne kapatıp korumaktı.

Ivar'ın diğer arkadaşları da kısa sürede yetişti ve Rurik'e vurdukları yumruk ve tekmelere yenilerini eklediler. Karlı zeminde yuvarlanarak onu acımasızca dövmeye devam ettiler.

Aniden başka bir ses duyuldu. "Siz lanet olası piçlere buçukluk rahat bırakmanızı söylediğimi sanıyordum. Bazıları

İnsanlar o kadar kalın kafalı ki, buradan Hedeby'ye kadar ne zaman kışlarına tekme yiyip geri döneceklerini bilmiyorlar."

Rurik'e saldıranlar Stigand'ın geldiğini fark edince uğursuz bir sessizlik oldu. Onun "koruyucusu." Hoşnutsuzlar grubu hep birlikte ayağa kalktı ve geri çekilmeye başladı, ama Stigand liderleri Ivar'ı yakalamadan önce değil. Stigand sadece on yaşındaydı ama büyüktü... çok büyüktü

...yaşına göre. Ve taş kalpli. Ivar ve kindar arkadaşlarından bile daha fazla. Stigand sol eliyle Ivar'ın boynunu kavrayarak onu yerden kaldırdı. Sonra sağ yumruğunu geniş bir kavis çizerek Ivar'ın titreyen yüzüne savurdu. Kan fışkırmaya başlamadan önce bile kemiğin kırılma sesi duyuluyordu. Ivar'ın burnu kesinlikle kırılmıştı... hatta belki çenesi de. Stigand birkaç yumruk daha indirdi ve şimdi hıçkırarak ağlayan Ivar'ı korkak arkadaşlarının peşinden koşması için bıraktı.

Stigand Rurik'in ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Rurik'e bakarak başını dehşetle sallayan Stigand, "Acınacak haldesin," dedi.

"Biliyorum," dedi Rurik, artık birkaç yırtığı daha olan yırtık pırtık sütyenini fırçalayarak. Ama dünyadaki tek arkadaşına teşekkür e d e r e k gülümsedi.

Kısa bir süre sonra, o ve Stigand sırtlarını domuz ahırının duvarına dayamış oturuyorlardı. Stigand, Başparmak Yiyen adını verdiği küçük bir domuzla oynuyordu. Rurik'in Stigand'ın yüzünde yumuşaklık gördüğü tek an buydu... annesi tarafından reddedilen cılız domuz yavrusunu kucaklayıp okşadığı andı. Doğduğunda yavrunun gerçek bir cücesi olan bu yavru şimdi Stigand'ın özel bakımı altında geliyordu.

Rurik'in midesi açlıktan gurulduyordu.

Stigand ona baktı ve sırtıttı. "Yaşlı cadı eve gelmeden önce bir parça manchet ekmeği kapsan iyi olur."

Rurik başını salladı. "Tekrar dövüştüğümü görür görmez beni de döveceğinden eminim."

"Senin yaptığına savaşmak denemez," dedi Stigand kayıtsızca.

"Sadece hayatta kalıyorum. Sadece hayatta kalmak," diye cevap verdi Rurik iç çekerek. "Bu benim savaş tarzım... en azından şimdilik."

"O kaltak Hervor seni yakalarsa uzun süre hayatta kalamazsın. *Zavallı küçük nankör yetim çocuk.*" Bu sonuncusu, yaşlı cadının huş ağacından bir sopayla dövülmeden önce onlarla birlikte kullanmaktan hoşlandığı ifadenin bir taklidiydi.

Her iki çocuk da birbirlerine sııttı.

Rurik ve Stigand, domuz çiftliği sahibi Ottar tarafından kurtarılan bir düzine "yetim" arasındaydı... tabii buna yetim denebilirse... Ottar o kadar da kötü biri değildi ve niyeti de temizdi. Ne yazık ki karısı Hervor o kadar iyi kalpli değildi. Ayrıca ne yazık ki Ottar çoğu zaman evden uzakta olurdu. O yokken, tüm yetim çocuklar neredeyse ölesiye çalıştırılıyor ve en ufak bir ihlalde kırbaçlanıyordu.

Stigand birkaç yıl önce babasından ve ağabeylerinden korkunç işkenceler gördüğü doğduğu evden kaçtıktan sonra "kurtarılmıştı". Hervor'un attığı dayaklardan daha kötü bir şey olabileceğine inanmak zordu ama Rurik genç yaşında bile bunun böyle olduğunu görebiliyordu. Stigand'ın gözlerinde zaman zaman beliren donukluk, tarifsiz bir acıya işaret ediyordu.

Rurik'in hikayesi tamamen farklıydı. Kuzeyin sert iklimlerinden bazılarında, hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğunu düşündükleri yeni doğmuş bebekleri terk eden Viking halkı hâlâ vardı... Rurik'in babası gibi, çocuklarında mükemmellik isteyen soylu bir İskandinav kontu.

Çocuklara böylesi bir zulmü uygulayanlar sadece Vikingler değildi. Sakson topraklarında ve diğer birçok Hristiyan krallıkta, gayrimeşru ya da kusurlu olsun, istenmeyen çocuklardan kurtulmanın sosyal olarak en kabul gören yöntemi, onları yerel bir manastıra bağışlamaktı ve burada hayat genellikle yetimler için cehenneme dönüşüyordu. Görünüşte

Bu eylemler, sevgi dolu ebeveynler tarafından Tanrı'ya yapılan büyük fedakârlıklarmış gibi görünse de, aslında aile ağacının en zayıf dallarını kesmenin saygın bir yöntemi idi.

Rurik erken, küçük ve hasta doğmuştu. Babası ona bir kez baktıktan sonra ebeleri onun çıplak bedenini dondurucu karların üzerine yatırmaya zorlamıştı. Ottar onu orada bulmuştu. Annesi doğumdan kısa bir süre sonra doğum sırtmasından ölmüştü.

Rurik bazen babasını pazar kasabasında, güzel atına binmiş, yoldaşlarıyla gülerken görürdü. Rurik'in varlığından kesinlikle haberdar olmasına rağmen ona hiç bakmazdı. Bir keresinde, Rurik beş yaşındayken ve doğumunu öğrendiğinde, babasının büyük evine doğru tepelere doğru bir yürüyüş yaptı. Nasıl bir manzara olmalıydı! Yarı donmuş, sümüklü, dilenci giysileri içinde. Kapıda, ona bir daha asla geri dönmemesini söyleyen babasından başkası tarafından kaba bir şekilde geri çevrilmemişti. "Senin gibi bir kaçık benim kanımdan değildir," diye eklemişti. Babasına göre o artık ölmüştü.

"Bir gün o kadar büyük ve güçlü olacağım ki kimse beni yenemeyecek," diye kendi kendine yüksek sesle söz veren Rurik, gözlerinden süzülen yaşları sildi.

"Mümkün olabilir." Stigand hâlâ büyük başparmağını ısırarak yiyecek arayan domuz yavrusunu okşuyordu. "Bazı çocuklar on iki yaşına kadar tam olarak büyüyemezler. Bunun yanı sıra, sıkı çalışarak kas yapabilirsin, bundan eminim."

"Ne? Domuz ahırında yeterince çalışmıyor muyum? Şafaktan karanlığa kadar?"

Stigand Rurik'e şakacı bir şekilde dirsek attı ve bu da Rurik'in irkilmesine neden oldu. Ivar'ın bir ya da iki kaburgası zedelenmiş olmalıydı.

Stigand, "Bahsettiğim başka bir tür kas geliştirme çalışması," diye açıkladı. Rurik'in şaşkınlıkla kaşlarını çatması üzerine ekledi, "'Bu savaşı erkeklerin yaptığı türden bir egzersiz. Asla korkma. Sana öğretebilirim."

Rurik arkadaşına göz kırptı, bu küçük umut ışığı için minnettardı... bu ona daha fazlasını umut etmek için cesaret verdi. "Mesele sadece boyum değil," diye devam etti. "Yetişkin bir adam olduğumda, kimse görünüşümle alay edemeyecek, çünkü tüm hizmetçilerin bayılacağı kadar yakışıklı olmak niyetindeyim."

"Uzun boylu, güçlü ve güzel mi?" Stigand şamatayla gülmeye başladı, o ve Parmak-Biter neşeyle yerde yuvarlanıyordu. Görünüşe göre, bazı rüyalar gerçeğe dayanıyordu ve bazı rüyalar da sadece... şey, rüyaydı.

Ama Rurik'in sahip olduğu tek şey rüyalardı.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

İskoçya, M.S. 955

"Cadılar aşık olur mu?"

"Aaarrgh!" Rurik az önce kendisine yöneltilen yarım akıllıca soru karşısında inledi. Kısa bir süre önce utanç verici bir şekilde turba bataklığına düştüğü için bu kadar kirli olmasalardı yüzünü ellerinin arasına alacaktı. Islak kolundaki küflü yosun parçalarını tiksintiyle toplarken, bu saçma soruyu soran Jostein'a ters ters baktı ve ardından hırladı: "Cadıların aşık olup olmadığını nereden bilebilirim ki? Ben bir Viking'im, karanlık sanatlar uzmanı değil."

"Evet, ama sen bir cadıyla yattın. Böyle şeyler hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğunuzu düşünebiliriz," dedi Dev Bolthor. Bolthor, *Odin aşkına*, Rurik'in kendi kişisel skald'ıydı! Bu üç yıllık cehennem yolculuğunun başlangıcında... yani İskoçya'da... iyi arkadaşı Tykir Thorksson tarafından itilip kakılmıştı... belki de o kadar iyi bir arkadaş değildi, eğer onu dünyanın en kötü şairini yanında götürmesi için kandırıyorsa.

Rurik de Bolthor'a ters ters bakardı, eğer Bolthor bir savaş atı büyüklüğünde olmasaydı. Bolthor -şiddetli bir savaşçı- bakışlardan pek hoşlanmazdı. Yarı yarıya aşırı duyarlıydı.

Jostein ise Rurik'in hoşnutsuzluğunu kazandığı için yüzü, boynu ve kulakları kıpkırmızı oldu ve Rurik aceleyle söylediği sözlerden hemen pişmanlık duydu. Rurik'in bu kadar sinirli olması Jostein'in suçu değildi. Rurik, sadece on beş kış görmüş olan bu çocuğun suyun üzerinde yürüdüğünü sandığının farkındaydı. *Aptal genç!*

"Düşünüyordum da," diye kekeledi Jostein, "belki de sorunuz cadının size aşık olmasından kaynaklanıyordur."

Jostein'in bahsettiği *sorun* Rurik'in yüzünün ortasından geçen sivri mavi izdi... onu oraya koyan lanet cadıyı bulmak için üç yıldır sürdürdüğü arayışın merkezinde yer alan aynı iz.... Aslında beş yıl.

Sadece yarım yamalak aradığı ve kışları Norveç ve İzlanda'da geçirdiği iki yıl.

Tam o sırada ellerindeki ve giysilerindeki kırmızımsı kahverengi lekeleri fark etti. Bataklıktaki tanenden kaynaklanıyordu. Kutsal Thor! Eğer dikkatli olmazsa, sadece mavi lekeyi değil, kırmızı lekeyi de taşıyacaktı. Hayatı bundan daha kötü olabilir miydi? Ellerini hızlıca sütyeninin bacaklarına sürterek yüksek sesle homurdandı, "Ne zamandan beri kadınlar aşklarını bir erkeği dövmek için işaretleyerek gösteriyor?"

"Cadının duygularını incitmiş olabilir misin?" Bolthor teklif etti. Bolthor duygular hakkında çok şey bildiğini düşünüyordu... bir şair olarak. "Belki de Jostein'in düşüncesi o kadar da cahilce değildir. Belki de cadı sana aşkı ve sen onun duygularını incittin, o da intikam almak için sana işaret koydu. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Rurik nefesinin altında, "Bir aptalın oku yakında vurulur," diye mırıldandı. "Bu da ne demek şimdi?" Bolthor bilmek istiyordu.

"Bir şey değil," diye cevap verdi Rurik iç çekerek. "Sadece İskoçlar hakkında düşünüyordum," diye yalan söyledi. Ama kendi kendine, "*Aptal insanlar fikirlerini paylaşmaktan çekinmezler*," diye tercüme etti. "Ayrıca, Cadı Maire'in bana *neden* işaret koyduğunun bir önemi yok bence. Sadece normal bir hayata devam edebilmek için işaretin silinmesini istiyorum."

"Ama-" Bolthor başladı.

Rurik konuyla ilgili daha fazla konuşulmasını engellemek için elini kaldırdı ama hizmetkârlarından biri olan Vahşi Stigand çoktan söze girmişti. "Cadı seni alay konusu yaptı. Gittiğin her yerde insanlar arkandan sırtlıyor ve senin hakkında şakalar yapıyor."

Rurik kaşlarını çatı. Bunu duymasına gerek yoktu.

Ve gerçekten, Stigand onu bu kadar kışkırtmayı göze alacak kadar ne düşünüyor olabilirdi? Güvenilir dostu, insanların kendisiyle alay ettiğini hatırlatarak tüm sınırları zorladı; bu tür alayların Rurik için her zaman ne kadar hassas bir nokta olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Stigand neşeyle, "Bırakın da kafasını ben koparayım," dedi. Ve ciddiye.

Bu Stigand gibi değil miydi... her zaman koruyucu olan? Rurik, vahşi askerin kendisini acıdan korumaya çalışması karşısında duygulanmaktan kendini alamadı. Ancak Rurik, "Daha fazla kafa kesmeyeceksin" demekle gecikmedi. Stigand'da kana susamışlık her zaman yüksekti ve

sürekli dizginlenmesi gerekiyordu. Düşmanlarının kafasını, uygun bir şekilde Kan-Sevici olarak adlandırılan güvenilir savaş baltasının tek bir darbesiyle kesmek gibi bir alışkanlığı vardı. Üç yıllık arayışları boyunca, Stigand'ı sürekli dizginlemek zorunda kalmışlardı, karanlık bir ruh halindeyken yoluna bir çoban ya da dikkatsiz bir yol arkadaşı çıkmasın diye. Zaman zaman öfke nöbetleri o kadar şiddetli oluyordu ki Stigand bir hayvan gibi hırlıyor ve kendi kalkanını ısıırıyordu. Hatta daha geçen gece, kendisine defalarca göz kırpan bir İskoç prensinin neredeyse başını kesiyordu. Meğer genç asilzade oğlancılık değilmiş ama doğduğundan beri sinirsel bir tiki varmış. "En azından, izini silene kadar Maire'in kafasını kesmeyi düşünmeyin."

"Biliyorum, biliyorum-" dedi ikizler, Vagn ve Toste, hep bir ağızdan. Çenelerindeki yarıklara kadar birbirinin aynısı olan iki yetişkin adamın aynı düşünceyi dile getirmesi ürkütücüydü.

İlk olarak Vagn konuştu. "Bir fikrim var. Bunu sana söylediğimde sakın alınma Rurik..."

Toste sanki kardeşinin ne söyleyeceğini biliyormuş gibi kıs kıs güldü. Rurik onun alınacağından emindi.

"Kadın şans konusunda her zaman belli bir şöhretin vardı, ama belki de bu yeteneğini kaybettin," diye detaylandırdı Vagn, "ve cadının seni işaretlemesine neden olan da buydu. Hayal kırıklığı, saf ve basit."

"Hüner mi?" Rurik daha iyi düşünmesine rağmen sordu.

"Evet, bir kadını zevke getirme yeteneği," diye açıkladı Vagn. "Kadınlar yatak sporunu da sever, bilirsiniz. Bende kesinlikle bu yetenek var." Vagn göğsünü kabarttı.

Toste, Bolthor, Stigand... hatta Jostein bile cırtlak, pek de erkek olmayan bir sesle, "Ben de," dediler.

Rurik ikizlerin bu görevi İskoçya'nın dört bir yanındaki kadınları denemek için bir bahane olarak kullandıklarından şüpheleniyordu. Bu keşfedilecek yeni bir cinsel bölgeydi.

Bu kadar tuhaf bir maiyeti nasıl toplayabildim? diye düşündü Rurik. *Hangi tanrıya hakaret ettim de böyle bir talihsizlikle karşılaştım?* Ama söylediği şeydi: "Kesin olarak bildiğim tek şey, cadı avının büyük bir baş belası haline geldiğidir." Abartmıyordu.

bunu söylediğinde. Gerçekten de bir Viking açık denizlerde uzun bir gemide yelken açmalı, günlerce bir atın sırtında kışını zıplatmamalıydı. İri yarı Saksonlar ya da huysuz İskoçlar sürekli itişip kakışmaya aldırmayabilirdi ama Rurik'e göre Vikingler fiziksel olarak ortalama bir insandan daha zinde olduklarından ve alt bölgelerinde daha az yağ bulunduğundan, diğer ulaşım yöntemlerine daha uygundu. Bu gözlemin bencilliği karşısında sırtlamak zorunda kaldı.

Belki de Bolthor'a bu konuda bir destan yaratmasını önermelidir.

Diğer yandan, belki de yapmaz.

Geçmiş deneyimlere dayanarak, "Sert Arsesli Viking Adamları" gibi bir başlık ya da buna benzer bir saçmalık olurdu.

Beş adam da bakışlarını ona dikti ve o da kendi kendine anlamsızca kıkırdadığını fark etti.

Parçalanmakta olan beyni karşısında çaresizlik içinde iç çekerek bir kayanın üzerine çöktü. Eline küçük bir bıçak alarak, Cordoba'da en yumuşak derilerden yapılmış ve üç altına mal olmuş deri yarım çizmelerindeki turba yosunlarını ve diğer sümüksü maddeleri -dal ve otlarla karışık çamur gibi- kazımaya başladı.

"Bu cadı avı işi iyice can sıkıcı olmaya başladı," diye homurdanarak devam etti Rurik, ama vıcık vıcık kömür gibi tadı olan bir topak daha tükürmeden önce değil.

Hepsi başlarını sallayarak onayladılar.

Bolthor, yıllar önce, Jostein'dan neredeyse daha büyükken Brunanburh Savaşı'nda kaybettiği bir gözünün çukurundaki siyah göz bandını düzeltmek için hantalca ayağa kalktı ve üzerine çıktı. Sağlam gözüyle gözlerini kısarak ona baktı, sonra da sanki yetişkin bir adamın turba bataklığına düşmesinde bir mizah varmış gibi gülümsemesini gizlemek için avucunu ağzına kapattı.

"Biliyorsun Rurik, İskoç şairlerin kaside yazma alışkanlığı vardır, iyi bir destanı tercih eden biz İskandinavların aksine. Pratik olsun diye bir ya da iki kaside yazabilir miyim? 'Turba Bataklığına Kaside'ye ne dersin?'"

Rurik hariç herkes neşeyle kıkırdadı.

"Tek Gözlü Ölü Skald'a Kaside'ye ne dersin?" diye sordu Rurik.

"Aynı tınıya sahip değil," dedi Bolthor.

Sana bir yüzük vermek isterdim, seni aptal. Daha çok, kafana kılıçla vurulduğunda kulaklarının çınlaması gibi bir şey.

Sonra Bolthor daha ağırbaşlı bir ifadeyle ekledi: "Bence bu sonuçsuz girişime bir son vermenin ve yenilgiyi kabul etmenin zamanı geldi."

"Bir Viking asla yenilgiyi kabul etmez," diye hatırlattı Rurik ona.

Bolthor buna katılmayarak başını salladı. "Vikingler asla yenilgiyi kabul etmezler." Bu, Bolthor'un her zaman bulduğu türden saçma b i r mantıktı.

"Karşılaştığımız her İskoç erkeğinin ve İskoç kadınının kafasını keselim derim," diye araya girdi Stigand. "Bunun cadıyı ininden çıkaracağını tahmin ediyorum."

Herkes Stigand'a dehşetle baktı. Savaşın ortasında kılıç çiyini dökmek bir şeydi, ama masum insanları öldürmek... iskoç bile olsalar? Bu düşünülemezdi.

Vikingler, İskandinavları tecavüzcü ve yağmacı olarak resmetmekten hoşlanan İngiliz keşiş-tarihçilere rağmen kendi ahlaklarına sahipti. Hah! Her iyi Viking, Kilise'nin sırf İskandinavları ayartmak için kadehlerinde ve ıvır zıvırlarında altın ve gümüş biriktirdiğini bilirdi. Ayrıca, Vikinglerin fethettikleri tüm o Hristiyan ülkelerin ırklarını canlandırdıkları bilinen bir gerçektir. Ve Hristiyanlığın kendisini de benimsememişler miydi... göstermelik bir benimseme olsa bile?

Ama Stigand'a geri dönelim. Rurik, Stigand'ın gençliğinde yaşadığı dehşeti biliyordu... zihninin bölünmesine neden olan dehşeti. Ama yıllar boyunca ona ne olmuştu da yetişkin bir adam bu kadar sertleşmişti?

Neyse ki Rurik'in Stigand'ın önerisine cevap vermesine gerek kalmadı çünkü ikizlerden biri olan Toste konuştu. "Yüzündeki mavi lekeye alıştım, Rurik. Gerçekten, o kadar da kötü değil. Bu göreve devam etmenin tek nedeni buysa... belki de yeniden düşünmelisin."

"Kadınların da bununla bir sorunu yok gibi görünüyor," diye ekledi Vagn. "Yestereve o çiftlik sahibinin kızı seni hepimizden üstün tuttu ve bilmeni isterim ki yakışıklılığımınla ünlüyüm. Kadınlar beni tanrısal yakışıklılıkla tanımlıyor."

"Ben saptırmadım-" Rurik itiraz etmeye başladı, sonra vazgeçti ve ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı. Ama sonra kayıtsızca ekledi, "Kadınların imrendiği şeyin senin hünerin olduğunu sanıyordum."

"O da var," dedi Vagn sırtarak.

"Ben senden daha yakışıklıyım." Toste kardeşine meydan okudu.

"Hayır, ben hepinizden daha yakışıklıyım," diye ilan etti Bolthor, Bu o kadar saçmaydı ki yorum yapmaya bile değmezdi.

"Bence en yakışıklısı Rurik," diye söze girdi Jostein. Jostein ciddi bir kahramana tapınma sorunu yaşıyordu ve Rurik onu on yaşındayken erkek çocuklara düşkün bir Sarazen köle tüccarının elinden kurtardığından beri bu durumdaydı.

"Hepinizin canı cehenneme," dedi Stigand hafif bir kükremeyle. "En yakışıklı benim ve buna karşı çıkan herkes kılıcımın lezzetini tadabilir." Vurgulama için nasırlı işaret parmağını Kan Aşığı'nın keskin kenarına sürttü.

Bir yaban domuzunu andırmasına rağmen kimse Stigand'la aynı fikirde değildi. Belki de yakışıklı bir adamdı, ama asi sakalı ve bıyığının altında gerçekte nasıl görüldüğünü kim söyleyebilirdi? Son birkaç yıldır tıraş olmamıştı.

"Üç ayım daha kaldı," dedi Rurik yorgun bir iç çekişle. "Theta benimle evlenmeden önce mavi lekeyi sildirmem için bana iki yıl verdi. Ve bu süre sonbahara kadar bitmeyecek... bundan üç ay sonra. O zamana kadar pes etmeye niyetim yok."

"Üç ay! On iki sennight daha!" Vagn homurdandı. "Bir yıl da olabilir. Bir şeyi unutma, Rurik. Dostlar udun telleri gibidir; fazla gergin olmamaladırlar ve inan bana, senin birliğindeki hepimiz fazla gerginiz."

"Lavta telleri mi? Lavta telleri mi?" Rurik tükürdü.

"Kesinlikle," dedi Vagn. "Kırlardan, Yaylalardan ve Ovalardan... ve kavgacı İskoçlardan bıktım usandım."

Stigand derin düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. "Kavgacı İskoçları daha çok seviyorum. Bana dövüş becerilerimi geliştirmek için bir bahane veriyorlar." Başını mahcup bir şekilde eğdi ve ekledi, "Bana biraz biz Vikingleri hatırlatıyorlar."

Herkes ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu... ki muhtemelen uzun zaman önce... ilk yüz kadar cinayetinden sonra. Belki de

hatta ondan çok önce.

"Bu doğru," diye ısrar etti Stigand. "Onlar gururlu, bağımsız ve iyi savaşçılar. Saksonlardan da bizim gibi nefret ediyorlar. Yani ortak bir noktamız var."

Rurik, "Onlar da Vikinglerden nefret ediyor," diye belirtti.

Bu çelişki Stigand'ın kafasının üzerinden geçti. Kendisiyle aynı fikirde olmadıklarını gören Stigand sözlerine şöyle devam etti: "Komşularından utanmazca çalıp çırpma alışkanlıkları bile, arada sırada bir Viking'in tadını çıkaran biz Kuzeyli Adamlar'dan farklı değil."

Hepsi de Stigand'ın düşünceleri karşısında başlarını salladılar, her ne kadar bu düşüncelerde haklılık payı olsa da.

"İskoçya'da en nefret ettiğim şey haggis," dedi Jostein, konuşurken öğürüyordu. "Yemin ederim, İskoçların biz İskandinavları zehirlemek için uydurdukları bir karışım. *Gammelost*'tan daha kötüdür ve o kokuşmuş peynir de çok kötüdür."

Rurik başıyla onayladı. Bir keresinde, yiyecek stoklarının *gammelost*'a kadar azaldığı bir deniz yolculuğuna çıkmıştı. Uzun gemileri nihayet Norveç'e vardığında, tüm denizcilerin nefesleri bir keçinin arka ucu gibi kokuyordu.

"Ben kendi adıma Theta'nın sana böyle bir ültimatom vererek haksızlık ettiğini düşünüyorum. Bence onu o anda yataktaki kürklerin içine atmalıydın," dedi Toste. Sözlerinin arasında ağzına bir deri bal likörü götürüyordu, muhtemelen bu da ona lideriyle böyle konuşma cesareti veriyordu. "Kızlık soyu olmasaydı, babasının Theta'yı seninle yemin etmeye zorlamaktan başka seçeneği olmazdı." Konuşmasının sonunda yüksek sesle geçirdi.

"Babası çok güçlü bir İskandinav reisi olan Lade'li Anlaf," dedi Rurik Toste'ye, sanki o bunu bilmiyormuş gibi. "Ve Theta, beşinci kız olmasına rağmen, çok inatçı bir kızdır. Yemin etmeden yatağıma gelmezdi ve fikrini değiştirmesi için onu baştan çıkarmak için uzun saatler harcamaya hiç niyetim yoktu."

Aslında Rurik son zamanlarda tam da bu konu üzerinde düşünüyordu. Bazen, kendisinden böyle taleplerde bulunan bir kadınla evlenmeyi gerçekten isteyip istemediğini merak ediyordu. Kesin olan bir şey varsa, ona aşık değildi... ne de hiçbir kadına aşık olmamıştı. O zamanlar yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Yakın arkadaşları Eirik ve Tykir

Thorksson kendi evliliklerine mutlu bir şekilde yerleşmişti. Böylece, Orkneys'de İskandinavların yaşadığı bir adada büyük bir çiftlik satın almıştı. Rurik'in hiçbir zaman kendine ait gerçek bir evi olmamıştı. Yirmi sekiz yaşındaydı... Yerleşmek ve bir aile kurmak için gereken yaşı çoktan geçmişti. Her şeyin özü şuydu: Evlenmeye karar vermişti çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

İskoç kırsalında yakalanması zor bir cadıyı aramakla geçen bu uzun aralıklı yıllardan sonra Rurik değişmişti. Bir kere, asık suratlı, düşünceli bir adam olmuştu. Espri anlayışı neredeyse yok olmuştu. Hayallerini kaybetmişti. Lanet olsun, ne olduklarını bile hatırlayamıyordu. Düşünmek ve kafa yormak için çok fazla zaman harcaması, istediğini düşündüğü her şeyden şüphe etmesine neden oluyordu. Yine de başladığı işi bitirme ihtiyacı hissediyordu... bu bir İskoç cadısının yakalanması ya da bir İskandinav prensesiyle evlenmek olabilirdi.

"Aslında, soylu kadınların bu tür taleplerde bulunması alışılmadık bir durum değil." Bolthor, Rurik'in zihni dolaşırken konuşuyordu. "Hordaland Kralı Eric'in kızı Gyda'yı hatırlayın. Harald düşmanlarını yenip tüm Norveç'i birleştirene kadar onunla evlenmeyi reddetmişti. Harald da bunu yaptı ama görevini tamamlayana kadar asla yıkanmayacağına ve saçlarını kesmeyeceğine dair yemin etmeden önce değil. Bundan sonra Harald Fairhair olarak tanındı."

Herkes Kral Harald'ın hikâyesini biliyordu ve her biri Bolthor'un sözlerini düşünerek oturdu ya da durdu. Birkaç dakika sonra, teker teker Rurik'e dönüp baktılar, sanki onun neden böyle bir yemin etmediğini merak ediyorlarmış gibi. Ama sonra, Rurik'in kişisel görünümüyle gurur duyduğunu ve tunikleri ve üstlükleri için sadece en iyi işlenmiş kumaşları giydiğini, nakışlarla ve altın veya gümüşten değerli broşlarla süslendiğini biliyorlardı. Uzun saçlarının kenarlarındaki savaş örgülerine sık sık renkli boncuklar takılırdı. İpek siyah saçlarını yıkamadan asla uzun süre durmazdı. Ona boşuna Kibirli Rurik demiyorlardı... küçümsediği ama hak ettiği bir unvandı bu.

"Bence bir destan yazmanın zamanı geldi," diye duyurdu Bolthor.

Herkes inledi... yumuşakça, böylece nazik devi rahatsız etmemiş olacaktı.

"Kasidelere başlama fikrine ne oldu?" Rurik sorma hatasını yaptı.

Bolthor dışındaki herkes, sanki en azından adamın pek de sanatsal olmayan çabalarını teşvik etmemeleri gerektiğini biliyorlarmış gibi, onun akılsızlığına kaşlarını çatı.

"Sagalar, kasideler, şiirler, eddalar, baladlar... Hepsini denemeye hazırım," diye iyimser bir şekilde cevap verdi Bolthor.

Oh, Tanrım!

"Bu Büyük Rurik'in destanı," diye söze başladı Bolthor.

"Tykir'in senin destanlarında 'yüce' dediğin kişi olduğunu sanıyordum," dedi Rurik. "Her zaman 'Bu Büyük Tykir'in destanı' diyordun. "

Bolthor elini havalı bir şekilde salladı. "Birden fazla büyük Viking olabilir."

Rurik o zaman yüksek sesle inledi.

"Madem ısrar ediyorsun." Bolthor görünüşe göre açılışını değiştirmeye karar verdi. "Bu Büyük Rurik'in destanıdır."

"Neyden daha büyük?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı biri.

Rurik, her kim konuştuysa ona bir tomar turba yosunu fırlatmak üzereydi ama herkes masum bir tavırla ona bakıyordu.

Bolthor'un yüzünde, yeni bir şiir yaratmak için ilham aldığıında her zaman olduğu gibi hülyalı bir ifade vardı. Sonra başladı:

*Rurik yakışıklı bir Viking'di,
birçok hizmetçi bunu
doğrulayacaktır.
Uzun siyah saçları ve
parlayan dişleriyle,
Bütün fahişeler takıntılıydı. Birçok
ülkede
Ve bir çok uyluk arasında,
Kibirli Rurik
Baştan çıkarıcı hareketleri çok
hızlıydı. Ama, bak ve gör,
İskoç bir cadı geldi,
Adı Güzel Maire'di, çünkü güzelliği
zengindi,*

*Ama aynı zamanda
Adillik söylemi
yüzünden.
Hiçbir Viking onu böyle kullanmaz,
Fetihleriyle övünmez,
Sonra da yürüyüp gittiler, hiçbir bozukluk
göstermeden. Böylece cadının laneti çok
karanlık oldu
Ve boyalı yüz işareti.
Artık vahşi İskandinav beyni
boşuna değil.
Mavi Rurik olarak bilinir.
Ya da bazen Büyük Rurik... Bu
doğru.*

Rurik tiksintiyle bıçağını yere fırlattı ve vazgeçti. çizmelerindeki ve yün sütyenlerindeki turba çamurunu temizledi. Bunun yerine ayağa kalktı ve yakındaki bir göle doğru yürüdü... ya da İskoçların loch dediği yere. İskoçya garip bir ülkeydi. Zaman zaman çorak, dağlık manzarası ruhu ürpertecek kadar kasvetli, diğer zamanlarda ise neredeyse ruhani bir anlamda güzel görünebilirdi. Kendi sert Norveç'inden farklı değildi.

Hava genellikle kasvetli ve kasvetliydi. İskandinavların *haar* olarak adlandırdığı bir sis, bugün olduğu gibi sıcak ve açık günlerde bile Kuzey Denizi'nden dökülürdü.

Yüksek bir çığlık sesi duyan Rurik yukarı baktığında, büyük bir altın kartalın, güçlü pençelerinde genç bir kızıl geyikle kırların üzerinde tembelce süzüldüğünü gördü. Kuşların yüksek bir yerde bıraktığı kuşlar için lezzetli bir yemek olacağına şüphe yoktu. Böyle zamanlarda, arkadaşı Eirik'in dişilerinden biriyle çiftleştirmek için Northumbria'daki Ravenshire'da bıraktığı kurt köpeği Beast'i özliyordu.

Evet, o kadar nefret ettiği bu kasvetli topraklarda bir tür güzellik vardı.

Rurik, giysileri ve her şeyiyle buz gibi suya girdi. Sonra dişlerini gıcırdatan bir "Brrrrr!" nidası ve tüm vücudunu saran bir titremeye suyun altına daldı ve su onu temizleyene kadar yüzdü.

Sonunda sudan çıktığında Bolthor'un ona seslendiğini duydu, "Göle silahsız girmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? İskoç efsaneleri gölde yaşayan devasa canavarlardan bahseder.

... balık ve ejderhanın birleşimine benzeyen canavarlar. Hmmm. Su atı gibi bir anlama gelen *Her uisage*'ın hikayesini anlatan destanlarından birini hatırlıyorum ve..."

Rurik daha fazla beklemedi. Bir kez daha suyun altına daldı. Bolthor'un korkunç destanlarından birini daha dinlemektense, vahşi su ejderhalarını ya da vücudunun değerli bir parçasının donmasını göze almıştı.

Ama Rurik yüzerken merak ediyordu. Görevi hiç sona erecek miydi?

Ömür boyu mavi yüz işaretini taşımaya mahkûm muydu?

Cadı onu neden böyle lanetlemişti?

Peki Maire nerede saklanıyordu?

Hah! Hiç şüphesiz bir Highland şatosunun odasında, yarattığı tüm tahribatı umursamadan yumuşak bir hayat yaşıyordu. Ve onun kendisini sonuçsuz arayışının tamamen farkındaydı, bunu garanti edebilirdi ve tüm bunların aptallığına neşeyle gülüyordu.

Aynı gün, Beinne Breigha yakınlarında

Maire tahta bir kafeste yaşıyordu... bir *kafeste*, St.

Colomba! O kadar mutsuzdu ki ağlayacak gibi hissediyordu.

"Puir lassie! Yaşlı laird senin bu acınası haline bakıp mezarında ters dönüyordur. Tsk-tsk," dedi hizmetçisi ve yoldaşı Nessa ona.

Üzgün *hali* Maire'in içinde bulunduğu durumu anlatmaya yetmiyordu. Avlunun üstündeki korkuluğa sabitlenmiş uzun bir tahtadan havada asılı duran ahşap bir kafesin içinde kilitliydi. Çok aşağıda büyük bir çukur kazılmış ve içi yılanlarla doldurulmuş, üstü de kocaman bir hasırla örtülmüştü. Kafesini çok fazla itip kakarsa ya da biri onu kurtarmaya çalışırsa, kafesiyle birlikte çukura düşme tehlikesi her zaman vardı.

Şu ana kadar beş gündür kafesteydi ve Campbell klanı için değerli olan her şeye ihanet etmeyi kabul edene kadar orada kalacaktı... ki bunu asla yapmayacaktı. Tüm halkı -hem çiftçiler hem de savaşçılar-onun emriyle oğlunu da yanlarına alarak ormana kaçmıştı. Kalesinin etrafında konuşlanmış MacNab muhafızları dışında geriye sadece birkaç hizmetçi ve evlerini terk edemeyecek kadar yaşlı ya da zayıf olanlar kalmıştı. Duncan MacNab ona bağışlamak ve tehditler savurmak için belli aralıklarla ortaya çıkıyordu.

Maire oturduğu yerden başını bile kaldırmadı, sırtı "hapishanesinin" tahta parmaklıklarına yaslanmıştı, Nessa korkuluğun üzerinden ona doğru eğilmiş, günün tek öğünü olan haşlanmış neeps ve yassı ekmekten oluşan bir kâseyi uzatırken ona bakıp mırıldanıyordu. Hüzünlü ses tonundan, Nessa'nın Maire'in yirmi beş yaşından birkaç yaş büyük genç bir dul değil de yaşlı bir hizmetçi olduğunu düşünebilirdiniz.

"Şey, babam gittiği bunca yıl boyunca benim sorunlarımın üzerinden birden fazla kez geçti."

"Ölülere saygısızlık etme. Yoluna çıkan sorunlara rağmen baban iyi bir adamdı," diye azarladı Nessa, yüzündeki sempatik şefkat azarlamasını yalanlıyordu.

Maire tartışacak havada değildi. Aslında, sıcak bir banyo ve yumuşak bir yataktan başka hiçbir şey için havasında değildi. Ama yapması gereken işler vardı... *Büyü* de diyebilirsiniz... eğer halkının başına gelen kötü şansı tersine çevirmek istiyorsa.

"Ne? Ne hakkında konuşuyorsun, Maire?" Nessa merakla sordu.

Maire şimdi kafesinde durmuş, yüzü doğuya dönüktü ve bacaklarını omuz genişliğinde açıp iki elini tahta parmaklıklardan birine dolayarak kendini ortalamaya hazırlanıyordu. Keşke asası da yanında olsaydı, ama tahta çubuk da iş görürdü.

"Ooooh! Bana söyleme. Bahse girerim yine cadı ayinlerini deneyeceksin. Kesin olan bir şey var ki... eğer o dönen dans saçmalığını denersen, kendini bir yılan çukurunda bulacaksın. Yemin ederim, kalbim daha fazla dayanamaz... Yüce Tanrım, neden şaşı bakıyorsun? Nazar mı değdi sana?"

"Şşşt! Kaçabilmek için parmaklıklarımı bükmek istiyorsam odaklanmalıyım."

"En son odaklandığında -iki gün önce- aşağıdaki MacNab muhafızları üzerindeydi. Büyünün onların kaçmasına neden olacağını söylemiştin. Bunun yerine, onlara kötü bir bağırsak sorunu yaşattın. Bazılarımız bu hatada mizah bulmadı değil. Bir de MacNab'ları Campbell topraklarından uçuracak başka bir büyü vardı. Tanrı Azizleri korusun! İki düzine horozumuz ve tavuğumuz ciyak ciyak ötüyor ve kanat çırpıyordu. Bugün tavukların hiçbiri yumurtlamadı."

Maire burnunu çekti. "Bazen yeterince konsantre olamıyorum ya da büyüleri biraz karıştırıyorum."

"Biraz kafam karıştı! Lassie, MacNab'ların seni esir aldığı ilk gün rüzgâra binme işini denediğinde, sabah olduğunda vadinin diğer tarafında olacağına söz vermiştin. Rüzgâra binen tek kişi Grizelle'di ve yemin ederim o olay yüzünden seni asla affetmeyecek... uçmak üzere olan bir kartal gibi korkuluktan düşmesi, elbisesinin rüzgârda savrulması ve çıplak kışının ortaya çıkması. Neyse ki genç MacNab onu yakaladı, gerçi o kadar gülüyordu ki ikisi de yere düştüler."

Bu doğrudu. Maire çok yetenekli bir cadı değildi. Aslında, genç bir kızken yaşlı kocakarı Cailleach ile çalışmış olmasına rağmen, muhtemelen hiç cadı değildi. Ama Cailleach artık çoktan gitmişti. Başka ne seçeneği vardı ki? Güvenebileceği başka kimse yoktu. Denemek zorundaydı.

"Ya kıpırdama ya da git ki konsantre olabileyim. Hiç yardımcı olmuyorsun. En azından deniyorum. Başka ne yapmamı isterdin?"

"Dua et," dedi Nessa kuru bir mizahla. Bir ayağından diğerine geçti, hâlâ gitmiyordu.

"Peki, başka ne söylemek istiyordun? Aklında bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, öyle. Başınız bu kadar dertteyken size daha fazla dert yüklemekten nefret ediyorum ama ufukta *yine* karanlık var. Viking geri döndü."

"Bırakın gelsin," dedi Maire teslimiyet dolu bir iç çekişle. Nessa'nın hangi Viking'den bahsettiğini sorgulamadan biliyordu. O alçak Rurik, son birkaç yıldır onun için tüm İskoçya'yı didik didik ediyordu. En ufak bir anlaşmazlık yüzünden birbirleriyle savaşılan klanların, nefret edilen bir İskandinav söz konusu olduğunda bir arada durduklarını bilmiyordu. Campbell klanının merkezi olan *Beinne Breagha*'nın ya da Güzel Dağ'ın tepelerdeki yerini saklamaya çok istekliydiler. Komşu klanlar zaman zaman Vikingleri neşeli bir kovalamacaya sürüklemekten zevk alırlardı. Ta ki yakın zamana kadar.

Duncan MacNab'ın -evlilik yoluyla kardeşi ve Highlands'de yürümüş en kötü adam- gazabına uğradığında, Maire ve klanı yepyeni bir dizi sorun geliştirmişti. Artık öfkeli Vikingler hakkında endişelenecek zaman yoktu. *Beinne Breagha*'nın geleceği artık tehlikede ydi.

"Bırak gelsin mi? Bırak gelsin mi?" Nessa neredeyse ciyak ciyak bağıırıyordu. "Bunca yıldan sonra onu hoş geldin misafiri gibi içeri mi davet etmeliyiz?"

Maire omuz silkti, sonra eliyle çevresini işaret etti. "Viking'le karşılaşmaya neden artık direnmediğimi mi soruyorsun? Şimdi bana ne yapabilir ki?"

Nessa'nın yüzü hemen yumuşadı. "Sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Bütün o cadı sanatlarıyla uğraşmana rağmen iyi bir kızsın. Duygularını incitmek istemem Maire ama sen Highlands'in gördüğü en acınası cadıydın. Sen Cailleach değilsin. Belki de gerçekten dua etmelisin. Hiç rahibe manastırına gitmeyi düşündün mü?"

Maire hakaret edercesine çenesini kaldırdı.

"Ah, kızım, sırf bir büyüüyü doğru yapamıyorsun diye tüylerini diken diken etme. Eğer üzölmek istiyorsan, içinde bulunduğumuz üzöcö durum için üzöl... Campbell'ın kötü zamanlarının en kötüsü. En çok acı çekenin sen olması uygun değil. Duncan MacNab'ın Lucifer'in kardeşi olduğunu garanti ederim." Konuşırken korkunç kafese hü zünle bakıyordu. "Şeytanın kendisinden başka kim bir kadına böyle kötü bir şey yapabilir ki?"

"Gerçekten kim?" Ama durun. Maire'i daha önemli bir endişe sardığında, boş boş konuşuyorlardı. "Wee-Jamie nasıl?" diye sordu endişeyle. Dört yaşındaki oğlunun iyiliği en büyük endişesiydi. Sadece anne sevgisi yüzünden de değil. Eğer MacNab oğlunu ele geçirirse, istediği her şeyi vermek zorunda kalacaktı. Bu da klanından geriye kalanlar için felaket demekti.

Nessa'nın endişeli kaşları gevşedi. "Çocuk iyi. Yaşlı John ve diğerleri onu ormandaki bir mağarada iyi bir şekilde sakladılar. Geriye sadece bir Campbell kalsa bile MacNab pis pençelerini Jamie'ye geçirmeyecektir."

Maire başını salladı.

"Başka ikilemlerin olduğunu biliyorum canım, ama dikkatli olmalısın. Viking'in yarattığı tehlikeyi de göz ardı etme. Daha önce hiç olmadığı kadar yakında," diye belirtti Nessa. "Seni bulana kadar asla vazgeçmeyecektir."

Maire omuz silkti, ama içten içe görüldüğü kadar sakin değildi. Rurik'in yüzüne mavi bir işaret koymakta kendini haklı görmüyor değildi. Rurik onun kızlığını almış, sonra da sanki bir kadının en değerli varlığını ona vermemiş gibi pervasızca ertesi gün memleketine gitmekten söz etmişti. Ama bu kadar sert bir adım atmasının asıl nedeni bu değildi. Ondan kendisini de yanında götürmesini istemişti, aptal bir fahişe olduğu için. O zamanlar anavatanından uzak kalmak için iyi bir nedeni vardı... en azından bir süreliğine. Ama kız istediğinde o zalim ne yapmıştı? Ona gülmüştü.

Son gülen o olmuştu. Ama şimdi gülmüyordu.

"Belki de Viking'le yüzleşmenin zamanı gelmiştir. Belki de onu işaretlemem tüm sorunlarımızın başlangıcı olmuştur. Belki de biz Campbell'ları vurmuş gibi görünen laneti tersine çevirmek için işareti kaldırmam gerekiyordur."

"Hmrrn," diye düşündü Nessa. "Ama ya o... Viking... seni incitirse?" Nessa sordu.

"Yapmayacak," diye cevap verdi Maire. Nedense adamın kendisine fiziksel bir zarar vereceğini düşünmüyordu.

Nessa kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "O bir Viking." "Evet."

"Vikingler kana susamış bir topluluktur."

"Benim de kana susamış birkaç İskoç tanıdığım var. Örneğin Duncan MacNab gibi."

"Duncan, Kenneth'in evlilik yoluyla toprak haklarını senden almamasına içerliyor. Duncan sana sahip olmak istiyor, Maire. Kral Indulf da izin verdi. Zaman artık senin lehine değil."

"Biliyorum," dedi Maire iç çekerek. "Yine de istediği ben değilim. Her zaman toprağa geri dönüyor. Babam olacak yaşta olmasına aldırma. Onun tekliflerini defalarca reddetmiş olmama aldırma."

sayamayacağım kadar çok. Biz konuşurken adamlarının avlunun altında nöbet tuttuğunu ve ben işbirliği yapana kadar gitmeyeceklerini boş ver. MacNab'ın evlilik haklarını elde ettiğinde beni fena halde döveceğini de boş verin." Maire, Duncan'ın bir gün önce isteklerini yerine getirmeyi reddettiği için sert bir tokat attığı yanağını ovuşturdu. "Doğrusu, eğer o piçle evlenecek kadar aptal olursam, düğünümden birkaç gün sonra kazara öleceğimi tahmin ediyorum." Ve Duncan'ın vesayeti altında Wee-Jamie'ye ne olacağını sadece Tanrı biliyordu.

"Ama daha ne kadar dayanabiliriz?" Nessa ellerini endişeyle birbirine sürterek feryat etti.

"Bilmiyorum. Bu savaşta tek başıma mücadele etmekten çok yoruldum. Keşke babam, Donald ya da Angus hayatta olsaydı." Babası Malcolm Campbell, İskoç Kralı Konstantin'in oğluyla birlikte on sekiz yıl önce Brunanburh'da ölmüştü. Erkek kardeşleri de o zamandan beri çeşitli savaşlarda ölmüşlerdi. Beş yıllık kocası, Duncan'ın çok daha küçük kardeşi Kenneth MacNab sadece birkaç ay önce ölmüştü ama hayattayken ona pek faydası dokunmamıştı. Cailleach'i topraklarından sürgün eden de oydu. Klanından geriye sadece dağınık bir Campbell grubu kalmıştı ve onları dış güçlerin saldırısına karşı bir arada tutan tek kişi Maire'di. Sadece yirmi beş yaşında bir kadının taşıyabileceği ağır bir yükü bu. Ne yazık ki başka kimse yoktu... şimdilik.

"İhtiyacın olan şey, benim güzel kızım, senin davanı savunacak parlak zırhlı cesur bir şövalye."

"Hah!" Maire alay etti. "Hayatım boyunca sadece kendime güvendim ve bu hep böyle olacak."

"Birçok kadın aynı şeyi söyler... ama sadece gerçek aşkları ortaya çıkana kadar. Evet, ihtiyacınız olan şey gerçek bir aşk."

"Gerçek bir aşk mı?" Maire kahkahayı patlattı. "Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım olduğunu söylediğini sanıyordum."

"İkisine birden sahip olamayacağını kim söylüyor?" Nessa ona kınayan bir bakış fırlattı. Sonra bir parmağının ucunu çenesine götürerek düşünmeye başladı. "Viking'in bu savaşta sana yardım etmesini sağlamanın bir yolu var mı sence?" Nessa çekingen bir tavırla sordu.

"Hayır!" Maire şiddetle haykırdı. *Yüce Tanrım! Bu kadın Rurik'i cesur bir şövalye kategorisine koyuyor olamaz. Ya da-*

Azizler mezarlarından çıksın. Gerçek bir aşk. "O adam gibilerden yardım istemiyorum. Ve kesin olan bir şey var. Asla ama asla bilmemeli..." Alt dudağını ısırırken sözleri kesildi. "... benim *sırrım*."

"Şimdi, şimdi, lassie, korkmana gerek yok. Yaşlı John bir plan yaptı."

"Bir plan mı?" Maire ciyak ciyak bağırdı. İhtiyar John muhafızlarının başıydı, bugünlerde olduğu gibi. Bir zamanlar güçlü bir savaşçı olan Yaşlı John'un bile artık tek kolu vardı ve yıllar boyunca aldığı savaş yaraları yüzünden neredeyse sakat kalmıştı. "Neden bir plan olduğunu ilk kez duyuyorum? Planlarını benimle tartışmalı." Sesinin tizliği çınladı ve MacNab nöbetçilerinden birkaçı ona doğru baktı.

Nessa ona alaycı bir bakış fırlattı. "Yaşlı John seninle konuşmak için buraya zor geldi. Kalenin her yerinde MacNab'lar var." Korkuluktan geri çekilen Nessa gitmeye hazırlandı. "Hiç endişelenme. Artık her şey Tanrı'nın ve Yaşlı John'un ellerinde."

Şimdi Maire gerçekten endişeleniyordu.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Vikinger, evinize gidin. Burada, Yaylalar'da istenmiyorsunuz."

Rurik ve adamları at sırtındaydı ve geniş bir vadide, yine at sırtında, hepsi kızıl saçlı ve çiçek yüzlü bir düzine İskoç'a bakıyorlardı. İki taraf da silahlarını çekmemişti ama hepsinin elleri kılıçlarının kabzasındaydı ve gerektiğinde savaşımaya hazırdılar. On ikiye karşı altı kişi olsalar bile, Rurik grubunun dürüst bir savaşta kazanacağından şüphe duymuyordu, ama iyi bir asker gereksiz yere savaşmaz; bu yüzden kendini kontrol altında tutuyordu.

Birçok İskoçyalı gibi, bunlar da geleneksel *léine* ve *brat* giyerlerdi... *léine*, dizlere kadar inen, tunik altını andıran, genellikle safran sarısı renginde uzun, dolgun bir *şertti* ve *brat* ya da *pladd*, bir manto gibi omuza bir broşla tutturulan, kılıç kolunun altından geçirilen ve belden deri bir kemerle sabitlenen bir tür battaniyeydi. Özellikle ata binerken bacakları zaman zaman açıkta kalırdı. Aslında pek çok İskoçyalı savaşta *pelerinlerini* çıkarıp çıplak dövüşürdü... bu o kadar da alışılmadık bir şey değildi; Viking çılgını da aynı şeyi yapardı. Rurik, Stigand'ı ilk kez böyle kıyafetsiz gördüğünde gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Nasıl bir manzaraydı bu!

Bu adamlar, iyi atlara binmelerine, mavzerleri ve uzun namlulu dirikleri en iyi kalitede olmasına rağmen, kurnaz bakışlı, iğrenç bir gruptu. Konuşan adam, yani lider, içlerinde en uğursuz görüneniydi. Elliden fazla kış görmüştü ve omuzlarına kadar sarkan parlak kızıl saçlarının arasından beyaz teller geçiyordu. Yelesi sanki bir gecedir yıkanmamış ya da taranmamış gibiydi. Çenesini kırmızı bir sakal çevreliyordu. En dikkat çekici yanı kaşlarıydı... daha doğrusu kaşları ... çünkü adamın bir saç çizgisinden diğerine uzanan tek bir gür kaşı vardı, arada köprüde hiç ara yoktu.

burun. Bu tek kaşla adam çatık kaşlı ve acımasız görünüyordu.

Rurik ona zerre kadar güvenmiyordu. "Peki sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Duncan MacNab," diye cevap verdi lider, adının "Dooonkin" gibi duyulmasına neden olan derin bir İskoç aksanıyla. Rurik'in kendisini tanımamasından rahatsız olduğu belliydi. "Bunlar benim adamlarım... Hepsi MacNab." İki yanında gergin bineklere binmiş olan adamlara doğru bir el salladı.

Rurik yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Size zahmet vermek istemem," dedi. "Moors'lu Maire adındaki kadını arıyorum. Campbell klanından olduğuna inanıyorum."

İskoçyalı göğsünden gelen derin bir feryatla güldü ve adamları kıs kıs güldü. "Highlands ve Lowlands'deki herkes *Cadı* Maire'i aradığınızı biliyor." Lider son kelimeye özellikle vurgu yaptı ve sanki Rurik'in bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi adamlarıyla sırttan bakışlar attı. Rurik'in deneyimlerine göre, İskoçlar sırtıtmayı çok iyi becerirlerdi... kaşlarını çatmadıkları zamanlarda.

"Cadıyı nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Rurik dişlerini sıkarak sordu. İster kendisine gülüyor olsunlar ister gizli bir şaka, tüm İskoçya'nın alay konusu olmaktan pek hoşlanmıyordu.

"Evet, öyle."

"Peki onu neden aradığımı biliyor musun?"

Duncan yine güldü, bir ayının hırlaması gibi çevik bir sest. "Sanırım o güzel yüzündeki 'dövmeyi' sildirmek istiyorsun, *Viking*." Viking kelimesinin üzerine sanki iğrenç bir maddeymiş gibi vurgu yaptı.

Rurik başını salladı, kötü adamın devam eden kahkahaları ve adamlarının sırıtışları karşısında dişlerini gıcırdattı. Yüzündeki işarete mizahtan eser yoktu. Hâlâ çocukluğundan kalma kendine dair şüpheler taşıyor olabilir miydi? Buraya kadar gelmişti, ama o kadar da değil, diye düşündü.

Kendinden iğrenerek homurdanarak düşüncelerinden sıyrıldı ve MacNab'a çıkıştı, "İşareti almam neden umurunda olsun ki?"

çıkarıldı mı, çıkarılmadı mı, *İskoçyalı*?" Diğer adamı taklit ederek *İskoç* kelimesinin üzerine hoş olmayan bir vurgu yaptı.

"Mavi, kırmızı ya da mor olman zerre kadar umurumda değil," diye karşılık verdi Duncan. "Bugün sana bir tavsiye vermek için buradayım. Bu toprakları terk et, yoksa endişelenecek mavi bir işaretten daha fazlasına sahip olacaksın."

"Oh, peki bu ek endişe ne olabilir?" Rurik soğukkanlılıkla sordu, bir yandan da adamlarına kendilerini savaşa hazırlamaları için gizlice bir el işareti yaptı.

"Kan kaybı... kırık kemikler... ölüm," diye cevap verdi MacNab aynı soğukkanlılıkla. "Bir *İskoçyalı*'nın Viking katliamından daha çok hoşlanacağı bir şey yoktur."

"Bu bir tehdit mi?" Rurik buz gibi bir sesle sordu.

"Evet, bu bir tehdit. Aslında bu bir söz, seni kanlı barbar," diye cevap verdi Duncan aynı soğukkanlılıkla. Ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan, iyi bilinen bir *İskoç* savaş çığlığı attı: "*Stuagh ghairm!*"

Göz açıp kapayıncaya kadar on sekiz adamın hepsi silah başına geçti. Çok geçmeden, birkaç uzun geminin genişliğindeki düz tabanlı dere, metale çarpan metalin çınlaması, vücuttan vücuda temas eden derinin şaklaması, atların korkuyla kişnemesi, okların ıslığı ve bir el baltasının et ve kemikleri parçalayarak çıkardığı uğursuz çıtırtı sesiyle çınladı. Bu son sesle birlikte tüm gözler Stigand'a çevrildi; Stigand kılıcını bir tutam fundaya silerken bir yandan da arenada bir sonraki kurbanını arıyordu. Kılıcının adı uygun bir şekilde Kemik Kırıcı'ydı... diğer elindeki savaş baltası Kan Aşığı'na eşlik ediyordu. Ayaklarının dibinde MacNab'lardan biri yatıyordu, kafatası tepesinden ensesine kadar ikiye ayrılmıştı.

MacNab adamlarından birkaçı öğürme sesleri çıkardı, sonra atlarına atladılar ve olay yerini terk etmeye hazırlandılar. Rurik, Canavar'ın şimdi yanında olmasını diledi. Kurt köpeği savaştan sonra çok işine yarardı, özellikle de başıboş düşman askerlerini sığır gibi toplamakta çok yetenekliydi. Minyatür savaş alanını hızlıca tarayan Rurik, Jostein'in kolunun kırık olduğunu ve Bolthor'un kalçasından bir ok çıktığını fark etti. Kendisi de dirseğinden bileğine kadar keskin bir dirsekle kesilmişti; daha iyi koşullarda dikilebilecek sığ bir yaraydı. Birliğindeki diğer askerlerde de çürükler, kanlı burunlar ve kesikler vardı ama hepsi bu kadardı. Üzerinde

Ancak MacNab tarafında beş kişi ölmüştü ve iki kişi de ağır yaralı görünüyordu ve dörtnala gitmeden önce atlarına bindirilmeleri gerekiyordu.

Hayatta kalanlar arasında MacNab'ın kendisi de vardı ama görünürde hiçbir yarası yoktu. Atı kısa bir mesafe ötedeki küçük bir tepenin zirvesine ulaştığında Rurik'e seslendi, "Defol, Viking! Derhal İskoçya'yı terk et, seni morina balığı emen pagan yavrusu, yoksa tekrar karşılaşırız. Ve o zaman sonuçlar çok daha farklı olacak, söz veriyorum."

"Verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok," diye yanıtladı Rurik yüksek sesle ve etrafa saçılmış ölü MacNab'ları göstererek böbürlenerek güldü. Savaşlarını akıllıca seçti ve Duncan'ın kişisel hakaretlerine tepki vermemeye karar verdi... henüz.

"Cadıya dokunmaya cüret etme," diye ekledi Duncan, hâlâ ona emir verme cüretini gösteriyordu.

Rurik bu emir üzerine kaşlarını kaldırdı. "Neden?" "Cadıyı istiyorum."

"Bu bir tesadüf değil mi? Ben de öyle." İskoçyalı başını salladı. "Hayır, siz ondan sadece lanetli işareti kaldırmasını istiyorsunuz, oysa ben-" Aşğılık adam sözlerinin uzun süre havada asılı kalmasına izin verirken Rurik öfkesini zorlukla kontrol altında tuttu. Sonunda, "Oysa ne istiyorsun?" diye dürttü.

"-Ben o kaltağı gelin olarak istiyorum."

Rurik ve adamları yaralarını sarar sarmaz başka bir İskoç grubu atlarını sürdü. Ve bu, Rurik'in şimdiye kadar gördüğü en kederli savaşçı grubuydu.

En az yirmi adam tepenin üzerinden onlara doğru geliyordu. Hepsi de kuşaklıydı ama daha müreffeh MacNab'larınkinin aksine geniş kumaş parçaları yıpranmış ve solmuştu.

En az kırk yaşlarında yaşlı bir adam reis ya da lider gibi görünüyordu. Bir kolu yoktu. Otuz yaşlarında biraz daha genç bir adamın ise bir gözünün kör olduğı belliydi ve ileriye görmeden bakıyordu.

Bir binicinin burnu kırılmıştı, bir kulağı yoktu ve ön dişlerinin olmadığı görülüyordu. *Dünyanın en çirkin savaşçısı mı?* Rurik

alaycı bir şekilde merak etti. Aslında, bu yarışmada rekabet edebilecek birkaç İskandinav savaşçı tanıyordu.

Bir diğerinin ise başının durmadan sallanmasına neden olan sinirsel bir seğirmesi vardı. Hiç şüphesiz bir savaşta tacına bir darbe almıştı. Rurik benzer bir durumu eski bir savaş arkadaşı olan Dim Asolfta da görmüştü, başı o kadar çok sallanıyordu ki sanki sürekli sağa doğru birini işaret ediyormuş gibi görünüyordu. Savaşın ortasında sahip olunacak iyi bir özellik değildi.

Başka bir adam nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu ama kimse onunla ilgilenmiyordu. Rurik bu rahatsızlığın da beyne alınan bir darbeden kaynaklandığını düşündü. Geniş bir kılıcın kafatasına keskin bir şekilde çarpması böyle bir hasara neden olabilirdi.

Gruptaki tek dinç ve yürekli olanlar, uygun eğitimle iyi birer savaşçı olabilecek çocuklardı. Bu ç o c u k l a r d a n birkaçı Jostein'ın yaşlarında görünüyordu, ama atlarını sürdükleri gibi dövüşselerdi, Jostein onları bir çırpıda yenebilirdi ve Jostein henüz başarılı bir asker değildi.

Bir kez daha, isteksizce de olsa, geçmişini hatırladı. Bu sefer zihninde sıska, az gelişmiş bir buçukluk canlandı. Tanrılara şükürler olsun ki ona hayatta kalma becerilerini öğretebilecek bir arkadaşına sahip olacak kadar şanslıydı. Bu yarı-adamları kim eğitecekti? Tek kollu savaşçı mı? Yoksa yarı kör olan mı?

Kimdi bu ayaktakımı savaşçılar? Ondan ne istiyorlardı?

Ah, şey, bu beni ilgilendirmez. İstenmeyen düşüncelerden kurtulmak için başını salladı.

"Sen Viking Rurik misin?"

Rurik ayağa kalktı ve her ihtimale karşı kılıcını kınından çıkardı. "Evet. Kim soruyor?"

"Ben John'um. Yaşlı John," dedi lider. "Ve bu da Genç John." Başıyla yanındaki yarı kör adamı işaret etti. "Ve Murdoc," diye ekledi, çirkin olanı işaret ederek; "Callum," seğirten; "ve Rob," mırıldanan.

Oh, Yüce Tanrım!

"Biz Campbell klanınız," dedi Yaşlı John, tanışma faslını bitirirken. "Campbell'lar mı?" Rurik tükürdü. "Evet, Leydi Maire bizim hanımımızdır."

Birden ilgiyle uyandı. "Bu Cadı Maire ile aynı kişi mi?"

Yaşlı John'un gözleri irileşti; sonra yoldaşlarıyla eğlenen bakışlar attı. Maire'e cadı demesine verdikleri tepki MacNab'inkiyle aynıydı. *Hmmm*. Ama Rurik'in bu konu üzerinde daha fazla çalışacak vakti yoktu, çünkü Yaşlı John tekrar konuşuyordu.

Yaşlı John çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Cadının inini bulmak ister misiniz?" diye sordu.

Üç yılı onu aramakla geçen, cadının işaretini taşıdığı beş yıldan sonra... işte bu çok cahilce bir soruydu. Rahat görünmeye çalışarak bir yumruğunu kalçasına koydu. "Peki ya yaparsam?"

"Belki size yardım edebiliriz."

"Bize neden yardım edesiniz ki? Siz İskoçların biz Vikingleri ne kadar sevdiğinizi ilk elden biliyoruz." Rurik dikkatle hâlâ vadide dağınık halde duran cesetlere baktı.

"Bunlar MacNab'ler olabilir mi?" Yaşlı John daha iyi görebilmek için öne doğru eğilirken umutla sordu. Genç John da daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Murdoc soruyu düşünürken eksik kulağını kaşıdı. Callum başını ölü askerlere doğru sallamaya devam etti. Rob da "bok gibi ölü MacNab'ler" hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Ejderhalar kükre ve Saksonlar kokar mı?" Rurik cevap verdi.

Yaşlı John o zaman genişçe gülümsedi. İskoçlarla Vikinglerin ortak bir noktası varsa o da Saksonlardan hoşlanmamalarıydı. "Tanrı'ya şükürler olsun! Dualarımızın karşılığı siz olmalısınız."

"Ben mi? Ben mi? Birinin dualarına cevap mı?" Rurik hiç eğlenmemişti. "Sanmıyorum."

"Ah, ama belki fikrini değiştirirsin. Sana bir teklif sunmaya geldik, Viking."

"Bir teklif mi? Bir Highlander'dan mı? Hah! İskoçlara pek güvenmediğimi söylemeliyim."

"O zaman eşit durumdayız, çünkü ben de İskandinavlara güvenmiyorum."

Rurik kafasını şaşkınlıkla yana eğdi. "O zaman neden bana... ne diyordunuz... bir teklifte bulundunuz?"

Yaşlı John omuz silkti. "Çaresizlik."

Rurik adama dürüstlüğü için hakkını vermeliydi.

"Klanımızı zafere götür, Viking. Tek istediğimiz bu. Campbell topraklarımızı ele geçiren salgından bizi kurtar. Eğer bize bunun sözünü verirsen, seni derhal hanımımıza, Mağribilerin Maire'sine teslim edeceğiz."

Rurik bu beklenmedik teklif karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki bu bela MacNab adını taşıyor olabilir mi?"

"Olabilir," diye itiraf etti Yaşlı John.

Rurik, MacNab'ın kendisine söylediği son sözleri hatırlayınca şaşkınlıkla kaşlarını çattı... Maire'le evlenmek istediğine dair bir şeyler söylemişti. Bildiği kadarıyla Maire son beş yıldır evliydi. "Maire'in kocası neden klanını korumuyor?"

"Kenneth MacNab üç ay önce öldü."

"MacNab? Maire bir MacNab ile mi evliydi?"

Yaşlı John başını salladı, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Evet, hem de sefil bir hödüktü. Duncan'ın en küçük kardeşi... tahminimce on beş yaş daha küçük."

Rurik'in sormak istediği başka sorular da vardı ama onlar daha sonra gelebilirdi. Şimdilik aklında tek bir soru vardı. "Öyleyse lordunuz kim? Sakın bana hanımın Cadı Maire olduğunu söyleme?" Ona daha kibar olan Mağribilerin Maire'i lakabını vermeyi reddetti.

Tüm Campbell'lar kahkahalara boğuldu.

"Kadınlar bizim klanımızın reisi olamaz," diye açıkladı Yaşlı John, "Leydi Maire, laird başa geçene kadar her şeyi bir arada tutmak için iyi bir iş çıkardı."

Rurik tüm bu belirsiz konuşmalardan ve imalardan bıkmıştı. Sabırsızlıkla, "O zaman lanet olası laird kim?" diye sordu.

Campbell atlıları sağa ve sola çekilerek gruplarının arasından bir yol açtılar. Alacalı gri bir kısırağa binmiş, başı badem bıyıklı, göbeği kocaman, şişman bir keşiş vardı. Atın üzerinde onun önünde oturan, pis, kötü giyimli, çıplak ayaklı, en fazla dört kışlık bir çocuktü. Siyah saçlı ve yeşil gözlüydü ve kısa sürede tecrübeli bir denizcinin diline sahip olduğunu gösterdi.

Çocuk, bu kadar küçük biri için zorlayıcı bir kabadayılıkla, tiz bir sesle, "Ben *lanet olası cehennem* lairdiyim," diye ilan etti.

"*Bhroinn, rachadh, gleede, chunnaic.* Hayır, öyle değil. *Rachadh, gleede, bhroinn, bhroinn.*" Maire hayal kırıklığıyla yüksek sesle nefes verdi. "Neden, ah, neden büyüünün sözlerini hatırlayamıyorum? Keşke Cailleach hâlâ burada olsaydı! İlk gün bu kafesten kurtulmuş olurdum."

Son iki saattir, Nessa gittiğinden beri, Maire birbiri ardına cadı aygıtları deniyordu... büyüler, lanetler, merkezleme, çember çizme, rüzgâra binme, imgeleme, topraklama, hatta bedenini yükseltme. Hiçbiri işe yaramamıştı... bazen ritüelleri yanlış anladığında yaptıkları gibi ters bir şekilde bile.

Şimdi elinde son bir seçenek kalmıştı. Avuçlarını birleştirerek gri gökyüzüne baktı. "Sevgili Tanrım, lütfen bu korkunç ihtiyacımda bana yardım et."

İşte o zaman Maire altı Viking'i gördü. Evim dediği küçük dağın, *Beinne Breagha*'nın dibindeki virajı dönüyorlardı. En endişe verici olanı ise kendi klan üyelerinin önden gidiyor olmasıydı.

Bu onun dualarına cevap olabilir miydi? Eğer öyleyse, cadılık girişimlerinden vazgeçecek ve dizlerinin üzerinde daha çok zaman geçirecekti.

Aklına başka bir şey geldi. Demek Yaşlı John'un *planı* buydu... Nessa'nın bahsettiği *plan*. Ağzı hoşnutsuzlukla inceldi. Sadık hizmetkârına kızamazdı. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirirdi ve İhtiyar John Vikingler için umut olduğuna inanmış olmalıydı. Yaşlı John'a güvenmek zorundaydı. Başka ne yapabilirdi ki?

Yaklaşan grubu hızlıca taradığında oğlunun onlarla birlikte olmadığını gördü... ne de keşiş bakıcısının. Maire rahat bir nefes aldı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Yaşlı John genç Jamie'yi ormanda, tehlikeden ve Viking'in varlığından uzak tutacak kadar sağduyulu davranmıştı.

Uzakta Vikingleri fark ettiğinde bile, hırpalanmış ve kanlar içindeki bir ulağın, kalesini korumak için bırakılmış olan bir düzine kadar MacNab adamına doğru koştuğunu gördü. Neredeyse anında

Adamlar silahlarını ve diğer eşyalarını topladılar ve yüksek sesle küfrederek ve yumruklarını sallayarak, rüzgârdaki saman çöpü gibi MacNab topraklarına doğru dağıldılar. Duncan MacNab, rakipleri kendisinden daha zayıfken cesur bir adamdı. Ancak en ufak bir eşit rakip ihtimalinde kaçır, arkasını döndüğünde ya da hile yapabileceği bir anda saldırmak için fırsat kollardı.

Yine de aceleyle geri çekilmeleri onu aldatmamıştı. Geri döneceklerdi... daha kalabalık olarak.

Ama onu MacNab'ların elinden kurtarmaya gelenin, geçici bir süre için de olsa, herkesten çok bu adam -Rurik- olması gururunu fena halde incitmişti. Bu duygusuz hayvan daha önce gururunu bir kez yere sermişti. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyecekti... rezil konumuna rağmen.

Maire derin bir iç çekti, Vikinglerin yanında MacNab'lardan daha iyi bir kaderi olup olmayacağını merak ediyordu. Ayağa kalktı ve kafesin parmaklıklarına tutunarak çok sevdiği Campbell topraklarına baktı. Evini çok seyahat etmiş Vikinglerin gözünden görmeyi hayal etmeye çalıştı.

İskoçya'da zengin ve güçlü Campbell'lar vardı. Maire'in ailesi daha fakir bir aileydi. Taş temeller üzerine inşa edilmiş olmasına rağmen, kale olarak adlandırılan kalesi, düzleştirilmiş toprak bir bankın üzerine tünemiş, başıboş, ahşap bir tepe kalesinden biraz daha fazlasıydı. Kaleyi çevreleyen duvar ve hendeklerden oluşan iki eşmerkezli halka, tek bir geçitle deliniyordu. "Kale" duvarlarının ötesinde, konik sazdan çatıları olan yüzlerce ahşap kulübeden oluşan bir köy vardı. Çoğu boştu ve çürümeye yüz tutmuştu ama daha müreffeh bir zamanın izlerini taşıyorlardı.

Öğleden sonra gitmişti ve akşamüstü henüz gelmemişti... Karanlık olarak adlandırılan, arazinin üzerinde mistik bir havanın yayıldığı, lavanta renkli funda örtüsüyle engebeli, taşlarla kaplı araziye vurgulayan bir zaman. İskoç Dağlık Bölgesi'ni ziyaret edenler, buranın sertliği hakkında yorum yapma alışkanlığına sahiptiler ama kördüler. Bu sade topraklarda o kadar çok güzellik vardı ki, Maire'in gözleri neredeyse yaşaracaktı.

Bu ne burada ne de oradaydı. Viking'e ve bu yeni ikilemle nasıl başa çıkacağına odaklanmalıydı.

Kafesteki yüce tüneğinden bile, o zamanlar güzel olan atları kıvrımlı patikada ustalıkla yönlendiren bu Viking adamlarının etkileyici bir grup olduğunu kabul etmek zorundaydı. Birkaçı yakın zamanda -belki de MacNab'larla- yaptıkları bir kavgada yaralanmış gibi görünse de, hepsi dimdik ve gururlu bir şekilde oturuyor, bir kez bile Campbell takipçilerinden arta kalanların saklandıkları yerden çıkıp onun ve klanın onurunu korumaya hazırlandıkları tarafa korkuyla bakmıyorlardı.

Ama Vikingler neden korksun ki? Onlar hayatlarının baharındaki erkeklerdi... azılı savaşçılar. Oysa son yirmi yıldır birbiri ardına yaşanan savaşlar sayesinde klanından geriye sadece yaşlılar ve gençler kalmıştı. İskoçlar da Vikingler kadar kötüydü. İyi bir kavgayı severlerdi ve düşmanın Sakson, Viking, Frank ya da İskoç olması fark etmezdi.

Maire'e göre, daha fazla kadının klan reisi olmasına izin verilseydi, bu gerçekleşmezdi. Bazı klanlar buna izin veriyordu ama onun mensup olduğu klan, liderliğin ailenin erkeklerinden geçmesini şart koşuyordu. Dolayısıyla Maire'in yapabileceği tek şey, oğlu mirası devralana kadar klanı bir arada tutmaya çalışmaktı.

Bazılarının soylu olduğunu bildiği bu Vikingler onun harap ahşap ve taştan kalesi hakkında ne düşünüyor olabilirdi? Ya da zavallı muhafızları? Maire utanç içinde başını öne eğmeyi reddetti. Eğer evi eskisi kadar görkemli değilse, bu onun suçu değildi. Takipçilerine gelince... hepsiyle gurur duyuyordu.

Yaşlı John'un, on yıl önceki sürpriz Sakson saldırısı yüzünden bir kolu yoktu. Babası Malcolm o zamana kadar çoktan ölmüştü ama kardeşleri Donald ve Angus, Northumbria'ya savaşmaya giderken John'u sorumlu bırakmışlardı. Angus o zaman eve hiç dönmemiş ve Kuzey İngiltere'nin soğuk topraklarına gömülmüştü. Donald, babalarının ölümünden beri ona her türlü sorunu çıkarmıştı... en önemlisi de onu komşu MacNab klanının en küçüğü Kenneth MacNab ile nişanlamıştı. Donald Campbell geçen yıl, kocası Kenneth ise sadece birkaç ay önce ölmüştü. Maire, bir zamanlar Kenneth'i sevdiğini düşünmüş olsa da, ikisinin de ölümünden pişmanlık duymuyordu. Kardeşlerinden hiçbiri mirasçı bırakmamıştı.

Yaşlı John maiyetine tek sıra halinde, kaleye giden patıkada önderlik ediyordu. Tek sağlam kolu hazırda bir mızrak tutarken, MacNab kaçaklarına karşı tetikte, geçen kırlara bakıyordu.

Kısa bir mesafe arkasında, sarp araziye inceleyen Genç John da vardı. Genç John sadece otuz yaşındaydı ama bir gözü kördü. Ve baş dönmesi sorunu vardı. Sık sık hiçbir uyarı olmadan yere yığılıyordu.

Bir düzine kadar kişi de onları takip etti. Bir düzine "muhafız" ve çiftçi de yol boyunca çeşitli mevzilere dizildi. Sanki isterlerse Vikingleri durdurabileceklermiş gibi yol boyunca nöbet tutuyorlardı.

Yaklaştıkça gözleri İskandinavların üzerinde gezindi, atları geçitten geçerken tahta asma köprünün üzerinden seke seke geçiyordu. Bazılarıyla daha önce, Glennfinnan'daki kuzenlerini ziyareti sırasında Rurik'le ilk kez karşılaştığında tanışmıştı.

İkizler, Toste ve Vagn, şimdi yirmi iki yaşında olmalıydılar. Onları liman kentinde son gördüğünde on yedi yaşında yaramaz bir çift olmuşlardı. Uzun sarı saçları, soluk mavi gözleri ve yarık çeneleriyle o zamanlar bile kadınları cezbetmekte zorlanmamışlardı. Şimdi ise vücutları olgun bir kas yapısına kavuşmuştu. Hala birbirleri gibi davranarak insanları kandırıp kandırmadıklarını merak ediyordu.

Yabani sakalı ve dağınık kızıl sarı saçlarıyla o kötü gözlü asker, Çılgın Stigand vardı. O kadar saçın altında gerçekte nasıl görüldüğünü söylemek zordu ama oldukça çekici olan mağrur bir duruşu vardı. Gözleri çamurlu bir dere gibi koyu kahverengiydi ve büyük bir acıya işaret ediyordu. Kalpsiz bir katil olduğu söylenirdi.

Maire, on beş kıştan fazlasını görmemiş olan bu genç adamı tanıyamadı ama o da diğerleri gibi aynı kibirle davranıyordu. Sarışın yakışıklılığı, genç yaşında bile ona kadınların gözünde çok şey kazandırmış olmalıydı.

Siyah göz bandı olan dev, hiç şüphesiz Skald Bolthor'du... Stigand'dan biraz daha büyüktü. Onunla hiç tanışmamıştı ama sakarlıklarıyla ilgili pek çok şey duymuştu. Nadiren ziyaretçileri olurdu.

Beinne Breagha'daki günler; bu yüzden koşullar farklı olsaydı kötü bir şairin sözleri bile hoş bir eğlence olurdu.

Son olarak bu Viking maiyetinin lideri geliyordu... Maire'in en çok korkması gereken kişi. Rurik.

Azizler adına, şu işarete bakar mısınız? Bunu gerçekten ben mi yaptım? Kesinlikle... mavi.

Yine de alışılmadık derecede yakışıklıydı. Make'in düşüncesine göre, yüzünün ortasındaki sivri mavi iz görünüşünü hiç de bozmuyordu. Doğrusu, eski vahşi, boyalı Kelt savaşçıları andırıyordu.

Onu son gördüğünden bu yana beş yıl geçmişti. Yani şimdiye kadar yirmi sekiz kış görmüş olmalıydı. Yıllar düzenbaza iyi davranmıştı.

İskandinavların çoğunun saçları soluk olmasına rağmen, Rurik'inki gece yarısı siyahıydı ve omuzlarına kadar sarkıyordu. Saç telleri, altın iplik ve kehribar boncuklarla birbirine geçirilmiş ince örgülerle yüzünün yanlarından uzak tutuluyordu. Tüm erkekler ince çizmeler ve deri botlar giymiş, üzerlerine belden kuşaklı yün tunikler ve geniş omuzlarına kısa mantolar geçirmişlerdi. Rurik'in omuz mantosu gümüş tilkiden yapılmıştı ve kıvrılan bir hayvan, belki de bir ejderha şeklindeki büyük bir altın broşla tutturulmuştu. Vücudunu saran vişne çürüğü boyalı tuniğin yakası, kısa kolları ve etek ucu boyunca canlı renklerde işlemelerle süslenmiş aplike samit şeritleri vardı. Birkaç küçük yara izi ve mavi işaret dışında yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş ve iyi şekillendirilmişti.

Şaşırtıcı derecede erkeksi olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur.

Vikingler atlarını iç avluda durdurdular. Ancak o zaman, hâlâ sallanan kafesinde duran kıza baktılar. Aslında ona dehşetle bakıyorlardı. Yıkık dökük kulübesi mi yoksa kendisi miydi bu kadar tiksinti uyandıran? Rurik bir Sakson atletine yakışır şekilde süslenmişken, o basit, boyanmamış yün *bir* arisaid giyiyordu; bu, vücudu ustaca saran ve göğsün ortasından bir broşla, belden de bir kemerle tutturulan büyük bir pelerinden biraz daha fazlasıydı. Üzerinde

Günlerdir ne banyo yapmış ne de saçını taramıştı. Açıkçası leş gibi kokuyordu ama vücut kokusunun avluya kadar taşınacağından kuşkuluydu.

Rurik'in havaya kaldırdığı gözleri onunkilerle buluştu. Mavi, mavi gözler... kış göllerindeki buzlu su kadar sert. İfadesi taştan bir maskeydi, gözle görülür bir şekilde sarsılmış ve çok ama çok kızgın görünmesi dışında okunamazdı. Sıkıca sarılmış gücü havada yankılanıyordu ama hareket etmiyordu.

Havada ani bir soğukluk vardı ve etraf ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Kuşlar bile sessizleşmişti.

Rurik bu vahşi toprakların ahlaksızlığı karşısında şaşkına dönmüştü... daha doğrusu bir kadına bunu yapabilen... onu bir hayvan gibi kafese koyabilen bir adamın ahlaksızlığı karşısında. Bu vicdansızlıktı.

Öfkesi o kadar büyüktü ki, birkaç uzun an boyunca konuşamadı. Parmaklarını sıkıca kavrayarak yavaşça öfkesini kontrol altına aldı.

Sonunda cadının yeşil gözleriyle karşılaştı; cadı ona en sert bakışlarını yöneltmiş olsa da korkusuzca ona bakıyordu. Hiç şüphesiz onun öfkesinin kendisine yönelik olduğunu düşünüyordu. Şey, kısmen öyleydi. Zerre kadar akılsa korkması da gerekirdi.

Son beş yılda değişmişti; bunu görebiliyordu. Onun dağınık kızıl saçlarını görünce üst dudağı kıvrıldı. Rurik bir kadının kızıl saçlı olmasından kişisel olarak nefret ederdi. Tecrübelerine göre kızıl saçlı kadınlar huysuz ve ateşli dilli olma eğilimindeydi. Zahmete değmezlerdi. Arkadaşı Tykir'in karısı Alinor gibi. Bela, bela, bela. Yine de Maire'in giydiği buruşuk, battaniyeye benzeyen cüppeye rağmen güzelliğinin belirgin olduğunu kabul etmek zorundaydı... sadece yirmi yaşındayken sergilediğinden daha olgun bir güzellik.

Ama cadıdan etkilenmeyi reddetti. Bir daha asla!

"Maire ve Cadı," Rurik bağırdı Aniden. Maire lurched. "Magdalene'in gözyaşları! Benimle mi konuşuyorsun?"

A Düşük, çevikçe ses geldi yukarı itibaren Rurik'in göğüs at onun küstahlığı. "Hayır, ben şuradaki sıska horozla konuşuyorum."

"Bana karşı hırçın olmana gerek yok, Viking," diye homurdandı.

Testy? Sana testy vereceğim. "Maire, kışını buraya getir," diye kükredi.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Aptal, aptal, aptal... Adam yünlü bir Highland koyunundan daha aptal.

"Bunu nasıl yapmamı önerirsin Viking?" diye sordu hoş bir edayla.

"Sen bir cadısın. Uçamıyor musun?"

Güldü. Kendini tutamadı. Adam gerçekten de yarım akıllı biriydi. "Son zamanlarda değil."

Adam onun bu neşeli haline kaşlarını çatı ve kadın birdenbire onun bir zamanlar ne kadar gururlu olduğunu hatırladı. Görünüşe göre hâlâ  yleydi. Erkekler ve onların aptal kibirleri! Canını sıkacak bir şey yoktu.

"Kendini bu... bu" -kafese bakarken gözleri içten gelen bir öfkeyle parladı- "bu ikileme soktuysan çok iyi bir cadı olamazsın. Bir cadı ka abilmeli."

O konuda haklıydı. "Beni burada asılı mı bırakacaksın Viking, yoksa serbest mi bırakacaksın?"

İki avucunu eyerinin boynuzuna dayadı ve ona vahşice gülümsedi. Göz kapakları bir şahininki gibi kapalıydı. "Hmmm. Sanırım seni kafeste tutmaktan büyük bir zevk alabilirim... ama son yıllarda bana yaşıttığın keder için yeterli bir tatmin değil."

"Ben mi?" diye sordu, sahte bir şaşkınlıkla iki elini göğsüne götürerek. "Benim gibi bir İskoç kızı senin gibi cesur bir İskandinav'a zarar verecek ne yapabilir ki?" diye devam etti. Bu Viking kurdunun kuyruğunu  imdikleterek tehlikeli sulara adım atıyordu; bunu biliyordu ama dürtüsünü dizginleyemiyor gibiydi.

Rurik onun aptalca cesareti karşılarında başı salladı. Sonra ona başka bir açıdan bir yumruk daha attı. Abartılı bir tavırla, "Bu koku da ne böyle, Maire? Belki de sen

Son karşılaşmamızdan daha mı az aromatik? Hatırladığım kadarıyla vücudumuzun belli bölgelerinde çiçek kokuları vardı."

Ooooh, cazibesine utanç verici teslimiyetini ona hatırlatmaya nasıl cüret eder! Yüzünün aşağılanmışlıktan kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. Sanki her gün kuzguni siyah saçlı, gürbüz, küçük bir çocuk tarafından kadınlığının zayıflığı hatırlatılmıyormuş gibi.

Tam o sırada, adamın giysilerine yapışmış turba yosunu parçalarını fark etti. Genellikle dış görünüşü konusunda bu kadar titiz olan bir adam için bu tuhaf bir durumdu. Kadın kasıtlı olarak kibirli bir tavırla gülümsedi. "Ah, güzel bataklıklarımızdan birinde banyo mu yaptın, Viking?"

Nefesinin altında yabancı bir kelime hırladı. Bir İskandinav küfürüydü şüphesiz. Yine de çabucak toparlandı ve ona gülümsedi. "Bu son İskoç modası mı, Maire?" Adam onun zavallı kıyafetini küçümseyerek inceliyordu.

Şimdi hırlama sırası ondaydı.

Ondan bir tepki aldığı için memnun bir şekilde sırttı.

Viking'in çıldırtıcı kibri onu çileden çıkarmıştı. Yüzündeki o sırıtışı bir kova soğuk suyla silmek isterdi. Bunun yerine, "Peki ya yüzündeki o tuhaf iz ne, Rurik? Son karşılaştığımızdan daha az yakışıklı olabilir misin?" Yaptığı yorumun nezaketsizliği karşısında anında utanç duydu.

Adam ona kötü bir karşılık verecek gibiydi ama sözleri yarıda kesildi. Yakındaki bir tepede Murdoc'un gaydasını eline aldığını ve ağlamaklı bir melodiye başladığını duydu. Savaşta aldığı yaralar yüzünden Murdoc fiziksel olarak çirkin bir adamdı ama çaldığı müzik insanı mest ediyordu. Gaydayı duyduğunda her zaman olduğu gibi gözlerinden yaşlar süzüldü.

Bolthor Rurik'e, "Bu şimdiye kadar duyduğun en harikulade ses değil mi?" diye haykırdı.

"Ha?" Rurik dedi ki.

Aptal!

Bolthor Yaşlı John'a döndü. "Sence ben de böyle kaval çalmayı öğrenebilir miyim?"

"Oh, hayır! Hayır, hayır, hayır!" Rurik araya girmekte gecikmedi.

Ama Yaşlı John Rurik'i görmezden geldi ve sağlam eliyle Bolthor'un koluna vurdu. "Neden olmasın anlayamıyorum."

Rurik ve grubunun geri kalanı homurdandı. Belli ki onlar iyi müziğin değerini bilmeyen cahil insanlardı.

Bolthor Rurik'e seslendi, "Olasılıkları göremiyor musun, Rurik? Belki Stigand'a destanlarımın sözlerini söylemeyi öğretebilirim, ben de ona gayda ile eşlik ederim."

"Ben mi? Neden ben?" Stigand tükürdü. "Lanet olası bir şiir söylerken yakalanırsam lanetleneyim."

"Sadece bir skald değil, aynı zamanda bir ozan da olacağım," dedi Bolthor sevinçli bir iç çekişle.

Toste kıkırdayarak, "Ya da bir skaldik ozan da denebilir," dedi.

"Ya da ozan bir skald," diye ekledi Vagn da kıkırdayarak.

"Kel nasıl olur?" Stigand kuru bir mizahla araya girdi. Kıkırdamıyordu.

"Şimdi Bolthor, biraz yavaşla ve bunu bir düşün," diye öğüt verdi Rurik. "Ne zaman gaydalı bir İskandinav duydun ki?"

Bolthor çenesini kaldırdı ve genişçe gülümsedi. "Bu en iyi kısmı. İlk ben olacağım."

"Bunların hepsi senin suçun," diye bağırان Rurik onu o kadar şaşırttı ki sıçradı ve kafesinin sallanmasına neden oldu. Hemen ekledi, "Neden şaşı bakıyorsun?"

Genç John, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, onun yerine, "Hiç kuşkusuz kendini toparlıyor," diye cevap verdi. "Belki de parmaklıkları şimdi kendi istekleriyle ayrılacaklar." Kıs kıs gülmesini kontrol edemiyor gibiydi. "Belki de ayrılmayacak."

Rurik etrafına bakındı ve nedense eğlenen bir izleyici kitlesi olduğunu fark etti. Stigand'a döndü. "Surlara çık ve baltanı kullanarak kafesi tutan şu tahtayı kes."

Stigand kaşlarını çatı. "Ama kafes yere düşecek."

"Evet," diye kabul etti Rurik sinsi bir gülümsemeye. "Mesele de bu zaten. Cadı iyi bir sarsıntıyı hak ediyor ve kafes ona zarar verecek kadar yüksek değil."

"Hayır!" Maire çığlık attı.

Herkesin kafası yukarı doğru sallandı ve sanki aklını kaçırmış gibi aval aval ona baktılar.

"Şu aşağıdaki çukurda ne olduğuna bakar mısın, seni aptal, kalın kafalı, kendini beğenmiş, ahmak Viking?"

"Tsk-tsk! Bana aşağılık isimler takmak, kendini kurtarıcına sevdirmenin bir yolu değil, Maire." Rurik atından indi ve elleri kalçalarında, ona ters ters baktı. "Ne çukuru?"

"Aaarrgh!" diye çığlık atarak altındaki zemini işaret etti. "Bak, lanet olası. Bak!"

"Çok sivri bir dilin var, Maire. Benim yanımdayken onu dizginlemeyi öğrensen iyi olur, yoksa gazabımı hissedersin. Ve seni temin ederim ki bu bir dil kırbacı ile olmayacak." Asılı olduğu kafesin altındaki alana doğru yürüdü ve büyük, dairesel dokuma hasırı ilk kez fark etmiş gibiydi. Adamları da onu takip etti.

Çizmesinin ucuyla paspasın kenarını kaldırdı, altına baktı ve şoktan gözleri faltaşı gibi açıldı. "İsa, Meryem ve Yusuf!" diye yüksek sesle küfretti. Birçok Viking gibi Rurik de muhtemelen Hristiyan ayinleriyle vaftiz edilmişti ama hâlâ eski İskandinav dinini uyguluyordu. Ancak bazı durumlarda... şimdi olduğu gibi... iyi bir Hristiyan küfründen başka bir şey ced.

"Yılanlar!" diye bağırdı İskandinav yoldaşları hep bir ağızdan, atlarına ve güvenliklerine doğru koşturarak. Onların sert savaşçılar olduğunu asla bilemezsiniz.

"Birileri bu vahşetin bedelini ödeyecek," diye yemin etti Rurik, buz mavisi gözleri kafesi ve yılan çukurunu bir bakışta sildi.

Maire'in kalbi onun bu sert sözü karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu. Gerçekten de onun adına öfkelenmiş miydi? İçinden aksi yönde gelen tüm uyarılara rağmen Maire, Nessa'nın sözlerini hatırlamaktan kendini alamadı: *İhtiyacın olan şey, benim güzel kızım, davanı savunacak parlak zırhlı cesur bir şövalyedir.*

Rurik o şövalye olabilir mi?

"Parlak zırhlı bir şövalye mi? Ben mi?" Rurik, yanındaki sehpa oturan ve ön kolundaki yarayı dikmeyi yeni bitirmiş olan Maire'e kahkahalarla güldü.

Büyük salonun uzak ucunda hizmetçi Nessa, Jostein'in burkulmuş ama kırılmamış olan ön koluna sıkı keten şeritler sarıyordu. Bolthor herhangi bir tedaviyi reddetmişti, başka bir

Stigand oku kalçasından çıkardıktan sonra küçük delikten yıkandı. Biraz topallamak dev skald için bir şey ifade etmiyordu.

"Seni parlak zırhlı bir şövalye olarak istediğimi tam olarak söylemedim," dedi savunmacı bir şekilde, yanaklarında ve boynunda bir kızarıklık yükseliyordu.

Yani, hala kızarabiliyor musun, haspa? Hmmm. Bu bir sürpriz, gerçi şimdi düşünüyorum da, o zamanlar da güzelce kızarmıştın... göğüslerini ilk kez açtığımda... ya da kalçana dokunduğumda. Hayır, seninle ilgili güzel şeyleri hatırlamamalıyım. Nefret ettiğim düşmanım olduğumu hatırlamak en iyisi. "Zırh giydiğimde, bazen metal olur, ama çoğu zaman da deri. Ve kendime asla şövalye demem. Bu bir Sakson kelimesi. Bana savaşçı denmesini tercih ederim ve-"

"Parlak derili şövalyem o zaman," dedi Maire hüzünlü bir mizah denemesiyle. "Ya da deri giysili savaşçım." Bayılacakmış gibi yaptı.

Ama Rurik onu ciddiye aldı. "Senin zırhlı, derili, *pladd* ya da başka bir formdaki şövalyen olmayacağım."

"Sözlerimi kasten mi yanlış anlıyorsunuz? Ben sadece bir ... ah, boş ver. Anlamazsınız." Onun dikkatini dağıtmak için bir dikiş daha attı.

Acıyla bağırdı, "Oooww! Bunu bilerek mi yaptın?" "Hayır, iğnem kaydı."

Yalan söylüyorsun, sürtük. Ve bunu çok kolay yapıyorsun. Başka ne yalanlar söylüyorsun? Bu pis yerde ne gibi sırlar saklıyorsun? Yaklaştığımda klan üyelerinin bakışlarını nasıl kaydındıklarını fark etmemek için aptal olmak gerekir... ve özellikle sen. Bir insanın doğrudan gözlerinin içine bakmayan her erkek... ya da kadın... bir şeyler saklıyordur. Ne saklıyor olabilir?

"Sana yaralarını saracak başka birini bulmanı söylemiştim, Viking."

"Evet, ama bana herkesten daha çok borçlusun. Niyetim yaralarımı her seferinde bir eylemi ödemek. Örneğin, bu işareti ne kadar sürede kaldırabilirsiniz?"

"Topraklarımı MacNab'lardan ne kadar sürede temizleyebilirsiniz?"

Kadının iki bileğinden tuttu ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde onu öne doğru çekti. İğne ve iplik kolunun derisinden sarkıyordu ama umurunda değildi. "Benimle oyun o y n a y a m a y a c a k s ı n , sürtük."

Birden, kadının vücudunu yıkamak ve saçlarını yıkamak için kullandığı sert sabunun hoş olmayan kokusuyla sarsıldı... saçlar bir sonbahar günbatımının zengin koyu kırmızı rengindeydi. Yeşil gözleri kalın kirpiklerinin arasından ona doğru parlıyordu. Teni bir keresinde Birka ticaret tezgâhında gördüğü fildişi ipeğe benziyordu ve yüzü mükemmel yontulmuş bir kalp şeklini andırıyordu. Örgülü kemeriyle temiz ama eski püskü elbisesi vücudunu gizliyordu ama o biliyordu... Tanrım, *biliyordu*... altında tam olarak hangi hazinelerin yattığını. Hafızası bu konuda mükemmeldi.

Ve bugünlerde daha da iyi görünüyordu.

"Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun, Rurik?" diye sordu kız yüzünü buruşturarak ve Rurik onun bileklerini tutuşunun gereksiz yere sert olduğunu fark etti. Onu serbest bıraktı ve parmaklarının narin teninde çürükler bırakacağını gördü. Ah, pekâlâ, sadece bu kadardı. Onun üzerindeki izine karşılık, onun da onun üzerindeki izi.

"Tehdit gerekli mi, Maire?" Biraz sakinleşmişti ve sesi içindeki kargaşayı ele vermiyordu. "Beni kışkırtmayın, çünkü sizi isteğime boyun eğdirmek için elimde pek çok araç var."

Sözlerinde cinsel bir ima var mıydı? Öyle demek istememişti. Yoksa kastetmiş miydi? Odin aşkına, bu kadın gerçekten bir cadı olmalı. Ona büyü yapıyordu.

Yeşil gözlerinden ateş fişkırdı ama sadece bir anlığına. Uzun bir iç çekişle dikişlere bir düğüm attı ve iğneyi dikkatlice belindeki anahtarlığa asılı özel gümüş kutusuna geri koydu. "Tehditlere gerek yok. İşaretini silmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Aslında durumumuz o kadar vahim ki, halkımı kurtarmak için şeytanla bile yatarım."

Kızın derinleşen kızarıklığından, kötü seçilmiş sözlerinden hemen pişmanlık duyduğunu anlayabiliyordu.

"Şeytanla yatmak, ha?" Ona tembelce gülümsedi. "İşte daha önce hiç düşünmediğim bir fikir." Elbette sadece takılıyordu... ta ki kızın zar zor mırıldandığı yanıtı duyana kadar.

"Parlak zırlı bir şövalye ummuştum! Ve ne elde ettim... mavi dövme bir şeytan. Sanki seni bir daha yatağında isteyecekmişim gibi!"

"Maire, Maire, Maire," diye azarladı onu. "Bir İskandinav'a meydan okumanın aptallık olduğunu hiç duymadın mı?"

Rurik genellikle derin düşünen bir adam değildi; o daha çok bir eylem adamıydı. Ama şimdi düşünüyordu. Düşünüyor, düşünüyor, düşünüyordu. Ve beynini zonklatan tüm şaşırtıcı soruların yanıtları yavaş yavaş geliyordu.

Şatoya döndüklerinden beri çocuğu... Maire'in oğlunu... neden görmediğini merak etti. Çocukken hiç deneyimlemediği türden küçük çocukça şeyler mi yapıyordu? Ve Maire'in oğlunun sağlığını, bırakın küçük bir insaninkini, kendi vücut parçalarını bile sağlam tutmayı beceremeyen bir grup muhafıza emanet etmesi tuhaf değil miydi, diye düşündü şimdi.

Herkes yerlerine yerleşip, ekmek ve dilimlenmiş koyun etinden oluşan soğuk yemeği yediklerinde, akşam karanlığı çökmüştü. Gece yarısı yaklaşırken Rurik hâlâ büyük salonda tek başına oturmuş düşünüyor, etrafındaki kadınlı erkekli diğer insanlar ise duvardan aşağıya doğru çekilerek uyku paletleri oluşturan banklarda mışıl mışıl uyuyordu. Yumuşak ve gürültülü horlamalar, uykunun hırıltılı sesleri ve ara sıra çıkan giysi hışırtıları Rurik'i bir şekilde rahatlatıyordu. Her şey huzurluydu. Şimdilik. Bu iyi bir duyguydu.

Böyle düşünmesi ne kadar tuhaf! Yıllarca heyecana hasret kalmıştı. Açgözlü kralların savaşlarında birbiri ardına savaşmak. Uzak, bazen egzotik diyarları ziyaret etmek. A-Viking. Ticaret. Baltıklarda kehribar için hazine avcılığı.

Yatak kürklerinde yeni fetihler yapmak.

Ve şimdi ... ne? Her şeye rağmen barışa karşı bir özlem mi duyuyordu? Evinin ve ailesinin sakin hayatını mı özliyordu?

Rurik'in böylesine tuhaf duygulara kapılması gerçekten de şaşırtıcıydı. Öfke, hayal kırıklığı ve tatminsizlikle dolup taşıyordu ve aynı zamanda kalbi... tüm varlığı... bilinmeyen bir şey için şişiyor ve ağrıyor gibiydi.

Onu etkileyen şeyin *uisge-beatha* olduğuna şüphe yoktu. Bir saatten fazla bir süredir İskoçların "hayat suyu" dedikleri kehribar renkli, güçlü içkiden bir fincan yudumluyordu. Rurik sade bal likörünü ya da birayı tercih etse de, bu içkinin tadını alabileceğine karar verdi.

Rurik aniden ayağa kalktı ve gerinip genişçe esnerken sersemlikle savaştı. Campbell kalesinin tamamı uykudaydı. Şimdi gitmesi gereken yer orasıydı.

Maire'in klanından ve Rurik'in maiyetinden muhafızlar, en azından şimdilik *Beinne Breagha*'nın güvenliğini sağlamak üzere araziye yerleştirilmişti. *Beinne Breagha*. Gal dilinde Güzel Dağ demekti. Böylesine acınası bir malikâne için ne kadar yanlış bir isim değil mi? Sur duvarları bakımsızlıktan yer yer yıkılıyordu. Kalenin zeminini kirli çamurlar kaplamıştı. Şömineler yıllardır temizlenmemişti ve kara dumanlar çeşitli odalara yayılıyordu. Çatı şiddetli bir yağmurda mutlaka akıyordu; orada burada gece gökyüzünü görebiliyordu. *Beinne Breagha*'yı savunmak için söylenebilecek tek şey, aslında etrafının güzel çiçekli bitki örtüleriyle çevrili olduğuydu.

Yorgun bir şekilde, sağlıklı sağ kolunun elini kullanarak sabuntaşından bir tutacak içindeki mumu aldı ve taş basamakları tırmanarak ikinci kata çıktı; burada bir yatak odası ve bir güneşlik vardı... uzun zaman önce yaşamış ve şimdiki Campbell'lardan daha iyi bir hayat sürmüş olan bazı sakinlerin vasiyeti. Yüzünü buruşturarak yürürken sol kolunda zayıflık olup olmadığını test etti, kolunu uzattı, sonra dirseğinden geriye katladı, tekrar tekrar. Özellikle de dikişler hâlâ sıkı ve yarası ham olduğu için kolunu bu şekilde çalıştırmak canını çok acıtıyordu ama vücudundaki her türlü zayıflıktan nefret ediyordu.

Maire'in odasının dışındaki koridorda, cadının başında nöbet tutmakla görevlendirilmiş olan Toste ile karşılaştı.

Toste'ye, "Şimdi seni rahatlatacağım," dedi.

Toste başıyla onayladı. "Ben yatmaya gidiyorum o zaman," dedi ve merdivenlere ve büyük salonda bekleyen bir paletе doğru yöneldi.

Rurik yüksek sesli, çenesini çatlatan bir esnemeyle sol taraftaki ağır meşe kapıyı açtı. Ana oda, sert İskoç kişiliğine yakışan bir sadelikteydi. Zeminde sık bir şekilde aceleler uzanıyordu... alt kattakilerden daha tatlı olduğunu fark etti... ve duvarlarda üzerlerine giysiler asılmış mandallar vardı. Bir köşede ahşap bir çerçeve üzerinde büyük, bitmemiş bir duvar halısı vardı. Yatak çarşafı ve benzerleri için birkaç sandık ve üzerinde bir yatak örtüsü duran daha yüksek bir sandık vardı.

S rahi ve köse ve kişinin yüzüne bakmak için fildişi bir tutucu içinde cilalı bir metal.

Mumu yere bıraktı ve makyaj aletini fildişi sapından tutup kaldırdı. Kendisini yakından incelediğinde, yirmi sekiz yaşlarında, bir günlük sakalı ve sert yüz hatlarıyla olgun bir adam gördü. Yüzü ne zaman bu kadar kasvetli olmuştu? Yakında herhangi bir İskoçyalı kadar asık suratlı olacaktı.

Ve tabii ki mavi işareti gördü. Her zaman mavi işareti.

İşareti bu kadar  nemsemesinin boşuna olduğunu düşünüyordu. Ama bir şekilde gençliğinde nefret ettiği her şeyi temsil eder hale gelmişti. Hayatında başardığı her şeye rağmen, bu işaret onun için gerçekte ne kadar küçük olduğunun alçakgönüllü bir sembolü haline gelmişti.

Odanın ortasında duran, yüksek baş  er evesi bir duvara yaslanmış büyük, yükseltilmiş karyolaya baktı. Titreyen mum ve iki ok yarıklı pencereden odaya giren azıcık ay ışığı dışında oda karanlıktı.

Bakişlarını dikerek yatakta yatan kadını inceledi. Cadıyı sarsıp uyandırmalı ve yok etme büyülerini şimdi yapmasını mı talep etmeliydi? Yoksa gün ışıyana kadar beklemeli miydi?

Yorgunluktan i  çekerek beklemeye karar verdi. Bakma metalini yere bırakarak giysilerini çıkarmaya başladı. Mantosundaki broşu çıkarıp dikkatlice yerine koyarken, "şansımız yaver giderse yarın bu saatlerde yüzünde iz kalmamış olur," diye düşündü. Bu Theta'nın nişan hediyesiydi.

Saman dolu yatağın kenarına oturup çizmelerini çıkardı, sonra ayağa kalkıp sütyenini ve küçük giysilerini yere bıraktı. Dönerek hizmetçi kızı düşündü. Yaz sonu olduğu için yatak k rklerine gerek yoktu. Maire ince bir kombinezonun içinde yan yatmış, bir yastığı göğsüne bir sevgili gibi sarmıştı.

Belinde bir şehvet kıpırtısı hissetti ve bu da kaşlarını biraz daha  atmasına neden oldu. Bu hain cadıyı arzulamak istemiyordu.

Yatağın diğer tarafına doğru yürüyerek şiltenin üzerine kaydı. Birkaç dakika boyunca elleri arkasında, sırt üstü yattı. Sonra, mırıldandığı bir lanetle, "Ah, lanet olsun,

Neden olmasın?" diyerek yan tarafına, cadının arka tarafına doğru yuvarlandı. Yaralı kolunu dikkatlice cadının başının üstündeki şiltenin üzerine yerleştirdi ama sağ kolunu cadının beline dolayarak avuç içinin cadının düz karnına dayanmasını sağladı.

Uyku kısa sürede onu ele geçirmeye başladığında sıırttı. Bu gece tatlı rüyalar görecekti. Ve ıslak, garanti ederdi.

Bekleyemedi.

Maire'in vücudu her sabah şafak sökmeden uyanmaya alışkındı ve bu gün de farklı değildi.

Ancak bir fark vardı.

Yarı uykulu, gözleri hâlâ kapalı ve duyuları henüz tam olarak uyanık olmayan Maire, önceki gün yaşananları ve bu yeni günde ne yapması gerektiğini düşündü. Kafesinden ve MacNab'dan kurtulmuştu... *şimdilik*... ama *Beinne Breagha*'da güvenliklerinin devamını sağlamak için yapması gereken planlar vardı. Öncelikle, Wee-Jamie'yi arayıp bulmak ve onunla biraz zaman geçirmek istiyordu... onun ipeksi siyah saçlarını taramak, fundalıklarda koş-kaç oynamak ya da en sevdiği alabalık deresinde kayaları sıyırmak gibi basit ama önemli anne/oğul aktiviteleri. Jamie onun hayatıydı ve onu çok özliyordu.

Sırt üstü yatarken esnedi ve geceden kalan kıvrımlarını esnetmeye başladı.

İşte o zaman bu sabahla ilgili bir başka farkı fark etti... en önemli farkı. Yatağını paylaşan bir adam vardı... *çıplak* bir adam, irkilerek fark etti. Kendisi de pek iyi sayılmazdı, ince kombinezonu neredeyse kalçalarına kadar yükselmişti ve bir omuz askısı çıplak göğsüne kadar inmişti.

O korkunç Viking'di... Rurik.

Daha da kötüsü, adam uyanıktı ve ona bakıyordu... ateşli bir şekilde. Bu tam olarak doğru değildi. Sanki yalayıp yalamayacağını düşünüyormuş gibi açıkta duran göğsüne bakıyordu.

Yala onu? Yalamak mı? Bu fikirleri nereden buluyorum?

Rurik'ten nefret etmek için onca nedeni olmasına rağmen, Maire göğüslerinde şiddetli bir sızı hissetti ve bu da hain meme uçlarının Rurik'in takdir dolu bakışları karşısında boncuk boncuk olmasına neden oldu.

"Maire," diye inledi, sanki kadın ona kasten işkence ediyormuş gibi. Hah! İşkence gören o değildi. O işkence görüyordu.

Dilinin ucunu sanki kurumuşlar gibi dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Ona kuru görünmüyorlardı. Doğrusu, cömert dudakları kaygan, sıcak ve davetkâr görünüyordu. *Oh, kutsanmış Aziz Blathmac... dudakları davetkâr değil. Değil, değil, değil,* diye kendi kendine ısrar etti. Aklını kaçırıyordu. Aslında, göğsünü söz konusu dudaklara doğru kaldırmamak için kendini tutması gerekiyordu, ki bu kesinlikle beyinsizce bir şey olurdu.

Ve eğer Maire'in günü yeterince kötü başlamadıysa, daha da kötü bir şey gözlemledi. Yatağında sadece çıplak bir Viking olmadığını, aynı zamanda sırtüstü yattığını, Viking'in ise yan yattığını, sol kolunun başının üstündeki yastığa dayandığını, kılılı bir bacağının kalçalarının üzerinde durduğunu, bir elinin sahiplenici bir şekilde karnının üzerinde durduğunu ve sert bir şeyin hiç durmadığını ama ısrarla kalçasına bastırdığını geç de olsa fark etti.

Maire erkekler ve onların sabah ereksiyonları hakkında her şeyi biliyordu. Doğrusu, kocasının onunla sevişmeye katlanabildiği tek zaman buydu. Bir de çok fazla *uisge-beatha* içip sarhoş olduğunda.

Yuvarlanıp iri yarı adamı itmeye çalıştı ama adam taştan bir duvar gibi hareketsizdi. Bunun yanı sıra, saçları adamın kolunun altına sıkışmış ve bacakları adamın kalçasının altında sıkışmıştı.

Tiksinti dolu bir homurtu ile göğüslerini örtmek için kombinezonunu yukarı çekti.

Kıkırdadı.

"Ne... yapıyorsun... benim... yatağında?" diye homurdandı.

"Kıpırdanmayı bıraksan iyi olur, Maire, yoksa Lance tatlı hedefini kazığa oturtacak."

Bir an durdu ve kalçasına bastırılan erkek uzantısının hareket ettiğini hissetti. Gerçekten de hareket etmişti. Büyüyor muydu? Bakmaya cesaret edemedi. "Lance?"

"Erkeklik organım."

"Erkeklik organına isim mi veriyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi ve hiç utanmadan sırtıttı, "ama birçok erkek bunu yapıyor."

"Pek çok erkek ahmaktır."

Omuz silkti. "Belki. Kadınlar söz konusu olduğunda haklı olabilirsin. Gerçekte, bir erkeğin *mızrağı* genellikle kendi aklına sahiptir. O yüzden kadınlar bu konudaki beceriksizlikleri için erkekleri suçlamamalı."

"İşte bu, duyduğum en kötü erkek mantığı."

"Sus, Maire. Lance'i gücendiriyorsun ve o çok hassas bir adamdır."

"Lance benden uzak dursa iyi olur, yoksa yumruğumun hızlı bir darbesiyle kırılma riskini göze alır."

Rurik yüzünü buruşturdu ama yine de ona sırtıttı. "Yumruğunun üzerimde olmasına aldırmam. Doğramak değil tabii ki. Daha çok, yumuşakça-"

"Aaarrrgh! Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Çok cesaretliyim leydim ve yanınızdan ayrılmadan önce çok daha fazlasına cesaret edeceğimi umuyorum."

"Tekrar ediyorum, neden benim yatağımdasın?"

"Başka nerede olabilirim ki? Bu mavi lekeyi çıkarana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Keşke bilseydi... mavi leke yakışıklılığını hiç de azaltmıyordu. Hatta gözlerinin derin mavisini ortaya çıkarıyor ve yüzünü eski bir Kelt savaşçısı gibi vahşi gösteriyordu. "Evet, neden aldırmak istediğini anlayabiliyorum. Yatağındaki kürklere çekmek ve sonra da terk etmek istediğin tüm kadınları engelliyor olmalı."

"Bu işaretle bile kadınları cezbetmekte hiç zorlanmıyorum," diye övündü. "Aslında bazı kadınların hoşuna gidiyor..." Cümlenin ortasında durdu ve ona baktı. "Terk etmek mi? Kadınları terk ettiğimi mi ima ediyorsun... *seni* terk ettiğimi *mi*?"

"Sen buna ne diyorsun?" diye hırladı. Hemen kayıtsızlıkla çenesini kaldırdı. "Umursadığımdan değil."

Gözlerini ona dikti. "Seni nasıl terk ettim? Evlenmek üzere nişanlanmıştınız, değil mi? Sanırım o zamanlar buna aşk evliliği diyordunuz."

"Hah! Bu beni baştan çıkarmana engel olmadı. Acımasızdın, Rurik. Sonunda yenik düşene kadar beni yalnız bırakmadın."

"Bütün suçu bana yüklemeyin, Maire. Sonunda sen istedin."

"Sonunda," diye vurguladı.

Başını yana eğdi. "Bana aşık mıydın, Maire?"

"Hayır!" diye bağırdı

neredeyse. "O zaman ne?"

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Bırak beni. Yoksa Lance'ine gerçekten ölümcül bir darbe indiririm."

Gülümsedi, kadının tehditlerinden hiç de korkmamıştı. "Seni şimdilik serbest bırakıyorum cadı, ama ben bu lanetli topraklardan ayrılmadan önce bu konuşmayı bitireceğiz."

Adam kolunu kaldırıp bacağını kaldırdığı anda yataktan fırladı. Adamın ince kombinezonun içindeki halini incelediğinden şüphelenerek *arkasını* dönmedi ama hemen temiz ama iyi yıpranmış bir gecelik giyip beline kuşak bağladı. "Lance "i tercih ettiğinden daha fazla görebileceği korkusuyla hâlâ dönmeyen Maire, kapıya ve o gün kendisini bekleyen işlere doğru ilerledi.

Ama Rurik, tam elini kapının mandalına götürdüğü sırada öyle bir soru sordu ki, olduğu yerde durdu ve damarlarındaki kan dondu.

"Oğlunuz nerede, Maire?"

Dördüncü Bölüm

"Benim... benim oğlum mu?" diye kekeledi, yatak odasına dönerken elini kapının mandalından çekti. "Hangi oğlun?"

"Birden fazla oğlun mu var?" Yatak başlığına yarı uzanmış, yatak çarşaflarını beline kadar çekmiş, kollarını hafif kürklü göğsünün çıplak teni üzerinde kavuşturmuştu. Sorusunu rahat bir tavırla sormuştu ama Maire ne adamın duruşunda ne de sorusunda rahatlık olmadığını biliyordu.

"Hayır, sadece bir tane var," dedi yatağa yaklaşarak.

"Ve bu da James olmalı, sanırım. Campbell Klanı'nın müstakbel lordu mu?"

İfadesi oldukça ilginç... gerçekten de saldırgan olsa da başını salladı. "Doğru, Wee-Jamie bir gün klan reisimiz olacak... tabii MacNab tehdidinden kurtulabilirsek."

Anlayışla başını sallama sırası ondaydı.

"Jamie'yi nereden tanıyorsun?" Kelimeler kulağa sakın geliyordu ama Maire'in içi gergin ve ihtiyatlıydı. Kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu.

"Dün Yaşlı John bana teklifle geldiğinde onunla tanıştım. Ve daha önce hiç bu kadar ağzı bozuk biriyle karşılaşmamıştım."

Nefes nefese kaldı. Sonra onun nefes alışına şaşırdığını fark ederek derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Jamie'nin seninle buluştuğunda İhtiyar John'la birlikte olduğunu bilmiyordum.... Yani, Yaşlı John'la birlikte olduğunu biliyordum ama ormanda saklandıklarını sanıyordum. MacNab Jamie'yi ele geçirebilseydi onu bana karşı kullanırdı. Haftalardır onu gözlerden uzak tutmak zorundayım. O pis ağzına gelince.

..." Omuz silkti. "Sanırım delikanlı adamlarımdan kötü alışkanlıklar edinmiş, çünkü onu düzeltmek için müsait değildim. Ve bunun yanı sıra..." Gerginlikten saçmaladığını ve Rurik'in onu dikkatle izlediğini fark edince sözleri kesildi.

"Sen nasıl bir annesin ki, oğlunun sağlığını o ayak takımını muhafızlara emanet ediyorsun? Vay canına, kadın! Bırak koşan bir çocuğunu, kendi vücut uzantılarını bile tutmakta yeterince zorlanıyorlar."

"Ben iyi bir anneyim," dedi öfkeyle, "sakın aksini söylemeye cüret etme. Benim, oğlum ya da klanım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen kimsin ki benim yargıcım oluyorsun, Viking? Tecavüz ve yağmanın yanı sıra babalık konusunda da uzman mı oldun?"

Tek tepkisi kaşlarını kaldırmak oldu.

Konuşmayı oğluyla ilgili tehlikeli konudan uzaklaştırmaya karar verdi. "İhtiyar John'un size sunduğu teklifin niteliği tam olarak neydi?"

"Bilmiyor musunuz? Teklif senden gelmedi mi?"

"Yaşlı John'un zaman zaman benim adıma konuşma hakkı vardır. Bildiğiniz gibi ben de kendi adıma konuşamıyordum." Bu sabah neşeli bir kutlama ateşinde yakmayı planladığı tahta kafesi hatırlayınca içi ürperdi.

Teklifin ayrıntıları önemsizmiş gibi elini salladı. "MacNab'lara karşı savunmanızı geliştirmenize yardım edeceğim. Sen de benim mavi işaretimi sileceksin. Bunlar temel ayrıntılar... *şimdilik* bilmeniz gereken her şey."

Gözlerini ona dikti. "Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Ah, hanımefendi, son beş yılda çektiklerim için bana çok şey borçlusunuz. Burada geçirdiğim zaman kısa ve şikayetlerimin listesi uzun."

"Klanımın ne kadar fakir olduğunu görebilirsiniz. Size karşılık olarak verecek ne paramız ne de hazinemiz var."

Rurik ona bakarken üst dudağını okşadı, sonra gülümsedi - buz mavisi gözlerine ulaşamayan yavaş, tembel bir gülümseme. "Ah, o zaman ödememi başka bir şekilde almam gerekecek."

Maire'in korktuğu şey de buydu.

Kısa bir süre sonra, Maire kapıyı çalmadan yatak odasına hışımla girdiğinde, Rurik alçak bir sandığın başında durmuş, yeni tıraş olmuş çömlek bir kâsedan yüzüne su sıçratıyordu. İçeri girişinin şiddetiyle, ağır meşe kapı menteşeleri üzerinde geriye doğru savruldu ve ahşap duvara büyük bir gürültüyle çarptı.

yankılanan bir arpışma. Babasına ait olduğuna şüphe olmayan bir savaş kalkanı duvardaki kancalarından yere düştü. Köşedeki duvar halısı çerçevesinin üzerinde sallandı.

"Hemen döndün mü? Cezana başlamak için sabırsızlanıyorsun, öyle mi?"

Ona ters ters baktı. "Kendi kalemin içine hapsedilmem için bir emir mi verdin?" diye sordu. "Senin o devasa savaş atı muhafızın... hani şu asma köprü büyüklüğünde savaş baltası olan... kendi kapılarımdan geçmeye çalıştığımda ellerini üzerime koydu."

"Ellerini koydu... Kim, Stigand mı?"

"Evet, işte o. Beni ensemden tutup tek eliyle kaldıracak ve zararlı bir köpek gibi içeri atacak kadar cüretkârdı."

Rurik bu görüntüye gülümsedi. Kafası hâlâ yerinde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

"Oğlumu... görmem... gerekiyor," dedi, kelimelerini eşit aralıklarla sıralayarak.

"Onu... buraya... getirin," diye karşılık verdi Rurik.

"Hayır," diye tersledi, hiçbir açıklama yapmadan. Sonra gözleri aşağıya indi ve onun çıplaklığını gördü. Bir anda yüzüne, boynuna ve ötesine doğru pembe bir kızarıklık yayıldı. Kızın kaçmak istediğini anlayabiliyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı. "Hiç utanman yok mu senin? Tsk-tsk. Hemen bir şeyler giy." Sanki hemen itaat etmesini bekliyormuş gibi arkasını döndü.

Hah! Valhalla'da bir kadının, hele de cadı olan bir kadının emirlerine boyun eğdiğim kederli bir gün olacak. Sırf onu kızdırmak için keten bir bezle yüzünü kurulamakla vakit geçirdi, uzun saçlarında oyma kemikten bir tarak gezdirdi, yüksek sesle esnedi ve genişçe gerindi. Ancak o zaman bir çift sütyen giydi. "Artık terbiyeliyim," diye açıkladı sonunda.

Gözleri, düz karın bölgesini ve göbeğinin başlangıcını ortaya çıkaran, kalçalarını saran, düşük askılı sütyeninin üzerinde gezindi. İyi bir vücudu vardı ve onun yakın incelemesinden hiç utanç duymuyordu. "Asla edepli değilsin," diye iddia etti.

Bunu bir iltifat olarak kabul etti ve başını eğerek teşekkür etti.

Hoşnutsuzluğunu göstermek için alçak sesle hırıltılı bir ses çıkardı, ama bu sesi tuhaf bir şekilde tahrik edici buldu. Onun üzerindeki etkisini fark ettiğinde, iki eliyle gür saçlarının diplerini çekiştirerek hırıltısını uzun süre tekrarladı.

Kadının sinirlenmeye başladığını tahmin etti.

Rurik'e göre kadınların sinirlenmesi her zaman iyiye işaretti.

"Yatak odama girmenin özel bir nedeni mi var?" diye sordu tatlı tatlı.

"Yatak odanız mı?" diye mırıldandı.

Rurik, kadınların erkeklerin üstün davranışları karşısında homurdanmalarının da iyiye işaret olduğuna karar verdi.

"Kendi evimde tutsak olmayacağımı size bildirmek için yatak odama geldim. MacNab'larla yeterince uğraştım. Benzer bir muameleyi Vikinglerden görmeye tahammül edemem... ki onları evime kabul ettiğimi hatırlatmak isterim, muckle-head."

"Bunu tam olarak *hoş karşılama* olarak tanımlamazdım," diye belirtti sütyenini toplarken, sonra kahverengi bir tuniği başına geçirdi ve geniş bir deri kemerle belinden topladı. Tunik eskiydi ama arkadaşı Tykir'in karısı Alinor tarafından yapılmış en iyi yün kumaştandı. Kenarları boyunca yeşil ve sarı tonlarında işlenmiş devedikenini deseni hâlâ görülebiliyordu. "Şunu bilin ki leydi cadı, muhafızlarıma kuyruğunuza pire gibi yapışmaları için kesin emir verildi, nereye giderseniz gidin, garderoobe'ye bile. Ve bu emir yüzümdeki mavi leke yok olana kadar geçerli... hatta belki ondan da öte, çünkü hâlâ almanız gereken bir ceza var."

Tiksintiyle ofladı ve nefesinin altından "Bunu göreceğiz" gibi bir şey mırıldandı.

"Sen hazırsan ben de hazırım," dedi, bir çift yarım çizme giymiş ve kabuk bağlamış kılıcını kemerine takmıştı.

"Neye hazırım?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Mavi işaretimi sildirmek için. Başka ne için?"

"Belki önce orucunuzu açmak istersiniz diye düşündüm." Konuşurken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu.

Rurik hemen şüpheyle gerildi. "Mavi işareti yok etmek için panzehiriniz var, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Onun dışında her yere baktı.

"*Tam olarak* ne demek istiyorsunuz? İşareti nasıl kaldıracaksınız?" "Bilmiyorum."

Aaarrgh! Bilmiyor. Kadın demerited mi? Ne tür bir cadı o? Üç uzun yıldır onu arıyorum ve bana bilmediğini söylüyor. Dişlerini sıkarak, "İşareti oraya nasıl koydun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Yemin ederim, onu öldüreceğim... ve bundan büyük zevk alacağım. Ölüme ne kadar yakın olduğunu biliyor mu? "Teklifimizin sana düşen kısmını nasıl yerine getirmeyi planlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Rurik kafasının içinde ona kadar saydı: *Einn, tveir, rr, fjrir, fimm, sex, sj, tta, nu, tu.* Ancak sakinliğini yeniden kazandığında konuştu. "Bir şey biliyorum kızım. Kendini açıklasan iyi olur, hem de hemen, yoksa dünyanın en büyük cadı yakma törenini düzenleyeceğim. Ve bil bakalım kazığa kim bağlanacak?"

Maire irkildi ama çoğu kadının yapacağı gibi ağlamadı ya da merhamet dilenmedi. Onun yerine, "Ateşi körüklemek ve zorla sevmek iyi bir şey değildir," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Doğal olarak gelen şeyleri zorlayamazsınız." Kız, adamın öfkesinin yükseldiğini hissetmiş olmalı ki hemen açıkladı: "Cevap bana geldiğinde... doğal olarak gelecek."

"Sen deli misin?" Rurik kendi saçını çekecek gibi hissetti, kendisi de biraz sersemdi.

"Şöyle bir şey..." diye başladı.

Rurik içten içe inledi. Bir kadın ne zaman "Şöyle..." diye söze başlasa, söyleyeceklerinin erkeğinin hoşuna gitmeyeceği kesindi. *Maire'in erkeği olduğumdan değil. Hayır, hayır, hayır. Ben kesinlikle onun erkeği değilim.*

"... O zaman sana kızmıştım, sen... biz... uh..." "Sevişmek mi?"

"Çiftleştik," dedi yüzü kızararak.

Konuşmalarının ciddiyetine rağmen onun rahatsızlığına sırtıttı. Hayatının büyük bir kısmı o lanet olası işaretin silinmesine bağlıydı... evliliği, itibarı, her şey.

"Kızgınlığımla sana saldırmak istedim ama aynı zamanda seninle birlikte bir süreliğine Yaylalardan uzaklaşmaya da ihtiyacım vardı. Ama hatırlayacağın gibi, bu isteğimi reddettin... hem de çok kaba bir şekilde."

"Kaba moda mı?"

"Bana güldün."

"Yaptım mı? Ve bunun için mi beni ömür boyu damgaladın?"

"Hayır, anlamıyorsunuz. Kaçma ihtiyacım, zedelenmiş gururumdan daha önemliydi. Bu yüzden sen uyurken, Cailleach'ın bana verdiği deri çantadan bir şişe aldım-"

"Cailleach?"

Onun sözünü kesmesine sinirlenerek kaşlarını çattı. "Cailleach bir zamanlar bana cadılığı öğreten yaşlı bir kocakarı idi."

Maire'in hiçbir anlam ifade etmeyen dolambaçlı açıklaması Rurik'in başını ağrıtıyordu. "Biraz geriye git, Maire. Cadının çantasından bir şişe aldın. Onunla ne yapmayı planlıyordun?"

"Sen uyurken birazını dudaklarından içeri sokacaktım ama ayağım takıldı ve şişedeki sıvı yüzüne döküldü."

Rurik hâlâ anlamamıştı. "Şişenin içinde ne tür bir iksir vardı?"

"Şey, bunun bir..." olduğunu düşünmüştüm. Sözleri sonunda anlaşılabilir bir mırıltıya dönüştü ve "ama belli ki başka bir şeydi" diye devam etti.

"Ne dedin sen? Seni duymadım. Bana ne tür bir iksir vermeyi planlıyordunuz?"

"Bir aşk iksiri," diye bağırdı neredeyse. "İşte! Artık bildiğine göre mutlu musun?"

"Aşk iksiri mi? Aşk iksiri mi? Hanımefendi, sizi baştan çıkarma arzusu hiç sorun olmadı." Dudaklarından süzülen sırıtışa engel olamadı.

"Ooooh! Bir daha bana gülmeye cüret etme, Viking."

"Ne yapacaksın? Üzerime başka bir işaret mi koyacaksın? Bana bir aşk iksiri mi vereceksin? Beni bir kurbağaya mı dönüştüreceksin?"

"Sen bir kurbağasın," diye ilan etti ve odadan çıkıp gitmeden önce çömlekten yapılmış yıkama suyu kabını adamın kafasına boşaltma cüretini gösterdi.

Umursamıyordu. Çok gülüyordu.

Cadının söylediği tek bir kelimeye bile inanmamıştı. Düşmanların savaş sırasında kurdukları komploları çok iyi biliyordu ve Maire'le bir zekâ savaşı içinde olduklarına hiç şüphesi yoktu. Maire'in onun üzerindeki tek kozu mavi işaretti ve ondan alabileceği her şeyi almadan bu işareti kaldırmak istemeyecekti.

Cadı onun ne kadar tecrübeli bir savaşçı olduğunu ve iyi bir savaştan ne kadar zevk aldığını bilmiyordu. Onunla kılıçlarını ya da iradelerini çarpıştırırsa da asla ama asla kazanamayacaktı.

Cadıya çok kızgındı ve beş uzun yıldır da öyleydi. Yine de, şimdilik, onun zayıf entrikaları karşısında içinde dalgalanan kahkahalardan zevk almaktan kendini alamıyordu.

Aşk iksiri mi? Aynen öyle!

Öğleden sonra geç saatlerdi ve Campbell klanı, liderlerini neredeyse bir hafta boyunca tutan ahşap kafesten oluşan büyük bir şenlik ateşinin önünde kurtuluşlarını kutluyordu.

Klan üyelerinin sayısı her geçen dakika artıyor gibiydi, çünkü saklandıkları yerden çıkanların sayısı giderek artıyordu... çoğu savaş ya da zorlu yaşamları yüzünden bir şekilde yaralanmış ya da sakatlanmıştı. Rurik onlara kutlama yapmak için çok erken olduğunu ve kurtuluşun anlık bir şey olabileceğini söylemeye çalışmıştı ama onu dinlemediler. Bunun yerine, ona tanrılar tarafından gönderilmiş bir kurtarıcıymış gibi baktılar... ya da daha kötüsü, ahmak bir cadı tarafından çağrılan parlak zırhlı bir şövalyeymiş gibi.

Kayıp olan tek kişi Maire'in oğluydu ve Rurik bu gerçeğe fena halde sinirlenmeye başlamıştı. Maire'in onun tarafından kirletilmekten korktuğundan şüpheleniyordu... sanki küçük kuşu bir Viking'e dönüştürebilirmiş gibi, tüm korkunç şeylerden.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Rurik, bütün gün adamlarla birlikte çalışmış olan Stigand ve Bolthor'a bir şeyler aşılama çalışarak sordu

disiplin ve titizliği savaş egzersizlerine dahil etmişlerdir.

"Yürekleri var," diye bilgilendirdi Stigand onu. "Topal ve zayıf olanlarda bile savaşma isteği var. Bu çok fazla bir şey gibi görünmeyebilir ama fark yaratabilir."

Bolthor, "Bir de eskiden azılı savaşçılar olan ve zayıflıklarına rağmen yeniden savaşçı olabilenler var," diye ekledi. "Tek gözlü Genç John gibi. Bu sabah sadece birkaç dersle bile ona kendini nasıl daha iyi idare edebileceğini gösterebildim. Aslında onun yarı körlüğü benimki kadar kötü değil. Hâlâ bozuk gözüyle bulanık şekiller görebiliyor. Bu bir denge meselesi ve o hevesli bir öğrenici."

Rurik başını salladı. "Toste ve Vagn fiziksel savunmayı değerlendiriyorlar." Önümüzdeki birkaç gün içinde yeniden inşa etmek ve onarmak amacıyla çürümeye yüz tutmuş ahşap duvarları, çökmekte olan taş temelleriyle birlikte yıkan genç Campbell'lardan bazılarına yardım ettikleri uzaklara baktı. Tabii ki etrafta yaptıkları işe hayranlıkla bakan birkaç Campbell kızı vardı... yoksa yakışıklılıklarından mı kaynaklanıyordu? Gerçekten de ikizler hangi ülkede olurlarsa olsunlar kadın hayranlar ediniyorlardı. "Surları onarmak için yapmamız gereken çok şey var," diye devam etti Rurik, "ama bu klan yeri, muhafızlar stratejik olarak yerleştirildiğinde saldırıları savuşturmak için iyi bir konumda."

Bolthor, "Her şey zaman ve savaşacak adam sayısına bağlı," diye sözlerini tamamladı.

"Ve beceri," diye ekledi Stigand. "Altımızda bolca var ve diğerlerine de öğretilebilir. Zamanla."

"Jostein," diye bağırdı Rurik duvarda Campbell meslektaşlarıyla birlikte çalışan genç adama. Jostein aceleyle onun emrini yerine getirmek için koştu. "Britanya'ya dönüş yolunu kendi başına bulabileceğini düşünüyor musun?"

Jostein hevesle başını salladı, yoğun faaliyetinden dolayı nefes nefese kalmıştı.

"Bu önemli bir görev, Jostein. Yarın yola çıkmanı istiyorum. Northumbria'daki Ravenshire'a, Lord Eirik ve Leydi Eadyth'in malikânesine git. Buradaki durumu açıkla ve yardımımıza gönderebileceği askerleri olup olmadığını sor."

Jostein fair, kendisine verilen görevden dolayı kendini beğenmişlikle gülümsüyordu. "Hemen yola çıkabilirim," dedi Rurik'in isteklerini yerine getirmek için aşırı hevesli bir şekilde. "Her yöne sadece üç günlük bir yolculuk olmalı. Bir hafta içinde dönebilirim."

Rurik onun omzunu sıvazladı. "Yarın yeterince yakında olacak."

O sırada Maire yanlarına geldi. Hâlâ kaleye hapsedildiği için ona kızgındı ve Bolthor da pek mutlu değildi. Kısa bir süre önce, mahzeni Maire kadar sık ziyaret eden bir kadın tanımadığından yakınmıştı. Hatta bu konuda özel bir destan yazmayı bile düşünmüştü: "Kadınların Mahzende Bu Kadar Uzun Süre Ne Yaptığının Gizemi". Maire kulak misafiri olup da aşçının akşam yemeği için incelemesi için verdiği pisi balığını kafasına indirdiğinde bu fikrinden hemen vazgeçmişti.

Ama şimdi, sinir bozucu kadının aklında başka bir mesele varmış gibi görünüyordu. Ne yazık ki, şimdi onun kaşlarını çatmasının hedefi oydu. Neyse ki elinde balık yoktu ama cadı asası olduğundan şüphelendiği uzun bir sopa taşıyordu. O uzun değneği bir sallayıpta bir tırmığı balığa dönüştürebileceğine hiç şüphe yoktu. En iyisi ondan güvenli bir mesafede durmaktı.

"Artık kafesten kurtulduğumuza göre geriye yapılacak tek bir şey kaldı. Neden benden böyle uzaklaşıyorsun?"

İlk yorumuna soru sorarcasına başını eğdi ama ikincisine cevap vermeyi reddetti. O yarım akıllı biri değildi. En azından genelde değildi.

"Yılanlar."

"Ha?" Kafesin asılı olduğu alana doğru baktı. Sonra yutkundu. *Yılanlar*. Unutmuştu. O yutkunma anında tüm yoldaşları ortadan kaybolmuş, aniden duvarın yeniden inşası projesine çağırılmışlardı. Rurik'in sümüksü yaratıklara karşı güçlü bir tiksintisi vardı, muhtemelen çiftlikteki ilk günlerinden kalmaydı, devasa siyah yılanlar domuzların vücutlarının sıcaklığını aramak için ahırların etrafında dolanıyordu. Anlaşılan adamlarının da yılanlara karşı bir antipatisi vardı.

Kararlı bir şekilde dokuma hasıra doğru yürüdü ve bir çizmenin ucuyla onu kaldırıp yana fırlattı. Çukurda en az beş düzine yılan olmalıydı, çoğu devasa büyüklükteydi. Zehirli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında bunun pek de önemi yoktu. Boğazına bir safra kaçtı.

"Canavarları dışarı çıkarman için sana bir çoban değneği getireyim mi?" Maire sordu.

Adam sıçradı, kadının onu takip ettiğini ve omzunun üzerinden baktığını fark etmemişti.

"Hayır, çoban değneği istemiyorum," dedi onun sesini taklit ederek. O iğrenç "yaratıkların" her birini teker teker kaldıracağını düşünüyorsa, zaten düşündüğünden daha fazla delirmişti. "Onları öldürecek ya da daha iyisi yok olmalarını sağlayacak bir cadı lanetin yok mu?"

Bir an düşündü. "Kullanışlı değil."

Tiksintiyle üst dişlerini gösterdi. O savaşçı bir adamdı. ...bir stratejist. Savaşın ortasında olsaydı ne yapardı? "Sanırım bulaşıkhaneye gidip aşçıdan büyük bir kazan yağ alabilirim."

Maire alaycı bir tavırla, "Onları yağda boğmaya mı niyetlisin?" diye sordu.

Düşündüğü şey tam olarak buydu. Ona öfkeli bir bakış fırlattı, bu bakış onun sinmesine neden olmalıydı. Bunun yerine ona sırtıttı.

"Dikkatli ol kızım, yoksa sürüngenlere arkadaşlık etmen için seni de yağ çukuruna atarım."

"Hah!" dedi ama sonra ekledi, "Merak etme. Yılanların icabına kendim bakacağım."

Hayatta bazı zamanlar vardı ki, bir savaşçı için sonuçlarını bilse bile ilerlemek akıllıca olurdu. Diğer zamanlarda ise geri çekilmek en iyisiydi. Rurik ikinci yolu seçmişti. "Madem ısrar ediyorsun," diye kabul etti.

Kadın ona iltifat etmeyen bir bakış attı. Campbell'ın adamlarından birkaçı yılanları uzun Ellerindeki değnekleri ve çatallı sopaları örme sepetler içinde uzaklara taşıyan Rurik rahat bir nefes aldı.

Ve bu vesileyle Maire'i parlayan zırhlı şövalye yetenekleriyle etkilemeyi başaramadığı için suçluluk bile duymuyordu. Kendine, vücudunda şövalyeliğe dair tek bir kemik bile olmadığını hatırlattı. Ve o kesinlikle bir şövalye değildi.

Yine de asil duygulardan tamamen yoksun değildi.

Belki bir dahaki sefere onu etkileyebileceğine karar verdi.

Ama bu yılanlarla olmayacaktı.

* * *

"Bu tanıdık geliyor mu?" Rurik ona sordu. Bir ağaçlık kümesini işaret ediyordu.

"Umm. Öyle olduğunu sanmıyorum."

Bir meşe ağacının alçak dalına tutunarak, ayakları yerden iki çizme boyu yüksekte, ileri geri sallandı. "Buna ne dersin?"

"Hayır," dedi. Ama düşündüğü şey şuydu: *Kollarındaki şu kaslara bakın. Kutsal Azizler! Ona bakarken bile içim ısınıyor. Bir adamın bu kadar geniş omuzları ve bu kadar dar bir beli olabileceğini kim bilebilirdi ki? Bu tüm Vikinglerin bir özelliği mi, yoksa sadece onun mu?*

"Peki ya bu?" Yere düştü ve birkaç meşe palamudu topladı. Sonra yakındaki birkaç çam kozalağını, ardından da bir dut çalısının üzerindeki olgunlaşmamış meyveleri.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

Sabahı ve öğleden sonranın yarısını kale duvarlarının yeniden inşasını denetleyerek ve adamlarına kılıç ve göğüs göğüse dövüş talimleri yaptırarak geçirdikten sonra, Rurik onu bedensel olarak kaleden çıkarıp tepelere götürmüş ve mavi lekesinin ilacını bulmasını istemişti. Her nasılsa, tek yapması gerekenin doğada yetişen çeşitli bitkileri incelemek olduğu ve mucizevi bir şekilde üzerine döktüğü şişedeki iksirin tarifini hatırlayacağı fikrine kapılmıştı.

O kadar kolay değildi.

"Buna ne dersin?" Bir üvez ağacının kökleri üzerinde büyüyen yosunları incelemek için eğildi ama Maire'in görebildiği tek şey dar pantolonunun kalça ve uyluk kaslarını nasıl çektiği idi. Aniden omzunun üzerinden baktı ve bakışlarının yönünü fark edince tiksintiyle bir tıslama sesi çıkardı. "Öde

Dikkat, Maire. Bu ciddi bir mesele. O şişenin içindeki malzemeleri hatırlayamazsan, mavi işaretimi asla çıkaramazsın. Bu durumda seni öldürmek zorunda kalacağım. Ya da başka bir şey."

Tehditleri onu korkutmadı... en azından çok fazla değil. Vücudundaki ince tüylerin diken diken olmasına neden olan şey buydu. Bu endişeleri bir kenara bırakarak, Rurik'in onun takdir dolu bakışlarına şaşırmamış olduğu gerçeğini düşündü. Güzel olduğunu bilen bir adamdı. Bu, kendine bakım yapma ve giyinme şeklinden belliydi. Yüzü temiz tıraşlıydı, tırnakları kesilmişti, dişleri bir dal parçasıyla ovulduğu için bembeyaz parlıyordu ve nefesi bile çiğnediği nane yapraklarının tatlı kokusunu taşıyordu. Bugün giydiği giysiler yeni olmasa da, kahverengi yün kumaşın ve ince işlemlerin renklerinin solmasından da anlaşılacağı gibi, yine de çekici ve bakımlıydı. Uzun siyah saçlarının sadece yan kısımlarına ince örgüler örmüş ve aralarına kehribar boncuklar serpiştirmişti.

Birisi tavus kuşunun kuyruk tüylerini kesmeli.

Evet, kibir ona kolay geliyordu. Doğrusu, bazılarının ondan Kibirli Rurik diye bahsettiğini duymuştu. Fiziksel görünüşe bu kadar değer veren bir adamın mavi işareti bu kadar rahatsız edici bulması anlaşılabilir bir şeydi.

Maire onun yanında kendini sönük hissediyordu. Bir zamanlar ona güzel olduğu söylenmişti... ya da güzellik vaat ettiği. Hatta Rurik'in kendisi de onu kürklü yatağına çekerken bu sözleri söylemişti. Ama o günler çoktan geride kalmıştı... beş yıl önce, yirmi yaşındayken. Kaygısız olduğu bir zamanı hiç hatırlamıyordu ama o zamanlar yükünü omuzlamasına yardım eden başkaları vardı. Şimdi elleri çatlamış ve tırnakları şatosunu korumaya çalışmaktan kırılmıştı. Kokulu sabunlara ya da saç bakımına ayıracak vakti yoktu. Bugün giydiği kırmızı *elbisesi* bile defalarca yıkandığı için artık mat bir gül rengine yakındı. Ayağında tepeye ve vadiye tırmanmak için uygun, ancak Rurik'in muhtemelen kadınlarda görmeye alışkın olduğu ipek ve brokarlardan oluşan kadınsı ayakkabılardan uzak kalın bir ayakkabı vardı.

Hem kafasını temizlemek hem de Rurik'in hâlâ tuttuğu yosun hakkındaki fikrini belirtmek için başını salladı. Şimdi ayaktaydı, bir eli

Bir eli kalçasında, diğer eli yosunu tutuyor, bir yandan da sabırsızca ayağını yere vuruyor, bir yandan da yün topluyordu.

"O sadece yosun... Sadece yatakta iyi gelir. Bazen mide krampları için de işe yarar," diye bilgi verdi.

"Bu tepelerde bir aşağı bir yukarı yürürken bile mideme kramplar giriyor."

"Bir bitki tavsiye edebilirim-"

"Hayır!" dedi, çok hızlı bir şekilde. "Eğer dikkatli olmazsam, o saçma sapan iksirlerinden biriyle başımı boynumda döndürebilirsin."

Kaşlarını kaldırdı.

"O şişeye konan bitkilerin yerini bulmaya çalışırken biraz daha yardımcı olabilir misin?" diye çıkıştı.

"Önce ne bildiğimizi düşünelim," diye önerdi ve büyük, düz bir kayanın üzerine çöktü. Kaya hemen öne doğru devrildi ve panik içinde ayağa fırladı, sonra da incelemek için eğildi.

"Bu da ne böyle?" Rurik yaklaşarak sordu. Yarım botunun burnuyla kayanın kenarına bastırarak önce ileri geri, sonra da bir o yana bir bu yana sallanmasına neden oldu.

"Buna yargı taşı deniyor. İskoçya'da bunlardan çok var. Bu şekilde sallanmaları için elle mi yontulduklarını yoksa doğanın mı onları bu şekilde biletiğini kimse kesin olarak bilmiyor," diye açıkladı. "Her halükarda, uzun zaman önce bir klanın yaşlıları ya da belki de druidler, suçlanan bir kişinin suçluluğunu ya da masumiyetini belirlemek için taşı kullandılar. Eğer taş önden arkaya doğru eğilirse, o kişi suçlu sayılırdı... yandan yana doğru eğilirse, masum." Durakladı ve işaret parmağını çenesine götürerek düşündü. "Ya da belki de tam tersiydi."

"Siz İskoçlar böyle garip şeylere inanan tuhaf insanlarsınız," diye yorumladı Rurik başını sallayarak ve ağaca yaslanmaya devam etti. Bir ot parçası aldı ve onu incelerken ucunu kemirdi.

Onun serin bakışları altında biraz titreyerek tekrar kayanın üzerine oturdu ve sallanmaması için ağırlığını dengelemeye dikkat etti. "Bir insanın suçluluğunun ya da masumiyetinin boğulmak suretiyle ortaya çıkarılabileceğine inanan İngilizlerden ya da başka diyarların insanlarından daha tuhaf değil. Bilirsiniz, eğer bir suçlu suda boğulmaktan kurtulursa

uzun süre su içerse suçluydu. Ölürsa masumdu. O zaman bunun ne faydası vardı?"

Rurik gülümsedi. "Haklısın."

"Üzerine döktüğüm şişedeki sıvıya dönecek olursak... Mavi renginden dolayı içinde kurtboğan olmalı... ve lavanta kokusunu hatırlıyorum... o halde ezilmiş lavanta da olduğunu varsayalım. Malzemelerin gücünü korumak için her ikisi de bir yağ bazında karıştırılmış olmalı. Ama karışımın içinde renge kalıcılık kazandıracak ne tür bir madde olabileceğini düşünemiyorum. Kelt savaşçıları tarafından giyilen woad kesinlikle yıkanırdı." Omuz silkti, diğer bileşenin ne olabileceğine dair bir fikir yoktu.

"Bir yerlerde cadı yıllıklarınız yok mu? Tüm... şey, büyülerinizi, lanetlerinizi, ritüellerinizi ve benzerlerini açıklayan yazılı belgeler? Rahiplerin tezhipli el yazmaları gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Çoğunlukla *büyük havaları* denen şeyler nesilden nesile ağızdan ağıza aktarılır. Ne yazık ki, kocam onu topraklarımızdan sürgün etmeden önce yaşlı Cailleach ile yeterince çalışmadım."

"Kocanız akıl hocanız cadıyı kayırmıyor muydu?"

"Kenneth ondan nefret ederdi."

"Hmmm. Ona ne yaptı? Onu maviye mi çevirdi, yoksa"-kıkırdadı-"bir kurbağaya mı dönüştürdü?"

"O zaten bir kurbağaydı." "Benim gibi mi?"

Daha kötü. Çok daha kötüsü. Ne yazık ki düğünden önce bunu bilmiyordum. Cailleach biliyordu ama. Keşke onun uyarılarını dikkate alsaydım. "Aynı."

Rurik başını yana eğdi ve muzip gözleri, Maire'in zaten titrek olan tüneğinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden olan bir cesaretle vücudunun üzerinde gezindi. "Bolthor cadıların ormanda çıplak dans ettiğini iddia eder. Belki de bunu denemelisiniz, bakalım bazı güçleriniz ortaya çıkacak mı?" Çapkın, bu gösteriyi çok beğenecekmiş gibi görünüyordu.

Ona küçümseyici bir kaş çattı. "Bu hayatta değil, hele senin önünde hiç değil."

Omuz silkti, pişmanlık duymadan sırttı. "Neden cadılar meclisindeki diğer cadılara danışamıyorsun?"

Hâlâ ayakta duran, ağacın gövdesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarından bir ot parçası sarkan adama baktı. Sonra güldü. "Ben o tür bir cadı değilim."

"Ne tür bir cadısın sen?" "Bir yalnız."

"Maire, Maire, Maire. Dişlerinin arasından yalan söylüyorsun." Kadın kışlandı.

"Sanırım yüzümdeki mavi lekeyi nasıl çıkaracağınızı çok iyi biliyorsunuz, ama bana inatla meydan okuyorsunuz."

"Ne amaçla?"

"Düşmanlarınıza karşı beni ve adamlarımı kullanarak avantaj elde etmek için."

"Hizmetlerinizi istiyorum... dövüş hizmetlerinizi," diye çabucak ekledi onun dudaklarında bir sırıltış gördüğünde, "ama işareti nasıl çıkaracağımı tam olarak bilmediğimi söylerken yalan söylemiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ben bir cadıyım ama çok iyi bir cadı değilim."

Hâlâ şüpheli görünüyordu.

"Örneğin, yaslandığın şu ağaca yeterince odaklanırsam, onu tam ortasından ikiye ayırabilirim. Öte yandan, saçınızın ortasına kalıcı bir parça koymam da aynı derecede olasıdır."

Onun yakışıklı yüzündeki aydınlanma anını gördü. Her ihtimale karşı ağaçtan uzaklaşması şaşırtıcı değildi. "Ah! İşte bu yüzden senin cadı sanatlarından bahsettiğimde herkes kış kış gülüyor... MacNab'lar, klan üyelerin, hatta hizmetkâr kadınların ve buradaki çocuklar," dedi.

Başını salladı. "Bitkisel tedaviler uygulayabiliyorum ve bazen herkesin yararına olacak şekilde cadı büyülerini bile doğru yapabiliyorum ama itiraf etmeliyim ki bazı felaketler de oldu," dedi ona kederle. "Halkımı hayal kırıklığına uğrattım."

"Cadı olman gerektiğini kim söyledi?" "Başka kimse yok."

Bu iddiaya karşı çıkacak gibi oldu ama fikrini değiştirdi. Bunun yerine, elindeki ot parçasını tükürdü ve kendini düzeltti.

Eğildiği yerden kalktı ve ona doğru yürüdü. Yürüyüşü tembelce baştan çıkarıcıydı ama yüzündeki ifade aniden sert ve kararlıydı... aslında tehditkârdı.

Tam önünde durduğunda, botuyla taşı aniden itti, bu da taşın geriye doğru sallanmasına ve kadının da onunla birlikte sallanmasına neden oldu. Öndeki kayanın üzerinde, hâlâ dirseklerine dayanmış, doğrulmaya çalışıyordu ama adam taşı bir kez daha itti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Ama şimdi onun üzerine eğilmişti, kollarını omuzlarının iki yanındaki düz taşa dayamıştı... o kadar yakındı ki nefesindeki nanenin ve yorucu bir günün ardından teninde oluşan erkek terinin kokusunu alabiliyordu. Sol dizi kayanın üzerindeydi, sağ bacağı ise hâlâ yere değiyordu ve kayanın önden arkaya, arkadan öne hareket etmesini sağlıyordu.

Sesi artık talepkâr değil, soluk soluğaydı. Tam olarak korku değildi. Hayır, adını koyamayacağı kadar rahatsız edici başka bir şeydi. "Rurik? Ne oldu?"

"Sen. *İşte bu.*"

"Ben mi?" diye zar zor ciyakladı.

"Evet, seni yargı taşının üzerine koydum ve o da seni suçlu ilan etti."

"Ha, ha, ha. Bu iş böyle yapılmaz." Ayağa kalkmaya çalıştı ama adamın kolları tarafından çitle çevrildi ve taşın sürekli hareketiyle dengesini sağlayamadı.

Kayıtsızca omuz silkti. "Bir taşın seni suçlu bulup bulmaması benim için zerre kadar önemli değil. Önemli olan mavi işaretin hâlâ bende olması. Karşılığında hiçbir şey vermezken, benim ve adamlarımın hayatını tehlikeye atmamı bekliyorsun. Artık yok. Bana işaretini koydun. Şimdi ben de aynısını sana yapmak niyetindeyim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sana sahip olmak niyetindeyim, cadı. *İşaretim* senin üzerine konacak... *içine...* erkeklerin çağlardır kadınları *işaretlediği* şekilde. Yaylalardan ayrıldığım zaman, afyon içen birinin piposunu özlediği gibi beni özleyeceksin. İşte seni böyle işaretleyeceğim. Özünde, şu andan itibaren iffetini kaybedeceksin."

"Bu o kadar çirkin ki tartışmaya bile değmez. Benim gibi biri için fazla güzelsiniz."

"Güzel, ha?" Güldü ve bu hiç de hoş bir ses değildi.

Adamın neşesi Maire'i rahatlatmıyordu, özellikle de ona sadece için için yanan gözlerle baktığı için. Daha önce hiçbir erkeğin gözleri Maire için yanmamıştı ve Maire memnun olma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

"Söz konusu kadın-erkek arenası olduğunda beni neyin ilgilendirdiğini söylemeye kalkışmayın. Doğrusu, bütün gün giydiğin o pembe battaniye elbisenin içinde hareket edişini izledim-"

"Bu bir battaniye değil. Bu bir *arisaid*."

"Adına ne dersiniz deyin, pembemsi rengi bana bir zamanlar Doğulu bir hükümdarın evinde yediğim bir şekerlemeyi hatırlatıyor. O kadar tatlıydı ki, sonrasında kaşığı ve parmak uçlarını yaladığımı hatırlıyorum."

Maire onun sadece şehvet düşkünü sözlerinden değil, kendisini nasıl hissettirdiğinden de korkmaya başlamıştı. "Benim elbisem pembe değil, soluk kırmızı. Ve bu yalama işini de anlamıyorum. şimdi beni kaldırın."

Tabii ki onun emrine itaat etmedi, yüzünde alaycı bir sırıtışla taşı sallamaya devam etti. Gözleri ağır ağır kapanıyor, yoğun bir şekilde yanıyordu. "O zaman şu *yalama işini* açıklayayım. Vikinglerin kendilerini belli etmedikleri asla sylenmesin. Yalamak için yeterince iyi görünüyorsun, Adil Maire. Her tarafın. ırılıplak. Szlerimle sertleşen ve ilgin için can atan meme uçlarından başlayarak."

"Onlar değil.... Değiller." Kendini tutamadan suçlulukla aşağı baktı. Tabii ki elbisesinin kalın kumaşının *arkasını* görmesine imkn yoktu. Tahmin ediyordu. Vahşi.

"Sen sapık bir adamsın, Rurik."

"Evet," diye yarım bir gülümsemeyle kabul etti. "Benimle ilgili iyi şeylerden biri de bu. Kadınlar buna bayılıyor."

"Aşırı mütevazı bir adam olduğunuz asla sylenmesin." st dudağı bir hırılıyla geriye kıvrıldı. "Ben senin kadınlarından biri değilim ve olmayacağım da."

"Bir zamanlar yleydin."

"Bir daha asla."

Elini kaldırdı, gözleri savaş aşkıyla parlıyordu. "İstediğin kadar protesto et, Maire. Sana söz veriyorum. Her gün ben senin işaretini taşıyacağım, sen de benimkini taşıyacaksın. Güzel günlerde kalenin savunmasını MacNab'lara karşı güçlendirmek için senin ve benim adamlarımla birlikte çalışacağım ama uzun geceleri yatak odanda yalnız sana ve sana ayıracağım. Yağmurlu günlerde, işaretlemene ayıracak daha fazla zamanımız olacak ve gecemizi gündüzümüzü yatakta geçirebiliriz. Sana öğretecek o kadar çok şeyim var ki... seni işaretlemenin o kadar çok yolu var ki."

Nefesi kesildi. Kendini tutamadı.

"Her nasılsa, birkaç gün sonra karanlık sanatlarınızı hatırlayacağınızı ya da sizin için bir çare bulacak başka bir cadı bulacağınızı düşünüyorum. Şüphesiz, tüm Highlands'deki tek cadı sen değilsin."

"Beni korkutmuyorsun, Viking."

"Yok mu?" Çenesindeki çıkıntı ve yüzündeki kararlılık onun için iyiye işaret değildi. Sonra, kasıtlı bir aşağılamayla, bakışlarının kızın yüzünden göğsüne doğru inmesine izin verdi. "Meme uçlarından bahsetmişken... ve yalamaktan..."

Kimse meme uçlarından bahsetmiyor. Lütfen o iğrenç konuyu tekrar açmayın. Vücudumun o kısmının şimdiden tepki verdiğini hissedebiliyorum.

"... senin üzerinde yalamak istediğim başka bir yer daha var, tatlım," dedi. Kız daha ne demek istediğini anlamadan, adam taşı daha güçlü bir şekilde sallayarak bacaklarının çırpınmasına neden oldu ve kasıtlı bir niyetle aralarına indi. Adamın cinsel organı kadınınkine yakın bir şekilde bastırıyordu ve aralarında birkaç kat kumaş olması önemli değildi. Adamın dudakları kadınınkilere doğru iniyordu.

Utancından nefes nefese bir ses duydu ve bu ses kendisinden geliyordu.

Ama Rurik de aynı derecede etkilenmişti. Bunu Rurik'in gözlerindeki şehvetli bulanıklıktan, yarı aralık göz kapaklarından ve ona bakışından anlayabiliyordu.

Maire o anda, Rurik'in onu kadın-erkek ilişkisi içinde istediğini şüphesiz biliyordu. Ayrıca onunla işi bittiğinde, gerçekten de işaretlenmiş olacağını da biliyordu.

Şu anda umurunda değildi.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Rurik hızla, taşı salladığında düştüğü yerde kolları ve bacakları iki yana açılmış bir kurban gibi yatan ürkmüş kadının üzerine çıktı. Niyeti sadece cadıyı korkutmaktı, o da mavi lekesini çıkarmanın çaresini söylemedi.

Niyeti buydu.

Ama ah, aptal bir adamın çarpık niyetlerinin sonuçları.

Kendini onun istemeden ayrılmış kalçalarının arasına yerleştirir yerleştirmez, sanki bir yıldırım çarpmış gibi oldu. Tüm korkutma ya da intikam düşünceleri aklından uçup gitti. Vücudunun en sevdiği kısmının kendi iradesiyle kalınlaşacağını bilmeliydi. Tam olarak emin değildi ama Lance gerçekten de zonkluyor gibi görünüyordu. Erkekliği kadınlığa bastırırken ve duyuları az önce tuttuğu yosun kadar bulanıklaşırken, bu kadından beş uzun yıl boyunca neden nefret ettiğini, neden ondan korkması gerektiğini, neden ondan uzak ve etkilenmemiş kalmasının önemli olduğunu hatırlayamıyordu.

Ne yazık ki, içindeki erkek olan her şey kendi isteğiyle hareket etti. *Lance - lanet olası dalkavuk!* - neredeyse beklentiyle gülümsüyordu.

Sadece ona kimin yetkili olduğunu göstermek istiyorum. Birazdan duracağım... dedi kendi kendine. Ve ciddiye.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," diye karşılık verdi, kolları çoktan ona uzanmıştı.

Birazdan duracağım. Gerçekten.

Adam iki eliyle başını kavrayıp parmaklarını saçlarına geçirdiğinde kaskatı kesildi... saçları o kadar inceydi ki yüzünde kızıl bir örümcek ağı oluşturunuyordu. Kırmızı lekeler yanaklarında çok yakışan bir şekilde çiçek açmış, onu olduğundan daha genç, güneşte ıslanmış bir bakire gibi göstermişti, ki onun öyle olduğunu çok iyi biliyordu

Hayır. Yeşil gözlerini onun sabit bakışları altına bıraktı ama buğulu ışıklarına hayran kalmadan önce değil. Soluk zümrütler gibiydiler, daha koyu renkte kalın kirpiklerle gölgelenmişlerdi, bu ışıpta kızıldan çok kahverengiydiler.

"*Ert mjg falleg,*" dedi ona, boğukluğunu zar zor fark ettiği bir sesle. "Çok güzelsin."

Adamın sözleri üzerine çenesi yukarı kalktı ve gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde adamınkilere kilitlendi. "Ben öyle bir şey değilim," diye itiraz etti ateşli bir şekilde, ama adam onun iltifatından memnun olduğunu anlayabiliyordu.

Kadınlar! Çok tahmin edilebilirler. Kontrol için derin bir nefes aldı ve kararlılıkla kendini kuşandı. *Duracağım... hemen. Tüm tanrıların huzurunda yemin ederim ki... yani bazı tanrıların... Loki'nin belki. Bahse girerim, o neşeli soytarı tanrı şu anda bana gülüyordur.*

Rurik'in uzun süredir kendini inkâr etmesinden olsa gerek -en son ne zaman bir kadınla yattığını hatırlamıyordu- Maire ona çekici gelmeye başlamıştı. Kusursuz bir kadın. Kadınsı ve arzulanan her şey. Vücudunu arzulamasına neden oluyordu ama bundan daha fazlasıydı; onu arzulamasına neden oluyordu... adını koyamadığı, onu aynı anda hem kışkırtan hem de dehşete düşüren gizemli arzular hissediyordu.

Birazdan duracağım. Ben, ben, ben.

Dudakları, vücutlarındaki özsu yoğunlaşıp belirli yerlerde toplandığında tüm erkek ve kadınlara içgüdüsel olarak gelen çiftleşme ritüelini başlatarak onunkilere doğru iniyordu. Doğrusu, sanki parmak uçlarından ayak parmaklarına ve aradaki bazı önemli yerlere kadar kanın ateşli ve ısrarlı bir şekilde aktığını hissedebiliyordu.

Duracağım... birazdan, diye tekrarladı kendi kendine bir ayın gibi, gürleyen kalbini görmezden gelmeye çalışarak.

Ama hemen ardından, milyonlarca şehvetli dürtünün saldırısı altında, kendi kendine haykırdı: *Durmanın canı cehenneme!*

"İzninizle leydi cadım, haberiniz olsun. Seni anlamsızca öpeceğim."

"Sana izin vermiyorum," dedi soluk soluğa.

"Ah?" Adam onun itirazını düşündü ama pek ciddiye almadı, sonra da "Daha da acısı" diye cevap verdi. İç çekerek, onun isteklerine aldırmadan, canı ne isterse onu yapmak üzere rotasını belirledi. Buna karar verdikten sonra ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Yavaş ve nazik olmak isteyerek, dudakları kayganlaşıp birbirine mükemmel bir şekilde oturana kadar dudaklarını onunkilere karşı ileri geri hareket ettirerek onu aşk oyununa ikna etti. Dudakları uysallaştığında, hisleri alevlendi ve dilinin ucunu dikiş boyunca gezdirdi.

Kadın bir iniltiyle onun için ayrılmak zorunda kaldı.

Bu inilti onun felaketiydi. Boğazının derinliklerinden sert bir hırıltı çıkardı ve dilini hafifçe ağzının çatısına değdirerek kadının içine girdi.

İ ç g ü d ü s e l olarak onu emdi ve adam neredeyse kayadan fırlayacaktı. Ağzını onunkinden ayıran adam, sadece bir öpücükle aralarında dönen çalkantılı tutkular karşısında sersemlemiş bir halde aşağıya baktı. Ona duyduğu açlık öylesine yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordu. Nefes nefese kalmış, kabaran arzusunu dizginlemeye çalışıyordu.

Uzun, geniş kirpikleri merakla parlayan yeşil gözlerinin üzerine indi. O da aynı duyguları yaşıyor olmalıydı. Hâlâ onun üzerine yayılmış yattığı yerden kalkmalıydı. Amacına ulaşmıştı. Kızın ödünü koparmıştı. Ama dudakları nemliydi ve çok davetkârdı. Onun cazibesine karşı koyamadı.

Onu bir büyüyle ya da aşk iksirlerinden biriyle mi büyülemişti?

"Tadın nane gibi," dedi nefes nefese bir fısıltıyla.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bunu söylemek zorunda mıydı? Artık ona karşı koyamazdı. "Tadın cennet gibi," diye karşılık verdi. Ve öyle de oldu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirerek kollarını başının üzerine uzattı. Aynı anda, kalçalarını, kumaş kaplı kalçalarının arasında kendisine açık duran kadının kalbine doğru bastırdı.

"Ah... merhametli... Meryem!" diye haykırdı ve kendini ona doğru kaldırdı. "Bana neler oluyor, seni kötü adam? Beni bir cehenneme çeviriyorsun."

Onun bu kuralsız uyarılma itirafı Rurik'in içindeki erkeksi olan her şeyi harekete geçirdi. Ve gerçekten de tenini kırmızı bir kızarıklık kapladı...

Lezzetli bir şekilde sıcak ve dokunması cazipti. Onun ayırık dudaklarına karşı mırıldandı, "Her zaman ateşle oynamak istemişimdir leydim."

Şimdi dudaklarını geri aldığında, yaklaşımında nazik ya da yavaş hiçbir şey yoktu. Açgözlü ve yiyip bitirici bir şekilde dudaklarını bastırdı ve dilini soktu. Rurik, kadınlarını kendinden geçirmek için çoğu zaman belirli, denenmiş ve doğru adımları izleyen yaratıcı bir aşık olmakla her zaman gurur duymuştu. Şimdi ise heyecanının sersemliğiyle dikkatini zar zor toplayabiliyordu. Kontrolden çıkmış bir adamdı ve umurunda değildi. *Maire* -ruhu bağışlansın- kendini onun öpücüklerinin coşkusuyla özgürce bıraktı. Dudaklarını daha da açmaya zorladığında, ağızından yumuşak zevk sesleri çıkıyordu... *Maire*'in inlemeleri onun daha da cesurca saldırmaya neden oluyordu. Böyle olduğuna yemin edemezdi ama kendisinin de inlemiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

Rurik öpüşmenin bu kadar samimi ya da bu kadar görkemli olabileceğini hiç bilmiyordu ve bunu ona günahkârca açık sözlerle söyledi. *Maire* aldırıyor gibiydi. Aslında, karşılık olarak vücudunda erotik bir titreme dalgalandı. Hatta *Maire*'in çıplak kollarında tüylerin diken diken olduğunu bile gördü. Tecrübelerine göre, sevişme sırasında bir kadının tüylerinin diken diken olması iyi bir şeydi. Bazı erkekler sevişmedeki tüm ön alıştırılmaları ve jestleri küçümser, doğrudan sevişmeye geçmek isterdi ama Rurik'e göre *Maire*'le paylaştıkları bu öpücüğün en görkemli türden bir aşk oyunu olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ama durun, *Maire*'in elleri dehşetle çırpınıyordu ve gözlerinin bir o yana bir bu yana kaydığını fark etti. Bahse girerim düşünmeye başlamıştı ve düşünen bir kadın, erkek özsuğu yükselirken iyi bir şey değildi.

Rurik, kız bunun neden iyi bir fikir olmadığını anlatmaya fırsat bulamadan, hızla çenesi boyunca, saçlarını geriye doğru tarayarak açığa çıkardığı kulağına kadar bir dizi kemirici öpücük bıraktı. İlk başta dilini kulağının kabuğunda gezdirerek oluklarını ve yarıklarını ıslattı. Kız miyavlayan bir ses çıkardığında, *Maire*'in en hassas noktalarından birine denk geldiğini anladı. Bütün kadınlarda vardı -en azından temas ettiği kadınlarda vardı- ama çoğu zaman farklı yerlerde olurdu... kulaklarda, dizlerin arkasında, göğüs uçlarında, kadın kıvrımları arasındaki hassas ette, göbekte, hatta ayak kemeriinde. Artık *Maire*'in kulaklarını biliyordu.

gıdıklanmaya yatkındı, tam bir saldırı başlattı. Dilinin ucunu kullanarak kulağının etrafında daireler çizdi, sonra hafifçe üfleyerek kuruttu. Bıçakladı ve geri çekti, sonra lobu emdi. Bütün bunlara fısıltıyla söylediği övgü ve cesaretlendirme sözleri eşlik etti.

Maire çılgına döndü. "Çok utanıyorum," diye haykırdı bir ara. "Bana ne yaptığına bak. Yine."

"Hayır, öyle söyleme. Senin tutkun benim için zevktir ve bunda utanılacak bir şey yok."

Başını inkâr edercesine salladı, boynunu devam eden bir coşkuyla yukarı kaldırırken bile. "Senden nefret ediyorum, Rurik."

Rurik bunu biliyordu. Hatta kendisi de ondan nefret ediyordu. Yine de kelimeler canını yaktı. "Sen de öpücüklerimden nefret ediyor musun?" Bu soruyu sormaktan kendini alıkoyamadı. *Ne kadar acınacak haldeyim!*

Adamın doğrudan bakışlarıyla karşılaştığında gözleri tahrikten bulutlanmıştı. Bir an için yalan söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra kendini durdurdu. "Senin... öpücüklerin... tatlı... ıstırap verici," diye itiraf etti dişlerini sıkarak.

"Ah, o zaman eşit ortaklarız, sevgilim," diye karşılık verdi ona, "çünkü beni titretiyorsun." Ve bu doğrudu. Öte yandan, belki de sert taş üzerindeki dizleri, dövüş sırasında o eklemlere sık sık indiği için zayıf olabilirdi; bazen gıcırdama eğilimindeydiler. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu.

Dudakları onunkilerle tekrar buluştuğunda, bu gerçekten de ikisi için de tatlı, tatlı bir ıstıraptı. Ve duyduğu tıslama sesine hiç şaşırmadı. Kendisi de tıslamak, mırlamak ve katıksız bir sevinçle bağırmak istiyordu.

Ama sonra tıslama sesinin Maire'den gelmediğini fark etti. *Oh, Kutsal Thor! Daha fazla yılan olabilir mi? Burası adamların yılanları çukurdan çıkardıkları inin bulunduğu yer mi?* Uykulu gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu yeni, bilinmeyen tehdidi savuşturmaya hazır, çömelmiş bir savaş pozisyonu alarak kadının bedeninden ve taştan geriye sıçradı. Ama hayır, etraftaki yılan değildi. Çılgına dönmüş bir hayvan kendini sırtına atmış ve omuzlarını pençelemeye başlamıştı. Ve Maire'in başının üzerinde, kayanın üzerinde tıslayan başka bir vahşi hayvandı.

Küçük yumruklar omuzlarını yumruklayıp boynunu tırmalarken, bir çocuk sesi kulağına, "Canımı yakma anne, seni kanlı, morina emici Viking," diye haykırdı. Rurik, sırtında minyatür bir çıldırmış gibi asılı duranın Maire'in oğlu olduğunu anladığı anda, kayanın üzerine tünemiş, hâlâ tıslayan ve sırtı eğik duran büyük kara kediye fark etti. Kendini Rurik'in yüzüne doğru fırlatmak üzereydi, bunu anlayabiliyordu.

"Şimdi Rose, sakın ol," dedi Maire, tam saldırmaya hazırlanırken kediye yakalayarak.

"Rose mu? O canavara Rose adını mı verdin? Rose adında bir cadı aşinası mı?" Şimdiye kadar Rurik ağzı bozuk çocuğu sırtından indirmiş ve bir koluyla arpa çuvalı gibi beline sararak sıkıca yanına yatırmıştı. Bu kadar genç bir insanın bu kadar kaba sözler sarf edebileceğini kim bilebilirdi? Ya da bu kadar kötü kokabileceğini?

"Rose canavar değil," diye bağırdı Wee-Jamie.

"Ve o bir tanıdık da değil," diye açıkladı Maire, kucağında hâlâ tıslayan kediyle kayanın üzerinden kayarak onun karşısında dururken. "O sadece geçen yıl yoldan geçen bir tamircinin Wee-Jamie'ye verdiği tatlı bir evcil hayvan."

Rurik zarif, ipeksi tüyleri olan evcil harem kedileri görmüştü. Bu kedinin uyuz tüyleri diken dikendi ve yer yer keldi. Hoş bir manzara değildi. Şu anda Maire'e hayranlık ve uysal bir masumiyetle bakıyordu. Ama Rose, Rurik'i hiç kandıramıyordu. Fırsatını bulsa kedinin taşaklarına çizgiler atacağını biliyordu.

Rurik, Canavar'ının şimdi burada olmasını diledi. Kurt köpeği kediye çok lezzetli bir şekilde yerdi.

"Seni iğrenç sefil! İşte buradasın, seni alçak," diye bağırdı başka bir ses. Bu, cüppesini kıllı baldırlarına kadar kaldırmış, ağaçların arasından hızla çıkan tombul keşişti; Rurik onu Campbell klanıyla tanıştığı ilk gün görmüştü. Nefes nefese kalan adam neredeyse bir köke takılıyordu ve düşmemek için kayaya tutunmak zorunda kaldı... bu da kayanın yeniden sallanmaya başlamasına neden oldu... bu da Rurik'in söz konusu sallanan kayanın üzerinde ne yapmak üzere olduğunu hatırlamasına neden oldu.

"Peder Baldwin!" Maire utançla ciyakladı.

"Sana kampta kalman söylenmedi mi?" Peder Baldwin çocuğu azarlayarak Rurik'in şehvet dolu düşüncelerini günümüze geri çağırdı. "Herkes bir o yana bir bu yana seni arıyor. Sebep olduğun belayı biliyor musun? MacNab'lardan biri seni yakalarsa nasıl bir tehlikeye gireceğini biliyor musun?"

"Kimse beni yakalayamayacak," diye böbürlenen çocuk, Rurik'in hapsedici kucağındaki konumu düşünöldüğünde gülünçtü.

Peder Baldwin bir çırpıda, çocuğun himayesinden nasıl kaçtığını anlattı ve çocuğu ve kedisini bir ağaca bağlamak zorunda kalsalar bile bunun bir daha olmayacağına söz verdi. Bunun üzerine çocuk öyle müstehcen bir küfür savurdu ki herkes ona bakakaldı ve kedi Rurik'in çizmesine işedi. Tedavi edilmiş ren geyiği derisinden yapılmış çok pahalı deri çizmeleri.

Rurik kedinin cüreti karşısında şaşkınlıktan başka bir şey yapamadı. ...ve intikamını planlar.

Maire işaret parmağını yavrusuna doğru sallayarak, "Beni dinle, oğlum olsun ya da olmasın, ağzını sabunlamam gerek," diye uyardı, "ve bunu yapmayacağımı da sanma." Tanrım, Maire'in öfkeli ve huysuz olmasına bayılıyordu. Ona savaşa girmek üzere olan bir İskandinav Valkyrie'sini hatırlatıyordu.

"MacNab'lar araziden süröldüğüne göre çocuğu neden şatoya geri getirmiyorsun? Orada benim himayem altında daha güvende olmaz mı?"

Keşişin yüzü, yarı kel, badem bıyıklı kafasına kadar neredeyse morardı ve Maire sanki Rurik oğlunu ateşli bir çukura atmalarını önermiş gibi baktı.

"Ne? Önerimin nesi yanlış?" diye sordu, kafası iyice karışmıştı.

"Bana iyi bak, Viking. Çocuğum için en iyisinin ne olduğunu bana söylemeye kalkma. O benim ve sadece benim."

"Ha? Sanki onu istermişim gibi!"

Maire ona tuhaf bir bakış attıktan sonra Peder Baldwin'e işaret etti, o da Rurik'in sırtıttığına yemin edebileceği kediyi kaldırdı ve boştaki elini çocuğa uzattı. Rurik onu serbest bıraktı ama gencin kışına bir şaplak atmadan önce değil. Wee-Jamie omzunun üzerinden ona öyle kötü niyetli bir bakış attı ki, Stigand'ın

Gururlu. Yine de Rurik gelecekte arkasını kollayacağından emin olabilirdi. Bu pis gremlinden bir intikam girişimi geleceği kesindi. Maire'in oğluyla ilgili davranışları tuhaftı, sanki onun ya da emrinde çalışan Vikinglerin güvenliğinden korkuyormuş gibiydi. Rurik omuz silkti. Bu onun kararıydı. Ayrıca, o ayaklarının altında tatsız bir çocuk olmasını istemiyordu. Ama sonra Maire yumuşak bir ses çıkardı; yarı yalvarış, yarı hıçkırık. "Jamie," Tek söylediği buydu.

Çocuk yine de duydu. Dönerek elini keşişin elinden çekti ve onun açık kollarına koştu. Şiddetle sarılan ikili birbirlerine küçük öpücükler veriyor ve birbirlerini ne kadar özlediklerinden bahsediyorlardı.

Rurik'in hiç annesi olmamıştı ve bu ikisini bir arada görünce yüreği parçalandı. Aralarında böylesine güçlü bir bağ varken, bir günlüğüne bile olsa ayrılmak istemeleri onu çok şaşırtmıştı.

Bir anda, çocuk ve keşiş gitmişti.

Birdenbire Rurik ve Maire bir kez daha yalnız kaldılar ve açıklıkta her şey sessizleşti.

Maire'e baktı. Maire ona baktı.

Ellerini kalçalarına koydu. O da aynısını yaptı.

Kısa bir süre önce birbirlerinin ağızlarında inlediklerini Maire'in yüzündeki küçümseme ifadesinden asla anlayamazdınız... tesadüfen, geç saatlerde bıyıklarının aşınmasından dolayı gül rengine bürünmüş bir yüz. Dudakları hâlâ öpücükle şişmişti ve boynunun yan tarafında, sekse aç bir genç gibi tenini emdiği için bir kan izi vardı. Ama *gözleri - Freyja aşkına!*

-Gözleri ona yeşil kıvılcımlar saçıyordu.

Rurik bir bahis adamı olsaydı, Maire'in aşk oyunlarına devam edecek havada olmadığına bahse girerdi.

Çok iyi anlıyordu. Aralarında neredeyse gerçekleşecek olan şey hakkında kendisi de bazı çekinceler yaşıyordu. Cadı ile sevişmeye karşı değildi ama bunu kontrolsüzlükten başı dönerken değil, kendi koşullarında yapmak niyetindeydi.

Yine de, her zamanki cadaloz sözleriyle ona saldırmadan önce kaydı düzeltmesi en iyisiydi.

"Beni büyülemenden pek hoşlanmadım, cadı," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendirdi. "Bunu bir daha yapma."

"Ben mi? Ben mi?" diye mırıldandı. "Bana büyü yapan sendin. Tıpkı geçen seferki gibi. Bunu bir daha yapmayın."

"Büyüler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu sizin işiniz. Ben sadece basit bir askerim."

"Hah! Sende hiç basitlik yok, Viking."

Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçti. Ama o daha cevap veremeden, Maire tepinerek şatosuna doğru uzaklaştı.

"Hey! Bu aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu, aceleyle yetişmeye çalışarak. "Bensiz ya da muhafızlarımdan biri olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini söylemedim mi sana?"

Nefesinin altından, oğlunun ağzından çıkan sakatat kadar iğrenç bir şey söyledi ve yürümeye devam etti. Ama sonra ona "Ben mutfağa gidiyorum" dedi.

"Ne zamandan beri bulaşıkçı ya da aşçı yardımcısı olarak çalışıyorsun? Kıpırdamadan durur musun? Bu sivri kayaların üzerinde sana yetişemiyorum. Umarım bunlar mezar taşları değildir. Bu kadar çok ölünün üzerine bastığımı düşünmekten nefret ediyorum."

Maire onun şikâyetlerini duymazdan geldi ve sorusunu yanıtladı. "Kalemin her yerinde çalışıyorum. Adam kıtlığı yüzünden geçen ay ahırları bile temizledim." İşle pürüzlendirilmiş elini örnek olarak kaldırdı. "Her neyse, bu akşam için hazırladığımız özel bir yemek var." Gözleri muziplikle dans ediyordu.

"Neden?" diye kuşkuyla sordu, sonra ayak başparmağını yere vurunca küfretti.

"Yılanların kurtuluşunu kutlamak için sanırım. Ya da MacNab'lardan kurtuluşumuzu. Ya da bir yaz gününün güzelliğini."

"Ya da belki Viking kurtarıcılarınıza misafirperverlik göstermek için?" diye teklif etti, sırf onu kandırmak için. Kadının kolayca kandırılabilceğini erkenden keşfetmişti. Ve Viking erkekleri kadınlarını kandırmakta çok iyidiler. "Ya da sana aşk oyunu hakkında bu kadar çok şey öğrettiği için belirli bir Viking'e teşekkür etmek için mi?" Adam kaşlarını ona doğru salladı.

Tek cevabı homurdanmak oldu. Gerçekten de bu kızın hiç espri anlayışı yoktu.

Durumlarının vahim olduğunu biliyordu. MacNab'lar her an saldırabilirdi. Maire mavi lekesini çıkarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Durum yakında değişmezse, Stigand'ın onun kafasını koparmasına izin vermek zorunda kalabilirdi. Ve bu arada, fahişe kalçalarını ya da dudaklarını oynatarak onun başını ve diğer vücut parçalarını döndürüyordu.

Yine de hoş bir adam olmaya çalışmaktan zarar gelmezdi. Nihayet hızını onunkine uydurduğunda, "Peki bu özel yemek ne olabilir?" diye sordu.

Daha iyi bilmeliydi. Gerçekten bilmeliydi. "Haggis."

Saatler sonra Rurik, Maire'in kalesinin büyük salonuna girdi ve kaleyi dönüştürmeye devam eden hareketli faaliyeti inceledi. O ve tüm erkekler ve çocuklar taş ve kereste üzerinde çalışırken Duvarlar, birçok . . . hangi vardı . . . Şimdi geri için onların Maire, çok ihtiyaç duyduğu temizliği tamamlamak için içeriye girmişti.

Anlaşılan son aylarda şatonun içini temizlemeye vakit bulamamıştı.

Daha acil talepler... MacNab'lara nasıl karşı koyulacağı gibi... öncelikliydi. Ama hayır, kalenin durumu uzun süredir ihmal edildiğini gösteriyordu, sadece Maire'in kocasının ölümünden bu yana geçen birkaç ay. *Hmmm.*

Artık eski çalılar tırmıklanmış, toprak zemin süpürülmüş ve yeni kokulu çalılar serilmişti. Paslanmış silahlar ve kalkanlar duvarlardan indirilmiş ve gençlerin onları kumtaşı ve yumuşak bezlerle bileyip parlattıkları avluya çıkarılmıştı. Hizmetçiler, temizlik sırasında duvarlara yaslanmış olan ahşap sehpaları temizliyordu. İnce dokunmuş duvar halıları da mutfak bahçesinde yıkanmaktaydı. Maire'in yatak odasındaki duvar halısını kimin yaptığını merak etti ve daha sonra ona sorması gerektiğini kendine hatırlattı. O izlerken bile, yaşlı bir kadın mutfak bahçesindeki kuyudan iki kova temiz su ile bir boyunduruk taşıyordu.

Maire'in bir İskandinav reisi gibi emirler verdiğini gördü. En az onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Avuçlarının topuklarını küçük ayaklarına bastırarak

Rurik, sırtındaki ağır iş yükünü hafifletmek için omuzlarını geriye attı. İnsanın elleriyle çalışmasının tuhaf, ani bir tatmini vardı ve Rurik, Maire'in de bugün başardığı iş için aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu. Maire başını kaldırıp ona gülümsediğinde varsayımında haklı olduğunu anladı... onun düşmanı olduğunu hatırlayıp gülümsemesini kaşlarını çatmaya çevirmeden önce.

Ama gülümsemeyi görmüştü. Bu kadarı yeterliydi. Bildiğini belli etmek için göz kırptı.

Şaşkınlık... ve zevk... kadın ona müstehcen bir hareket yaptı.

Odin'in Kanı! Onu evcilleştirmekten zevk alacaktı... ama çok fazla değil. Biraz evcilleştirmek, tek istediği buydu.

"Neden sırtıyorsun?" Bolthor onun yanına gelerek sordu.

Rurik, "Biraz evcilleştirme," diye açıkladı.

Bolthor ondan Maire'e baktı, sonra tekrar ona döndü. "Kim kimi evcilleştirecek?" Bolthor sordu.

Rurik skaldına ters ters baktı. "Buraya bir sebep için mi geldin, yoksa sadece beni kışkırtmak için mi?"

Bolthor ona orantısız bir şekilde gülümsedi ve emin değilmiş gibi başını kaşdı. Ahmak herif! Ama sonra açıkladı, "Evet, bir nedenim vardı. MacNab seninle konuşmak için bailey'de bekliyor. Silahsız ve yalnız."

"Peki, neden öyle demedin?" Rurik azarladı ve dışarı fırladı, ama Bolthor'un her zamanki gibi "Bu Büyük Rurik'in destanıdır," diye başlayan ve her duyduğunda içini sızlatan yeni bir destan çalıştığını duymadan önce değil.

Rurik vahşi bir askerdi.

Kılıcı birçok düşmanı delip geçti.

Böylece kimsenin alay etmeye cesaret

edemeyeceği büyük bir gurur kazandı.

Öyle silahlanmıştı ki aptal adam,

övünüyordu kıyıdan kıyıya

Sadece düşmanlarını değil

*Ama, aynı zamanda, adil bir kadın.
Sorun şu ki, kadın kısrak değildi, ama bir
bakireydi, oh, çok güzeldi.
Maire the Fair evcilleştirilemez... Not
'en by a warrior so famous.
Doğrusu, bazıları Rurik'e dizginleri eline almaması
için çok dikkatli olmasını tavsiye etti.
Ama o dinlemedi,
Neşe gözyaşları arkadaşlarının üzerinde parıldasa
da Ve böylece Kibirli Rurik, Uysal Rurik oldu.*

Rurik skaldına kaşlarını çattı. Bolthor sadece omuz silkti ve "Üzerinde biraz çalışılması gerekiyor," dedi.

"Hurdaya çıkarılması gerekiyor," diye mırıldandı Rurik ve alçalan güneş ışığına doğru dışarı çıktı. Yakında akşam olacaktı ve o ve adamları henüz yıkanmamış ya da yemek yememişti.

Ve işte Duncan MacNab, bir pazar horozu kadar kibirli, Campbell kalesinin çöken duvarlarını güçlendirmek için yaptıkları işi inceliyordu. Eğer daha fazla eğilirse ve *küreği* bacaklarının üzerinde daha fazla yükselirse, Rurik İskoçyalı'nın arka tarafını hiç istemediği kadar iyi görecekti.

Belki de Maire oğlunu saklamakta haklıydı, eğer düşmanı bu kadar kolay girebiliyorsa.

"Onayınızı aldı mı?" Rurik adama doğru yaklaşırken soğukkanlılıkla sordu.

Duncan doğruldu ve Rurik'le aşağı yukarı aynı boyda olduğu için bakışlarını göz göze getirdi. Rurik, diğer adamın alnında uzanan tek kaştan gözlerini kaçırmak için yoğun bir çaba harcadı ve bunun yerine MacNab'ın başını kaplayan, gri lekeli kızıl saçlardan oluşan temiz, ama asi yeleye baktı. Rurik'e göre, gençliğinde çirkin bir adam sayılmazdı ama elli küsur yaşında, Maire için fazla uzun boyluydu. Maire aslında MacNab'ın takım elbisesini düşündüğünden değil. Tam tersine.

Aslında, onun büyük salonun açık kapısında durduğunu ve geniş basamaklardan aşağıya, ikisine baktığını gördü. Bir kez olsun

dilini tutacak ve erkeklerin konuşmalarına karışmayacak kadar sağduyuluydu.

"Evet, duvardaki çalışma benim de onayımı aldı," dedi Duncan kötü bir nezaketle. "Ama eninde sonunda bundan faydalanacak olan ben olacakken neden bu kalenin savunmasını güçlendirmek için kendini fazla yoruyorsun?"

Rurik'in tek cevabı kaşlarını kaldırmak oldu.

"Dinle dostum," dedi Duncan daha uzlaşmacı bir tavırla, Maire'e ve kaleye sırtını dönerek, "buranın savunmasını güçlendirmek için çok çabaladığını görebiliyorum. Orman ve vadilerden sürünerek evlerine dönen Campbell haşaratını fark etmemek için kör olmak gerekir. Ama sayıca çok azsınız. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de. Ve sadece insan gücü olarak değil... *tam insan* gücü olarak, çok fazla topalsız, yarı kör gri sakallı değil."

Rurik'in yüzü kızarıırken, Yaşlı John, Genç John, Murdoc, Callum ve Rob'un da aralarında bulunduğu bazı Campbell erkekleri de bu duygusuz sözlere kulak misafiri oldular. Duncan'ın erkekliklerini bu şekilde aşağılaması hiç hoş değildi ama zaten Duncan nezaketiyle tanınan biri değildi.

"Cesaretin her türlü sınırı aşıyor, Duncan MacNab. Kimsenin gücünü küçümseme," dedi Rurik savunmacı bir tavırla. "Eğer iddia ettiğinin yarısı kadar bile savaşçıysan, gücün her zaman ağırlık, boy ya da *bütünlükle* ölçülmediğini biliyorsundur. Bazen zafer ile yenilgi arasındaki fark savaşçının kalbiyle ölçülür. Ve size şunu söyleyebilirim ki... bu adamlarda bolca yürek var."

Rurik, Yaşlı John ve diğerlerinin ona şaşkınlıkla baktığını gördü. Bolthor'u hemen göremedi ama bu akşam bu olayla ilgili bir destan duyacağından ve kendisini hak ettiğinden daha kahraman göstereceğinden emindi. Daha da önemlisi, her ne kadar bu yüzden konuşmamış olsa da, aynı derecede şaşkın olan Maire'in gözünde puan kazanacağını garanti edecekti.

Duncan öfkeyle hırıltılı bir ses çıkardı ama ağzından çıkan tek şey küfürden başka bir şey değildi.

"Bugün seni buraya getiren nedir, Duncan? Medoubts barış yapmak için."

"Hah! Pek sayılmaz." Duncan düşünceli bir tavırla işaret parmağıyla bıyığını ovuşturdu. "Asker askere bir anlamaya varabileceğimizi umuyordum."

"Ne gibi?"

"Senin için yaşlı kocakarının yerini bulabilirim." Tek kaşının ortasında kurnazca bir kalkıklık belirdi.

İşte bu teklif Rurik'i şaşırttı. "Yaşlı kocakarı mı? Yaşlı bir kocakarından ne isteyebilirim ki? Serserilik yapmak için yaşlı bir kadına ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?"

"Beni yanlış anladın, Viking. Ben Cailleach'ten bahsediyorum... Cadı Maire'in akıl hocası olan yaşlı kocakarıdan."

"Bana başka bir cadı mı teslim edeceksin? Sabırsızlanıyorum. Kendime ait iki cadı."

"Sıradan bir cadı değil... güçlü bir cadı... mavi işaretini nasıl sileceğini kesinlikle bilen biri."

"Maire'in yapamayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Yapamaz demiyorum ama izinin hâlâ orada olduğunu fark ettim."

Rurik'in hatırlatıcılara ihtiyacı yoktu. Ama bir şey hafızasını kurcalıyordu. "Kenneth, Maire'i eş olarak aldığı anda cadıyı İskoçya'dan sürgün etmemiş miydi?"

Duncan sanki bu gerçek ne burada ne de orada önemliymiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Rurik kaşlarını çattı. "Açık konuş. Yaşlı kocakarının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Belki var, belki de yok."

"Aaarrgh! Bu kadar oyun yeter! Benden ne istiyorsun?"

"Maire. Ve Campbell toprakları. Karşılığında sana güzel yüzünü ve İskoçya'dan güvenli bir şekilde çıkışını geri veriyorum."

Rurik birkaç uzun dakika boyunca düşündü. Bu cazip bir teklifti. Gerçekten de öyleydi. Özellikle de Hebridler'de onu heyecanla bekleyen müstakbel bir karısı varken. Akıllı düşünen bir adam bu fırsatın üzerine atlardı.

Ama Rurik her zaman akıllıca olanı yapmazdı.

Ve MacNab'dan hiç hoşlanmıyordu... hem de hiç.

Ve hiç kimsenin, hele de aşağılık bir İskoç'un sözünden çıkmayı sevmezdi.

Ve onur, bir adamın kolayca vazgeçemeyeceği kadar zor kazanılmış bir şeydi.

Ve onları savunduğunda Campbell adamlarının yüzlerindeki ifade Rurik'in içinde bir yerlere dokunmuştu.

Ve o vardı değil henüz "cezalandırıldı" Maire
ile uzun Bouts yatak sporu.

Yine de Rurik, "İlgilenmiyorum," diyerek reddettiğinde kendisini bile şaşırttı.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

O gece akşam yemeği servis edilmeden önce geç olmuştu.

Maire ve kadınları salonu temizlemek için çok çalışmışlardı - görünüşe göre aylardır ilk kez- ve yemek için içeri girmeden önce herkesin yıkanması konusunda ısrar etmişti. Böylece erkekler bir göle, kadınlar da başka bir göle gittiler ve buz gibi sularda hızlıca abdestlerini aldılar.

İskoçlar biraz mızızlansa da, Rurik ve adamları buna pek aldırmadı. İskandinavlar ortalama bir erkekten daha sık banyo yapma eğilimindeydi. Bazıları bu yüzden pek çok ülkeden kadınların onları çekici bulduğunu söylerdi... harika güzelliklerinden değil, kendi erkeklerinden daha az kötü koktukları için. Rurik her ikisi de olduğunu düşünmeyi tercih ederdi.

Şimdi baş masanın bulunduğu kürsüdeki sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir fincan *uisgebeatha* yudumluyordu. Kehribar rengindeki sıvı sorunsuzca aşağı iniyordu ve gırtlak ısırtısına alışmaya başlamıştı ama Rurik çok fazla içmek konusunda temkinliydi. Daha sonrası için, bira kafalı olmasıyla pek de güzelleşmeyecek planları vardı. Bu arada, ağır bir iş gününün ardından ağrıyan kaslarla temiz bir salonda oturmak, bir süreliğine güvende olduklarını bilmek ve etraflarında dolaşan hoş kokuların tadını çıkarmak oldukça güzeldi - sadece acelelerden gelen tatlı kokulu otlar değil, yakında masaya gelecek olan kızarmış etlerin zengin aromaları. *Böyle küçük şeylerden tatmin olduğuma göre yaşılanıyor olmalıyım.*

Rurik'e keyif veren bir başka aktivite daha vardı, o da salonda koşuşturan, hizmetçilere ve kâhyalara yemek servisi için emirler yağdıran Maire'i izlemektir. Banyodan sonra elbisesini değiştirmişti ve İskoç kadınlarının ustalıklı pileler ve büzgüler halinde düzenledikleri bu tek parça, kemerli giysi, öğleden önce giydiği kadar solgundu. Sahip olduğu tek şey bunlar mıydı? Ve o da soylu bir hanımefendi. Neden kocası

-Sadece üç ay önce gitmişti ve onun için daha iyisini sağlayabilir miydi? Ah, Rurik kalenin kötü durumda olduğunu, başka, daha vahim meseleler yüzünden ihmal edildiğini biliyordu ama halkı kendi koyunlarını yetiştiriyor ve kendi kumaşlarını dokuyordu.

Hmmm. Burada bir bulmaca vardı... Rurik'in daha sonra çözeceğine dair kendine söz verdiği bir bulmaca.

Ayrıca, bu bol giysinin içinde bile ona güzel görünüyordu. Örgülü bir kemer ince beline, kalçalarına ve iri göğüslerine dikkat çekiyordu. Tüm hareketlerinin bol kumaşı nasıl bir o yana bir bu yana çektiğini, ama çoğunlukla kalçalarının tatlı mı tatlı kıvrımı da dahil olmak üzere kadınsı bölgelerine doğru gerdiğini bilse bundan nefret ederdi. Ayrıca, refleks olarak boynuna koyduğu aşk işaretine dokunmaya devam ettiğini ve bunu her yaptığında, nether bölgelerinde bir sarsıntı hissettiğini bilseydi nefret ederdi. Lance -Maire sayesinde artık erkeklik organına verdiği gülünç isim- beklentiden neredeyse baş döndürüyordu.

Saçları banyodan sonra hâlâ nemliydi ve düzgünce kurutmaya vakti olmadığı için yüzüne doğru kıvrılmıştı. Birden, o öğleden sonra gür saçlarının parmaklarında nasıl bir his uyandırdığını hatırladı.

Ve dudaklarının onun dudaklarının altında nasıl hissettiğini. Oh, Kutsal Thor! Bunu asla unutamayacaktı. Başka hiçbir kadının böyle şehvetli bir ağzı yoktu. Bolthor'a onun dudaklarına bir övgü şiiri yazmasını söylemeliydi. "Bir Kadının Dudaklarına Övgü." Bu fikir kendi dudaklarının kenarlarından hafif sırtışıla kıvrılmasına neden oldu. Kadının şaşkınlığını ancak hayal edebilirdi.

Aniden başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle birleşti. Zamanın sadece bir saniyeliğine durduğu o anda, onun bakışlarında farkındalık gördü. Onun da hatırladığına dair bir kral hazinesine bahse girebilirdi.

Koridorda bir yerde patlayan kahkaha, sanki yasak bir şey yapmışlar gibi ikisinin de gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakmalarına neden oldu. Kendini birkaç derin nefes almaya ve diğer aktivitelere konsantre olmaya zorladı.

Koridorun en ucunda Wee-Jamie'yi, ardından uyuz kedi Rose'u, ardından da hem çocuğu hem de kediye yakalayan keşiş Peder Baldwin'i kısa bir an için gördü.

boyunlarından tutup dışarı sürükledi. Çocuk hâlâ kirli görünüyordu ve tüm klan içinde banyo yapmamış olan tek kişiydi. Rurik bilmeseydi, rahibin delikanlıya kötü sözler yağdırdığına yemin edebilirdi.

Maire de çocuğu fark etti. Onun kederli gözlerindeki özlem dolu bakışı gördü, ama onu geri çağırmak için hiçbir şey yapmadı. Belli ki Maire kendi güvenliği için çocuğun hâlâ kaleden uzak durmasını istiyordu. Bir çocuğu ziyafetten mahrum etmek haksızlık gibi görünüyordu ama bu onun değil, Maire'in vereceği bir karardı.

Yaşlı John'un yanı sıra Bolthor, Stigand, Toste ve Vagn da yüksek masada onunla birlikteydi, ancak son ikisi tepelerden inen bir koyun çobanının çekik gözlü kızını süzüyordu. Hepsi de güçlü biradan yudumluyorlardı ve *drukkinn* olmasalar da, hepsi de yumuşak hissediyordu.

Rurik'in gözleri bir kez daha Maire'e kaydı... durduramadığı istemsiz bir hareketti bu.

Yaşlı John, Rurik'in bakışlarının yönünü fark edince öksürdü. "Bizim güzel Maire'e vuruldun, öyle mi?"

"Ha? Kim? Ben mi?" Rurik yarım akıllıca söyledi.

Yaşlı John sadece gülümsedi ve Maire'in hareketini taklit ederek boynuna dokundu. Tanrı aşkına, herkes boynundaki işareti fark etmiş miydi?

Rurik'in rahatsızlığını hissederek, "Şimdi, şimdi, böyle kabalaşmayın. Bir erkeğin bir kadın istemesi doğal bir şeydir. Tarlalardaki boğalar, tepelerdeki koçlar, hatta yanıklardaki küçük balıklar... tüm bunlar biz erkeklerle aynı dürtülere tabidir. Bazıları her şeyin Adem ile başladığını söyler. Evet, bence hepsi Tanrı'nın planının bir parçası ve sen ve Maire de farklı değilsiniz."

Odin'in gözleri! Şimdi de tek kollu, yaşlı bir İskoç'tan seks dersi alıyorum! Rurik garip bir ses duydu ve bunun kendisinden geldiğini fark etti. "Maire benden nefret ediyor," diye belirtti.

Yaşlı John, "Zayıf kalp hiçbir zaman güzel bir kadını kazanamaz," diye açıkladı.

Oh, Tanrım!

"Ayrıca, Maire bir erkekten iyi muamele görmeyi hak ediyor," diye geveledi Yaşlı John. "Şimdiye kadarki hayatında yeterince iyi muamele görmedi."

İşte bu daha önce duymadığı bir haberdirdi. "Ne demek istiyorsun? Babası ve kardeşleri ona iyi davranmadı mı? Ya da kocası? Mantığa göre, reisin ailesindeki tek kız çocuğu olduğu için, şımartılmış bir evcil hayvan gibi şımartılmış olmalı."

"Şımarık mı? Hah! Babası o daha küçük bir çocukken öldü. İki erkek kardeşi tarafından büyütüldü ama ona ayıracak zamanları yoktu. Donald ve Angus'un ikişer karısı vardı. Dördü de doğum sırasında ölmüş ve bir yavru bile yaşamamış. Donald ve Angus Maire'e karşı kaba değillerdi, tam olarak... ihmalkâr daha iyi bir kelime olurdu. Bu yüzden yaşlı cadı Cailleach ile bu kadar çok vakit geçiriyordu."

Rurik omuz silkti. Hayat zordu. Pek çok ülkeden pek çok erkek kadınlarına böyle davranıyordu ama Rurik'in arkadaşları öyle davranmıyordu ve bu yüzden onların evlerinin daha keyifli olduğunu düşünüyordu. "Peki ya kocası? Yeni evlenen damatların yaptığı gibi onu el üstünde tutmadı mı?"

"Humph! Kenneth bizim Maire'e çok kötü davranırdı. Adamın ağzı çok bozuktu ve zaman zaman onu döverdi."

Rurik öfkeden küplere bindi. "Dövmek mi? Ne kadar kötü?"

"O kadar da kötü değil. Bir sürü çürük, morarmış göz ve çatlamış dudak var tabii ki..."

Tabii ki mi? Tabii ki mi? Bunda doğal bir yol yok!

"... ama kırık kemik yok... şey, bir keresinde kolunun kırılması dışında, ama Maire merdivenlerden düştüğünü iddia etti. Şüphesiz kocasını öfkeli klan üyelerinden korumaya çalışıyordu, ama onun sözünü kabul etmek zorundaydık."

Rurik kendini sakinleştirmek için yumruklarını birkaç kez sıkıp gevşetti. Bir erkeğin, özellikle de kışkırtılmışsa, karısını dövmesinin alışılmadık bir şey olmadığını biliyordu ama Maire'in kötü muamelesini duyunca vahşi bir öfke hissetti. "Düşündüm ki... şey, Maire yaklaşan evliliğinden bir aşk evliliği olarak bahsetti. En azından ben öyle hatırlıyorum, gerçi son görüşmemizden bu yana beş yıl geçti."

Yaşlı John başını salladı. "Kenneth evlenmeden önce kötü biri değildi... kesinlikle ağabeyiyle aynı şeytani türden değildi. Ama o değişti. Sadece Maire'e karşı değil, Campbell topraklarına ve tüm klanımıza karşı tutumu da değişti."

törenden önce üstlenmeye yemin etti. O dönemde bazı insanlar onun acısının şu sebepten kaynaklandığını söylemişti..." Yaşlı John sanki çok fazla şey söylemiş gibi sözlerini yarıda bıraktı.

"Ne?" Rurik dürttü, sonra da Yaşlı John'a bakarak devam etmesi ya da sonuçlarına katlanması gerektiği mesajını verdi.

Yaşlı John fincanından uzun bir yudum aldı ve sonra açıkladı, "Bazıları ondan önce bir başkasının gittiğini söyledi, eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız ve bu Kenneth gelin yatağında keşfedildi. Bana sorarsanız bekaret erkekler için çok önemli. Söylentiye göre, Kenneth'in huysuzlaşmasının ve daha sonra kötü bir ruh haline büründüğünde onu cezalandırmasının nedeni kızlık zarının olmamasıymış."

Rurik keskin bir nefes çekti. Maire onunla yattığı için tacize mi uğramıştı? Onun ülkesinde kadınlar daha özgürdü. Diğer topraklarda olduğu gibi, özellikle başlık parası pazarlığında kızlık zarına değer verilirdi ama kızlık zarının olmaması genellikle büyük bir sorun teşkil etmezdi... bazen soylu ailelerin birleşmesi dışında. Kesinlikle dayak yemeyi gerektirmezdi.

Zina ise başka bir konuydu. Rurik, bir kocanın böyle bir suçtan dolayı karısının kafasındaki tüm saçları kestirme hakkına sahip olduğu birçok ülkeye seyahat etmişti. Bir olayda, adam sadakatsiz karısının burnunun ucunu bile kesmişti. Ancak bekâr ve bekâr olmayan kadınlara genellikle daha fazla serbestlik tanınıyordu.

Freyja aşkına! Neden hiçbir şey söylememişti?

Ama sonra, bir bakıma onun da öyle olduğunu fark edince kendini hemen azarladı. Kısa bir süreliğine de olsa onu yanına almasını istemesinin nedeni bu olmalıydı. Bunun sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

Peki ona nasıl yardım etmişti? Gülmüştü.

Rurik bir an için gözlerini kapadı ve suçluluk duygusu onu sardı. Hayatı boyunca, küçük bir çocukken kendisinden daha iri ve güçlü olanlar tarafından dövülüp azarlandığından beri, Rurik başkalarına aynı şekilde davranmamak için büyük çaba sarf etmişti... zayıflara ve kesinlikle kadınlara değil. Ve şimdi aynı acının bir başkasına da yaşatılmasına neden olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydı.

Bununla nasıl yaşayabilirdi? Maire'e bunu nasıl telafi edebilirdi?

Aklına aniden bir fikir gelince birden aydınlandı. Arkadaşı Tykir'le Baltık'a yaptıkları son kehribar keşif gezisinden sonra Hedeby ticaret kasabasındaki bir kuyumcuya özel olarak yaptırdığı değerli bir boyunluğa sahipti. Bunu Theta için bir gelin hediyesi olarak tasarlamıştı ama düğün hediyesi olarak her zaman başka bir şey bulabilirdi. Evet, diye düşündü, içten içe memnuniyetle gülümseyerek, altın zinciri ve oval, kehribar kolyeyi Maire'in kaymak gibi teninde hayal edebiliyordu. Muhtemelen ona teşekkür hediyesini sunmadan önce çıplak olmasını beklemeliydi. Kesinlikle. Çıplak.

"Eski yaralar için kendini üzme. Maire gayet iyi atlattı," dedi Yaşlı John koluna vurarak. Anlaşılan İhtiyar John Rurik'in üzüntüsünü yanlış anlamıştı. Rurik'in bir kadının istismar edilmesine üzüldüğünü sanmıştı. Olayın bundan çok daha kişisel olduğunu bilmiyordu. "Ayrıca, biz Campbell'lar birbirimize destek oluruz. Maire'i Kenneth'in öfkesinden korumak için elimizden geleni yaptık. Bu kadar küçük bir kalede bu kadar çok saklanma yeri olması şaşırtıcı." Konuşurken Rurik'e sıırttı.

Demek ki Maire sadece gafil avlandığında yenilmişti, diye düşündü Rurik, tıpkı kendisi gibi. Bu küçük bir teselliydi. Ve tıpkı onun Stigand'a sahip olduğu gibi, onu koruyabilecekleri zaman klanına sahipti. Bu kadar çok ortak noktaları olduğunu fark etmemişti.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Yaşlı John o zaman. Buruşuk yanaklarının altındaki yüzü kıpkırmızı oldu ve bu Rurik'i çok şaşırttı. Yaşlı John kolay kolay utanacak bir adam gibi görünmüyordu.

Rurik başını ilgiyle yana eğdi.

"Bugün biz Campbell'lar hakkında söyledikleriniz... MacNab'la konuşurken... çok güzel şeylerdi... ve hepimiz adına söylüyorum ki bunu takdir ediyoruz ve asla unutmayacağız."

"Önemli bir şey değildi, ben-" Rurik söylemeye başladı, ama Yaşlı John eliyle onu durdurdu. Şimdi yüzünün ısındığını hisseden Rurik'ti. "Söylediğimde ciddiydim ve kimsenin minnettarlığını istemiyorum," dedi huysuzca. "Bu iş burada bitsin."

Yaşlı John başını salladı. "Bundan bir daha bahsetmeyeceğim ama minnettarlık her iki taraf için de ağır bir yükür. Ne olduğunu bilmelisin

Bunun anlamı, delikanlı." Yaşlı John ona gülümsüyordu. "Nezaketinin karşılığını ödeyebilmemizin tek bir yolu var."

Rurik'in vücudundaki ince tüyler diken diken olmuştu. Biliyordu... sadece biliyordu... Yaşlı John'un ona söylemek üzere olduğu şey hoşuna gitmeyecekti. Yine de sallanan dili devreye girdi, "Tam olarak neyi kastediyorsun?"

Yaşlı John göğsünü kabarttı ve Rurik'e genişçe gülümsedi.

Rurik kendini hazırladı.

"Artık bizden birisin evlat."

"Hayır," diye bağırdı telaşla, adamın ne gevelediğinden emin olmasa da. "Ben değilim."

"Evet, sen artık bir Campbell'sın." "Hayır, hayır, hayır!"

"Evet, evet, evet!"

"Ama ben İskoçları o kadar da sevmem," dedi tiksintiyle homurdanarak.

"Bunun k o n u y l a n e ilgisi var? Biz İskoçlar da Vikingleri pek sevmeyiz."

Yaşlı John'a en sert bakışını attı. "Ben bir Viking'im, saf ve basit."

"Öyle olabilir ama siz de artık fahri bir Campbell'sınız. Biz oy verdik."

"Kim oy verdi?" diye sordu.

"Tüm Campbell'lar. İşte onlar. Gurur duymalısınız. Biz eski ve saygın bir klanız."

"Bana verdiğiniz onurdan şüphe duymuyorum ama..." Rurik bir elinin parmaklarını çatık kaşlarında gezdirerek bu son karmaşadan kendini kurtarmanın diplomatik bir yolunu bulmaya çalıştı. "Maire de oy verdi mi?"

Yaşlı John kıkırdadı. "Hayır. Bu tür konularda sadece klanın erkekleri oy kullanır... en azından bizim klanımızda."

"Bahse girerim bu onu kızdırmıştır."

"Ne dedin sen?" Yaşlı John daha iyi duyabilmek için yaklaşarak sordu.

Aç Campbell'ların gürültüsünden sesini duyurmak zordu.

"O gübre ağızlı yavrunun oy hakkı var mıydı?"

Yaşlı John başını salladı, kimi kastettiğini sormaya bile gerek duymadı. "Wee-Jamie sana karşı oy kullandı, bunu söylediğim için üzgünüm," diye üzgün bir yüz ifadesiyle Rurik'e bilgi verdi, sonra aydınlandı ve ekledi, "ama neyse ki oyları geçersiz sayıldı."

"Şanslıyım," diye mırıldandı Rurik. Campbell'ların onu evlat edinmesi gibi saçma bir fikir yeterince ileri gitmişti. Belki de bu birilerinin yaptığı bir şakaydı. Yine de gereksiz yere gücendirmek istemiyordu. "Bana gösterdiğiniz saygı büyük ama saygıyla reddetmek zorundayım. Bu bir İskandinav geleneğidir," diyerek içten bir ilhamla yalan söyledi. "Başka hiçbir ülke tarafından benimsenemeyiz."

Ama artık çok geçti. Bolthor ayakta durmuş boğazını temizliyordu, bu da zirveye çıkmak üzere olduğunun kesin bir işaretiydi.

Rurik dirseklerini masaya dayadı ve asını ellerinin arasına aldı. Tanrı onu bir kabahatinden dolayı cezalandırıyor olmalıydı. Büyük bir yanlış.

"Bu Büyük Rurik'in destanı," diye haykırdı Bolthor. "neyden daha büyük ?" Genç John olabilir mi soruyor Murdoc kürsünün hemen altındaki masada.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi Murdoc. "Bana sorarsan Kuzey'in Adamları abartılı bir topluluk. Herkes İskoçların en büyük olduğunu bilirken, onlar her zaman Tanrı'nın yeryüzündeki herkesten daha büyük olduklarını düşünürler."

O ve Genç John birbirlerine sırtttılar.

Bolthor performansını sergilerken sözünün kesilmesinden hoşlanmazdı; bu yüzden baştan başladı. "Bu Büyük Rurik'in ığı," diye tekrarlardı Bolthor, Genç John ve Murdoc'a kaşlarını çatarak uyarıda bulunurken. Bazen İskoç Viking Rurik olarak da bilinir."

Cehennem... ve... Valhalla!

*Bir zamanlar bir Viking
vardı, İskoçyalı olan,
Haggis'i sevmeyi ve gayda
çalmayı öğrendim.
Şimdi Viking bir pladd giyiyor,
Ve kızlar bilmek istiyor, Rüzgar
ne zaman esiyor,
Gösterdiği kık İskoç
olacak mı?
Ya da Norse?*

Rurik bu destanı asla unutamayacaktı. Bu, Alinor'un elbisesine yılan balığı kaçamağından, Alinor'un koyununun onu ve Viking arkadaşlarını Northumbria boyunca takip ettiği zamandan, hatta bir sultanın haremde bir ya da iki değil, beş karısıyla yakalandığı zamandan bile daha kötüydü.

Arkadaşları Tykir ve Eirik, eşleri Alinor ve Eadyth ile birlikte bunu duyana kadar bekleyin.

İskandinav sarayındaki yoldaşları bunu duyana kadar bekleyin.

Müstakbel gelini bunu duyana kadar bekle. Müstakbel babası bunu duyana kadar bekle.

Ama en kötüsü henüz gelmemişti, çoktan gelmişti, çünkü Bolthor sözlerini bitirdiğinde salon "Çok yaşa Rurik Campbell!" tezahüratıyla yankılandı.

Maire sonunda Rurik'in ısrarıyla yüksek masada onun yanına oturdu. Aslında tam olarak çağırmak sayılmazdı... daha çok onu kolundan çekip kulağına fısıldamak gibiydi, "Benimle gel, haspa."

Yaptığı ilk şey *uisge-beatha*'dan uzun bir yudum almak ve fincanına bakarken takdirle mırıldanmak oldu: "Aaah! Uzun bir Highland gününün sonu için tam da aradığım şey." Belli ki onun vücudu bu yakıcı demlemeye onunkinden daha alışkındı, çünkü ilk tadımda onun alışkanlığı olduğu gibi irkilmedi bile.

"Kuyruğunu bu kadar karıştıran ne?" diye sordu sonra. "Yüzünde öyle ateşli bir ifade var ki. Neredeyse kulaklarından duman çıkmasını bekliyordum."

"Oooh, diliniz sağduyunuzu aşıyor leydim. *Kuyruğumun* neden düğümlendiğini söyleyeyim. Ben bir Viking'im. Hayatım boyunca bir Viking oldum. Viking olmayı seviyorum. Öldüğüm gün de bir Viking olacağım. Viking olmak iyi bir şeydir. Viking, Viking, Viking. Ben buyum işte."

"Viking olmayı seviyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra, "Ne demek istiyorsun?"

Kızın sorusu üzerine alçak sesle hırladı. "Demek istediğim," dedi parmağını onun yüzüne doğru sallayarak, "evlatlık ya da başka bir şekilde lanet bir İskoç olmayı reddediyorum. Halkınızın benim iznim olmadan bana Campbell adını vermeye hakkı yoktu. Bu çok aşağılayıcı. Bunu asla unutmayacağım."

"Ah, şu." Elini umursamaz bir şekilde salladı. Elini ona kúçümseyici bir şekilde sallamak isterdi, tam poposuna doğru. Belki de yapardı

... sonra. "Ne yapmamı istiyorsun?" "İptal et."

"Ben mi? Bunu yapamam. Ayrıca, bu bir onur... size vereceğim bir onur değil, ama-"

"Beni gerçekten kızdırıyorsun, Maire. Ve inanın bana, beni kızdırmak istemezsiniz... özellikle de henüz 'cezanıza' başlamamışken."

Elini yine o kúçümseyici tavırla salladı, sanki "Ah, şu!" der gibiydi. Gerçekten de kadın böyle kayıtsızca davrandığında şeytanı ayartıyordu. Hesaplaşma zamanının hızla yaklaştığının farkında değil miydi? Ama sonra elini adamın koluna koydu, yüzü yumuşadı ve gözleri buğulandı. Ve öfkesi kemikleriyle birlikte eridi. "Teşekkür ederim, Rurik."

Öfkesini geri çağırmaya çalıştı ama nafile. "Ne için?" diye homurdandı.

"Klan üyelerim adına konuştun. Onlara gururlarını geri verdin. Sen düşündüğümünden daha iyi bir adamsın..."

Onun yarım kalan yorumuna kaşlarını kaldırdı. "Bir Viking'in olabileceğini hiç düşünmediğin kadar mı? Yoksa sadece benim mi?"

Omuz silkti. "Şunu bil ki... yarın ya da bir gece, hatta bir saat içinde, muhtemelen seni bir İskandinav kurbağası olarak görmeye geri döneceğim. Ama o bir an için, avlumda MacNab'a karşı durup klan üyelerimi övdüğün zaman... işte o zaman hayatımda tanıdığımından daha iyi bir adamdın."

"Uysallık size yakışmıyor, Maire."

"Sürdüğü sürece değerini bil Viking," diye karşılık verdi kararlı bir sırtışla.

Rurik onun övgüsünden aynı anda hem nefret ediyor hem de tadını çıkarıyordu. Thor'un Dizleri! Boğazındaki yumru yüzünden zar zor konuşabiliyordu. Bu yüzden tek söylediği, "Teşekkür ederim." oldu. Ama sonra rahatladı, ona kasıtlı olarak kışkırtıcı bir bakış attı ve "Bu bana daha sonra başka şekillerde teşekkür edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Neşeyle güldü, kendiliğinden gelen bir sevincin tınlayan sesiydi bu, adamın kalbinin en endişe verici şekilde genişlemesine neden oldu. "Sen hiç

Vazgeçiyorsun, değil mi?"

"Asla," dedi. "Bir Viking'in en iyi ikinci yanı da bu." Kadın yine güldü. "Peki ya ilk en iyi şey?"

"Aaaah, bunu bu gece daha sonra öğreneceksiniz."

Nihayet, nihayet, nihayet, ziyafet başlamak üzereydi.

Maire, *Beinne Breagha*'da en son ne zaman ziyafet verdiklerini hatırlayamıyordu. Şu anda şahsen bir ziyafete ihtiyaç duymasa da, halkını bu küçük zevkten mahrum etmek zordu. Hayatları çok uzun zamandır çok korkunçtu. Tehlikeden geçici olarak uzaklaşmak bile kutlama sebebiydi.

Yanındaki yakışıklı kurbağayı onurlandırmak istedikleri için onları da suçlayamazdı. Klan üyelerine birkaç övgü dolu sözle gururlarını geri verdiğinde hiç kimse onun kadar şaşırmamış ya da duygulanmamıştı.

Elbette, gelecek geceyle ilgili imalarından da anlaşılacağı üzere, bu cömertliği sonuna kadar kullanacaktı. Elbette sadece şaka yapıyordu.

Umut etti.

Yoksa umuyor muydu?

Elbette, umuyordu.

Aaarrgh!

Adam günahkâr baştan çıkarma becerileriyle onu baştan çıkarıyordu. Gerçekten de bu haydut, kafasına koyduğu takdirde bir kazı bile baştan çıkarabilirdi. Maire elini boynundaki aşk izine götürdü ve bu öğleden sonra adamın cazibesine neredeyse nasıl yenik düştüğünü ayrıntılarıyla hatırladı. Bu kadınsı zayıflığa bir son vermeliydi... hem oğlunun hem de kendi iyiliği için. Başını hızlıca sallayarak düşüncelerini şimdiki zamana geri çekti.

Nessa, geç saatte yenecek yemek için tepsiler ve kâseler taşıyan hizmetçi ve ev hizmetlilerinden oluşan alayı mutfaktan salona doğru yönlendirdi. Uzattığı kollarındaki devasa ahşap siperin üzerinde, klan üyelerinin alkışlarıyla karşılanan harika İskoç lezzeti haggis vardı. İskoçya'ya gelen yabancılar haggis ile dalga geçmeye meyilliydi, ama gerçekten de çok lezzetliydi. Bir koyunun kalbi, karaciğeri ve ciğerleri öğütülmüş ve karıştırılmış ile içyağı, soğan, yulaf, ve

baharatlar eklendikten sonra koyunun midesinden yapılmış bir torbaya doldurulur ve bu torba bütün gün boyunca yavaşça kaynatılırdı. Herkesin bu değerli Yayla yemeğinin tadına bakabilmesi için dilimlenir ve porsiyonlara ayrılırdı.

Maire bir o yana bir bu yana baktı ve Rurik ile yüksek masada oturan tüm Viking yoldaşlarının, biraz yeşil suratlı ve boş ağızlı bir şekilde haggis'e aval aval baktıklarını gördü. Birkaç dakika önce açlık homurtuları çıkaran karınlarının gurultusu aniden kesilmişti.

Rurik, "İştahımı kaybettim," dedi ve tüm arkadaşları başlarıyla onayladı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük haggis," dedi Bolthor, tek sağlam gözü şaşkınlıkla açılmıştı. Yeni destanı için doğru başlığı bulamadığını gösteren bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı bile; "Bir Haggis Aşkı İçin" ya da "Tanrılar Neden Haggis'i, Saksonları, Çirkin Kadınları ve Diğer Acınası Şeyleri Yarattı" ya da "Bir Haggis'ten Nefret Etmek İçin Yüz Sebep".

Toste, yarık çenesini yukarı kaldırmış, her zaman gülümseyen ağzını güneye doğru çevirerek, "Bunlardan hiçbirini yemem," dedi. Maire, Vagn'ın nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi... muhtemelen Çoban Fergus'un kızı Inghinn'le bir işe yaramıyordu.

"Bu sadece bir sosis... bir çeşit," diye seslendi Maire masadan Toste'a.

"Hah!" Toste cevap verdi. "Bir dev için yeterince büyük bir sosis."

Stigand kibar olmaya çalışarak, "Belki bir denerim," dedi. Maire büyük çılıgına gülümsedi.

"Bu sefer kusmayabilirim," diye ekledi Stigand.

Maire'in gülümsemesi kayboldu.

Neyse ki onlar için başka yiyecekler de getiriliyordu. *Finnan Haddie* ya da tütsülenmiş mezigit balığı, yulafla kaplanmış ringa balığı, koyun başı ve kan pudingleri, kuzu budu, koyun eti suyu, arpa ve sebzelerle yapılan koyu bir İskoç suyu, doyurucu bir horoz çorbası ve neeps -Ah, *Tanrım, hiç neeps var mıydı!* Kafese hapsedildiğinden beri Maire, İskoçya'nın o verimli sebzesi şalgama karşı gerçek bir nefret geliştirmişti.

Ama durun, işte alayın kuyruk kısmı geldi. Genç ev kadınlarından dördü, atılmış küçük bir kapıdan yapılmış derme çatma bir tepsi taşıyordu. Tepsinin üzerinde İskoç evlerinin çoğunda nadir bulunan bir şey oturuyordu: kızarmış domuz.

"Aaaaaaahhhhh!" bu seçkin ikramın görüntüsü ve kokusu karşısında salonda duyulan ortak zevk iç çekişiydi. Ama birden yüksek bir ses duyuldu.

Herkes dönüp Stigand'a baktı; kızarmış domuza sanki fırına atılmış çocuklarından biriymiş gibi bakıyordu. Vahşi bir adam gibi saçlarını çekiştiriyor, gözleri yuvalarından fırlıyor ve ardına kadar açık ağzından öfkeli bir ayıninkine benzer bir böğürtü çıkıyordu.

"Sakalını ateşe verme dostum," diye uyardı Yaşlı John, alnı şaşkınlıkla çatılmıştı.

Rurik yoldaşının yanına koştu ve onu tuhaf sözlerle sakinleştirmeye çalıştı, "Sakin ol dostum. Sakin ol. Bu Thumb-Biter değil. Sakin ol."

Ama Stigand yatıştırılamazdı. Kızarmış domuza acı dolu son bir bakış attıktan sonra büyük salondan çıkıp bailey'e doğru koşmaya başladı. Uzaktan, çığlıkları uzun ve sürekli bir feryat olarak duyulabiliyordu.

"Ona gidelim mi?" Bolthor ve Toste Rurik'e sordular.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tek başına olmalı. Öfkesi kısa sürer. Yakında tek başına geri dönecek."

"Bu da neydi şimdi?" Herkes yerine oturup yemeğe başladıktan sonra Maire nihayet Rurik'e sordu.

Rurik, kıza tüm dikkatini vermeden önce... hiçbiri haggis olmayan bir miktar yemeği mideye indirdi. Gülümsedi... yavaş, seks yüklü bir egzersiz... ve ne yazık ki kurumuş, demode buklelerden oluşan bir yığın haline gelmiş saçlarının uçlarını parmaklamak için uzandı. Saçları henüz ıslakken bir örgü ya da ensesinde bir düğüm haline getirmeliydi. "İpek gibi," diye mırıldandı, bir tutamı düz bir şekilde çekti, sonra tekrar kıvrıldığında gülümsedi.

Onun günahkâr parmaklarını uzaklaştırdı. "Beni duydun mu? Stigand'ın nesi var diye sordum?"

Muzip yüzü hemen kasvetlendi ve Stigand'la Norveç'teki bir domuz ağlında geçirdikleri çocukluk yıllarına dair kısa bir hikâye anlattı.

"Soylu bir aileden geldiğinizi söylediğinizi sanıyordum... ya da ben öyle duymuştum."

Omuz silkti ve zayıf ve cılız doğduğu için doğumda terk edildiğine dair aynı derecede mantıksız bir hikaye anlattı.

"Sen mi?"

"Ben."

Gergin çenesinde küçük bir tik oluştu.

"Aha! Bütün bu hikayeyi benim sempatimi kazanmak için uydurdun. Ben o kadar kolay kandırılmam."

"İftiranızı kabul etmiyorum. Senin merhametini istediğimi mi sanıyorsun?" Tiki şimdi daha da hızlı çalışıyordu ve gözleri ona mavi buz gibi parlıyordu.

"Sanırım beni yatağına almak için her şeyi yaparsın, Viking." Ona sırtıttı. "O benim."

"Ve gezinen ellerini dizginle, yoksa bir ya da iki parmağını dirkime kaptırabilirsin." Adamın avucunu bir şekilde sızdığı uyluğunun üst kısmından çekti ve kemerindeki küçük bıçağı işaret etti.

"Baştan çıkarılsan da çıkarılmasan da yatağımda olacaksın. Bu bir gerçek leydim. Gururunuz büyük ama benim kararlılığım daha büyük."

"Tüm İskandinavlar senin gibi kandırılmış mı?"

"Hiç şüphesiz." Bununla birlikte, kemerinin püsküllü ucundan çekiştirdi ve onu kendine yaklaştırdı... o kadar yakındı ki, yıkanırken kullandığı sabunun ve çiğnediği nane dalının kokusunu alabiliyordu. "Biz Vikingler hakkındaki en iyi üçüncü şey bu. Hayallerimiz." Sanki sanrılara sahip olmak harika bir özellikmiş gibi kaşlarını oynattı.

Adam yarı askerdi.

"Oğlunun bu akşam bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?" Maire'in yüzünde bir endişe belirdi... bu basit söz için çok aşırı bir tepkiydi.

"Yarım botlarımın içine ölü iribaşlar koydu. Onları gölde banyo yaptıktan sonra fark e t t i m ."

"Kedinin üzerinde rahatladığı botların aynısı mı?"

"Hayır, başka bir çift. Kirlenen çizmeleri çöplüğe attım."

"Mükemmel bir çift çizmeyi sırf ..." diye attınız.

Maire bu israf karşısında afallamıştı ama düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi ve konuyu değiştirdi. "Kurbağa yavruları, hmmm? Bunu Wee-Jamie mi yaptı? O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü her yerde kedi tüyleri vardı... uyuz siyah kedi tüyleri. Oğlunuz nereye giderse gitsin, o kedi yanı başındadır."

Maire, oğlu için bahaneler uydurmak ya da herhangi biri olabileceğini iddia etmek yerine, "Bir daha tekrarlanmayacağından emin olacağım" diye söz verdi.

Başını salladı. "Bu arada, o süt veren domuz nereden geldi? Sizin oralarda hiç domuz ahırı görmedim. Bir sürü koyun var ama domuz yok."

"Oh, bu bir MacNab domuzu."

İrkilerek bir parça manchet ekmeği boğazına kaçtı. Kadın onun sırtına sertçe vurdu. Sonunda sordu, "MacNab'dan mı çaldın? Klanlarınız arasında zaten var olan düşmanlık varken, hırsızlık yaparak onu daha da mı kışkırttın?"

"Bu hırsızlık değildi," dedi, sanki MacNab ona büyük bir hakarete bulunmuş gibi. "Klan üyelerim sadece ot biçiyorlardı ve MacNab'ların yedekte kırk sekiz meşe palamudu domuzu var. Bütün İskoçlar arada sırada biraz ot biçer. Bu bizim yaşam tarzımızın bir parçası. Birbirimizden bunu bekleriz."

"Bir İskandinav'ın Viking'e gitmesi gibi mi?" Kadın bu benzetmeyi onaylamayarak dudaklarını büzdü.

"Dudaklarını seviyorum," dedi aniden.

Adam baştan çıkarıcı sözlerini söylediğinde bir parça haggis ve bir dilim yulaflı kek kemiriyordu. Boğulmaya başladı ve durmak için bir *bardak uisge-beatha* içmek zorunda kaldı. "Dudakların sevicecek nesi var ki? Onlar sadece dişleri ağızda tutar ve dilin dışarı sarkmasını engeller." Maire bu şımarık yanıtından oldukça memnundu ama bu uzun sürmedi.

"Maire, Maire, Maire," dedi Rurik günahkâr bir boğuk sesle. "Bir kadının ağzıyla ilgili en iyi şey... *senin* ağzınla ilgili... bir erkeğe güzel öpücükler verip karşılık vermesi ya da bir sevgilinin kulaklarına bastırıp erotik teşvikler fısıldamasıdır.

..." Birkaç tanesinden bahsetti.

İçkisini tekrar içti, öyle sapkın şeylerdi ki neredeyse bayılacaktı. "Ya da bir erkeğin göğsünden göbeğine kadar uzanan o saç teli üzerinde gezinme şekilleri ya da ağızlarına aldıkları o..." O anda söyledikleri Maire'in deneyimlerinin ve hayal gücünün o kadar ötesindeydi ki, ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

Bir kahkaha atarak işaret parmağını kızın çenesinin altına koydu ve ağzını onun için kapattı, ama oraya hızlı bir öpücük kondurmadan önce değil.

"Bunu *asla* yapmam."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Göreceğiz."

"Asla!"

"Göreceğiz," diye tekrarladı. Sonra, "Ama Stigand'a gelince, sana doğru söylüyorum, bizi bir domuz çobanı ve karısı Hervor büyüttü, *Hel*'in bu tarafındaki en kötü cadı. Stigand benim tek arkadaşımdı ve Parmak Yiyen de onun tek arkadaşıydı... Ta ki o kötü Hervor bir sabah onu domuz yavrusuyla oynarken bulana kadar. Ertesi gün, akşam yemeğimiz için Başparmak-Biter'a servis yapıldı... aylardır yediğimiz ilk et. Stigand midesindekileri kusmayı bitirdikten sonra kaçtı ve üç yıl önce benim birliğime katılana kadar onu bir daha görmedim."

Maire'in kalbi, iki uyumsuz yetim çocuğun bu görüntüsü karşısında neredeyse kırılacaktı. Rurik'in ona anlattıklarında ve anlatmadıklarında üzerinde düşünmesi gereken çok şey vardı. Daha sonra Stigand'la konuşup eksik detayları öğrenmesi gerekecekti. Kalbi Rurik'in eskiden olduğu o küçük çocuk için çarpıyordu.

Daha bir şey söyleyemeden arkasından bir soluk sesi geldi ve Nessa'nın konuşmalarına kulak misafiri olduğunu fark etti. Toplamakta olduğu kirli siperleri bıraktı ve haykırdı, "Ah, şu zavallı, zavallı adam. Küçük delikanlı çok acı çekmiş olmalı." Maire onun Rurik'i kastettiğini düşündü ve kendini onun herhangi bir acıma belirtisine vereceği öfkeli tepkiye hazırladı. Ama çok geçmeden Nessa'ya dokunanın Rurik değil, Stigand olduğu anlaşıldı, çünkü Stigand çoktan koridoru geçip gıdaklayarak ve tıslayarak çılgını teselli etmek için bailey'e doğru ilerliyordu.

Rurik ona baktı. O

da ona baktı.

Sonra ikisi de kahkahayı patlattı.

"Tanrı zavallı Nessa'nın yardımcısı olsun, eğer Stigand'a öfkelenildiği bir anda yaklaşmaya çalışırsa. Kafasını koparabilir. Gidip ona yardım edeyim mi?"

Maire başını salladı. Viking, Nessa'nın içsel hassasiyetlerinin ne zaman öfkelenildiğini bilmiyordu. "Tanrı çılgının yardımcısı olsun."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

"Bir domuzun orgazmının yarım saat sürdüğünü biliyor muydunuz?" Stigand'ın sorusunu, etrafındakilere sırtırken yüksek sesle geçirmesi izledi.

Maire, Nessa'nın Stigand'ı büyük salona geri çekebilmiş olmasından memnundu ama şimdi yaptığı yorum, bu kararın ne kadar akıllıca olduğunu merak etmesine neden olmuştu.

Salona döndüğünden beri, Nessa'nın *uisge-beatha* kaynağını kesmesinden sonra, kış uykusuna yatmadan önce bir ayının midesini dolduracak kadar yiyeceğin üstüne bir de bol miktarda bira içen çılgına, baş masadaki herkes kahkahalarla gülüyordu. Bir anne tavuk ya da sadık bir sevgili gibi etrafında dolaşan Nessa'nın ısrarıyla biraz haggis bile yemişti ve kusmamıştı da.

"*Blindfuller!*" Rurik yüzünü buruşturarak arkadaşına baktı. "Bir lord kadar sarhoş!"

Ama Rurik bile etraflarında patlayan neşeye katılmaktan kendini alamadı. Herkes gülüyordu. Maire hariç. "Or-gaz-him nedir?"

Masadaki bütün erkekler bir ağızdan öne doğru eğildi, sağa sola dönerek Maire'e baktı. Hepsinin dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi ve gözleri cevap vermesi için Rurik'e çevrildi.

"Onu or-gazlamadın mı?" Stigand Rurik'e kuşkuyla sordu. "Ama her zaman büyük bir aşık olduğun izlenimini verdin."

Maire or-gaz-ing'in ne olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre Rurik'in tüm adamları onunla bir kez yattığını biliyordu.

"Or-gaz? Or-gaz mı? Ne biçim bir kelime bu?" Rurik kekeledi.

"*Yetenekli* Viking erkekleri kadınlarını kendilerine getirmek için Orgazm," diye açıkladı Toste Rurik'e sanki aptalmış gibi. Konuşurken dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi.

Rurik, Bolthor'un karşısına uzandı ve Toste'ye vurdu. Aptal sadece güldü. Sonra Rurik ona döndü. "Orgazm olmadın mı?" Rurik ona küçük bir çocuk gibi, yaralı bir sesle sordu.

"Nereden bileyim? Or-gaz-him'in ne olduğunu bile bilmiyorum."

Rurik düşünceli bir şekilde ensesini ovuştururken onu duymuyor gibiydi. Sanki onu büyük bir yanlışla suçlamıştı. "Belki de o gece çok fazla bal likörü içmişimdir," diye önerdi.

Stigand homurdanarak aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı. "Öte yandan, belki de dolunay vardı ya da havada bir serinlik vardı."

"Ya da dikkatini dağıtmak için havlayan bir köpek," diye kıkırdadı Vagn. "Evet, Rurik'in köpeği Beast şüphesiz havlıyordu çünkü işemek için dışarı çıkması gerekiyordu ve Rurik konsantrasyonunu kaybetti. Özünde, suç köpeğin mesanesindeydi."

Toste kahkahalarla yere yığıldı. "Belki de sütyenleri çok sıkıydı. Bu da iyi bir bahane olabilir. Bir keresinde Şişman Olf'un saçını çok kısa kestirdiği için fitilinin gevşediğini iddia ettiğini hatırlıyorum."

"Hayır, hayır, hayır! Ne olduğunu biliyorum. Rurik'in yüzünü işaretleyen büyü biraz daha aşağı indi," diye önerdi Bolthor. "Zambağının mavi olmadığına emin misin, Rurik?"

Zambak mı? Ne zambağı?

Rurik'in arkadaşları onunla dalga geçtikçe alnındaki çatık kaşlar derinleştikçe derinleşti.

Bolthor kıkırdarak, "Öyle görünüyor ki, bazı konularda Büyük Rurik o kadar da büyük değil," dedi.

Rurik Maire'in karşısına uzandı ve şimdi de Bolthor'a vurdu ama Toste gibi dev ahmak da sadece güldü. Şimdi Rurik'in derin kaş çatmalarına sürekli bir kızgınlık homurtusu eşlik ediyordu.

"Lütfen biri bana or-gaz-him'in ne olduğunu söyleyebilir mi?" Maire, Rurik'in homurtuları ve arkadaşlarının kahkahaları arasında neredeyse bağıırıyordu.

"Bu ne biçim soru böyle?" Rurik sonunda onu duymuş gibi görünerek homurdandı. "Akşam yemeğinde konuşulacak bir konu değil, h e l e bir hanımefendinin kulakları için hiç değil."

"Tek sorduğum ... or-gaz-him nedir?" idi.

"Uhm, uh, orgazm seks eylemi sırasındaki kendinden geçme dönemini ifade eder." Rurik aldığı cevaptan tatmin olmuş gibi başını salladı.

ortaya çıktı. Arkadaşlarına baktığında onlar da başlarıyla onayladılar. Rurik ön koluyla alnını sildi ve ekledi, "Vay be!"

Adam rahatlamış olabilirdi ama kadının kafası hâlâ karışık. "Ecstasy mi? Ne vecdi? Bağnazların kriz geçirdiği ve gözlerinin yuvalarından fırladığı dini vecd gibi mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Toste. "Bazen gözlerim dönmeye meyilli oluyor." Konuşurken dudakları alayla seğirdi.

"Ve uzuvlarımın titremeye başladığı bilinir," diye ekledi Vagn, kendisinden yayılan kahkaha tufanını dindirmek için karnını tutarak.

Bolthor ikizlere, "Ama ikinizin de yaptıklarında dinle ilgili hiçbir şey yok," dedi. O da gülüyordu.

"Coşku dönemi," diye açıkladı Rurik ona boğuk bir sesle, "zirve yapmakla aynı şeydir."

"Zirve mi?" Kaşlarını çattı. "Dağ zirvesi gibi mi?"

"Hayır, bir dağ zirvesi gibi değil." Adam, sanki kız kalın kafalı bir çocukmuş gibi inanmayarak başını salladı. "Şey, bir bakıma dağa tırmanmak, zirveye ulaşmak, sonra da tepeden aşağı, aşağı, aşağı lezzetli bir şekilde yuvarlanmak gibi."

Rurik'in Viking arkadaşlarının her biri ve Yaşlı John da, muhtemelen parlak açıklaması karşısında ona zekice selamlar verdiler.

"Ve size göre bir dağdan düşmenin hazzı var mı? Ve domuzlar bu düşüşü yarım saat boyunca mı yapıyor?" Bu saçmalığa sadece yarım saniye kafa yorduktan sonra, "Bence bu mantığı takip eden tüm insanlar deli olmalı," dedi.

Rurik'in yüzüne parlak bir renk gelmeye başladı. Rurik'le sadece bir kez yatmış olmasına rağmen, bu dağdan düşme olayını onunla birlikte yaşamadığı için utanıyor olmalıydı.

Birdenbire anlamıştı. "Oh, bir adamın hüngür hüngür ağladığı ve 'Yüce İsa, geliyor, geliyor, geliyor' dediği zamanı mı kastediyorsun?"

Rurik kuru bir sesle, "İşte tam zamanı," dedi.

"Tanrı'ya erkek olmadığım için şükrettiğim zamanlar oluyor."

Rurik alçak bir sesle, "Kadınlar da orgazm olur," dedi savunmacı bir tavırla.

"Onlar... asla... yapmazlar," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Evet, öyle, Maire," dedi ona ve gözlerindeki için için yanan bakış onun geleceği için umut vaat ediyordu. Maire onun kendisine, kendisinin de bir dağdan düşeceğine dair sessiz bir söz verdiğinden neredeyse emindi - yoksa bu bir uyarı mıydı? Ve yakında. Bu göreve, maceraya atılmış bir şövalye kadar kararlı olacaktı.

"Bu Büyük Rurik'in destanı," diye başladı Bolthor.

Yüksek masadan aşağı yukarı ortak bir inilti duyuldu.

"Başlığı 'Viking Adamları ve Randy Domuzları'." Gülümsedi ve herkes ilgiyle durdu. Rurik hariç.

Rurik hırlayarak, "Sakin adımları domuzlar ve seksle ilişkilendiren bir destan yazmaya cüret etme," diye emretti. "Yoksa kendini domuz pisliğinin içinde dövülmüş bulabilirsin."

Bolthor sinmedi ama hakkını yememek lazım, Rurik'in uyarısını düşünüyor gibiydi. Sonra destanına yeniden başladı: "Bu, Çılgın Stigand'ın hikâyesidir..."

Karnından gelen derin bir kükremeye Stigand ayağa kalktı, Bolthor'u kaldırdı ve büyük ellerini göğsüne ve kasıklarına dayayarak onu havaya kaldırdı - eşit dev boyutlarında oldukları düşünüldüğünde küçük bir başarı değil - sonra onu kürsünün altındaki acelelere fırlattı. Bolthor gülerек ve yara almadan ayağa kalkarken göz bandını düzeltti ve samanları fırçaladı. Hâlâ öfkeyle bağırان Stigand'a pek aldırış etmedi: "Beni domuz seksiyle de ilişkilendiremeyeceksin, seni dalkavuk skald. Neden savaşlardan ve böyle asil girişimlerden bahsetmiyorsun ve iyi adamları rahat bırakmıyorsun?"

Herkes gülmeyi bıraktıktan sonra Maire, Rurik'i Bolthor'un şiirsel çabalarıyla bölünmeden önce tartıştıkları konuya geri getirdi. "Şu coşku saçmalığına geri dönersek, eğer benim sana uyduğumu hayal ediyorsan, düşündüğümde daha aptalsın demektir."

Ona gülümsedi. "Sadece 'kriz' geçirmenize neden olmakla kalmayacağım, birden fazla 'kriz' geçirebilirsiniz. "

Bu, gecenin geri kalanında onu terk etmeyecek bir görüntüydü.

Bir saat daha geçmişti ve Campbell klanı hâlâ kutlama yapıyordu.

Maire genişçe esnedi ve yatağına gidebilmeyi diledi. Uzun bir gün olmuştu, son olarak çobanın kızı Inghinn'in ud performansı, ikizler Vagn ve Toste'nin müstehcen şarkıları ve Murdoc'un salondaki pek çok kişinin gözlerini yaşartan gaydası ile zirveye ulaşmıştı, Bolthor'un anlattığı iki destan, biri Maire'in babasının yıllar önce öldüğü Brunanburh Savaşı'yla ilgili, diğeri de Rurik ile onu korkutup kuyruğu olduğuna inandırmak için elbisesine yılan balığı derisi geçiren sahte bir cadı hakkında son derece komik bir hikâyeydi. Rurik gerçekten de bir zamanlar cadıları uzak tutmak için tahta haçlar ve kutsal su satarak bir servet kazanmış mıydı?

Dikkat çekmek için elindeki fincanı masaya vuran Maire, "Ziyafeti bitirme vakti geldi. Biliyorum yarın Şabat ve iş yükünüz çok fazla değil ama bazılarımız ayakta uyuyakalıyor."

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı kalabalık karşı çıkarak. "Bir eğlence daha."

Maire teslimiyet içinde koltuğuna yığıldı. Uzun zamandır neşeden mahrum bırakılmış bir klan karşısında sayıca üstündü. Ah, pekala! O zaman bir gösteri daha yapsınlar.

İnsanlar bir sonraki yetenek gösterisini kimin sunacağını bulmak için sağa sola bakıyordu ama kimse gönüllü olmadı. Salonun arka tarafından biri bağırdı: "Leydimizin cadı becerilerinden birine ne dersiniz? Bir lévitation, belki?"

Maire'in yorgunluktan çökmüş olan omuzları hemen dikleşti. "Hayır, eğlencenizin bir parçası olmayacağım. Cadılar böyle şeyler yapmaz." Aslında lévitations, ara sıra gerçekleştirebildiği birkaç cadı ritüelinden biriydi.

Aynı adam, "Fenella'nın ineğiyle çiftleşmeye çalışırken Lacklan'ın boğasını havaya kaldırdın ve hepimiz o zaman izliyorduk," diye seslendi. Demirci Dougal'dı bu.

"Hayır! Başka birini bul. Ben çok yorgunum."

Rurik onun yanında ayağa kalktı ve sanki ona eşlik ediyormuş gibi bir kolunu omzuna doladı ama haydutun parıldayan mavi gözlerinde arkadaşça bir şey yoktu. Rurik'in kolunu silkti, sonra

Kalabalığa, "Hanımınıza acıyın ve yatmasına izin verin. Şafaktan beri ayakta olduğunu ve kürklerinin üzerine uzanması gerektiğini görmüyor musunuz?"

Maire'in yatak kürkü yoktu. Yatağındaki tek yatak kürkü Rurik'inkiydi. Ve geç de olsa, Rurik'in yatak odasına gitmesinden bahsederken bir kez bile uykudan söz etmediğini fark etti. Rurik'e bir bakış fırlattı ve Rurik de ona göz kırpmaya cüret etti.

O sırada klan üyeleri ona acımış gibi görünüyor ve sempati dolu sesler çıkarıyorlardı. Dougal bile utanç içinde başını eğme nezaketini gösterdi.

Maire nefesinin altından kötü bir kelime söyledi, çok kışkırtılmadıkça neredeyse hiç kullanmadığı bir kelimeydi bu. Şu anda fazlasıyla kışkırtılmıştı. Yanındaki sırtan kurbağaya yönelttiği bir başka küfürle kürsünün sonuna kadar tepindi ve kısa merdivenlerden aşağı indi. Büyük salonun yan tarafındaki mutfak kapısında duran aşçıya, "Bana şu süt domuzunu getir," diye emretti. Stigand'a da, "Sakin bir daha beni çıldırtmaya kalkma. Tanrı aşkına, o senin evcil hayvanın değil."

Çok geçmeden, Stigand'ın aşırı tepkisi sayesinde henüz kesilmemiş olan domuz kızartmasının bulunduğu tabak önündeki küçük masanın üzerine oturdu. Vikingler kürsüden inmiş ve klan üyeleri onun arkasında toplanarak geniş bir daire oluşturmuştu.

Başlamadan önce Rurik'e ters ters baktı. O da ona sırtarak karşılık verdi.

Hödük!

Maire, tıpkı Cailleach'in ona öğrettiği gibi, bacaklarını hafifçe ayırarak doğuya bakacak şekilde durdu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kendini toprakla ve onun tüm enerjileriyle bir hissetmeye çalıştı. Gözleri hala kapalıyken, doğanın tüm renklerinin onu doldurmasına izin verdi... kafasının içinde, parmak uçlarına, ayak parmaklarına kadar. Vücudunun yeterince merkezlendiğini hissettiğinde, ayakları aceleyle kaplanmış zemine sıkıca bastığında, ağır göz kapaklarını açtı ve asasını uzattığı iki koluyla başının üzerine kaldırdı. Süt emen domuza hitaben, tüm ritüel sözcüklerini orijinal Galce'lerinde zikretti ve ardından "Puse! Şimdi ayağa kalk!" Hiçbir şey olmadı.

Bu kez Galce ilahiyi tekrarladı, ardından esasını indirdi, domuza doğrulttu ve "Kalk!" diye emretti.

Yine bir şey olmadı.

Konsantrasyon. Daha iyi konsantre olması gerekiyordu. Kendini bu kez merkeze koyduktan sonra, insanların oluşturduğu çemberin içinde, iki elindeki asayı başının üzerinde tutarak, güneş yönünde üç kez yürüdü. Büyük salonun neredeyse sessizliğinde Gal ilahisi kulaklarına sert geliyordu. Domuza bu kez "Kalk!" diye bağırdığında Maire'in vücudundaki gözeneklerden enerji akıyordu. Lanet olsun sana! Kalk!"

Domuz yine sulu gözleriyle kıpırdamadan ona baktı.

Kendinden iyice tiksinen Maire kalabalığa döner ek , "Özür dilerim. İşe yaramadı."

Odadaki tüm erkekler bir ağızdan, "Evet, öyle oldu," dediler. "Ha?"

Maire, hizmetçiler ve kadınlar çemberin etrafına baktılar. Cook'un kasıklarının önüne stratejik bir şekilde yerleştirilmiş tahta bir siper vardı. Erkeklerin çoğu ellerini kendi üzerlerinde çaprazlamıştı. Diğerleri kambur duruyordu. Bazıları sırtıyor, bazıları yüzünü buruşturuyordu. Hepsinin yüzü kızarmıştı, heyecandan mı yoksa utançtan mı bilemiyordu.

Sessizliği bozan Yaşlı John oldu. "Kutsal havariler! *Bunu* hâlâ yapabildiğimi bilmiyordum." Parmak uçlarının birleştiği yerdeki çadıra benzer çıkıntıya hayretle baktı.

Toste aynı şaşkınlıkla, "Bir zamanlar sadece kalçalarını sallayarak bir erkeğin yirmi adımda ereksiyon olmasını sağlayabilen Doğulu bir kadın tanımıştım," dedi. "Ama çırılçıplaktı. Ve aynı anda dört düzine erkeği tahrik ettiğini hiç görmemişim."

"Karıma bunu yapmayı öğretebilir misin?" Dougal umutla sordu ve diğer birçok erkek de "Ben de" diye cevap verdi.

Görünüşe göre Maire'in lévitation deneyi başarılı olmuştu. Tek sorun, yanlış "domuzun" yükselmesine neden olmasıydı.

Maire ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Rurik onun beceriksiz deneyine ve gülünç sonucuna herkes kadar gülmüştü ama şimdi başarısızlığının onu ne kadar etkilediğini anlıyordu. Belli ki gidecek yeri olmayan taş gibi sert sıklerle dolu bir salonda hiç mizah görmüyordu.

O yaptı.

Bolthor kesinlikle biliyordu. Yüzündeki hülyalı ifade, ayet havasının hakim olduğunu gösteriyordu.

Lanet olası dünyanın geri kalanı da bunu çok komik bulacaktır.

Ama onun orada öylece acı çekerek durmasına izin veremezdi. Ona yaşattığı onca aşağılanmaya rağmen bunu yapamazdı. Alay konusu olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Dünyada küçük ve yetersiz hissettirilmekten daha kötü bir şey yoktu.

"Gel Maire," dedi ve onu nazıkçe elinden tutup yan tarafa götürdü. Başını sallayarak Stigand'a kalabalığı dağıtma zamanının geldiğini işaret etti.

Stigand tam o sırada Maire'in sıkıntısını fark eder gibi oldu. Sarp yüzü merhametle yumuşadı ve hemen dağılmaları için emirler yağdırmaya başladı. Görünüşe göre Maire bu azılı çılgının gönlünü kazanmıştı. Hah! Yakında o da övgü dolu şiirler okuyacaktı.

Rurik kızın elini bıraktı ve bir kolunu omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti. Diğer eliyle asayı ondan aldı ve masanın üzerine koydu. Merdivenlere doğru yöneldi ve onu yatağına yatırıp, arkasından sürünerek içeri girmeyi planladı.

"Ben dünyanın en kötü cadısıyım," diye feryat etti Maire. "Cailleach benden çok utanırdı."

"Senin dünyanın en kötü cadısı olduğunu düşünmüyorum," dedi ona yatıştırıcı bir şekilde.

"Kaç tane cadı tanıdın?" Sesi bastırılmış bir hıçkırıkla kesildi.

"Birkaç tane," dedi, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, doğrudan temastan kaçınıyordu. Doğrusu Maire, cadı olmadığı ortaya çıkan Alinor'u bir kenara bırakırsak, tanıştığı tek cadıydı. "Bağdat'ta bir cadı vardı. İki tane de Cordoba'da. Norveç'te kaç tane cadı tanıdığımı sayamam; orası delik deşik

yaşlı cadılarla... cadı olduğunuzdan değil, dikkatinizi çekerim. Ve elbette Britanya'da bir tane... Sakson bir cadıydı... en kötüsüydü." Rurik, yeri geldiğinde kolaylıkla konuşabilirdi. Bu o zamanlardan biri değildi. Gevezeliğini kesecek gibi görünmüyordu.

Kendi Vikingleri de dahil olmak üzere salondan çıkmakta olan insanlar onun saçmalıklarını duymak için durdular. Ve artık yarım bir beyin haline gelmiş olan bu adam saçmalamaya devam etti. "Özellikle ormanda çıplak dans eden beyaz cadıyı severdim. Bütün cadılar meclisi katılırdı ve Kutsal Thor, ne manzaraydı ama! Göğüsler ve kalçalar havada dönüyordu."

Maire olduğu yerde durdu ve uzun bir süre ona baktı. "Seni yalancı," diye haykırdı. "Sen tam bir yalancısın."

Bolthor bir elini ağzına götürdü ve Rurik'e yüksek sesle, "Dönme işinde çok ileri gittin, sanırım," dedi.

Stigand'ın farklı bir görüşü vardı. "Hayır, dans eden çıplaktı. Cadılar bu iffetsiz uygulamadan kimsenin haberi yokmuş gibi davranmayı severler."

Rurik, Bolthor ve Stigand'a kendilerine kaba saba bir şeyler yapmalarını söyledi, sonra Maire'e dönerek başparmaklarını kasıtlı bir rahatlıkla kemerine geçirdi. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Maire abartılı bir tavırla sağa sola, sonra da doğrudan ona baktı. "Kurbağaya benziyorsa ve kurbağa gibi siğilleri varsa..."

Bir kalçasına vurdu. Kahretsin, sadece onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. Nasıl olmuştu da onu ters köşeye yatırmıştı? En azından artık ağlamıyordu.

"Bunu çok iyi yaptığınıza göre siz İskandinavlar arasında kültürel bir özellik olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Maire.

"Neyi bu kadar iyi yapıyorsun?" Kültür meselesinde onu tekrar kaybetmişti. "Yalan söylemek."

Şimdi Bolthor, Stigand, Toste ve Vagn hakarete uğramış gibi kaskatı kesilmişlerdi. "Maire, sözlerin seni derinden yaraladı. Kimi aşağıladığına dikkat etsen iyi olur. Stigand önce kesip sonra düşünme eğilimindedir."

Ama Maire ona hiç dikkat etmiyordu. "Vikingler hakkında ne derler bilirsin, değil mi?" Gerçekten de kadın ittikçe itiyordu. Eğer bir erkek olsaydı, şimdiye kadar ringa balığı gibi ölmüş olurdu.

Bu noktada beş çift yumruk birden sıkıldı.

"Maire, dikkatli ol," diye uyardı.

"Bir Viking ne zaman yalan söylese, erkeklik organı küçülür."

Beş erkeğin şaşkınlıktan çenesi düştü. Gerçekten de bir salon dolusu erkeğin çenesi düştü. Ama Maire o anda duracak kadar biliyor muydu? Hayır. Sadece konuşmaya devam etti.

"Evet, eski atasözleri böyle der. Viking erkeklerinin o çok değer verdiği *kısım* her yalanla birlikte küçülür, küçülür ve sonunda küçük bir yumrudan başka bir şeye benzemez ve sonunda da düşer." Ahkâm keserken, gösteri amacıyla ellerini bir kol boyu uzakta tuttu, ama avuç içleri gittikçe yaklaştı ve sonunda ellerini birbirine vurdu.

Her bir adam yüzünü buruşturdu. Birkaçı inlemiş olabilir.

Artık çok ileri gitmişti. Onu görmezden gelmeliydi, ama hiçbir erkek böyle bir imayı kontrolsüz bırakamazdı. "Bakalım ne dediğini anlamış mıyım? Bir Viking her yalan söylediğinde siki mi düşer?" Rurik ondan bunu talep etti.

"Eninde sonunda."

Rurik için bunun gözlerindeki bir muziplik parıltısı mı, yoksa gözyaşlarından arta kalan bir şey mi olduğunu söylemek zordu. Her halükârda, bu şimdiye kadar birinin söylediğini duyduğu en saçma ifadeydi.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma açıklama," dedi sonra. "Peki neden sadece Viking erkekleri?"

"Yalancı Viking erkeklerine yapılan bir cadı laneti olmalı," diye tahmin yürüttü Maire, elini umursamazca sallayarak. Ve evet, gözlerinde kesin bir pırıltı vardı.

"Vikingler İskoçlardan daha fazla yalan söylemez."

Maire, "Bundan emin değilim," diye karşı çıktı. "Örneğin, Vagn..."

Vagn seçildiği için yerden bir metre kadar sıçradı.

"... Stigand bu öğleden sonra banyo yaptıktan sonra kolunu önünüze kaldırdığında size kokup kokmadığını sormadı mı? Ve sen de 'Hayır' demedin mi?"

Vagn'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Stigand ona baktı, suçluluğunu gördü, kolunu kaldırdı ve koltuk altını kokladı, sonra kafasının arkasına büyük bir avuç içi ile vurdu ve Vagn'ın acele yerlere düşmesine neden oldu. Sonra, o aptal Vagn

sütyeninin içinde herhangi bir büzülme belirtisi olup olmadığını kontrol ederken görülebilir.

"Ve Toste..." diye seslendi Maire, çobanın kızıyla birlikte bulaşikhane kapısından gizlice salondan çıkmaya çalışan serseriye. "Inghinn yestereve'e ona aşık olduğunu söylediğini duymadım mı?"

Toste yürümeye devam etmeye çalıştı ama Inghinn durdu. "Eee?" diye sordu titrek bir sesle. "Yalan mı söylüyordun?"

"Ben... şey... tam olarak değil," dedi Toste. "Ellerinle yaptığın şeye aşık olmuştum ve-"

Inghinn onun yüzüne bir tokat attı ve hışımla uzaklaştı ama omzunun üzerinden seslenmeden önce değil, "Şimdi sen *söyleyince*, solucanı her zamankinden daha küçüktü."

"Değil. Değil," diye itiraz etti Toste.

Inghinn'in babası Fergus, Toste'a kızını yatağa atma konusunun kapanmadığını belirten bir bakış attı ama şimdilik hıçkıra hıçkıra ağlayan Inghinn'i teskin etmek için aceleyle oradan uzaklaştı.

Rurik yoldaşlarına, "Sadece bizimle dalga geçiyor," demeye çalıştı. "Bu sadece bir şaka."

"Gerçekten mi?" dedi Maire. "Tıpkı size söylediğim gibi söylendiğini duydum ve söz konusu erkekliğin ölümünü tersine çevirmenin tek yolu yalanları düzeltmektir." Sonra tüm kalabalığa hitap etti. "Ve şimdi düşünüyorum da, bunun İskoçlar için de doğru olmadığından pek emin değilim."

O sırada kargaşa hüküm sürüyordu. Büyük salonun her yerinde erkekler sütyenlerini kontrol ediyor ve daha önce söyledikleri yalanları reddediyorlardı.

"Gerçekten Mary, o birayı ben dökmedim. Hepsini kendim içtim."

"Sakin ol, Collum. Senden aldığım kayıp arpa torbasını yerine koyacağım."

"Daracha, gerçekten de söylediğim kadar tatmin edici değilsin."

"Bunu sana söylediğim *için* üzgünüm tatlım, ama kalçaların çok büyük."

"Haggis yediğinizde, nefesiniz cennete kadar kokar."

"Aslında, baş aşağı yapmayı sevmiyorum."

"Bacaklarındaki kıllar iğrenç."

"Söylediğim zaman ahırları temizlemedim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, erkeklik organımdaki o kızarıklık aslında dikenli bir çalının içine düşmemden kaynaklanmıyordu."

"Dürüst olmak gerekirse, yatakta üzerime oturduğunuzda nefes alamıyorum."

"Meme uçların çok büyük."

"Meme uçların çok küçük."

"Senin hiç meme ucun yok."

Rurik yüzünü ellerinin arasına alarak kahkahalarını gizlemeye çalıştı. Bu, hayatı boyunca yaşadığı en çirkin şeydi. Maire iyi bir cadı olmayabilirdi ama iş ödeşmeye gelince, en iyisi oydu. Sonunda gözlerindeki sevinç gözyaşlarını sildi ve onu elinden tutarak yarattığı kaostan uzaklaştırdı.

Başını soru sorar gibi eğdi.

"Şimdi senin yatak odana gidiyoruz, sevgilim," diye bilgilendirdi onu. "Eğer şanslıysan, son zamanlarda yalan söyleyip söylemediğimi kontrol etmene izin verebilirim."

Sekizinci Bölüm

Rurik Maire'in elini tuttu ve sertçe çekti. Büyük salonu terk etmek istiyordu... *hemen!*

Doğrusunu söylemek gerekirse, dadı sürüsündeki sakallı bir tekeden daha azgındı. Kızışma içgüdüsü o kadar güçlüydü ki, Maire'e - *Frey aşkına, kendi dadısına* - uçarak atlayabileceğinden korkuyordu; ancak hedefini ıskalarsa düşüşünü engelleyecek toynakları yoktu. Ve son zamanlarda hayatının gidişatına bakılırsa, "hedefini" ıskalamak çok gerçek bir olasılıktı.

Gerçi Maire, onu her zaman bir şeytan yavrusuna benzettiğinden, çatal tırnak konusunda aynı fikirde değildi.

Aaarrgh! Keçi ya da şeytan olmam kimin umurunda? Kasıklarımдан fişkırان bu kaya sertliğini sıcak, nemli ve misafirperver bir yere dikmeliyim ya da istemekten ölmeliyim.

Ama Maire misafirperver

olacak mı? Yoksa ateşli mi?

Yoksa nemli mi?

Kendi iç sorularına karşı elini umursamaz bir şekilde salladı.

Dışarıdan nasıl karşılanacağını bilemem ama ateşli ve ıslak olacak, diye kendi kendine söz verdi. *Orgazm konusunda erkekliğime meydan okuduktan sonra, bu sefer yanyor olduğundan emin olacağım... ve o kadar seksi-kaygan ki yatak kürklerinden kayabiliriz. Buna yemin ederim... kendi kendime yemin ederim. Burada erkekliğim tehlikede. Aslında, tüm Viking erkeklerinin itibarı tehdit altında diyebiliriz.*

Aklından geçen bir düşünce aşırı tepki veriyor olabileceğini düşündürüyordu. Ama başka bir düşünce, söz konusu bir adam ve onun en değerli vücut parçası olduğunda aşırı tepki diye bir şey olmadığını söylüyordu.

Rurik, Maire'i büyük salondan çıkarmaya çalışıyordu ve evet, Maire topuklarını sıkıyor, durup halkıyla konuşmak için birbiri ardına bahaneler buluyordu... ne gibi önemli şeyleri tartışmak

Sabah ekmek hamuruna ne zaman başlanacağı ya da bu gece ziyafetten sonra ne kadar temizlik yapılması gerektiği ya da Pazartesi sabahı küpleri kimin küremesi gerektiği.

"Beni çekiştirmeyi bırak. Ben çocuk değilim," diye yakındı Maire. Üst kata ve yatak odasına çıkan merdivenleri yarılamlışlardı.

Adam aniden durdu ve kadın adamın sırtına çarptı. İkisi de neredeyse devriliyordu ama adam kadının elini bırakarak ve sırtını duvara yaslayacak şekilde onu döndürerek onları dengeledi... ve adam da *kadına* yaslandı.

Bu bir hata. Bir
zevk, bu. Çok
erken, bu.

Gecikmeli olarak onun son sözlerini hatırlayarak, acı dolu bir iç çekişle kendini ona sürttü ve dudaklarına doğru nefes aldı, "Sana çocuk diyeceğim son şey, Maire." Kumaş katmanlarıyla ayrılmış karnına karşı uyarılmasının hafif sürtünmesi bile en lezzetli acıyı sağladı... o kadar yoğun ki, kendini utandırmamak için gözlerini kapatmak ve nefesini tutmak zorunda kaldı... ve onu da.

"Bunu yapma Rurik," diye inleyerek yalvardı, başını yana çevirdi.

"Neyi?" diye mırıldandı boynunun yumuşak kıvrımına, tam da nabzının şehvetli bir ritimle attığı noktaya.

"Senin ceza işin."

"Ha?" dedi. Sonra hatırladı. "Ah, Maire, söz veriyorum ceza işimden zevk alacaksın."

"Ah, siz erkekler ne kadar da aptalca konuşuyorsunuz! Sanki ben eğlenebilirmişim gibi

."

Rurik işaret parmağıyla kızın yüzünü öne eğdi ve onu durdurdu. kelimeleri ağzıyla söyledi. Dudaklarını bir o yana bir bu yana, dudakları ayrılana kadar onunkilerin üzerinde gezdirdi. Sonra öfkeli ihtiyacını onun açık ağzına doğru inledi ve öpücüğü derinleştirdi. O anda bir deli gibi, doymak bilmez açlığıyla onu yutuyordu. "Tadın... o kadar... lanet olası... güzel ki."

İlk başta, avuçlarını göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ve sonra, nazik, fısıltılı öpücükler ve

dilli öpücükler savururken, ona saldıran aynı tutkuya yenik düştü. Kolları adamın omuzlarına dolandı ve kalçaları adamın kalçalarının beşiğine bastırdı.

"Rurik."

Dudaklarını yaladı ve onu da kendisine aynısını yapması için cesaretlendirdi. "Rurik."

Ağzını genişletti ve onun daha derine erişmesine izin verdi. "Rurik."

Adını söylediğı için onu azarlamak amacıyla alt dudağını ısırđı. İster protesto ister teşvik olsun, şimdi konuşmanın sırası değıldi.

"Ben değılim," diye soluk soluğa bağırdı Maire. "Rurik."

Rurik ancak o zaman başka birinin adını söylediğini fark etti ve bu bir erkek sesiydi.

Nefes alıp verişlerini düzenlemek için derin nefes alıp vererek alnını Maire'inkine dayadı.

"Rurik."

Maire hâlâ kollarındayken sağı dönen Rurik, Bolthor'un basamakların dibinde durduğunu, ayak ayak üstüne atarak seslendiğini fark etti.

"Acil olsa iyi olur," diye hırladı Rurik.

"Öyle," dedi Bolthor başını kuvvetle sallayarak. Sonra başını yana eğdi ve sordu: "Hanımefendiyi gaza getirdin mi? Duyduğuma göre bir kadını kendinden g e ç i r m e n i n kesin bir yolu varmış, tüyler ve-"

Rurik yine hırladı.

Bolthor, Rurik'in aşk yeteneklerinden ya da bunların eksikliğinden bahsederek tehlikeli sulara girdiğini fark ederek hızla konuya girdi. "Koyun çobanı Fergus, avluda Vagn'ı eşek sudan gelinceye kadar dövüyor. Vagn'ın aslında kızı Inghinn'i dürtmüş olan Toste olduğunu düşünüyor. Stigand sürekli Fergus'a yanlış ikizi aldığını söylemeye çalışıyor ama Fergus inatçı bir İskoç ve nasıl olduklarını bilirsiniz... kafalarına koyduklarında kalın kafalı olurlar, biz Vikinglerin aksine açık fikirlidirler. Stigand'ın kafasına tahta bir kürekle vurmak zorunda kaldım.

Fergus'un kafasını kesmek. Küreği kırdı. Ve Nessa, 'zavallı küçük Stigand'ını' incittiğim için beni uyurken karnımı deşmekle tehdit ediyor. Bunu hayal edebiliyor musun? *Zavallı, küçük Stigand!* Bu arada Toste *ahırda* ölü gibi yatıyor, bana sorarsan Ian'ın karısı Coira'nın yanında, o da *sarhoş*. Ian karısının Toste'ye kalçalarını açtığını öğrenirse savaş çıkar, benden söylemesi. Coira da onun Vagn'la yattığını düşünüyor, ya da bana öyle söylendi."

Bolthor son bir cümle eklemeyen önce derin bir nefes aldı, "Ve kaledeki her erkek sikini ölçmek için iplik arıyor."

Rurik, Maire'den bir adım uzaklaştı. "Salondan ayrıldığımdan bu yana geçen kısa sürede nasıl bu kadar çok şey olmuş olabilir?"

"O kadar da kısa bir süre değil," diye cevap verdi Bolthor. "Belki de sandığınızdan daha uzun süredir burada, merdivenlerde oyalanıyorsunuzdur."

"Diddling mi?" Maire boğuk bir sesle konuştu.

"Diddling?" Rurik'in de boğazı düğümlendi. Sonra Bolthor'a, "Maire'i yatak odasına götür," diye emretti, "ve ben dönene kadar dışarıda nöbet tutmayı unutma. Ben Toste ve Vagn'a göz kulak olurum. Stigand'la da."

"Korumaya ihtiyacım yok," diye itiraz etti Maire.

"Bir muhafıza ihtiyacın var," diye güvence verdi ona, öne doğru eğilip son bir kez sertçe öptü. "Bu gece, tüm diğer gecelerin ötesinde, kaçmana izin vermeyeceğim."

Maire meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Tüm bu 'ceza' tehditleriyle beni korkutmaya çalışıyorsun ama senden korkmuyorum."

"Seni daha çok aptal yerine koyuyorum," dedi ve çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı.

"Sandığınız kadar korkutucu değilsiniz. Ezberlemenizde fayda olan eski bir Gal atasözü vardır: 'Büyük havlayıcılar ısırılmazlar'."

Tanrım, kadın beni bu kadar zorlayacak kadar aptal. Ve inan bana, onun güzel vücudunu ısırma niyetliyim.

Omzunun üzerinden Bolthor'un, sanki bir açıklama gerekliymiş gibi, "Sanırım bu gece seni gaza getirmeye niyetli. Geçmişte bunu başaramadığına göre -yani seninle- bu korkutucu olabilir."

Rurik guruldama sesinin kendisinden mi yoksa Maire'den mi geldiğinden emin değildi.

Maire çaresizdi.

Aceleyle yatak odasının her tarafına mumlar yakarak bir cadı ayini yapmaya hazırlandı. Bu öğleden sonra, Rurik Duncan MacNab'la konuştuktan sonra kaleye döndüğünde, Maire ilk kez eski akıl hocası Cailleach'ın hâlâ İskoçya'da olabileceğini öğrenmişti. Ve bu gece, bir *lévitation* girişiminde bulunurken- *Kutsal Meryem! Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmış mıydım?* -Maire bir cadıyı çağırmak için kullanılan bir tılsımın puslu sözlerini hatırlamıştı. Şimdi de Cailleach'i çağırmak istiyordu, tabii bu mümkünse. Cailleach, Rurik'in mavi işaretini nasıl sileceğini biliyor olabilirdi, tabii bunu yapabilecek biri varsa. Ve eğer bu yapılabilirse, Rurik tüm çabalarını Campbell klanını MacNab tehdidinden kurtarmaya yoğunlaştıracaktı. Sonra da Vikingler ne yapıyorsa onu yapmaya koyulacaktı... tecavüz etmek, yağmalamak, Viking olmak, masum kadınları "cezalarla" korkutmak, kendilerini olduklarından daha da yakışıklı hale getirmek. Bu çirkin adamı bir daha hiç görmese bile umurunda olmayacaktı.

En azından Maire kendi kendine böyle söylüyordu... Gerçi dürüst olmak gerekirse, iyi öpücükler veriyordu. İnanılmaz derecede iyi öpücükler. Hatta o kadar iyi öpücükler ki, bazı zayıf iradeli kızlar onun verdiği "cezaları" ya da or-gaz-him'leri tatmak isteyebilirdi.

"*Trobad, trobad*, Cailleach," diye bağırdı Galce. "Buraya gel, buraya gel." Odada yanan düzinelerce mumun üzerine bazı otlar atarak daha yüksek ve daha parlak alev almalarını sağladı. Tekrar tekrar çeşitli Galce sözcükler ve ifadeler okudu, bunlardan birinin doğru kombinasyon olmasını umuyordu. Mum alevleri titremeye ve doğal olmayan bir düzende dans etmeye başladı. Cailleach'ın ruhu çoktan odaya girmiş miydi?

Küçük bir çömlek kavanoza giderek toz halindeki bir maddeden bir tutam aldı ve odanın dört köşesine birer parça yerleştirdi. "Bir dalın gözü, bir yılanın parmağı, seni çağırıyorum cadı, bir mucize yarat."

Odada bir varlık *vardı*. Maire bunu hissedebiliyordu.

"*A bheil sibh gam chluinntinn?*" Maire usulca sordu. "Beni duyuyor musun?" Biraz korkmuştu çünkü insan hangi karanlığın

karanlık sanatlarla uğraşırken güç uyandırılabilir.

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü Maire'in tek cevabı oldu. Yaklaşan bir fırtına olabilirdi, çünkü hava yoğun ve nemliydi. Ya da Cailleach'in geleceğine dair verdiği söz olabilirdi. Maire ikincisine inanmayı seçti.

Gülümseyerek yatak odasında dans etti, Rurik'in yaklaşan ayak seslerine karşı her an tetikteydi ve bir cadıyı isteklerini yerine getirmeye ikna etmek için kullanılan tüm eski tılsımları tekrarladı. Dans ederken, dönerken ve oraya buraya sıçrarken etrafa otlar saçıyor, keten elbisesine kadar giysilerini çıkarmaya başlıyordu ama hâlâ hortumunu ve ağır deri ayakkabılarını giyiyordu. Oda inanılmaz derecede sıcak olmaya başlamıştı ve o çok yorgundu.

Rurik dönmeden önce tüm mumları söndürmek ve cadılık pratiğinin kanıtlarını saklamak niyetindeydi. Ayrıca odaya şehvet öldürücü bir büyü yapmaya da niyeti vardı. Ama önce saçını taraması gerekiyordu. *Sadece bir anlığına.* Ya da yatağın kenarına oturması. *Sadece bir anlığına.* Ya da başını yastığa koyması. *Sadece bir an için.* Ya da gözlerini kapatır. *Sadece bir anlığına.*

Ne yazık ki, Maire'in tüm iyi niyetleri ezici bir yorgunluğun saldırısıyla yok oldu.

Uykuya dalarken, kafasının içinde bir sesin "Geliyorum, geliyorum, geliyorum..." dediğini duydu. Bunun Cailleach olabileceğini düşündü, ancak onunla konuşan pek çok ses var gibiydi. Cailleach, gizlenen perileri ya da trolleri kandırmak için sesini kasten mi değiştiriyordu?

"Sen misin Cailleach?" diye sordu geniş bir esnemeyle.

Tek yanıt bir kıkırdamaydı.

Bir sürü kıkırdama.

Elbette bu iyiye işaretti.

"Dikkatli olsan iyi olur, Rurik," dedi Bolthor ona. "İçeride bir sürü kıkırdama oluyor."

Gıdaklamak mı? "Ha?" Rurik'in avludaki kavgayı ayırması, Fergus'u yatıştırması ve Toste'u ahırdan çıkarması neredeyse bir saat sürmüştü... Stigand'ı uyandırıp gece boyunca kimsenin kafasını kesmeyeceğine dair söz almasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Şimdi Bolthor ona *gıdaklamaktan mı* bahsediyordu? "Tavuklar gibi mi?"

"Hayır, cadılar gibi."

Rurik yüzünü bir elinin içine aldı ve sabretmek için ona kadar saydı. Sonra da "İçeri girip kontrol ettin mi?" diye sordu.

Bolthor geri adım attı ve soru karşısında öfkeyle omuzlarını dikleştirdi. "Ben mi? Cadılarla falan mı uğraşacağım? Ben... sanmıyorum... öyle! Zaten endişelenmem gereken küçülen bir erkeklik organım var ve halihazırda çalışan tek bir gözüm var. Vücudumun diğer kısımlarını tehlikeye atacak başka bir büyüü göze alacak kadar aptal değilim. Hayır, ben görevimi yerine getirdim. Ben size gıdaklamayı rapor ettim ve benim bu işle ilgim sona erdi. Gıdaklamayı siz araştırın."

Rurik tiksintiyle homurdanarak Bolthor'u büyük salondaki uyku paletine uğurladı ve aptal adamın gittiğinden emin olana kadar bekledi. Birkaç dakika sonra, merdivenlerden salona inen kısa mesafeden, skald'ın yüksek sesle fısıldadığını duydu, "Stigand, uyan. *Gıdaklamayla* kafiyeli bir kelimeye ihtiyacım *var*."

Stigand uykulu bir şekilde zina anlamına gelen kaba bir Anglo-Sakson kelimesi mırıldandı.

Rurik merdivenlerden bile Bolthor'un sesindeki hakareti duyabiliyordu, "Bu kafiyeli değil, Stigand. Tsk-tsk! İyi ki skald olan benim, sen değilsin."

Rurik başını salladı ve Maire'in yatak odasının ağır meşe kapısını açarken gülümsedi. Bir anda üzerine çarpan yoğun sıcaklıkla geriye doğru sendeledi. Odada üç düzine mum yanıyordu. Ve koku! Thor'un Ayak Tırnakları, havadaki tiksindirici koku ona Jorvik'te ayinlerin bir parçası olarak tütsü yakılan bir kiliseyi hatırlattı.

Aha! Maire bir ayin yapıyor olmalıydı. Bir kez daha onun işaretini kaldırmaya çalışıyor olabilir miydi? Acaba çoktan gitmiş olabilir mi?

Yan sandığa koşan Rurik, cilalı pirinç aynayı aldı ve yüzünü kontrol etti. Omuzları hemen hayal kırıklığıyla çöktü. İz hâlâ duruyordu. Ya bir kez daha başarısız olmuştu ya da üzerinde çalıştığı başka bir büyüydü. Hah! Eğer durum buysa, hiç şüphesiz onu ortadan kaldıracak bir büyüydü.

Sıcaklığı azaltmak için mumları üfleyerek odada dolaşırken, Maire'in mışıl mışıl uyuduğu yatağa doğru baktı. Üzerinde sadece ince bir şalvar olmasına rağmen, neredeyse ayakta uyuyakalmış olduğunu anlayabiliyordu çünkü hâlâ hortumunu ve ayakkabılarını giyyordu. Hatta bir bacağı yatağın kenarından sarkıyordu ve elinde bir fırça vardı. Hafifçe horluyordu. Sırıtarak, ona bu kadınsı olmayan alışkanlığını hatırlatmak için aklına bir not aldı. Horlayan bir domuz yavrusuna benzemeyen uyku sesleri çıkardığını bilmesinin hoşuna gideceğinden emindi.

Uykuya dalarak ondan kaçabileceğini düşünmese iyi olurdu. Bu gece ondan etinin karşılığını tamamen almaya niyetliydi. Olacakları hatırlatmak için bir elini kasıklarına götürdü. Bir saat ya da daha fazla bir süredir onun varlığından uzak olmasına rağmen, kız için yarı sert olmaya devam ediyordu. Belki de Maire'in havaya yükselme gösterisinin kalıcı bir etkisiydi bu.

Mumlarla işini bitirdikten sonra, yatağın Maire'le aynı tarafındaki kenarına oturdu ve onun ayakkabılarıyla ince çorabını çıkarmaya başladı. Kendi kendine, onun rahatını düşündüğü için böyle yapmadığını söyledi. Hayır, sadece onu orgazma ulaştırırken çıplak bedeninin yanında olmasını istiyordu... bunu kesinlikle yapacaktı, yoksa bir aşık olarak ününden sonsuza dek vazgeçecekti. Çok uzun ve çok biçimli olan bacaklarından aşağıya doğru hortumunu sıyırmaya başlarken, ilk orgazm çılgınlığını attığında bacaklarının nerede olabileceğini hayal etti. Beline mi sarılmıştı? Ya da omuzlarının üzerinde? Daha da iyisi, söz konusu bacakların üzerinde diz çökmüş, dört ayak üzerinde duruyor olabilirdi ve adam onu bir aygırın kısrığı götürdüğü gibi arkadan götürüyor olabilirdi. Bu, mavi işaretin sırrını ondan şok etmeli.

Onu soymaya devam ederken tüm olasılıkları düşünerek kendi kendine hınzırca gülümsedi.

Kendi kendine, kızın çoraplarındaki sayısız izden ya da giydiği ağır, faydacı broglardan dolayı topuklarının arkasındaki kabarcıklardan etkilenmediğini söyledi. En azından, çok fazla değil.

Çenesini çatlatan bir esnemeyle kendi çizmelerini çıkardı, sonra da kılıç kemerini çözmek için ayağa kalktı. Tekrar esnediğinde, Rurik odanın diğer tarafına doğru yürüdü -hâlâ bunaltıcıydı- ve

Doğduğu günkü gibi çıplak olana kadar giysilerini birbiri ardına giydi. Ama bebekken olduğu kadar zayıf ve cılız değildi, diye hatırlattı kendine Rurik, karnını, karnını, kollarını ve kalçalarını belirleyen işlenmiş kaslara bakarak. Fiziksel olarak mükemmel durumdaydı ve bunu biliyordu. *Mavi iz dışında.*

Rurik yatağa uzanırken içinde sıkıntılı düşünceler dönüp duruyordu. İçinde fiziksel görünüşü bu kadar önemli kılan bir hastalık mı vardı? Arkadaşlarını nasıl göründüklerine göre yargılamazdı. Bundan çok uzaktı. Güzel bir kadına hayranlık duysa da, bir eşte kusursuz bir form veya yüzün gerekli olduğunu düşünmüyordu. Tykir'in karısı Alinor'u düşünün. Tepeden tırnağa çillerle kaplıydı ama Tykir'in gözünde o bir tanrıçaydı. Rurik de artık onun sadeliğini pek fark etmiyordu. Hayır, bu kadar sert davrandığı tek kişi kendisiydi. Ve nedenini de biliyordu. Her şey çocukluğuna ve fiziksel özellikleri üstün olmadığı için kendisiyle alay edilmesine ve gaddarca davranılmasına dayanıyordu. Rurik tüm bu eski güvensizlikleri taşımanın mantıksız olduğunun farkındaydı ama bazı açılardan iyi bir nedeni vardı. Soyadı olmayan bir adamdı... evi yoktu... gerçi bu sonuncusu evliliğiyle birlikte yakında değişecekti. Yeterince serveti vardı ama hazineler kazanıldığı kadar kolay kaybedilebilirdi de. Hayır, kendi kimliği bir savaşçı olarak gücüne ve bedensel çekiciliğine bağlıydı. Özünde, sahip olduğu tek şey fiziksel olarak kim olduğuydu.

Ah, bu kadar yorgunken böyle derin düşünceler. Ağrıyan kemiklerini rahatlatmaya çalışarak yatakta huzursuzca kaydı. Uzun, çok uzun bir gün olmuştu ve bu yatak fazla geniş değildi. Yüzü kendisine dönük olan Maire'e yaslanmak zorunda kalmıştı. Bu gerçek bir zorluktu. Birbirlerine uyumları karşısında zevkle gülümsedi. Hâlâ acı çeken sol kolu yastığa dayanmış, sağ eli nefis dolgun bir göğsü kavırıyor, ereksiyonu kalçalarının kıvrımında tam ortasına yerleşiyordu. Bir esnemeyi daha bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Birazdan Maire'i uyandıracak ve ona birbirlerine ne kadar yakıştıklarını gösterecekti... her yönden. Şimdilik sadece ona sarılmaktan ve olacakları beklemekten muazzam bir tatmin duyuyordu. Burada, karanlıkta, zamanda donmuş bu anda, nasıl olduğu önemli değildi.

ya da neyi kanıtlaması gerektiğini bilmiyordu. O sadece bir erkekti... kadınıyla birlikte. Ve bu çok doğru hissettiriyordu.

Uykuya dalmadan hemen önce çok garip bir ses duydu.
Gıdıklama.

"Oh, Maaiirre."

Maire kulağına sıcak, nefes nefese sözler mırıldanan erkek sesiyle anında uyandı. Yarı karanlıkta, muhtemelen şafağa yakın olduğunu hissetti ama tam olarak nerede olduğunu ve sırtına kimin yapıştığını biliyordu. Bir elinin parmakları göğüs uçlarıyla oynarken ve "Lance" arkasını dürterken, Norveçli kurbağa açıkça tanımlanabilirdi.

"Oh, Maaiirre."

Belki de uyuyormuş gibi yapabiliirdi.

"Uyumadığını biliyorum, cadı kızım. Uyuduğunda horlarsın ve şu anda horlamıyorsun."

Ben horlamam, demek istedi vahşiye, ama hâlâ uyuma numarası yapıyor, hareketsiz yatıyordu, ki bu da adamın göğüs ucunu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlayarak vücudunda en tuhaf hislerin dalgalanmasına neden olduğu sırada yapılması gerçekten zor bir şeydi. Ve bu pek mümkün görünmüyordu ama adamın kalın erkeklik organı gittikçe kalınlaşıyordu. Onun hınzır parmaklarını ve aletini pataklamak istiyordu. Uyuyormuş gibi yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Tahmin et ne oldu, Maire?"

Şimdi de tahmin oyunları mı? Adamın ne tür aptalca eğlenceler planladığını ancak hayal edebiliyordu, özellikle de sesinde çınlayan şeytanlıkla.

"Yağmur yağıyor," diye duyurdu.

Maire'in söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi. Alt kattaki birinin, çatının aktığı büyük salonun etrafına birkaç stratejik kova yerleştirme basiretini göstermiş olmasını umuyordu.

"Aslında, bu fırtına gerçek bir fiyort doldurucu olmalı... aralıksız, sert yaz yağmuru türü... oh, diyelim ki, tüm gün ve hatta belki de bu gece boyunca devam edebilir."

Maire'in göz kapakları açıldı.

Kıkırdadı. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Bunu kastetmiş olamaz.

"Senin işaretini taşımaya devam ettiğim her gün, senin de benimkini taşıyacağına söz vermiştim... ama benimki, bir erkeğin yatak kürkleri içinde bir kadına yaptığı işaret olacaktı. Şimdi sözlerimi hatırlıyor musun, tatlım?"

O yaptı.

"Bence öyle. Omurganızın sertliğinden bunu anlayabiliyorum. Yine de bir hatırlatma yapayım, ne olur ne olmaz, erkeklerin üstün zekâsı karşısında çoğu kadın gibi kafanız biraz çalışmaz."

Adam tam bir ahmak, bu kadar basit.

"Yağmurlu günlerde seni işaretlemeye daha fazla zaman ayırabileceğimizi ve gece gündüz yatakta kalabileceğimizi söylemiştim çünkü sana öğretecek çok şeyim var... seni işaretlemenin pek çok yolu var."

Göğsünü okşayan eli kenara itip doğrulduktan sonra yataktan fırladı. Elleri kalçalarında, kasvetli yarı aydınlıkta ona dik dik baktı. "Seks işaretleri, cezalar, or-gaz-him'ler, yatak uyuşmaları ve daha neler neler hakkındaki konuşmalarınızdan bıktım usandım artık. Eğer beni seninle çiftleşmeye zorlayacaksan, yap şu işi ve bitsin. Tüm bu diğer tanımlamalarla olayı ballandırmayın."

Mavi ateş gibi için için yandığını şimdi görebildiği gözleriyle ona bakıyordu. Yataktaki pozisyonunu değiştirmiş, kollarını boynunun arkasında kavuşturup yastığın üzerine koymuş, ayak bileklerini çaprazlamıştı.

Ayağını yere vurarak, "Cevap ver o zaman," dedi.

"Meme uçların sertleşmiş," diye ilgisiz bir şekilde gözlemledi.

Nefes nefese kaldı. "Değiller."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir tanesi öyle. Buraya gel de diğerini de eşit derecede tahrik edeyim."

"A-rous-al," diye mırıldandı ve giydiği ince bluzun içinden göğüslerini görememesi için ayaklarının üzerinde döndü.

"Kalçalarını görebiliyorum, Maire," dedi gülerek. "Gerçekten de çok güzel."

Maire ona sapkın gözlemleri hakkında ne düşündüğünü söylemek üzere arkasını döndü, ancak bir şimşek çakarak odayı tamamen aydınlattı ve Maire

Viking tüm çıplak ihtişamıyla uzanıyordu. Adam gerçekten de erkekliğin vücut bulmuş haliydi, tüm doğru yerlerdeki kasları mükemmel bir şekilde orantılıydı... bacaklarının arasında hazırolda duran o... o... şeye kadar. Görebildiği kadarıyla son zamanlarda hiç yalan söylemiyordu.

Ağzının açık kaldığını fark etti ve ağzını kapattı. "Hiç utanman yok mu senin?"

"Hayır."

"Üstünü ört."

"Neden?"

"Çünkü gülünç görünüyorsun, işte bu yüzden."

"İstemiyorum," dedi ama sesinde bir incinme vardı. Aptal herif dış görünüşü konusunda her zaman hassastı, Maire bunu biliyordu, ama bu kibri çok ileri götürüyordu. Adamın, eleştirisi yüzünden kendini gizlemek istercesine yan döndüğünü fark etti. Yine de bazı erkeklerin yapabileceği gibi sarkmamıştı.

Ondan uzaklaştı ve duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Maire bu zorba hayduta tahammül edemiyordu ama onun da kendisine dokunan bir yanı vardı. Kendini korumak zorunda olduğu kısmı buydu. Korumak zorundaydı.

"Maire," dedi Rurik, "buraya gel."

"Neden?" Ne kadar yarım akıllıca bir soruydu bu! Gerçekten de bu odadaki aptalın kim olduğu tartışılırdı... o mu yoksa Rurik mi?

O zaman ona kendisine gelmesini söyleyeceğini, böylece cezasını başlatabileceğini ya da ona erkek işaretini koyabileceğini ya da yatak nöbetleri geçirmesini sağlayabileceğini düşündü. Adamın sırtılabileceğini, hatta ona kahkahalarla gülebileceğini düşündü. Ama Maire yatağındaki adama döndüğünde, bakışları taş gibi ciddiydi. Ve savunmasız ruh halini göz önünde bulundurarak ona olabilecek en kötü şeyi söyledi.

"Çünkü," dedi ona boğuk bir sesle, bir elinin uzun parmaklarıyla işaret ederek, "tüm kalbimle seninle sevişmek istiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Maire inledi.

Fısıltılı bir nefes verişin eşlik ettiği en yumuşak sest, ama Rurik onu duydu ve ne olduğunu anladı

... teslimiyetin eşiğindeki bir kadının isteksiz uyarılışı. İçten içe, memnuniyetle gülümsedi. O bir baştan çıkarma ustasıydı. İşaretler açıktı. Ufacık bir itme ile kadın onun olacaktı.

Çağlar boyunca kadınlarla birlikte olan erkeklerin yaptığı gibi parmak uçlarıyla onu öne doğru çağırdı. Ek bir teşvik olarak da ona en ateşli bakışını attı... kapüşonlu gözleri ve alev alev yanan burun deliklerini içeren bakışını. Bu, en düzgün hizmetçileri bile baştan çıkarmakta asla başarısız olmayan favori bir numaraydı.

Ne yazık ki Maire ne düzgün biriydi ne de hizmetçi. İnatçı hizmetçi, Rurik'in emirlerini yerine getirmek yerine, hâlâ uzandığı yataktan bir adım geriye, geriye doğru uzaklaştı ve "Rurik, seninle sevişmek istemiyorum," dedi.

Ne? Vücut sinyallerini yanlış mı okumuştı? Yatak kürklerini onunla paylaşmakla ilgilenmiyor muydu? *İmkansız!* Yataktan atladı ve kız ranzaya yatmaya ya da kapıya koşmaya fırsat bulamadan tam karşısında durdu.

Kızın dudaklarında tek bir gergin seğirme gördü, ama kız dudaklarını birbirine bastırarak ve çenesini cesurca kaldırarak bunu hemen maskeleydi. Onun yakınlığından tedirgin olduğu belliydi, bu da iyiye alamet olmalıydı. Aksini söylemesine rağmen onun gerçekten de aşk oyunuyla ilgilendiğine dair büyük ihtimaller üzerine bahse girebilirdi.

O kadar yakındılar ki, onun heyecanının kadınsı kokusunu aldığına yemin edebilirdi. Gerçekte, kızgınlık dönemindeki bir kısrak kadar ürkekti... yine de onun bu karşılaştırmadan hoşlanacağını sanmıyordu... en azından ilişkilerinin bu aşamasında.

Bir elini çenesine götürdü ve başparmağıyla kapalı dudaklarını okşadı. Seğirme tekrarlamadı ama onun gerginliğini hissedebiliyordu.

sadece dokunuşuyla.

"Açıklayın leydim." Sesi boğuk ve alçak çıkıyor, kendi erkeksi ihtiyacına ihanet ediyordu. Başparmağı kadının son derece tatlı ağzını okşamaya devam ediyordu.

"Seninle sevişmek istemiyorum," diye tekrarladı.

"Yalancı!"

İlk başta bu suçlama karşısında şok olmuş gibi göründü. Ama Maire özünde dürüst bir kadındı ve bu yüzden ifadesini değiştirdi: "Seninle sevişmek kötü bir fikir."

Kötü fikir! Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir.

Sadece kaşlarını kaldırarak sordu. Ama onun yanıtını beklerken, elini çenesinden boynuna doğru götürdü ve parmaklarını ensesinde, gür saçlarının altında dolaştırarak onu kendine yaklaştırdı. Kız ona bakarken, ince şortunun altındaki göğüslerinin çıplak göğsüne, aletinin de düz karnına baskı yaptığını hissetti. Cinsel farkındalık aralarında dönüp duruyordu... ve sadece bir saniyeliğine başını döndüren bir sersemlik onu ele geçirdi. Şüphesiz o da bunu hissetmişti.

Dudaklarını yaladı; bu o kadar masum ve şehvet dolu bir hareket ki, adamın penisi kadının karnına çarptı.

Ne olduğunu ve bunu kışkırtmak için ne yaptığını anladığında yanakları kıpkırmızı oldu.

Onunla çiftleşme konusundaki isteksizliğini açıklamaya çalıştı. "Rurik, hayatımda sadece iki erkekle yattım... sen ve kocam Kenneth. İkiniz de bana öyle ya da böyle ihanet ettiniz." Rurik ona karşı çıkmak üzereyken kadın elini onun ağzına götürdü. Adam onun parmak uçlarını ısırdı ama devam etmesine izin verdi. "Şu anda kendi bencil ihtiyaçlarım için bu tür yasadışı davranışları riske atamayacak kadar çok sorumluluğum var. Aklımı başıma toplamam gerekiyor ve-"

Ah! Yasadışı davranışlar? Bencilce ihtiyaçlar mı? Yani beni istiyor. "-

Bir kez daha incindiğimde kendime acımam
tüm dikkatimi vermem gereken klanımın felaketi."

"Maire, hayatında bir gün bile yalvardığını sanmıyorum. Ve incinmeye gelince... Acıyı göze almadan nasıl büyük bir tutku hissedebilirsiniz?" Bu son cümle kendi kulaklarına bile kibirli gelmişti.

"Sadece bu kadar. Büyük bir tutku istemiyorum. Hayatımın bu halinden memnunum. Ayrıca, hamile kalırsam ne olacağını hiç düşündün mü?"

"Kadın rahmine erkek tohumunun ekilmesini engellemenin yolları vardır."

Maire buna şaşırmış görünüyordu. "Yollar mı? Hangi yollar?"

"Önemli değil. Sadece şişmiş bir midenin endişelerinizden biri olmasına gerek olmadığını bilin."

"Geçen sefer birlikte olduğumuzda da bu *yöntemlere* başvurmuş muydun?" Kadının sesinde hiç de hoşuna gitmeyen, alaycı ve inançsız bir ton vardı.

"Muhtemelen hayır. O zamanlar gençtim ve daha dikkatsizdim."

Rurik'in sözlerini uzun süre düşündükten sonra farklı bir yaklaşım denedi. "Rurik, beni fahişen yaparak bana saygısızlık ediyorsun. Yoldan geçen her yolcuyla yatağını paylaşan bir metres hakkında halkımın ne diyeceğini bir düşün."

"Ben her yoldan geçen değilim," diye homurdandı. Tanrım, konuşmaktan yorulmuştu. Harekete geçme zamanı. Yatak eylemi. "Ayrıca, Yaşlı John seni bana neredeyse hoş geldin tepsisinde sundu ve klanınızdaki diğerlerinin temsilcisi olduğunu söyleyebilirim."

"Asla yapmadı!"

"Evet, öyle dedi. Hatırladığım kadarıyla beni tarlalardaki boğalarla, tepelerdeki koçlarla, hatta yanıklardaki küçük balıklarla karşılaştırdı ve seninle benim aramdaki çiftleşme dürtüsünün doğal olduğunu söyledi. Hatta tüm bunların Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu ima etti."

Maire, İskoç'un ağzından çıktığını anladığı bu sözler karşısında tiksintiyle dilini şaklattı. "Herhalde benimle evleneceğini sanıyor."

Rurik bu olasılığı hiç düşünmemişti. Ama sonra omuz silkti. Zamanı geldiğinde bu soruyu yaşlı adama soracaktı. Maire ile evlenmek aklındaki en son şeydi. Öte yandan, Maire'le yatmak düşüncelerinin en başında geliyordu.

"Ve bunu yapmamamız için başka nedenler de var ...şey."

Konuş, konuş, konuş. Kadınların tek yaptığı budur. Eğer kadınlar savaşa gitmek zorunda kalsalardı, muhtemelen düşmanlarıyla kılıç ya da ok yerine kelimelerle savaşmaya çalışırlardı. "Maire, bana bir düzine neden sayabilirsin ama hiçbir şey fark etmez."

"Neden?" diye ısrar etti.

Çünkü o kadar şehvetliyim ki patlayabilirim. İşte bu yüzden. Çünkü yakında o harika, nemli dudaklarını öpmezsem, salyalarım akmaya başlayabilir. İşte bu yüzden. Çünkü sikim o kadar sert ki, acıyor. İşte bu yüzden.

"Bana öyle bakmayı kes." "Ne gibi?"

"Sanki ben yeni otlarla dolu bir merayım ve sen de aç bir koyunsun."

Bu benim, kesinlikle... azgın bir koç. Ben miyavlamaya başlamadan önce buraya gelse iyi olur... ya da daha iyisi, ona çarpmadan önce. Kendi şakasına kıkırdadı.

Onun neşesinin kaynağını anlamayarak ters ters baktı. "Rurik, seks eylemi kadınlar için erkeklerden farklı şeyler ifade eder."

İşte başlıyoruz. Önce, Yaşlı John bana seks hakkında ders veriyor. Şimdi Maire de öyle yapıyor. Ben genç miyim ki böyle bir eğitime ihtiyacım olsun?

"Erkekler şehvet duyduklarında, isteyerek ya da istemeyerek tohumlarını herhangi bir kaba dökmekten çekinmezler. Öte yandan kadınlar... en azından çoğu kadın... işin içinde duygular olduğunda kendilerini bir erkeğe verirler."

Rurik kendi kendine inledi. Ne olacağını tahmin edebiliyordu. Suçluluk duygusu. Kadınsı kurnazlıkları olan tüm kadınlar gibi Maire de kendi istediğini elde etmek için suçluluk duygusunu kullanacaktı.

"Kenneth'le evlendiğimde onu sevdim... belki bir aşığın sevmesi gerektiği gibi değil... ne de olsa birbirimizi kırlarda birlikte gezinen çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. Campbell'lar ve MacNab'lar o zamanlar kan davalı değillerdi. Ama Kenneth'ı hiç tanıımıyormuşum gibi görünüyor." Derin bir iç çekti ve anılarında durakladı.

Rurik, Yaşlı John'un Maire'in eşinden yediği dayaklarla ilgili sözlerini hatırladı ve Maire'in şimdi o karanlık anıları canlandırdığından şüphelendi.

"Bütün bunların benimle... bizimle ne ilgisi var?" diye sordu sabırsız bir hırıltıyla.

"Belli ki benim sevgim de senin için boşa gitmiş," dedi. "Ben mi? Beni sevdin mi?" Bu rahatsız edici bir haberdı.

Başını salladı. Gerçekten başını salladı. Tanrım, şimdi başı beladaydı!

"Sana aşık olduğum için saf olduğumu düşünüyor olmalısın... sanal bir yabancıya. Deneyimli bir düzenbazın baştan çıkarıcı sözlerine inanmakla ne kadar aptallık ettiğimi şimdi anlıyorum."

"Sana aşık olduğumu mu sandın?" diye ağzından kaçırdı, yaşadığı şokun kulağa ne kadar aşağılayıcı geldiğini geç de olsa fark etmişti.

Ama o sadece kendini küçümseyen bir şekilde gülümsedi. Belli ki onu değil, kendini suçluyordu.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu, sesinde korku çınlıyordu. Şu anda kadından beklediği duygu aşk değildi. Şehvet, evet. Aşk, hayır.

Güldü. "Senden iğreniyorum."

Kendini tutamadan rahatlamış bir şekilde yüksek sesle nefes verdi. Kadın yine güldü.

Bunu izleyen sessizlik anında Rurik, kadının kendisine anlattığı her şeyi düşündü. Utanç verici bir şekilde, beş yıl önce seviştikleri o zamanın ayrıntılarını zar zor aklına getirebildi. Gençti, belki de *uisge-beatha*'nın etkisi altındaydı, kendi kibriyle doluydu ve doğruyu söylemek gerekirse, yıllar boyunca yatağındaki kürklerde pek çok kadın olmuştu. Mazeret değil elbette. Aklına bir başka düşünce daha geldi. "Kızlığını aldığım için seninle evleneceğimi mi sandın?"

"Hayır, o kadar da cahil değildim," diye cevap verdi.

Whew!

"Ama benimle bir geceden fazlasını isteyeceğini düşünmüştüm. Kendi egom vardı, Rurik. Senin için bir fetihten fazlası olacağımı düşündüm... kısa sürede unutulacağımı. Beni de yanında götüreceğini düşünmüştüm."

Anlayışla başını salladı. "Ve sen sorduğunda güldüm." "Öyle yaptın."

"Maire, o sırada İskandinav kralının işindeydim... pek çok insanın hayatına mal olabilecek bir iş. İstesem bile seni yanımda götüremezdim."

Dudaklarını şüpheci bir ifadeyle büzdü. O zamanlar sadece geçici bir heves olduğunu o da en az onun kadar iyi biliyordu.

"Sana karşı onurlu davranmadım," diye itiraf etti. "Bu doğru."

"Bunu telafi edeceğim." Heybesindeki kehribar boyunluğu düşündü ve onu daha sonra kesinlikle ona *bir wergild* olarak vermeye karar verdi. Anglosakson terimi olan *wergild*, öldürülen bir adamın hayatına rütbesine göre verilen değeri ifade etse de, Rurik bu durumda da geçerli olduğunu hissetti. Gerçekte, Maire'in hayallerini öldürmüştü. Adil bir tazminatı hak ediyordu.

Yüzü aydınlandı. "Sevişmeme isteğimi yerine getirerek bunu telafi edecek misin?"

"Hayır, sana vereceğim ödül bu değil. Başka bir ödül olacak." Diliyle bir tsk-ing sesi çıkardı. "Karar verildi, cadı kız. Sevişeceğiz. Bunu kabul ettiğini sanıyordum. Başka seçeneğin yok."

O daha büyük ve güçlüydü. Bu savaşı kazanamayacağını biliyor olmalıydı. Ama onun pasif olmasını istemiyordu... yatak kürkleri içinde bir dişi savaşçı, onunla başa baş mücadele edecek hevesli bir katılımcı istiyordu. Alacağı şeyin bu olmadığını fark etti, omuzlarının yenilgiyle çöktüğünü fark etti. Güzel yeşil gözlerinde buğulanan yaşları gördüğünü sandı.

O zaman neredeyse
teslim oluyordu.

Neredeyse.

Ama o kadar da aptal değildi. "Beni cezalandırmak istediğin için mi?" diye azarladı onu.

Valhalla aşkına, kadın asla pes etmiyor! Başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası var. Bana damganı vurdun, Maire. Sen - *bir* kadın - dünyaya benimle alay etmesi için sebep *verdin*. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, bu akşam alt katta, yatakta seni memnun edemediğimi açık açık söyledin."

"Sırf sen bana gaz vermedin diye mi? Hah! Sanki ben or- gaz-ed olmak istiyorum!"

Rurik başını iki yana salladı. "Or-gaz diye bir kelime yok. Bunu Bolthor uydurdu. Bu kelime orgazmdır ve

için... ah, boş ver. Yakında öğreneceksiniz."

Öfkeyle ayağını yere vurdu. "Beni dinliyor musun, seni kalın kafalı hödük? Ben... bilmek... istemiyorum..." Sanki o bir ... yani kalın kafalı bir hödükmüş gibi, düşüncelerini eşit aralıklı kelimelerle yavaşça ifade etti.

İsteklerinin ne burada ne de orada olduğunu belirtmek için bir el salladı. "Şu anda erkekliğim tehlikede. Bu kadın-erkek ilişkisinde efendi olduğumu kanıtlamam gerekiyor."

Üst dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. "Ve tüm bunlar bununla mı ilgili, o zaman... egonuzla mı?"

Yeter! Onlar konuşurken ve Maire'in dikkati dağılmışken, o da elbisesinin kumaşını avuç avuç topluyordu. Şimdi geri adım attı ve giysisinin eteklerini yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirdikten sonra omzunun üzerinden attı. Kadın adamın bu hareketi karşısında ilk başta çıplaklığını ondan saklamaya çalışamayacak kadar afallamıştı.

O da hayrete düşmüştü. Tüm İskandinav tanrılarına ve Tek Tanrı'nın cennetindeki tüm azizlere göre o muhteşemdi.

Kızıl saçları dalga dalga çıplak omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Kalkık göğüsleri, ince yapısı göz önüne alındığında beklediğinden daha dolgun ve ağırdı; koyu gül rengi, hafif kabarık areolaları ve daha detaylı incelemek için can attığı sivri meme uçları vardı. Beli küçüktü, kalçaları düz bir karnı ve girintili çıkıntılı göbeği çevreliyordu. Kadının saçları, sanki bir gizemi saklıyormuş gibi, başındakinden daha koyu ve kıvrıktı. Tüm bunlar son derece uzun bacaklara ve yüksek kemerli ayaklara kadar uzanıyordu; ayak parmakları acelelerin içinde çocuksu bir şekilde kıvrılıyordu.

Onu kollarına alıp yatağa taşıırken inleyen kişi oydu. Yüzünü onun boynunun kıvrımına gömüp kısık sesle fısıldadı: "Hayır, benim egomun ya da senin cezanın aramızdaki bu çatırtıyla hiçbir ilgisi yok." Boynunda atan nabzı ıslak bir şekilde yaladı ve nabzın karşılık olarak sıçramasından zevk aldı. "Mesele bir erkek ve bir kadın leydim. Ben ve sen. Ve söndürülmesi gereken bir ateş... yoksa ikimiz de sıcaktan ölürüz."

"Hayat o kadar basit değil," diye mırıldandı son bir kez, umutsuzca merhamet dileyerek.

"İşte bu kadar basit."

O anda, Rurik ifadesinin doğruluğunu fark etti. Geleceğin ne getireceğini tahmin edemezdi ama kaderi... zamanın bu anı için... tam burada, bu kadınla birlikteydi. Düşüncelerini yüksek sesle söylemek istememişti ama her nasılsa, onu yatağa yatırıp üzerine eğildiğinde, kelimeler şaşkın bir fısıltıyla ağızından döküldü. "Bu bizim kaderimiz."

Bu bizim kaderimiz.

Maire, Rurik'in şiirsel sözlerini zihninde tekrar tekrar canlandırdı ve dokunaklılıklarını görmezden gelmeye çalıştı. "Bütün fahişelerine onları tavlamadan önce böyle mi söylüyorsun?" diye sordu kararlı bir alaycılıkla ve genelde kullandığından daha kaba bir şekilde.

Eğer kıkırdasaydı ya da yüksek sesle gülseydi, onu affedebilirdi, ama bunun yerine, bir lordun cenazesindeki bir klan üyesi kadar ciddi olan gök mavisi gözleriyle ona baktı ve çok yumuşak bir sesle, "Hayır, sadece sen," dedi.

Sonra inledi... *tekrar*. Çok yakışıklı ve kendine çok güvenen bu düzenbazın, kendisine duyduğu şehvet yüzünden inlediğini sandığını çok iyi biliyordu. Adamın egosu Manş Denizi kadar büyüktü. Hayır, onun kendi kötü amaçları için söylediği sözlerden ibaret olduğunu anladığında, girişmek üzere oldukları bu aşk eyleminin kaderleri olduğunu yumuşak bir dille söylemesine inledi. Yetenekli zampara kaderi geçici bir olay olarak görüyordu, sadece onun topraklarını terk edene ya da ereksiyonunu kaybedene kadar sürecekti.

Öte yandan o, sonsuza dek kendisiyle kalacak bir adamla bir kaderin özlemini çekiyordu. Ve o adam bu doğuştan zalim Viking değildi ve asla da olmayacaktı.

Yine de bu baştan çıkarma işinde iyiydi. Yıllar süren pratikten sonra, bir kadının kalbini eritmek için ona hangi sözleri söylemesi gerektiğini biliyordu. İyi ki Maire onun cazibesinden etkilenmemişti.

Yani, biraz geçirimsiz.

En azından onun sinsî doğasının ve kaygan dilinin farkındaydı.

Onunla fiziksel olarak mücadele edemeyebilir ama cazibesine kapılmamak için kendini hazırlamalıdır.

Yatakta yatan kızın üzerine eğilirken, hiç utanmadan çıplak vücuduna baktı. Dişlerini sıktı ve başının üstündeki tavanın kirişlerini saymaya çalıştı. Alçağın yapmak üzere olduğu şeyi aklından uzak tutacak herhangi bir şey... kendini bu işe bulaştırmamak için herhangi bir şey. Oda kasvetliydi ve zar zor aydınlanıyordu, yağmur çatıya vuruyordu. Ve biliyordu... sadece biliyordu... çok uzun bir gün olacaktı.

"Çok güzel bir tenin var, Maire... tatlı bir krema gibi." Rurik konuşurken ona dokunmadı. Onun yerine yan yatıp bir dirseğinin üzerine dayanarak çıplak bedenini incelemeye devam etti. Maire'in bakmayı reddettiği o sert, erkek parçası onu kalçasından dürttü.

Maire kasıtlı olarak derin bir sesle, "Çok güzel bir cildin var," diye taklit etti onu. "Samimiyetsiz iltifatlarını bir kenara bırak Viking. Ne istediğini biliyorsun. Ben de senin ne istediğini biliyorum. Seni bu konuda onurlu davranmaya ikna etmeye çalışmaktan yoruldum ve bir bilek hareketiyle beni alt edebileceğin çok açık. Hadi şu işi bitirelim." Adamın aletini kavradı ve onu üstüne çekmeye çalıştı.

Rurik acı dolu bir feryat kopardı ve kadının sıkı parmak uçlarını kendinden sıyırdı, bu sırada İskandinav küfürleri savurdu. Şimdi onun hâlâ uzanmış halinin yanında diz çökmüş, alçakgönüllülükten tamamen yoksun bir şekilde kendini inceliyordu. Hayatta kalacağından emin olduğunda, Rurik ona homurdandı, "Sen aptal mısın, haspa? Yemin ederim üzerimde çürükler bıraktın. Kimse sana bir erkeğin parçasını son derece nazik bir şekilde tutman gerektiğini söylemedi mi?"

"Aslında hayır." Maire'in sebep olduğu bariz acıdan dolayı en azından bir parça suçluluk duyması gerekirdi ama en ufak bir vicdan azabı bile duymuyordu. Şehvet düşkünü zalim, yaptığı her şeyi ve daha fazlasını hak etmişti.

Rurik sanki onun neşesini sezmiş gibi gözlerini ona dikti. "Dön," diye emretti.

"Ne? Neden?" Şimdi gözlerini ona dikmiş olan oydu. "Bana şaplak atmayacaksın, değil mi?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Bunu düşünmemiştim, ama şimdi sen söyleyince... Belki sonra, eğer nazikçe sorarsan."

"Sana sormak... sana sormak...?" diye kekeledi.

Ama onu çoktan ters çevirmişti, böylece yüzüstü yatmış, yüzü yastığa bastırılmıştı.

"Şimdilik aklımda başka şeyler var," diye yumuşak bir sesle onu bilgilendirdi.

"Ne gibi?" diye sordu, uzattığı kollarının üzerinde yükselip omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalışarak.

Onu tekrar aşağı itti ve orada tutmak için bir elini sırtının ortasına koydu. "Tatlım, vücudunun her bir parçasını keşfetmeye niyetliyim... arkasını ve önünü. Gece tekrar çöktüğünde, kafa derinden ayak parmağına ve aradaki her boşluk ve oyuğa kadar senin hakkında bilinmesi gereken *her şeyi* bileceğim."

Niş mi? Boşluk mu? Kalbi bir an durdu, sonra daha hızlı bir şekilde yeniden atmaya başladı. Isı sadece yüzünü değil, tüm vücudunu sarmıştı; cildinin pembeleştiğinden şüpheleniyordu.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu, cadı? Bir kez olsun nutkunu mu tuttum?"

Ağzından çıkan tek şey "Neden?" oldu ve bu da boğuk bir fısıltıydı.

"Çünkü istiyorum."

Yanağını yastığın üzerine koyduğu ellerine bastırırken onu göremiyordu ve sesinin tonundan ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayamıyordu. "Sırıttırıyor musun?" diye sordu merakını kontrol edemeyerek.

"Yaygın olarak."

"Bu sadece benimle oynadığın bir oyun... bir işkence oyunu. Öyle değil mi?"

"Evet, sadece bu. Cinsel işkence. En iyi türden."

Maire onun böyle sapıkça bir cevap vereceğini bilmeliydi. O zaman başka soru sormamaya karar verdi.

Saçlarını kenara çekti, böylece ensesi çıplak kaldı. Sonra, uzun bir süre boyunca ona dokunmadı ya da konuşmadı. Odadaki tek ses

oda yağmurun ve Rurik'in ağır nefes alışının sesleriydi. Yoksa onunki miydi? Her ihtimale karşı nefesini uzun süre tuttu. Sonunda nefesini boğuk bir şekilde vermek zorunda kaldı.

Adamın hafifçe kıkırdamış olabileceğini düşündü. En azından, kürek kemiklerine doğru ılık hava gibi bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Bu bekleyiş onu neredeyse çıldırtıyordu, ama hayvandan işine devam etmesini isteyemezdi... isteyemezdi. Bu, hissetmediği bir hevesi gösterirdi.

Sonunda, en hafif dokunuşu hissetti... muhtemelen bir işaret parmağı... boynundan omurgasına, kalçasındaki yarığın üzerinden, uylukları ve baldırları arasından, bir dizinin arkasından, sonra önce bir ayağının, sonra diğerinin altından geçen bir yol izledi. Bu his bir yaz esintisi kadar hafifti ama o kadar erotikti ki, Maire sanki ateşten bir iz yakmış gibi hissetti. Sarsılmamak ya da haykırmamak için yumruklarını sıkarak ve alt dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Ama bu sadece başlangıçtı.

Sonra, aynı yolu izledi, ama bu kez diliyle, hatta onun arka tarafına bile dokundu, *kötü adam! Maire'in anatomisinin o kısmını tatmasından duyduğu sıkıntıyı hissetmiş olmalıydı ki, dilini kalçalarından aşağıya doğru hareket ettirmeden önce dişleriyle oradaki yumuşak eti ısırarak. Ayaklarının dibine gelip gıcıklayıcı kemerleri yaladığında, Maire kıvrınma... ya da daha kötüsü kıkırdama dürtüsüyle savaşmak için gözlerini sıkıca kapattı.*

O zamana kadar işini bitirmiş olacağını düşünürsünüz. Ama hayır, daha yeni başlamıştı. Şimdi baştan çıkarıcı parmakları, kaygan dili ve hiç şüphesiz silah kullanmaktan nasır tutmuş olduğunu fark ettiği avuç içleri için yeni araştırma yolları oluşturuyordu. Koltuk altları. Boynunun kıvrımlarını. Kaburgalarının ve kalçalarının yanları. Usta okşamalarına günahkârca duyarlı olduğunu keşfettiği sırtının küçük kısmı. Adam kalçalarını ayırarak arkadan okşamaya çalıştığında, Maire daha fazla dayanamadı. Sırt üstü yuvarlandı ve "Yeter!" diye feryat etti.

Bu onun şimdiye kadarki en büyük hatasıydı. Daha o konuşmadan önce, haylaz gözlerindeki parıltıdan ve dudaklarının şehvetli ayrılığından, haydutun onu tam olarak istediği yere getirdiğini anlayabiliyordu.

"Hayır, cadı kızım, bu yeterli değil." Birdenbire kemiksiz kalan kollarını başının üzerinde, ancak ahlaksız olarak tanımlanabilecek bir duruşta düzenledi. Sonra kabul etti, "Yine de iyi bir başlangıç."

Gözleri birbirine kilitlendi ve Marie adamın zorlayıcı mavi gözlerindeki mesajla olduğu yerde perçinlendi. Yatak oyunlarında pek tecrübeli değildi ama bu adamın onu istediğini hiç şüphesiz biliyordu... hem de çok. O zaman neden onu almamıştı? Kenneth'ın yaptığı da buydu. Önceden alay etmemişti. Genellikle, sarhoş olmadığı sürece ona dokunmaya dayanamayacakmış gibi, önce bir miktar *uisge-beatha* ile güçlendirilirdi. Onunla sevişmek istediğinden değil... tabii buna sevişmek denebilirse... özellikle de onun gerçek, kötücül doğası ortaya çıktıktan sonra.

Ama Maire şu anda bunu düşünemezdi. Şu ana konsantre olmalıydı, Viking onu gafıl avlamasın diye... sonradan pişman olacağı bir şey yapmasın diye.

Rurik beklediği gibi üzerine atlamadı. Bacaklarını ayırmadı ve horlayan bir uykuya dalmadan önce hızlı bir-iki-üç vuruş için asasını hassas bölgelerine bastırarak ağırlaşmadı. Hayır, Rurik her şeyi kendi bildiği gibi, kendi uygun zamanında yapardı. Bunu bilmeliydi.

Maire, Rurik'in keşfi için yeni bir alan açtığına göre, Rurik önce sıcak gözleriyle, sonra da elleri ve ağzıyla yavaş yavaş araştırmaya başladı. Adam Maire'in hayal bile edemeyeceği şeyler biliyordu.

"Bütün Vikingler senin gibi mi?" diye mırıldandı bir keresinde, nefes nefese göğüslerine dokunurken... sadece alt kısımlarına, parmak uçlarıyla, daha fazlasını arzuladığında, dudaklarının keskin emişi gibi.

Kalın, isli kirpiklerinin arasından ona baktı... ve göz kırptı. Alçak herif ona göz kırpmaya cüret etmişti! "Hayır, sadece ben," dedi. "Ve sadece seninle."

"Yalancı."

Kaşlarını kaldırdı, doğruyu söylediğini kanıtlamak istercesine dikkatle aşağıya baktı, sonra ona "saldırısını" yeniledi. "İstediğin bu mu, tatlım?" diye mırıldandı.

Önce bir göğsüne, sonra diğerine derinlemesine. Yüksek sesle mi konuşmuştu? Onun ne düşündüğünü biliyor muydu?

"Hayır," dedi boğuk bir sesle, adamın göğüslerinin areolaları ve meme uçlarıyla oynamasının neden olduğu lezzetli acıya karşılık olarak sırtı yukarı doğru eğilirken. İz sürmek. Okşayarak. Çırpınıyor. Sıkmak.

"Şimdi yalancı kim?" diye sordu, bir eli bir göğsü alttan kavrayıp yukarı doğru bastırarak kendi zevk tümseğini yaratırken bile... nemli dudakları gergin bir meme ucunun etrafında kapanırken bile... vahşi bir ritimle onu emmeye başlarken bile.

Maire haykırdı... kendini tutamadı... ve onu itmeye çalıştı. Rurik emme temposunu bozmadan, bir eliyle iki bileğini tuttu ve kollarını başının üzerinde geriye doğru itti. Rurik onu her çekişinde, Maire göğüslerindeki sızının arttığını hissediyor, sıkıca bir arada tuttuğu bacaklarının arasında da buna cevap veren bir zonklama oluşuyordu.

"Beni izle," diye emretti.

Maire gözlerini sıkıca kapattığını fark etmemişti bile. Nedense, normalde yapacağı gibi itiraz etmedi. Hayır, adamın dediğini yaptı.

Sonra aynı şeyi diğer göğsüne yaptı... kadın izlerken. Uzun saçları deri bir kayışla ensesinde bir sıra halinde toplanmıştı, böylece yüzünü kadının incelemesine açıyordu. Adam kadının göğsünü emerken, çabalarının gücüyle yanakları içeri ve dışarı hareket ediyordu. Maire, dünyada Rurik gibi çarpıcı derecede erkeksi bir adamın bir kadının göğsüne saygı göstermesinden daha erotik bir manzara olduğunu düşünmüyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu ipek gibi bir sesle, kendini onun bedeninin üzerine uzanacak şekilde ayarlarken.

Başını iki yana salladı.

Görünüşe göre bu onun gün içindeki ikinci hatasıydı... yoksa üçüncü müydü? Öyle bir karmaşa içindeydi ki, şu anda kendi adını bile zor hatırlıyordu.

"Hayır mı? Hoşuna gitmedi mi? Tsk-tsk! Sanırım daha çok çabalamam gerekecek."

Maire dehşetle inledi, ama Rurik onun iniltisini açık ağzında yakaladı, ağzı çoktan onunkinin üzerinde hareket ediyordu. Ellerinden biri hâlâ bileklerini başının üzerinde tutuyordu ama diğer eli çenesini kavıyordu.

Oh, iyi öpüşüyordu. Enfes bir öpücüydü. Maire bu konuda Viking'e hak vermek zorundaydı. Onun dudakları, dişleri ve diliyle yaptığı bütün o numaraları nereden öğrendiğini düşünmek istemiyordu. Daha çok onun kendisini nasıl hissettirdiğiyle ilgileniyordu. Dikkatli olmazsa, Rurik'in meşhur nöbetlerinden birini geçirebilirdi... öpücüklerden başka bir şey yüzünden.

Şimdi kulağına saldırıyor, dilinin ıslak yalamalarıyla nefes alıp veriyordu. Her nasılsa elleri çözölmüştü, çünkü kolları adamın geniş omuzlarına dolanmış, sırtının ip gibi kaslarını okşuyordu ve adamın elleri kalçalarının altındaydı, onu öfkeli ereksiyonuna doğru kaldırıyor. Maire hayretle bacaklarının bir yerde ayrıldığını ve dizlerinin adamın kalçalarını kavradığını fark etti.

Maire, Rurik'i içinde istiyordu. Gerçekten istiyordu. İçinde garip bir heyecan dalgalandı ve Rurik'in şimdiye kadar çoktan içinde olması gereken yerde yoğunlaştı.

"Şimdi," diye yalvardı ve cesaretlendirmek için ortasını şilteden yukarı kaldırdı.

Rurik'in başı aniden geriye döndü ve sanki bir kafa karışıklığı sarmalından çıkmaya çalışıyormuş gibi nefes nefese ona baktı. Onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Ama Rurik şiddetle, "Hayır!" diyerek onu şaşırttı.

"Hayır mı?" İşte buradaydı, bu adama karşı bir kadının olabileceği kadar açıktı. Eksik olan tek şey hoş geldin trompetiydi.

"Henüz değil," diye açıkladı ve geniş kalçalarının arasında dizlerinin üzerine oturmadan önce ona hızlı bir öpücük verdi.

Utanç telaşıyla Maire elleriyle kendini örtmeye çalıştı ama Rurik buna izin vermedi. Kadının ellerini kenara itti. Sonra da akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Kızın gözünü kırpmasına ya da ona hayır demesine fırsat vermeden, vahşi adam yastığı kaptı ve kalçalarının altına iterek onu daha yükseğe kaldırdı ve incelemesine daha açık hale getirdi. Ve onu inceledi de. Kesinlikle günah olan diğer şeylerden bahsetmiyorum bile.

Hiç kimse ona *orada* bakmamıştı.

Kimse ona dokunmamıştı.

Hiç kimse ona *orasının* nasıl görüldüğünü söylememişti. Hiç kimse *oradaki* ıslaklığını övmemişti.

Hiç kimse *orada* ne yapmak istediğini açık ve cinsel ayrıntılarıyla a ç ı k l a m a m ı ş t ı .

Hiç kimse onu bir erkeğin dilini hissetmeye hazırlamamıştı.

Orada.

O anda Maire'in içindeki her şey ona odaklandı... bir kadının vücudundan zevk aldığı belli olan bu adama... her hareketi ve dokunuşu özenli ve telaşsızdı.

Rurik onunla ilgilenmeyi bitirdiğinde, Maire miyavlayan, yatağa yumruk vuran, titreyen bir kadın arzu kitlesiydi. Kendini bir dağa tırmanıyormuş gibi hissediyordu. Keşke zirveye ulaşabilseydi! Ancak o zaman bu korkunç-harika zonklayıcı ağrı hafifleyecekti.

Ve Rurik onun sıkıntısını biliyordu. Bunu onun hayranlık dolu gözlerinde görebiliyordu. Ve onun gözlerinde başka bir şey daha gördü. Yoğun, kemik eriten bir arzu. Kızın onu istediği kadar o da kızı istiyordu. Ama yine de kendini tutuyordu. Neden?

Kız sormaya fırsat bulamadan, adam alçak ve erkeksi bir hırıltıyla ona bir mesaj iletti: "Beni iyi dinle, Maire. Bu sana vurduğum damga."

O izlerken, adamın uzun orta parmağı Maire'in varlığından bile haberdar olmadığı aşırı hassas bir bölgesinin kaygan yüzeyinde hızla ileri geri hareket ediyordu. Maire inledi ve kasıldı ama adam durmadı. İçeride ve dışarıda, en inanılmaz hislerle kasılmaya başladı. Zevk değil... daha çok büyük bir olayın habercisi gibiydi. Ama sonra zevk de geldi, bacaklarının arasında bir şimşek gibi çaktı ve adamın ağzı ve dili yine oradaydı, acımasızdı, onu büyük bir uçuşuma fırlatıp atıyordu.

Ecstasy, işte bu buydu. Saf coşku.

Ecstasy mi? Maire o kelimeyi hatırlayınca gözlerini fal taşı gibi açtı... Rurik'in daha o akşam kullandığı kelimeyi. "Neydi... neydi ... bu mu?"

"Bu, hayatım, bir orgazmdı."

"Oh. *Bu* senin seks krizlerinden biri miydi?" "Evet... Sanırım öyleydi.

Titremeleriniz var mıydı?"

Emin değildi ama adamın onunla dalga geçiyor olabileceğini düşündü.

Onun alayını göze alarak başını salladı.

Başını yana eğdi. "Belki de öyledir. Gözlerimi kafamın içinde yuvarlamakla o kadar meşguldüm ki fark edemedim." Hah! Haydut her şeyi fark etmişti. Ve onunla alay ediyordu.

Bakışları hemen adamın kasıklarına gitti; orada siyah buklelerden oluşan bir yuvanın içinden azgın bir ereksiyon hala yükseliyordu. Eskisinden daha büyüktü, tabii bu mümkünse. Maire onun kontrol altında tuttuğu sımsıkı sarılmış gücü hissetti. "Henüz bir or-gaz-him'in olmadı mı?" diye sordu kararsızca, doğru terimi kullandığından ya da doğru şekilde kullandığından emin değildi.

Gülümsemeye çalıştı ama boğazından boğulurcasına bir ses çıktı. Aynı anda erkeklik organı da sarsıldı. Sadece baktığı için mi?

"Bir erkeğin çok uzun süre beklemesinin acı verici olduğunu düşünürdüm."

" 'Bu doğru. Doğru. Kesinlikle acı çekiyorum.' Daha sonra uzattığı kollarına dayanarak kendini onun üzerine uzattı. Kalçalarını bir o yana bir bu yana çevirerek, cinsel organını kadının ıslak kanalına doğru manevra ettirdi. "Acımı dindirmeye yardım edecek misin sevgilim?" diye sordu.

Maire'in bir an bile düşünmesine gerek kalmadan gerçekten de öyle yapacağına karar verdi... çünkü şaşırtıcı bir şekilde, kendi başına yeni bir acı geliştiriyordu.

Onuncu Bölüm

Maire gerçek bir cadı olmalıydı, çünkü Rurik kesinlikle onun büyüsü altındaydı. Ona bir şekilde aşk iksiri mi vermişti, yoksa onu baştan çıkarıcı aurasıyla mı çevrelemişti?

Şimdi istekli ve çok çekici olan genç kıza bakarken, çağlar boyunca erkeklerin ve kadınların yaptığı gibi onunla birlikte olmaya hazırdı - Tanrı'nın *erkeklerle... ve kadınlara verdiği zevk hediyesi*. Yine de bu sefer farklı olacağını kesinlikle biliyordu... hayatını değiştirecekti. Ve bu, kendine güvenmekle övünen bir adam için korkutucuydu. Çocukluğundan beri kendisine kimseye ihtiyacı olmadığını söylememiş miydi?

Ama şimdi Maire'e ihtiyacı vardı... umutsuzca.

Şehvet duygusu geçtikten sonra bu ihtiyacı yatışacak mıydı? Kahretsin, öyle umuyordu! Tüm o sefil hayatı boyunca hiçbir kadını Maire'i istediği gibi istememişti. O kadınları ve seks oyunlarını seven bir adamdı. Yatak kürkleri arasında tutku ve hazzın hem verilmesinden hem de alınmasından zevk alıyordu ve Maire'le birlikte onu önce kendinden geçirmek onun için özellikle önemliydi, bunu da yapmıştı... hem de çok iyi yapmıştı. Ama kendi tatminini engellemek onun için daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı ve şimdi tohumunu fişkırttığı anda bile tatmin olamayacağından gerçekten korkuyordu. Ama denemek zorundaydı.

Doğrulmuş kollarını Maire'in başının iki yanına yerleştirip kalçalarını Maire'in kalçalarının arasına sokarak başını geriye doğru kaldırdı, boynundaki damarlar gergin bir şekilde ortaya çıktı ve nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tısladı. Ancak o zaman onun sıcak ipekten sıkı kılıfına girmeye başladı. Yavaşça, yavaşça, yavaşça, esasını her seferinde küçük bir parça hafifletti, kıvrımlarının her hoş karşılamasının tadını çıkardı. Heyecanının yoğunluğundan başı dönüyordu. Ve daha yolun yarısındaydı.

Yumuşak bir hıçkırık duyunca gözlerini açtı... ve Maire'in sessizce ağladığını gördü.

Hayır! Sessizce isyan etti. Hayır, hayır, hayır! Beni şimdi reddetme. Bu haksızlık. Sanırım öleceğim.

O ölmedi. Geri de çekilmedi. Aslında geri çekilebileceğinden emin değildi, "Lance" o kadar büyüktü ki. Ama sordu, "Ne oldu tatlım? Seni incitiyor muyum?"

Başını salladı, ancak güzel yeşil gözlerinden kristal gibi yaşlar akmaya devam etti ve yanaklarından aşağı süzüldü.

"Neyin var o zaman? Durmamı mı istiyorsun?" Kutsal Thor! Ona *bunu* sorduğuna inanamıyordu. Ona böylesine enfes bir yatak sporunu bırakma fırsatı vermeyi hiçbir şekilde istemiyordu. Kadın yine başını salladı.

Tanrılara şükürler olsun! "Ne oldu o zaman?" diye sordu, eğilip onu ağlamaktan nemli ve ayırık dudaklarından nazikçe öptü. Son öpücüklerinden dolayı şişmiş olmasından bahsetmiyorum bile. Rurik hâlâ genç kızın yarısına kadar içine gömülmüştü ve beyni parçalanana kadar sevişmek istediği halde onun sıkıntısını sorarkenki soğukkanlılığına hayret ediyordu.

"Sen," diye cevap verdi.

"Ben mi?" *Lanet olsun. Kahretsin, kahretsin! Ne yaptım ben şimdi? Kaba bir hareketle onu tahrik mi ettim? Yoksa onu korkutacak sapıkça bir şey mi söyledim? Beynimi dağıtmaktan mı bahsettim -umarım bahsetmemişimdir-?*

"Çok güzelsin," diye açıkladı.

Demek korktuğum kadar görgüsüz değilmişim.

"... ve bana yaptığın bu şey... benimle çiftleştiğinde hissettiğim bu duygu" - omuz silkti, aradığı kesin kelimeleri bulamadı - "sevişmenin bu kadar hissettirebileceğini bilmiyordum ... çok görkemli."

Muhteşem mi? Aha, benden hoşlanıyor... benden hoşlanıyor... en azından nasıl görüldüğümden hoşlanıyor... ve ona nasıl hissettirdiğimden. Rurik'in duyması gereken tek şey buydu. Erkeksi bir coşku kükremesiyle kendini kabzasına kadar içine daldırdı. Kendini bir yandan diğer yana ayarlamak için kısa bir süre durakladı, bu da iç kaslarının uyum içinde kaymasına ve ereksiyonuna neden oldu

uzatmak için, bazı kadınların yatak oyunlarında kötü sözlerden hoşlandığının farkında olarak kulağına şehvetli sözler fısıldadı. "Kadın kıvrımların seksimde sıcak parmaklar gibi hissettiriyor."

"Erkeklik organın yumuşak mermer gibi. Ve her an nabzı atıyor," diye cevap verdi.

Rurik itiraf etmeliydi ki bazı erkekler yatak oyunlarında kötü sözlerden de hoşlanırdı. O da onlardan biriydi. *Neşe, neşe, neşe!*

"Hoşuna gidiyor mu... sikimi değil... yani, hareket edişini... lanet olsun, bu kadar kaba konuşmak istememiştim," dedi Rurik inleyerek. Tanrı Freyja'yı kutsasın, deneyimsiz, beceriksiz bir beyinsiz gibi kekeliyordu.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet, öyle."

Rurik bu itiraf karşısında onun içinde bir kıpırdanma hissetti... belki de daha sonra kendisinden nefret edecekti; bu tam da Rurik'in erkek egosunun duymak istediği şeydi.

Sonra uzun vuruşlarına başladı, yavaş tutmak için elinden geleni yapıyordu, kadının lezzetli sürtünmesine karşı sürükleniyordu, ama bu kolay değildi, özellikle de kadın şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılıp "Bir seks krizi daha mı geçireceğim?" diye sorduğunda.

Güldü ya da gülmeye çalıştı ama sesi bir tür hırıltı gibi çıktı. "Umarım öyledir."

Başını salladı, ki bu gerçekten şaşırtıcıydı... kalbi gümbür gümbür atarken ve kanı neredeyse buharlaşırken başını sallayıp ona sıradan görünen sorular sorabilmesi. "Sen de seks krizi geçirecek misin?"

Sorular, sorular, sorular! diye düşündü. Ama söylediği şeydu: "Kesinlikle."

O sırada adam sessizdi ve erkek bedenine içgüdüsel olarak gelen ciddi, vurucu ritmi başlatırken kadın da sessizdi. Çok geçmeden Maire bu fikri kavradı ve kalçalarını şilteden yukarı kaldırarak onun sert vuruşlarına karşılık verdi. Mantıklı düşünmek artık onu aşıyordu. Başka kadınlarla birlikteyken, şu ya da bu tutku hedefine ulaşmak için en iyi yöntemin hangisi olduğunu düşünebilirdi. Ama Maire'le değil. Rurik kontrolden çıkmış, ateşli bir uyarılmanın içinde kaybolmuştu ve - Teşekkürler *Odin!*

Maire artan uyarımla heveslenmeye başladığında, kendi heyecanını inledi. Çok geçmeden Maire onun etrafında kasılmaya başladı... acıya yaklaşacak kadar zevkli bir his... ve Rurik son anda geri çekilerek tohumlarını kadının saçlarına döktü. Rurik her ne kadar onun bedenine girmeyi arzulasa da, ona hamile kalmayacağına dair söz vermişti. Yine de kendinden geçmenin doruğuna ulaştı ve kadının bedeninin üzerine çöktü.

İkisi de doymuştu, birbirlerinin boyunlarına doğru nefes alıp verdiler, sakinleşmeye ve akıl sağlığına geri dönmeye çalıştılar... gerçi Rurik ikisini de bir daha başarabileceğinden emin değildi.

Sonra onu iki kulağından tuttu ve dikkatle incelemek için başını kaldırdı.

"Ne? Neye bakıyorsun sen?"

Dudakları neşeyle seğiriyor gibiydi. "Sadece gözlerinin yuvalarında dönüp dönmediğini kontrol ediyorum."

Güldü ve yatağın yanında durmak için ondan ve şilteden uzaklaşmadan önce omzunu şakacı bir şekilde ısırdı. "Kesinlikle öyleydiler," diye bilgilendirdi onu. "Ve bahse girerim ki ben de titremeye benzer hareketlerde bulundum." Sonra, "Burada kal," diye emretti.

Köşedeki paravanın arkasına geçip kendini yıkadı. Oradayken, mavi izinin hâlâ orada olup olmadığını görmek için aynayı kontrol etti. Duruyordu. Maire ile daha fazla sevişmeye katlanmak zorunda kalacağını tahmin ederek gülümsedi. Hâlâ gülümseyerek bir çömlek kâse su ve yumuşak bir bezle yatağa döndü ve Maire'in kadınlık organlarını yıkamaya başladı.

Maire'in bu mahrem harekete karşı çıkacağını ya da sevişme sona erdiği için bazı kadınların yaptığı gibi alçakgönüllülükle örtünmeye çalışacağını düşünebilirdi, ama hayır, Maire yastıklara yaslandı, bacaklarını hafifçe araladı ve adamın kendisiyle ilgilenmesine izin verdi. Genç kız onu sürekli şaşırtıyordu.

Ama vücuduna kendini yenileme şansı vermek için konuyu biraz değiştirmesi iyi bir fikir olabilirdi. Odaya göz gezdirirken, köşedeki ahşap çerçevenin üzerindeki bitmemiş duvar halısını bir kez daha fark etti. Yağmurlu havanın neden olduğu kasvetli yarı aydınlıkta bile resim enfesti. Rurik asla bir sanat uzmanı olduğunu iddia etmezdi ama yeteneği gördüğünde tanırdı. Bu bir resim değildi.

Sadece parlak renkler değil, aynı zamanda farklı iplik dokuları ve dikiş desenleri de sahneye boyutsal bir boyut kazandırmıştır; arkadan görülen bir erkek ve bir kadın, bir gölün kenarındaki sığ sularda oynayan küçük bir çocuğu izlerken el ele tutuşmuşlardır. Adam figürü, mavi gökyüzünde süzölen beyaz bulutlar, lavanta rengi funda parçalanmış iplikler ve uzaktaki ormandan dışarı bakan kırmızı bir geyik gibi tamamlanmamıştır.

Bu manzarayla ilgili bir şey Rurik'in kalbini açıklayamayacağı bir şekilde etkiledi. Sadece güzelliği değil. Hayır, bir aileyi tasvir ediyordu... Rurik'in çocukken hayalini kurduğu türden bir aileyi. Bir fantezi, gerçekten. İşte buydu.

"Neye bu kadar dikkatle bakıyorsun?" Maire bir elini onun koluna koyarak sordu.

Ona bakmak için başını geriye doğru salladı. Kadın hâlâ yatağa uzanmıştı ama çarşafı göğüslerinin üzerine kadar çekmiş ve mütevazılık göstermişti.

"Goblen," diye cevap verdi. "Kim yaptı? Annen mi?" Birisi ona büyük salondaki, bir gün önce temizlenmek üzere indirilen tozlu büyük duvar halılarının yıllar önce annesi ve büyükannesi tarafından yapıldığını söylemişti. Bu, bu duvar halısının neden bitmemiş olduğunu açıklıyordu.

Maire usulca güldü. "Hayır. Annem öleli yirmi yıldan fazla oldu. İğne işini ben yaptım... daha doğrusu başladım ama tasarımı tamamlamaya bir türlü fırsat bulamadım."

Rurik nedenini bilmiyordu ama şok olmuştu. "Sen mi?"

"Neden bu kadar inanmıyorsun?" Belirsizlikle omuz silkti. "Çok güzel."

"Ve bu sizi şok mu etti? Bence hakarete uğramalıyım."

"Sadece... bilmiyorum... böyle bir güzellik yaratabilen biri neden başka bir şey yapsın ki? Yani, neden beceriksiz cadı sanatlarıyla uğraşsın? Ya da elleriniz kızarana ve çiğ kalana kadar el yordamıyla çalışasınız? Ya da gençliğinin tüm yıllarını umutsuz bir klanı bir arada tutmaya çalışarak harcasın?"

Maire onun hayatı hakkındaki değerdendirmesine sinirlendi.

Kendini açıklamak için acele etti. "İğne işlerinle ünlü olabilirsin, Maire. Kendileri için böyle bir güzellik yaratman için sana büyük hazineler ödeyecek krallar tanıyorum." Durakladı, sonra ekledi, "Neden hiç bitirmedin?"

"Asla yeterli zaman yok. Başka kaygılar hep araya giriyor." Bu onun için o kadar da önemli görünmüyordu.

Herhangi bir şeyin onun yeteneğinden daha önemli olabileceğine inanamayarak homurdandı.

Sanki anlamıyormuş gibi başını üzüntüyle ona doğru salladı. Anlamamıştı.

"Rurik, hayatta güzellikten daha önemli şeyler vardır."

"Var mı?" Sorusu kendi kulaklarına bile aptalca geliyordu.

Başını salladı. "Onur gibi. Ve aile gibi. Ve daha büyük bir iyilik için kendini vermek gibi."

Rurik bunların önemli değerler olduğu konusunda hemfikirdi. Ancak bu duvar halısı Rurik'e Maire hakkında daha fazla düşünmek isteyeceği yeni bir bakış açısı kazandırdı. Ama sonra. Şimdi değil.

Göğüslerini ortaya çıkarmak için çarşafı aşağı çekerken, kaşlarını sallayarak ona "Benim de yeteneklerim var" dedi.

Kasvetli ruh hali hemen hafifledi. "*Bundan* hiç şüphem yoktu. Yine de sana şunu söyleyeyim Viking, eğer ilk kez bir araya geldiğimizde sevişmeniz böyle olsaydı, arzuların ne olursa olsun okyanusları aşır peşinden geleceğime hiç şüphe yok."

Hâlâ yatakta onun yanında oturan adam, başını kaldırmadan kirpiklerinin arasından ona baktı.

"O kadar telaşlanma," dedi gülerek. "Şimdi peşinden koşmaya niyetim yok."

"Telaşlanmadım," diye itiraz etti.

"Evet, öyleydin." Biraz daha güldü.

"Şimdi bu kadar farklı olan ne?" diye sordu yatağa geri sürünerek ve onu kollarının arasına alarak.

"Şimdi, ben bir çocuktan ve bir klandan sorumluyum. Ama sen baştan çıkarıcı bir lokmasın."

Rurik onun kendisiyle bu şekilde konuşmasından hoşlandığından emin değildi. Aşkın ertesinde alay etmek erkeğin göreviydi. Çok içtendi ve

yarı yarıya sınırsız.

Hayır, diye hemen gülümseyerek kendi kendine düzeltti. Onun çekingenliği paha biçilemezdi ve cesareti kırılmamalı, teşvik edilmeliydi.

"Biliyorsun, Rurik..."

Kadınların nesi vardı ki... seviştikten sonra gevezelik etme ihtiyacı hissediyorlardı? Sessizliğin ya da uykunun nesi vardı? "Ne?"

"... bu gerçekten bir ceza değildi."

"Açıkla bakalım, haspa," diye homurdanarak onu kendi tarafına daha da sıkı çekti ve yüzü göğsüne yaslandı. Eğer kadın durmadan gevezelik edecekse, o da rahat edecekti.

Göğüs kıllarını bir parmağının etrafında döndürerek, "Beni ceza olarak yatak kürklerine götüreceğini ima ediyordun. Ama aslında bu daha çok bir ödül gibiydi."

Rurik onun bu gözlemi karşısında hem sevinçli hem de hoşnutsuz hissetti. "Ah, ama şimdi benim erkeklik işaretimi taşıyorsun ve yemin ederim, bugün sona erdiğinde, üzerindeki izim silinmez olacak."

Uzun bir süre onun sözlerini düşünmüş gibiydi, hâlâ göğüs kıllarıyla oynuyor ve bir dizini kalçasının üzerine atıyordu. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı sürtünüyordu. Sonunda başını kaldırdı ve kalın kirpiklerini nazlı nazlı kırıştırarak ona baktı. "Şimdi başlayabilir misin?"

Rurik neredeyse kendi dilini ısıracaktı.

Tabii ki yapabilir. Kesinlikle. Ama yatakta kadınlara çok fazla şey vermemek en iyisiydi, yoksa üstünlüğü ellerinde tuttuklarını düşünürlerdi. Bu yüzden, sahte bir kayıtsızlıkla, "Belki." dedi.

Maire'e karşı yanlış hesap yaptığını hemen anladı. Onun pek de hevesli olmayan yanıtı karşısında yüzünde hayal kırıklığı parlıyordu ama daha da kötüsü, oturduğu yerden kalkıp yataktan kalkmaya başlamıştı. "Neyse, boş ver," dedi onun az önce gösterdiği hevessizlikle. Bu ne cüret! "Belki gidip Nessa'yı bulurum ve kış ayları için çömlek kaplara birkaç petek koyarız. Dışarıda hava bu kadar kötü olduğuna göre yapacak başka ne var ki?"

"Hah!" diye haykırdı ve sadece iyi bir askerin yapabileceği gibi hemen toparlandı. "Hayır, hayır, hayır! Pençelerimden öylece kaçamazsın

kolayca, seni kaypak fahiş, seni. Bugün *Beinne Breagha*'da bal yapılacak, garanti ederim, ama arı türünden değil... daha çok seks balı türünden. Ve yapılacak başka ne olduğuna gelince, birkaç fikrim olduğunu söyleyebilirim."

Durakladı.

Çabucak onu belinden yakaladı ve geri çekti. Adamın ustaca tutuşu sayesinde kadın adamın üzerine düştü. Saçları öne doğru kabararak yüzünü örttü ve adamın açık ağzına düştü. Birkaç telini tükürdükten sonra ona şu bilgiyi verdi: "*Belki* yeniden sevişmeye başlayabiliriz derken sadece şaka yapıyordum. Demek istediğim *kesinlikle* yapacağımızdı."

Saçlarını yüzünden geriye ve kulaklarının arkasına doğru taradı. Sonra ona bakmak için başını kaldırdı. Adamın şaşkınlığına rağmen gülümsüyordu. Aslında, vücudunun titremesinden, kahkahalarını güçlkle bastırdığını tahmin edebilirdi.

"Bunu biliyordum," dedi ona arsız bir sırıtışla.

Sonra cadı ona göz kırptı. Ve Oslofjord'un üzerindeki gökyüzü kadar açık hale geldi ki, gerçekten de üstün olan oydu.

Şimdi ne olacak?

Maire bu cesur ahlaksızlık oyununda yeniydi. Az önce çirkin bir şekilde müstehcen sözler söylemişti ama şimdi nasıl devam edeceğinden emin değildi.

O zorlayıcı mavi gözleriyle ona bakıyor, bir sonraki hamlesini bekliyordu. Ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Henüz.

"Gelin, Maire," diye ısrar etti. "Sana damgamı vurmak için başka ne yapmamı istersin? Bana dil uzatma."

"Düşünüyorum," diye tersledi, çıplak bir Kuzeyli'nin üzerine yayılmışken cevap vermenin en iyi yolu bu değildi sanırım. Ama *dilini mi yutmuştu?* Yatağın yanındaki alçak sandığın üzerinde duran çömlek kâseyi adamın sırttan suratına indirmeliydi. Yine de adamın işe yarar yanları vardı. *Evet, işte bu. Bu şehvet düşkünü hödüğü kendi amaçlarım için kullanmak istiyorum ama nasıl?*

Oh, Rurik hala aynı çekilmez Viking'di, ama onunla sevişmek keyifli bir olaydı ve Maire çok az şey yaşamıştı

Son birkaç yıldır hayatında yeterince neşe vardı. Yapabiliyorken daha fazlasını toplamak çok mu yanlıştı?

Doğrusu, adam üstün sevişme becerileriyle onu şaşkına çevirmişti. Böyle dünyevi bir egzersizin bu kadar ... olabileceğini kim bilebilirdi? Tam olarak doğru kelimeyi bulamıyordu.

Zevkli mi? Kesin olarak.

Şok edici mi? Evet. Güzel bir şekilde.

Öğretici mi? Buna gülümsemek zorunda kaldı. Kesinlikle *bir şeyler* öğreniyordu ve kesinlikle daha fazla *şey* öğrenmek istiyordu. Ayrıca, içinde güçlü bir şehvet duygusu barındırdığını keşfediyordu. Kaybolmadan önce, onu neyin ve neden hayata geçirdiği hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Uyumlu mu? Bu kelimenin Maire'in aklına gelmesi garipti ama Rurik onun içindeyken bir denge hissi vardı. Sadece birliktelik ya da Yaratıcı'nın planladığı gibi bu kadar farklı iki bedenin birbirine bu kadar mükemmel bir şekilde uymasının mucizesi değil. Sanki... *sonuçlarını düşününce ürperdi...* Rurik'in daha önce bahsettiği gibi, birleşmeleri aslında bir şekilde takdir edilmişti. Kader.

Bu tuhaf düşünce karşısında bir iç geçirdi ve Rurik'in kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak hâlâ ona baktığını fark etti. Ayrıca erkeklik organının yeniden sertleştiğini ve ısrarla kadınlık organını dürttüğünü de fark etti.

Maire bundan sonra ne yapacağından emin değildi ama her zaman Rurik'in tekniğini takip edebilirdi... başlangıçta kullandığı yavaş tekniği. Rurik'in vücudunun üst kısmından kendi tarafına doğru yuvarlanarak, "Arkanı dön," diye emretti.

Şaşkınlıkla ona göz kırptı.

Sorumluluğun kendisinde olmasından hoşlandığını fark etti. "Ne-ne?" diye kekeledi.

Ayrıca bir erkeği -yatağındaki erkeksi bir erkeği- kekeme yapmaktan da haz duyuyordu.

"Senin benimkini incelediğin gibi ben de senin vücudunu incelemek istiyorum," diye açıkladı, alnından ayak parmaklarına kadar tenine sıcaklık yayılmıştı. Maire bir erkekten, özellikle de çıplak bir erkekten böylesine açık taleplerde bulunmaya alışık değildi.

Zaten sertleşmiş olan asası kadının sözleri karşısında esnedi.

Ve evet, Maire sadece sözlerinin bile Rurik'i tahrik edebileceğini bilmekten haz duyuyordu.

Uzun bir süre ona baktı ve Maire reddedeceğini sandı, ama sonra aniden kuruyan dudaklarını yaladı, bu da Maire'in dudaklarının aniden kurummasına neden oldu. "Bu iyi bir şey olsa iyi olur, Maire," diye mırıldandı boğuk bir sesle ve yüzüstü dönerek kollarını yüzünün altında kavuşturdu.

İlk başta, Maire'in gözleri Rurik'in uzun bedeninde gezindi. Ama bu üstünkörü inceleme bile onun iyi, çok iyi bir erkeklik örneği olduğunu gösterdi. Geniş omuzlar. Dar bel. İnce kalçalar. Sıkı kalçalar. Aşırı uzun bacaklar. Ve her yerde kaslar, kaslar, kaslar.

Uzun saçlarını yana yatırdı ve boynundaki güçlü tendonlara dokundu. Adam takdirle yumuşak bir iç çekti ve bu da onu avuçlarını kürek kemikleri üzerinde gezdirmeye, ardından sırtının küçük kısmına inmeye teşvik etti. Hemen, vücudunun üst kısmındaki tüm kaslar gerginlikle kasıldı.

"Kötü müydü?"

Boğulma ile gülme arasında bir ses çıkardı. "Bu iyiydi."

Tereddüt etti ve sonra adamın arka tarafındaki iki tümseğe masaj yaptı. Oradaki alışılmadık sıkılık ilgisini çekti... kendisinininkinden çok daha sertti... ona biraz daha dokundu, sonra işaret parmağını orta çizgide gezdirdi.

Tüm vücudu kaskatı kesildi.

Bu bir hata mıydı? Çok mu yüzsüzceydi? Bu keşif işinden vazgeçmeyi düşündü ama sonra adam, "Şimdi durma, Maire. Freyja aşkına, şimdi durmaya cesaret etme."

Bu tecrübeli aşığı böylesine etkileyebileceği düşüncesiyle gülümsedi. Yavaşça incelemesine devam ederek bacaklarına doğru ilerledi ve burada dizlerinin arkasının ve iç uyluklarının dokunmaya karşı alışılmadık derecede hassas olduğunu keşfetti.

Yüksek sesle inledi ve yuvarlandı, onu yarıya kadar üzerine çekti... göğüsleri göğsüne bastırdı, bir uyluğu her ikisinin de üzerine atıldı. Ani bir alçakgönüllülük nöbeti tarafından saldırıya uğradı.

Göğüslerinin heyecanlı uçları çok belirgin olmayacak şekilde kendini ayarladı ama hareket etmesine izin vermedi. Bunun yerine onu öne doğru çekerek fısıldadı: "Öp beni cadı. Dokunuşlarınla beni delirtme kampanyana devam etmeden önce, dudaklarınla, dilinle ve dişlerinle beni tat."

"Ben senin gibi iyi öpüşen biri değilim," diye utangaçça itiraf etti.

İlk başta, durgun gözleri şaşkınlıkla irileşti. Sonra sanki kızın deneyimsizliğinin hiçbir önemi yokmuş gibi başını salladı. "Dene," diye yalvardı, "ben de sana zaten içgüdüsel olarak gelmeyen şeyleri öğreteyim."

Maire tam da bunu yaptı, dudaklarını onun çok daha dolgun dudaklarının üzerine yerleştirdi, sonra daha iyi oturması için bir yandan diğer yana sürükledi.

"Aç," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Öyle yaptı ve ah, bir kadının dudaklarının bir erkeğinkiler üzerinde ayrılmasının bile bu kadar erotik olabileceğini kim bilebilirdi? Rurik ona öpüşme sanatını öğretti. Kelimelerle değil, erkeksi cesaretlendirme sesleriyle, başını çevirerek ve örnek olarak. Kısa sürede çok hızlı öğrendiğini keşfetti. Rurik de onu mükemmel bir öğrenci olarak görüyordu, eğer sonunda öpüşmeyi kestiğinde soluk soluğa kalması bunun bir göstergesiyse.

Maire büyük bir memnuniyetle, onun dudaklarının nemli olduğunu ve öpücüklerinden dolayı hafifçe şiştiğini gördü. Gözleri, kızın tutuşturduğu cinsel ateşle parlıyordu. Kalçasına aceleyle bastıran erkekliği kalın ve sertti. Ona nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyordu. Daha da kötüsü, bundan emindi. Ya da daha iyi, bakış açısına göre değişir.

Rurik ona daha önce, sevişmelerinin harareti içinde, şimdi hatırladığı bir şey söylemişti. Bir kadının tutkusunun bir erkeğin en büyük zevki olduğunu söylemişti. Şimdi bunun tersinin de geçerli olduğunu fark etti. Bir erkeğin tutkusu bir kadının da en büyük zevkiydi.

Keşiflerine devam etme zamanının geldiğine karar verdi. Rurik'in rotasını takip ederek, dilini ve dişlerini onun kulaklarıyla ve düz erkek meme uçlarıyla oynamak için kullandı. Onun zevkine göre, Rurik de onunkinden aldığı kadar zevk almıştı.

Bir noktada, Lance'in gelişmekte olan üyesini incelerken, "Lance'in büyüklüğüne bakılırsa, çok fazla yalan söylemiyorsun gibi görünüyor, Viking." dedi.

"Dalga geçmenin sırası değil, kızım," dedi boğuk bir sesle, ama şakacı sözlerinin onu memnun ettiğini söyleyebilirdi. Böyle flörtlere alışık değildi ama hoşuna gittiğini fark etti. Belki ileride nazik flört sanatında daha da ustalaşacaktı... tabii parmaklarının ucundaki haydut o kadar uzun süre ortalıkta kalırsa.

Parmaklarını karnının üzerinde gezdirip göbeğinin girintisini yalamak için başını eğdiğinde, Rurik onun tatlı işkencesinden bıkmış görünüyordu. Erkeksi bir kükremeye onu karnına yaslanacak şekilde kaldırdı. "Al beni," diye mırıldandı.

"Ha?" Başını soru sorar gibi eğdi. "Seni nereye götüreceğim?"

"İçine... beni içine al," dedi o kadar karanlık ve dumanlı bir sesle ki, kadın merkezinin tepki olarak sıkıştığını hissetti.

Bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi, ama poposunu hafifçe kaldırdı ve kalın sütunu elleriyle kavrayarak onu nazıkçe içine çekti. Ve azizler adına, adam kendini iyi hissediyordu.

Rurik'in gözleri bir an için yuvalarından fırladı ve kız onun dişlerinin sanki acı çekiyormuş gibi sıkıldığını gördü. Ama bunun bir tür zevk-acı olduğunu hissetti. Gözleri tekrar onunkilerle temas ettiğinde, "Öne doğru eğil ki beni daha fazla içine alabilesin, tatlım," dedi.

Daha fazla mı? Bu mümkün değildi. Adamın dediğini yaptı ve hayretle fark etti ki, iç kasları kaydıķça ve kayganlaştıkça vücudu onun tamamını kabul etmek için yaratılmıştı.

"Şimdi arkanıza yaslanın."

Bunu yaptı, poposunu adamın beline dayadı, bu da bacaklarının genişlemesine neden oldu. Yine de utanç verici bir şekilde, onun shaftının etrafında spazm geçirmeye başladı... dönüşümlü olarak sıkıp bıraktı. Kendini kaldırmaya ve utanç içinde yüzünü çevirmeye çalıştı ama adam bunların hiçbirine izin vermedi. Ellerini kalçalarına koyarak onu tuttu ve yalvardı: "Bana bak Maire. Seni zirvede görmek istiyorum."

Kız bakışlarına hemen karşılık vermeyince, adam kızın kalçalarının arasındaki tomurcuğu tıngırdatmaya başladı... şimdi neredeyse

Karnına doğru bastırıyor, kendi gömülü ereksiyonu kadar ısrarcı bir şekilde şişiyordu. "Oh!" diye fısıldadı. "Ne?" diye sordu.

Elini kendine doğru bastırdı ve "Burada kelebek kanatları gibi hissediyorum... kelebek kanatlarının çılgınca çırpınışı" diye itiraf etti.

"Ah, Maire. Sen gerçekten çok değerlisin."

Sarsıntılar yeniden ve şimdi daha güçlü bir şekilde başladığında ondan şiddetli bir feryat yükseldi. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..." diye haykırdı, tam olarak neye ihtiyacı olduğundan emin değildi. Belki de sadece bacaklarının arasındaki bu zonklamaya ve göğüslerindeki ağrıya bir son vermektir.

Sonra yavaşça, yavaşça, yavaşça kalçalarını salladı. Mutluluk o kadar yoğundu ki gözlerini kapadı ve kapakların ardında kırmızı ve beyaz yıldızlar gördü. Gözlerini açtığında, onun da aynı şekilde etkilendiği belliydi. Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk terler göze çarpıyor, büyük bir itidali işaret ediyordu. Gözleri buğuluydu ve ayrık dudaklarından nefes nefese soluklar geliyordu. Adamın hareketsizliğine sinirlenen kadın, ellerini kalçalarından tutup göğüslerinin üzerine koydu. "Kımılma, lanet olası. Kımılma!" diye bağırdı.

Adam ona doğru güldü. "Memnuniyetle leydim." Yumuşak rehberlik sözleri ve becerikli eller ona ritmi gösterdi. Doğru yapıyor olması gerektiğini düşündü çünkü bir noktada inleyerek ona "Sen... inanılmazsın." dedi.

Maire, onu ilk kez kucağına oturmaya zorladığından beri o kadar çok zirveye çıkmıştı ki, sayısını unutmuştu. Kulağına, "Etrafımda sıcak bir bal gibi eriyorsun," diye fısıldadığında, gerçekten de içinin onun etrafında eridiğini hissetti. "Sana nasıl hissettirdiğimi söyle bana," diye yalvardı o zaman.

Sadece bir an düşündü ve "Sen benim eksik parçamsın, eve gel" dedi. Sözleri onu şaşkına çevirmişti, bunu söyleyebilirdi ama gerçek buydu. Adam onu tamamlıyordu.

Başka herhangi bir kadın ve erkek onlar kadar iyi uyum sağlamış mıydı? Kenneth dışında hiçbir deneyimi yoktu ama Rurik'le eşsiz olmaları gerektiğine karar verdi. Adem ve Havva, ama daha iyisi. Bu düşünce onu gülümsetti.

"Rahatsızlığımda neşe mi buluyorsun?" Rurik hırılayarak sordu ve şakacı bir şekilde çenesine vurdu. "*Rahatsız mı oldun?*"

"Ah, hanımefendi, çok rahatsızım ve bunun nedeni sizsiniz."

O zaman daha geniş gülümsedi.

Kalçalarını avuçlayarak, ikisini de altta kalacak şekilde döndürdü.
"Beni rahatsız etmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Son derece."

Rurik kendi coşkusunu getirecek sert vuruşlara başladığında bir süre konuşabildiği son kelime buydu. Maire erkek patlaması yaklaşırken onu yakından izledi. Boynunda ve alnında damarlar göze çarpıyordu. Gözleri büyüdü ve gece mavisine dönüştü. Burun delikleri alevlendi. Ve vuruşlarıyla eşleşen hızlı bir tempoda nefes nefese kaldı.

Rurik'in kendinden geçişini izlemek çok güzeldi.

Sonunda çekildi ve tohumunu bacaklarının arasındaki çarşafların üzerine döktü. Bir an için onun içinde kalmasını diledi, özellikle de içi dalgalanmaya devam ederken... onu özlerken
... ama bunun tedbirsizce olduğunu biliyordu.

Adam onun üzerine yığıldı, yüzü boynunun kıvrımına bastırdı. Maire onun uykuya dalmış olabileceğini düşündü ama boynundaki nabız noktasını öptü ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Teşekkür mü edeyim? Ne tuhaf bir söz!

Yine de o kadar da tuhaf değildi. Az önce ona verdiği zevk için de minnettardı. Adamın ağırlığı onu rahatsız etmese de yatağa bastırırken, Maire onun ipeksi saçlarını okşadı ve o gün başına gelenleri düşündü. Her şey muazzamdı. Ne kadar muazzam olduğunu anladığında gözlerinden yaşlar boşandı.

Onu hala seviyorum.

On Birinci Bölüm

Rurik korkmuştu.

Sert bir savaşçı için bu, yapması gereken bir di kült itirafıydı. Ama işte oradaydı.

Bir savaşta eşit olmayan oranlarla başa çıkabilirdi, hiçbir uyarı olmadan ölebileceği ihtimaliyle başa çıkabilirdi, kan dökülmesiyle ve zalimlikle başa çıkabilirdi. Başa çıkamadığı şey ise Maire'e karşı beslediği aşırı duygulardı.

Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar etkilenebildi? Büyücülük mü? Bu ihtimal karşısında ürperdi. Maire'e baktığında içinin eridiği, kalbinin hızla çarptığı ve konsantrasyonunu kaybettiği gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Özünde, midesinin bulandığını hissediyordu. Ona dokunmaktan, onu düşünmekten ya da gülümsemekten kendini alamıyordu.... Evet, son saatlerde aşırı miktarda gülümsüyordu. En iyisi dikkatli olmasıydı, yoksa hülyalı gözlü bir beyinsiz gibi sendelemeye başlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Rurik cadıya aşık olduğundan şüpheleniyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğinden değil. Ama eğer bu gerçekten doğruysa, o zaman hemen şimdi bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı. Aşık olmak planlarına uymuyordu. Hayır, hiç uymuyordu.

Bir kadını sevmesine izin verememesinin pek çok nedeni vardı ama üç önemli neden hemen aklına geldi:

Birincisi, o saf ve basit bir savaşçıydı. Bundan başka bir kimliği yoktu. Bir kadına aşık olmak

-Özellikle de bazı vücut parçalarını maviye, bazılarını da kaya gibi sertleştirebilme yeteneğine sahip biri onu zayıf ve savunmasız hale getirebilirdi... Bu da kabul edemeyeceği bir şeydi. Geçmişte emrinde aşk acısı çeken askerler olmuştu. Kısa sürede dikkatlerini kaybettiler. Birçoğu bir Sakson okundan daha hızlı bir şekilde, genellikle kendi ayaklarına takılarak yere serilmişti.

İkincisi, bir İskoç cadısını sevmenin geleceği yoktu. Rurik Alba topraklarından tutkuyla nefret ediyordu ve sınırlarını terk etmek için sabırsızlanıyordu. Ayrıca, bir İskandinav prensesiyle nişanlıydı ve bu, onurlu bir şekilde verilmiş ve yerine getirilmesi gereken bir sözdü.

Üçüncüsü, Maire onun düşmanıydı ve bu gerçeği unutmamalıydı. Yüzünü işaretleyen ve onu yıllarca alay konusu yapan oydu.

En azından artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Mavi dövmesini sildirmekle birlikte yeni bir hedefi daha vardı. *Maire'i sevme*.

Öğleden sonraydı. Maire'le şafak söktüğünden beri aralıklarla - çoğunlukla da aralıklarla- sevişiyorlardı ve hâlâ ona doyamıyordu. Şimdi bile, Maire kollarında uyurken, karnı açlıktan guruldamasına, vücudu terli egzersizler yüzünden halsizleşmesine ve yatak çarşafı rahatsız edici derecede nemli olmasına rağmen kendini ondan ayıramıyordu. Böylece Rurik, yeni "Maire'i sevme" düsturuna uyarak, Maire'in cazibesini fark etmemek için yılların disiplinine başvurdu ve kendini onun dalgalanan kızıl saçlarından ve yapışan uzuvlarından dikkatle ayırdı.

Aslında gözlerini sımsıkı yummuştu. Bu da işe yaradı.

Kısa bir süre sonra Maire'i uyandırmadan yatak odasından çıktığında kendini tebrik ediyordu. Kapıyı sessizce arkasından kapattığında, ilk gördüğü şey Toste ve Vagn'ın karşı duvara yaslanmış, kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş ve ayak bileklerini çaprazlamış olmalarıydı. Ona sırtlıyorlardı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Hanımefendiyi koruyoruz," diye yanıtladı

Toste. "Emrettiğiniz gibi," diye işaret etti

Vagn.

"Ben onunla birlikteyken onu korumanızı istemedim," diye homurdandı. "Ayrıca, ikinizin nöbet tutması neden gerekliydi?"

"Toste muhafız. Ben sadece ona eşlik ediyorum," dedi Vagn.

İkisi de hâlâ sırtlıyordu.

"Peki, fahişeyi or-gazladın mı?" Toste ve Vagn aynı anda sordular.

"Lütfen herkes şu saçma kelimeyi kullanmayı bırakır mı?"

Ayrıca, bunu yapıp yapmadığım da sizi ilgilendirmez."

Toste, Rurik gülen ağzına bir yumruk savurduğunda eğilerek, "Kesinlikle or-gaz-lanmış gibi görünüyorsun... iyi ve düzgün," dedi.

"Evet," diye onayladı Vagn. "Sanırım hâlâ geçirdiği *nöbetin* artçı sarsıntılarını yaşıyor. Belki de or-gaz ağrıları vardır. Belki de gidip cadının durumunu kontrol etmeliyim."

"Maire'den uzak dur," diye emretti Rurik, çok hızlı ve çok huysuzca.

Her iki adam da kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Uh-oh!" Toste söyledi.

"Uh-oh!" Vagn dedi ki.

"Dillerinizi çırpmayı bırakmazsanız ikinize de uh-oh demeniz için sebep vereceğim."

Rurik başka bir şey daha fark etti. İkizlerin her birinin orta parmağında fiyonk şeklinde bağlanmış bir parça kırmızı iplik vardı. "Bu ne?" diye sordu, önce birini, sonra diğerini işaret ederek.

"Bir ölçüm ipliği," diye cevap verdi Toste, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Rurik, Toste'nin utanç verici şeyler yaptığında bile yüzünün kızardığı bir zamanı hatırlamıyordu.

"Siklerimiz için," diye açıkladı Vagn ve yüzü de kızarmıştı. "Yani, siklerimizi ölçmek için."

"Kutsal Thor! Siz iki ahmak, Viking yalanları ve erkeklik organlarının küçülmesi hakkındaki o çirkin hikayeye inandınız mı?"

Toste savunmacı bir tavırla, "Buna *tam olarak* inanmadık ama her ihtimale karşı bir ölçü standardı istedik," dedi. "Bir büyücüyü asla bilemezsin, Rurik. Gerçekten, insan çok dikkatli olamaz."

"Yanlış yapmaya eğilimli olduğumuzdan değil, dikkatinizi çekerim. Ama arada sırada ağızımızdan küçük bir yalan kaçabilir." Vagn masumiyetle gözlerini kırıştırıyordu. Vagn kardeşine baktı, o da coşkuyla başını sallayarak onayladı.

"Peki ya bir miktar... büzülme olursa ne yapacaksınız?"

İkizler birbirlerine endişeli bakışlar fırlattı.

"Belki de cadı... yaşı uzatmak için bir büyü biliyordur?" Toste umutla sordu.

Aslında var, ama bu ikisi üzerinde sihrini kullanmasına izin verirsem lanetleneyeceğim.

"Evet, bu işimizi görür," dedi Vagn.

Rurik, Toste'yi üst kolundan tutup merdiven boşluğuna doğru çekerek, "Sanırım bir tımarhaneye düştüm," diye bitirdi sözlerini. "Benimle gel ve bana neler olduğunu anlat. Vagn, sen kal ve Maire'i koru."

Merdivenlerin dibine varmışlardı ve Toste onu geri çektiğinde büyük salona girmek üzereydiler. "Bilmen gereken bazı haberler var." Rurik durduğunda, Toste ona gece boyunca üç sığır ve dört koyunla ilgili bir dizi olay yaşandığını anlattı. Bu başlı başına bir endişe kaynağı olmamalıydı. İskoçlar çalmayı severdi ve rutin olarak birbirlerinden çalmak yaşam tarzlarının bir parçasıydı. Toste'ye öyle söylemişti.

Toste başını salladı. "Bu farklıydı. Hayvanlar öldürölüp leşleri çürümeye terk edilmekle kalmamış, yaratıklara önceden işkence edilmiş ve sakat bırakılmışlardı. Kafaları koparılmış. Gözleri oyulmuştu. Bir koçun testisleri kendi ağzına sıkışmıştı."

Rurik boğazına kadar yükselen safranın tadını aldı. "Bir uyarı o zaman. MacNab'lar bir uyarı bırakıyorlar... sadece Campbell topraklarına girebileceklerini değil, aynı zamanda masum taraflara işkence yapmaya hazır olduklarını da."

"Benim ve Stigand ile Bolthor'un görüşü de bu yönde."

"Neden duyar duymaz beni çağırmadınız?"

Toste omuz silkti. "İhaneti ancak bir saat içinde fark ettik. Aslında bu yüzden yatak odanızın dışındaki koridordaydım. Seni almaya gelmiştim."

"Avcının mızrağını bekleyen bir yaban domuzu gibi beklemekten hoşlanmıyorum. Her iyi asker, savunmada olmaktansa hücumda olmanın daha iyi olduğunu bilir."

"Bu konuşmamız gereken bir konu. Herkes aşağıda sizi bekliyor."

"Kale şimdilik güvende mi?"

"Evet, öyle."

Rurik'in aklına ani bir düşünce geldi ve nefesi kesildi. "Çocuk... Maire'in oğlu... hemen git ve onu kaleye getir. Annesinin ne dediği umurumda değil... MacNab'lar bu kadar rahat hareket edebilirken onun için ormanda olmak güvenli değil. Campbell'ın adamlarından birini yanına al ve bu gizli mağaranın nerede olduğunu söylemesi için onu yönlendir."

"Bu ihtimali düşünmemiştim ama haklısınız. Çocuk sizin kalkanınızın koruması altına alınmalı. MacNab'lar bir çocuğa işkence etmekten çekinmezler," dedi Toste.

"Ya da çocuk fidye için kullanıldıysa annesini." Maire'in bu şekilde tehlikeye atılma ihtimali Rurik'in kanını dondurdu. Ne de olsa, bir kadını kafese koyan bir adam, diğer ağza alınmayacak eylemlerden daha üstün olamazdı.

"Rurik, bir şey daha var." Rurik soru sorarcasına başını eğdi.

"Boynunda bir ısırık izi var." Toste'nin dudakları neşeyle kıpırdadı.

Rurik elini boynunun sağ tarafına götürdü. Bir iz olduğundan şüphesi yoktu. Doğrusu, Maire'in tutkuyla haykırdığı ve onu oradan ısırdığı koşulları ayrıntılarıyla hatırlayabiliyordu. Yine de Toste bu konuda yorum yaparak dostluk sınırlarını zorlamıştı.

Toste onun hoşnutsuzluğunu fark ederek, "Elbette sana bunların söylenmesini istiyorsun, Rurik," dedi. "Ne de olsa bir Viking asla yalan söylemez."

Gülen haydudun kafasına vurmak için uzandı ama Toste dans ederek uzaklaştı. Koridora girdiklerinde, Toste hâlâ gülerek Genç John'a öne gelmesini işaret etti. Kısa bir açıklamadan sonra ikisi birlikte kalenin ön kapısından çıktılar. Rurik koridordan geçerek mutfığa doğru ilerlemeye başladı. Yağmur hâlâ çatıları durmaksızın dövüyordu; Maire'in ev işçilerinin ve pamuk işçilerinin çoğu içerideydi... temizlik yapıyor, silahlarını bileyliyor, dokuma ve tamir işleriyle uğraşıyorlardı. Hepsi de henüz onarılmamış olan çatıdan sızan suları önlemek için stratejik yerlerde oturuyordu.

Tüm gözler Rurik'e çevrildi. Bu, klanın önceki geceden beri onu ilk görüşüydü. Üzerindeki temkinli ve sorgulayıcı bakışları fark etti.

Maire'in adamlarından bazılarının yüzlerini gördü; bir gün boyunca metresleriyle birlikte bir yatak odasına kapandığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama sonra ona göz kırpan Yaşlı John'la göz göze geldi. Maire'in adamları neden onun adına öfkelenmiyor ya da hanımlarının Viking esirinin şehvetli ellerindeki kaderi için üzülüyorlardı? Bunun yerine, onaylıyor gibi görünüyorlardı. Rurik bu konuda endişelenmesi gerektiğine karar verdi ama şimdilik MacNab'lar gibi yeterince başka endişesi vardı. Bu özel endişeyi sonraya saklayacaktı.

Stigand'ı alt masalardan birinde, Murdoc'a ve birkaç çocuğa sert bir ağaçtan nasıl ok yontulacağını gösterirken gördü. Stigand'ın ağzından çıkan ilk şey, "Onu or-gazladın mı?" oldu.

"Aaarrrgh!"

"Bana homurdanma. Hizmetçiyle yatak sanatında başarısız olan sensin. Bana sorarsanız bu mantıklı bir soruydu. Ne de olsa sadece senin için endişeleniyordum." Stigand'ın dans eden gözlerindeki neşe, büyük endişesini yalanlıyordu. "Peki neden boynunu tutuyorsun?"

"Kramp mı?" Rurik otururken mırıldandı.

Stigand'ın bakışları Rurik'in kasıklarına kaydı, sanki bu yalan için anında bir küçülme bekliyordu. "Kramp, ha? Aşırı yatak sporu insana bazen bunu yapar. Bir keresinde sikime kramp girmişti. Acıdan bahsediyorum!"

Rurik yüzünü masaya koydu ve inledi.

Tam o sırada Bolthor geldi. "Onu orgazladın mı?"

Rurik başını kaldırdı ve skald'ına ters ters baktı. "Eğer bir kişi daha bu saçma kelimeyi kullanırsa, o kişinin dilini keseceğim. Anlaşıldı mı?"

Bolthor uzun bir süre ona baktı, sanki açık olup olmadığından emin değilmiş gibi. Sonra da alakasız bir şekilde, "Dudakların şişmiş," dedi.

"Boynuna da kramp girmiş," dedi Stigand Bolthor'a, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Bolthor başını salladı. "Elini neden orada tuttuğunu merak ettim. Bir şeyler saklamaya çalışıyor olabileceğini düşündüm."

Stigand ve Bolthor bakiştılar, sonra da asasının durumunu kontrol etmek için aşağı baktılar. Bu yalan söyleme saçmalığı çok ileri gitmişti.

Rurik küfretmek üzereydi... nl bir İskandinav kfr... o sırada masanın etrafında toplanan ve MacNab'larla ilgili savaş planlarını tartiştiklarına şüphe olmayan tüm erkeklerin, İskoçlar ve oğlanlar da dahil olmak üzere, işaret parmaklarına kırmızı yaylar taktıklarını gördü. Daha da gülünç olanı, Stigand ve Bolthor'un parmaklarındaki yayların büyüklüğü bir ejderhayı bile gururlandırabilirdi.

Başını tüm gruba doğru salladı. Hepsi ahmaktı.

Sonraki bir saat MacNab'lara karşı girişilecek bazı saldırı eylemlerini geliştirmekle geçti. Bu Rurik'in uzmanlık alanıydı ve harita çizmekten ve strateji tartişmaktan zevk alıyordu. Sonunda, az sayıdaki birliklerini en iyi şekilde kullanarak işe yarayabilecek bir plan yaptılar.

Ayağa kalkıp gerinen Rurik, hizmetkrlardan birinden Maire'in yatak odasına bir küvet ve sıcak su ile birlikte havlu ve temiz yatak çarşafları getirmesini istedi. Sonra az önce yanına yaklaşmış olan ve elini tanıdık bir şekilde Stigand'ın omzuna koyan Nessa'ya, onun için içinde b o l miktarda yiyecek olan bir tepsi hazırlayıp hazırlayamayacağını sordu.

"Ne kadar yemek *iyi olur*?" Nessa sordu.

Sonra Rurik gülümsedi... yavaş, tembel bir beklenti gülümsemesi. "Uzun bir süre yetecek kadar."

Rurik uzun süre gülümsemedi. Ağır yüklü tepsisiyle salondan ayrılırken, ellerinde su kovaları olan hizmetkrların ayak izlerini takip ederek Bolthor'un, "Bu, Büyük Rurik'in destanıdır," diye anons ettiğini duydu.

Bir zamanlar yeteneğini

kaybetmiş bir Viking

varmış,

Ama çok geçmeden İskoç bir cadı

ona nasıl yapılacağını öğretti.

Yeteneğini geri al.

şimdi, yatak

kıyafetiyle,

Artık bir eksiklik yok.

Rurik kapıdan içeri girdiğinde Maire iç çamaşırını yeni giymiş ve paravanın arkasından çıkmak üzereydi.

"Uyan, uykucu," dedi neşeyle, sonra köşede onu izledi. "Oh, çoktan kalkmışsın bile." Sonra hayal kırıklığına uğramış, suçlayıcı bir sesle ekledi, "Giyinmişsin."

"Tabii ki giyindim. Bir gün daha çıplak dolaşmamı mı bekliyordun?"

"Umut etmiştim," dedi. Ve ciddiydi. Ahmak! Maire ona umut etmesi için bir neden vermemişti. Kutsal Aziz Boniface! Maire geçen gün yatak odasını mesken tutan bu ahlaksızı tanımıyordu bile. Artık akli başına gelmişti. Ya da en azından normale döndüğünü umuyordu.

Tam o sırada, ellerinde su kovalarıyla Rurik'in arkasında duran ve hepsi de sırttan adamları fark etti. Küçük bir çığlık atarak paravanın arkasına atladı. "Yanınızda başkalarını getirdiğiniz konusunda beni uyarabilirdiniz. Doğru düzgün giyinmedim."

Etrafına bakındı, sonra hatasını anlayınca utangaç bir tavırla omuz silkti.

Çok geçmeden herkes gitmiş, Maire lavanta kokulu sıcak suyla dolu büyük bakır küvette yıkanmaya başlamıştı. O arkasına yaslanıp bu eşi benzeri görülmemiş lüksün tadını çıkarırken, Rurik odadaki mumları yakarak ve yatağı temiz çarşaflarla yeniden yaparak onu daha da şaşırttı. Eğer Rurik tüm giysilerini çıkarıp her zamanki sırtışıyla onunla birlikte küvete atlasaydı, bunu Rurik'in karakteri için sıra dışı bir davranış olarak görmezdi.

Ama bu Rurik'le ilgili en kötü ya da belki de en iyi şeydi. Onu her zaman şaşırtıyordu.

Rurik onunla daha fazla cinsel ilişkiye girmek yerine küvetin kenarına alçak bir tabure çekti. Dirseklerini dizlerine dayamış ve çenesini avuçlarının arasına almış olan Rurik, geçmişiyile ilgili hikâyeler anlatarak onu eğlendiriyordu... Bir domuz çiftliğinde geçen çocukluğu, asker olmayı öğrendiği yorucu ergenlik yılları, Bizans'ta Varangian Muhafızları'nda geçirdiği dönem, nefret edilen Saksonlara karşı bir İskandinav reisinin ya da diğerinin komutasında savaştığı savaş hikâyeleri ve iki kardeşle, Northumbria'daki Ravenshire'dan Eirik ve Norveç'teki Dragonstead'den Tykir ile olan dostluğunun dokunaklı hikâyeleri.

Her zaman onu ve kendisini soğuk tütsülenmiş geyik eti parçaları, sert peynir, yulaf keki ve bannock, hatta tart kirazları ile besledi, hepsini soğuk bira ile yıkadı.

Su soğumaya başladığında, Rurik beklediği gibi yıkanmasına yardım etmek için ısrar etmedi ama çok tuhaf bir istekte bulundu. "Saçını köpürtebilir miyim?"

Bir erkeğin parmaklarının bir kadının kafa derisine masaj yapmasının bu kadar ... erotik olabileceğini kim bilebilirdi!

Eğer bu baştan çıkarma planının bir parçasıysa, Rurik gerçekten de bir ustaydı. Maire, kısa bir süre önce kendine söz verdiği kontrolü sağlamakta giderek zorlanıyordu.

İşini bitirip temiz bir kıyafet giydiğinde, Rurik onu alçak tabureye oturttu ve uzun saçlarındaki tüm karışıklıkları taradı. Bakımsız bırakıldığında kıvrılma eğilimi gösteren bukleler düzeltildikten çok sonra, bir erkekten beklenmeyecek bir ustalıkla saç tellerini ördü. Ama sonra Maire, Rurik'in kişisel görünümüyle gurur duyan bir adam olduğunu hatırladı. Sık sık kendi saçını örüyor olmalıydı.

İşi bittiğinde onu boynundan öptü ve kendi giysilerini çıkarmak için geri çekildi.

Şimdi geliyor, diye düşündü Maire. Şimdi suçu üstlenecek. Şimdi onun yeni cinsel saldırılarına karşı kendimi kuşanmak zorunda kalacağım.

Rurik bir kez daha onu şaşırttı. Artık serin olan suya batarak, "Maire, bana bir iyilik yapar mısın?" dedi.

Uyanıklıkla başını kaldırdı. Islak kurulama bezlerini topluyor ve kirli yatak çarşaflarıyla birlikte kapının yanına yığıyordu. *Uh-oh! Şimdi benden ne gibi bir skandal yapmamı istiyor? Erkeklik organlarını yıkamamı mı? Onunla küvete mi gireyim? Onun eğlencesi için çıplak dans etmemi mi?*

"Ben küvette ıslanırken sen de goblenin üzerinde çalışırsan çok memnun olurum," dedi güçlü bir duyguyla buğulanmış bir sesle. Kadın itiraz etmeye hazırlanırken adam elini durdurdu. "Bana buranın çok karanlık olduğunu söyleme. Daha fazla mum yakabilirsin."

"Bu kadar çok mumu boşa harcayamam... ya da zamanı. Yapacak başka, daha önemli işlerim var."

Başını iki yana salladı. "Böyle bir güzellik yaratmak asla zaman ya da para kaybı olamaz. Nasıl olsa hiçbir yere gitmiyorsun... sabaha kadar değil. Bu arada, eğer sizi gerçekten ilgilendiriyorsa, size yeni mumlar alacağım."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Yanaklarında şaşırtıcı bir kızarıklık belirdi ve şöyle dedi: "Çocukken hep annemi hayal ederdim, eğer yaşasaydı, bir dokuma tezgâhının ya da duvar halısının önünde oturur, ayaklarının dibinde benimle birlikte sessizce çalışırdı. Kötü bir düşünce, biliyorum. Ama hayatımda o kadar çok çalkantı vardı ki, hanımefendiliğiyle sakin ve nazik bir anne fikri bana çok çekici gelirdi."

Maire boğazındaki yumrudan konuşamıyordu. Rurik'in içinde hâlâ o küçük çocuktan çok şey vardı ve bu tür "zayıflıklarını" asla kabul etmese de, uzun süredir bastırıldığı duygular içinde kaynıyordu. Odayı istila eden kasvetli havayı hafifletmeye çalıştı. "Yani beni bir anne gibi mi görüyorsun?"

Bunun üzerine güldü ve güzel mavi gözleri ani bir neşeyle parladı. "Pek sayılmaz leydim. Buraya gelin, size göstereyim."

Sadece gülümsedi... dışarıdan. İçten içe, kalbi aynı anda hem ağırlaştı hem de hafıfledi. Ağırdı, çünkü kendini tehlikeli bir turba bataklığında duruyormuş gibi hissediyordu, ayakları bataklık gibi dibindeki çamura batıyordu. Ve hafif, çünkü bu adamı memnun etmek için bir şey -herhangi bir şey- yapmaktan büyük keyif alacağını biliyordu. Sadece iğne işi bile olsa.

Böyle basit bir iyiliği nasıl reddedebilirdi? Rurik bazen ahmağın tekiydi. Her zaman kibirliydi. Ama onun zaman zaman sevilesi bir yanını da görmeye başlamıştı. Böylece, bir yıldan uzun bir süredir - belki de iki yıldır- ilk kez goblen çerçevesinin önüne oturdu ve kullanacağı iplikleri yerleştirmeye başladı. Rurik haklıydı. Bu işi bu kadar uzun süre görmezden gelmemeliydi. Etrafında fırtınalar koparken, şimdi çok ihtiyaç duyduğu bir sakinlik getirmişti. Parmak uçlarını kumaşın üzerinde gezdirdi; duygulu bir takdir jestiydi bu. Gerçekten de sahne... bu yaratıcı aşk emeği... eski bir dost gibiydi. Ve eski dostlar çok uzun süre ihmal e d i l m e m e l i y d i .

O dikiş dikerken, Rurik banyosunun tadını çıkardı. Sonra kurulandı, saçlarını taradı ve deri bir tangayla ensesinde topladı ve sonunda başını bir dirseğine dayayarak yatağında çırılçıplak uzandı. Tüm bu süre boyunca onun çalışmasını izledi.

Ara sıra şöyle bir soru sorardı: "Bir sahneyi belli bir sırayla mı yaratırsınız? Önce arka plan, sonra figürler mi? Yoksa renklere göre mi çalışırsınız? Ya da başka bir yöntemle mi?"

"Değişiyor, genellikle ruh halime bağlı. Bazı günler insanlar ya da hayvanlar üzerinde çalışmaya meyilliyimdir. Başka bir gün farklı bitkilerle deneyler yaparak alışılmadık bir boya rengine rastlamış olabilirim ve nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanırım. Bir keresinde," diye heyecanla anlattı, yıllardır aklına gelmeyen bir olayı hatırlayarak, "... bir keresinde Jamie ile kırlardaydık ve bir üvez ağacı gördüm. Uzaktan bakıldığında yapraklarının parçalanmış, tüylü bir görünümü vardı. Denedim ve aynı etkiyi elde etmek için ipliğimin kenarlarını goblen üzerinde tüylendirmenin bir yolunu buldum. Bunun gibi." Ön plandaki bir örneği işaret etti.

Rurik anlayışla başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

"Bir sanatçı olarak olaylara farklı bakmaya başlamanız gerçekten çok tuhaf." Maire birdenbire kendini gerçekten de bir sanatçı olarak gördüğünü fark edince durakladı. Uzun zamandır kendini bir cadı olarak görmesi garipti... hem de beceriksiz bir cadı. İçini kaplayan gurur ışıltısıyla kendi kendine gülümsedi. Ben *bir sanatçıyım. İyi bir sanatçıyım.* Ama sonra Rurik'le konuşmasına devam etti. "Bazen görünüş aldatıcı olabilir. Uzaktan bir şey gibi görünen şey, yakından tamamen başka bir şeydir. Örneğin bu koyunlar. Goblenimi gördüğünüz yerden bakıldığında, açıkça yün tüylü koyunlar olduklarını garanti ederim, ama benim görüş noktamdan bakıldığında, sadece boyanmamış iplik yığınları."

Rurik onun zanaatına olan hevesine kıkırdadı, sonra durup ona bakınca işine devam etmesi için elini salladı.

Bir başka sefer, "Şu tamamlanmamış erkek figürü kocan mı?" diye yorum yaptı.

Maire, "Hayır, bu goblende yer alan kişiler belirli bir kişiyi temsil etmiyor," diye yalan söyledi.

Rurik bir an düşündü ve "O zaman adamın saçını siyah yap... bir kuzgunun kanadı kadar siyah. Ve ipeksi dokusunu belirtmek için ipek iplik kullandığınızdan emin olun." Kendi saçlarına dokunurken kaşlarını ona doğru salladı.

Maire'in kalbi adamın sözleri karşısında hızla çarptı ama sonra adamın sadece dalga geçtiğini anladı... Adamın gerçekten o olması gerektiğinden şüphelenmemişti... kadının kadın olduğundan... ve çocuğun da oğulları Jamie olduğundan. Muhtemelen bu yüzden gobleni hiçbir zaman tamamlayamamıştı... çünkü gerçek değildi. Fantastik karakterler seçse daha iyi olurdu.

"Aslında," diye devam etti, "yaşlandığımda ve artık o kadar güzel olmadığımda... ya da öldüğümde, arkamda güzel bir şeyler bıraktığımı bilmek beni son derece memnun edecektir. En azından, daha kalıcı bir ihtişam biçiminin yaratılmasına küçük bir katkıda bulunduğumu bilmek. Bir güzellik mirası."

Ah, Rurik, keşke bilseydin, güzelliği kendi tarzında yaratıyorsun... sadece nasıl görüldüğünle değil. Ve senin en büyük mirasın, saçları kuzgun kanadı gibi siyah ve dokunulduğunda ipeksi olan bir çocuk.

Bir başka sefer, Rurik şöyle dedi: "Dikiş dikerken mutlu görünüyorsun. Hayır, mutlu doğru kelime değil. *Huzurlu görünüyorsun.*"

"Hmmm. Sanırım kendimi huzurlu hissediyorum."

"Sanırım bu imgeyi gelecekteki savaşlarda da yanımda taşıyacağım. Tüm bu kan ve katliamın ortasında, beni rahatlatacak bir zihin resmi çağıracağım: 'Maire Huzur İçinde'. "

Maire'in kalbi, Rurik'in savaşta olması, yakın bir tehlikeyle kuşatılmış olması, muhtemelen yaralanması ya da ölmesi ihtimaliyle çarptı. Böyle düşünmesi aptalcaydı. Ne de olsa Rurik'in mesleği savaşan bir adam olmaktı. Yine de Maire onun tehlikede olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

Çoğunlukla, goblenini dikerken sessizlikler oluyordu... kolay, rahat sessizlikler. Bir keresinde Maire başını kaldırdığında Rurik'in ona baktığını gördü. Gözleri birleşti ve Rurik usulca gülümsedi. O da gülümsedi. O kadar değerli bir andı ki gözlerinden yaşlar boşandı ve Rurik fark edip onu aptal, aşık bir hizmetçi sanmadan önce işine hızla devam etmek zorunda kaldı.

Sonra Maire işine daldı, ancak alt kattan gelen bir gürültü duyunca durakladı ve fark etti ki

insanları yatmaya hazırlanıyordu. Saatlerdir çalışıyor olmalıydı.

Yatağa göz attığında Rurik'in uykuya dalmış olduğunu gördü. İpliklerini bir kenara bıraktı ve Campbell kadınlarının nesilden nesile aktardığı değerli iğneleri özel gümüş kılıflarına yerleştirdi. Yatağa doğru yürürken, çekilmez hayduta baktı. Dinlenirken bambaşka bir şekilde yakışıklıydı. Siyah kirpikleri tenine yelpaze gibi uzanıyordu. Ağzı dolgun ve şehvetliydi ama tehditkâr bir şekilde değil. Mavi işaret elbette göze çarpıyordu ama doğrusunu söylemek gerekirse Maire onu seviyordu. O olmadan, yüz hatları fazla mükemmeldi.

Maire iç çekerek geceliğini başından geçirdi ve kendini yatağa bıraktı. Yüzünü onun sıcak göğsüne yaslayarak, kalbinin düzenli atışını hissetti.

Hâlâ uyumakta olan Rurik, bir kolunu Maire'in çıplak omzuna doladı ve onu kendi bedenine daha sıkı bastırdı.

Gece boyunca Rurik onu mümkün olan en iyi şekilde uyandırdı - onunla tatlı bir sevişme yaparak. Sessiz, nazik bir sevişmeydi bu... daha önceki agresif, kan dondurucu yatak oyunları kadar güçlü ve kemik eriticiydi.

Kelimelere gerek yoktu.

İkisi de aşık olduklarının farkındaydı.

Ve ikisi de böyle bir aşkın ne kadar imkansız olduğunu biliyordu.
ol.

Bazen kader değildi tüm ozanlar iddia o olmak için. Bazen kader, fidelerin büyümesi için hiçbir şansın olmadığı yerlere aşk ekerek en sert darbeleri indiriyordu. Bazen Maire gerçekten bir cadı olmayı dilerdi, böylece sihirli اساسını bir kez sallayarak dileklerini gerçekleştirebilirdi.

On İkinci Bölüm

"Ahooooommm! Ahooooommm! Waaaraaaa!"

"O da neydi öyle?" Rurik şafağı birkaç dakika geçe derin uykusundan uyanıp yatağında doğrulurken sordu.

"Ahooooommm! Ahooooommm! Waaaraaaa!"

"Kutsal Thor! Sanki bir fil sürüsü osuruyor."

Maire onun yanında doğruldu, bir eliyle uykulu uykulu gözlerini ovuşturuyor, diğer eliyle de göğüslerine doladığı çarşafı tutuyordu. "Çok seyahat ettiğini biliyorum Rurik, ama hiç rüzgârı kesen bir fil sürüsüyle karşılaştın mı?" d i y e sordu kuşkuyla.

"Hayır. Tam olarak değil."

"Tsk-tsk!" diye şakayla karışık takıldı. "Yalanlarına dikkat etsen iyi olur, Rurik. Gerçeği yanlış ifade eden Vikingler hakkında ne derler bilirsin."

"Şey, filler gördüm ama..." Aniden durdu. "Mesele bu değil. Bu iğrenç gürültü de ne?"

"Murdoc muhtemelen Bolthor'a gayda çalmayı öğretiyordur."

"Şafakta."

"Günün geri kalanında daha önemli görevlerle meşgul olacaklar. Bu tek sefer olacak."

Rurik yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir domuz ahırında istismarla geçen bir çocukluktan sağ çıktım. Savaşta neredeyse ölümcül yaralar aldım. Mavi yüz izim yüzünden beş yıl boyunca alay edilmeyi atlattım. Ama Bolthor'un hem destanlarına *hem de* kaval çalmasına dayanabileceğimden şüpheliyim." O konuşurken, pencerelerinin altındaki avludan çok korkunç bir ses yükseliyordu... daha çok bir içki osuruğu ya da dilleri dışarı fırlamış çocukların çıkardığı alaycı üfleme sesi gibi, ama bu ses daha yüksekti. Çok daha yüksek.

"Ahooooommm! Ahooooommm! Waaaraaaa!"

"Belki de Bolthor'u ve bir dizi gaydayı MacNab topraklarına göndermeliyiz. Bu onların teslim olması için yeterli olur, diye düşünüyorum."

Maire kıkırdamasını bastırmak için parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Ahooommm! Ahooommm! Waaaraaaa!"

Yataktan fırladı ve sütyenlerini giymeye başladı. "Bu saçmalığa bir son vereceğim, yemin ederim." Acelesi olmasına rağmen, tamamen giyindikten sonra saçlarını taramak için zaman ayırdı ve yüzünün iki yanına renkli boncuklarla birbirine geçmiş dar bir örgü yaptı. Ve tıraş da oldu. Eski alışkanlıklar zor ölür.

İşini bitirdiğinde Maire hâlâ yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izliyordu.

"Eee? Bütün gün yatacak mısın? Seni bir sümüklüböcek olarak düşünmemiştim." Karyolaya doğru yürüdü ve kadının oluşturduğu çekici tablo karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Yatak çarşafı hâlâ çıplak bedenini örtüyordu ama gizlediği kadar ortaya çıkarıyordu da. Cadı, uyku sersemi saçları, seksle kızarmış yanakları ve öpülesi ağzıyla, iyi sevişmiş bir fahişeden başka bir şeye benzemiyordu ama Rurik için bir tanrıçayı andırıyordu. Geçtiğimiz gün ve gece Maire'le arasında geçenleri sadece şehvet olarak değerlendirmeye kalkışmak aptallık olurdu.

"Sümüklü böcek yatağı mı?" Maire alaycı bir tavırla haykırdı. "Bu nihayet yatak hapishanemden kurtulacağım anlamına mı geliyor?"

Omuz silkti. "Şimdilik."

Yüzünden hayal kırıklığı geçti, ama hemen yerini yoğun bir rahatlama ifadesi aldı. "Saksonlar geliyor!" demesine kalmadan, yatak çarşafalarını mütevazı bir şekilde üzerine örtmüş, togasını giymiş Romalı bir senatör gibi, gündüz kıyafetlerini aramaya başlamıştı bile.

"Ahooommm! Ahooommm! Waaaraaaa!"

"Ah," dedi, aniden daha önce niyetlendiği bir şeyi hatırlayarak. Bir köşede duran deri heybesine doğru gitti. Sonunda aradığı şeyi buldu... yumuşak siyah kadifeye sarılmış bir nesne. Ona uzatarak, "Bu senin için," dedi huysuzca.

Adam arkasını döndüğünde temiz, iyi yıpranmış bir kombinezon giymişti bile. Nedense, kadının giysisinin durumu vicdanını sızlatmıştı. Sosyetedeki mevkisi daha yüksek olmasına rağmen, kendi giysilerinin onunkilerden çok daha kaliteli olduğunu birden fazla kez fark etmişti.

Kızın gözleri ona bir hediye sunacak olmanın şaşkınlığıyla kocaman açılmıştı ve Rurik o anda sadece hediyeden değil -bütün İskandinavlar bundan zevk alırdı- kızın alacağı zevki beklemekten de büyük bir zevk duydu. "Benim için bir hediyen mi var? Hatırlayabildiğim kadarıyla daha önce kimse bana hediye vermemişti."

Kimse ona hediye vermedi mi? Bu nasıl olabilir? Rurik'in kanı, hayatında bu kadını bu kadar ihmal eden tüm erkeklere karşı öfkeyle kaynadı... babasına, erkek kardeşlerine, kocasına.

"Ahooooommm! Ahooooommm! Waaaraaaa!"

Yemin ederim, Bolthor'u öldüreceğim. Bu son girişim dostluğun sınırlarını zorluyor. Bir düşmanı da uçurumun kenarına itebilir.

Yatağın kenarına oturan Maire bezi çözmeye başladı ve narin bir altın zincire asılı oval değerli taş kolyeyi ortaya çıkardı. Mücevher puslu bir zümrüdü andırsa da, aslında geçen yıl Tykir'le Baltıklarda kehribar avlarken keşfettiği nadir bir yeşil kehribardı. Tykir'in ticaret kenti Birka'daki kuyumcularından biri taşı onun için ayarlamıştı.

Ama bekleyin, Maire memnun görünmüyordu. Aslında, dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı ve ağlamaya başladı, ama mücevheri ona geri vermeye çalışmadan önce değil.

"Ne? Beğenmedin mi? Bak Maire, gözlerine tam uyuyor. Gerçekten, bu kolye senin içindi. Takmana yardım edeyim."

Başını iki yana salladı. "Ah, Rurik, bunu nasıl yaparsın?" "Ne? Neyi nasıl yapabildim?"

"Bana ... verdiğim hizmetler için ödeme yapın... işte bu. Bir fahişe gibi davranmış olmam bana fahişe muamelesi yapılmasını hak ettiğim anlamına gelmez."

İlk başta, kadının sözleri şaşkın beynine nüfuz etmedi, beyni gelen seslerin kakofonisi altında ezilmişti.

Bolthor'un müzikal olmayan ağızı. Bunu yaptığında, kızın kendisi hakkında böyle düşünmesine  fkelendiğini hissetti.

Ama onun acısı, uğradığı her türlü hakaretten daha ağır basıyordu. Onun yanında diz çökerek kolyeyi tekrar eline tutuşturdu. "Maire, bu hediyei sana bir ödeme olarak veriyorum ama yatak oyunu için değil. Yaşlı John bana kızılgını kaybettiğin için nasıl acı çektiğini anlattığında, bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Sana utanç verici davrandım ve bunun için özür dilerim. İhtiyar John'la yaptığım konuşmadan sonra sana küçük bir telafi yapmaya karar verdim ve sonra Baltık denizlerinin kumlu kıyılarında bulduğum bu kolyeyi hatırladım. Çoğu kehribar ağaç özü ya da sarımsı altın rengindedir. Neredeyse hiçbir zaman yeşil değildir. Aynı gün, Tykir bir adamın kafası büyüklüğünde bir altın kehribar parçası bulmuştu. Yani ikimiz için de şanslı bir gündü." Rurik gerginlikten sa maladığını fark etti. Onun hediyesini reddedeceğini hiç düşünmemişti.

"Yaşlı John sana... Kenneth'ten mi bahsetti?" Vücudu neredeyse korku içindeymiş gibi gerildi.

"Sadece düğünden sonra sana kötü davrandığını ve bazılarının bunun nedeninin gelininin artık bakire olmaması olabileceğini tahmin ettiğini söyledi. Sanırım bu yüzden korunmak için benimle gelmek istedin."

"Görünüşe göre sadık hizmetkarımın dili çözülmüş." Başını üzüntüyle salladı.

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Rurik, "ama o sizin iyiliğinizi düşünüyör. Dedikodu yapmıyordu."

Onun açıklamasını kabul etti. Sıktağı yumruğunu açarak, avucunun içinde tuttuğu boyunluğa özlemle baktı.

"Dur, sana takayım," diye önerdi Rurik.

Ayağa kalktı ve bunu yapmasına izin verdi. Süs eşyası üzerinde çok güzel duruyordu, hatta i   amaşının içinde bile. M cevherin kendisi göğüslerinin kabarıklığının hemen üzerinde, alçakta duruyordu.

Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevkti leydim." Tam eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurmuştu ki koridorda bir kargaşa duyuldu.

"Bırak beni, seni morina emici Viking piçi!"

"Ah! Beni bir daha tekmelersen, seni pis kokulu velet, kışında elim büyüklüğünde bir kabarcık oluşacak."

"Jamie," dedi Maire.

"Toste," dedi Rurik.

İkisi de kapıya koştu ve şaşkınlık içinde küçük çocuğu koridorun zemininde sırtüstü yatarken, adeta ateş kusarken buldular. Çocuğun karnına oturmuş, nefes nefese kalmış olan Toste'nin sağ gözünün üstünde bir morluk, yüzünde çizikler ve tuniğinde bir yırtık vardı.

Yan tarafta, sırtı kavisli, dişlerini göstererek hoşnutsuzluğunu tıslayan, dağınık, evcil kedi Rose duruyordu. Hayvanın kürkü çamur, ot ve dal parçalarıyla kaplanmıştı. Bazı yerlerde postunun üzerinde kelleşmiş ya da incelmış noktalar vardı.

Toste sırtarak, "Her ne yapıyorsanız ona geri dönün," dedi. "Durum kontrolüm altında."

"Durum" öyle iğrenç bir kelime söyledi ki Rurik'in yüzü kızardı ve Maire'in nefesi kesildi.

"Güzel kehribar," dedi Toste ilgisiz bir şekilde, bakışları Rurik'in az önce Maire'e verdiği hediyeye takılmıştı.

Maire utançla ciyakladı ve avuçlarını çapraz bir şekilde kombinezonunun üstündeki açıkta kalan tenin üzerine koydu.

Toste, Rurik'e sırtarak, "Bunun bir gelin hediyesi olması gerektiğini sanıyordum," diye ekledi.

Rurik, Toste'nin dikkatsizce savurduğu söz karşısında yüzünün ısındığını hissetti. Düğünlerinin ertesi sabahı nişanlısına vermeyi planladığı bir hediye idi bu, ona duyduğu memnuniyeti göstermek için ama bir erkek fikrini değiştirebilirdi. Değiştiremez miydi?

Toste'un sözlerini duyup duymadığını anlamak için hemen Maire'e baktı. Yüzü kıpkırmızıydı ama bu hâlâ Toste'un göğüslerini süzmesinin bir sonucu olabilirdi. Öyle olmasını umuyordu.

"Bu kadar erken saatte ayakta ne yapıyorsunuz?" Rurik, Toste ve Jamie'ye konuyu değiştirmek isteyerek -hatta buna ihtiyaç duyarak-sordu.

Toste ona inanmayan bir kaş çattı. "Sen aptal mısın, dostum? Buradan Northumbria'ya kadar herkes Bolthor'un yaygaraları yüzünden uyandı."

Rurik buna sırtıtmak zorunda kaldı.

Ama Maire sırtıtmıyordu. Sadece iç çamaşırını giydiğini bir an için unutarak, iki elini de kalçalarına koydu ve sordu: "Burada ne yapıyorsun Jamie? Ve az önce ağzından duyduğum o kelime için cezadan kaçacağını sanma."

"Beni buraya o getirtti," diye tükürdü Jamie. Hâlâ sırt üstü yatan ve Toste'un ağırlığıyla hapsedilmiş olan çocuk, konuşurken doğrudan Rurik'e baktı.

"Sen mi?" Maire kuşkuyla ona sordu.

Jamie onun yerine, "Evet, öz annemi şişleyen lanet olası Viking, işte o," diye cevap verdi.

"Jamie, kes şunu! Şu bataklık muhabbetini hemen kes!" Maire oğluna söyledi. Sonra dikkatini tekrar Rurik'e yöneltti: "Bunu nasıl yaparsın Rurik? Sana Jamie'yi saklamanın, MacNab'lardan korumanın ne kadar önemli olduğunu söylemiştim."

"Evet, öyle yaptınız ama dün biz başka işlerle meşgulken bazı şeyler oldu. Reislerin sık sık yapmak zorunda kaldığı gibi, çocuğu daha iyi koruyacak bir karar verdim." Çenesi meydan okurcasına yükselmiş, kadının uzmanlığına karşı çıkmasına meydan okuyordu.

"Ne gibi şeyler? MacNab'lar şimdi ne yaptı? Ve bu bana neden daha önce söylenmedi?" Yeşil gözleri öfkeyle bulutlandı ve yanakları içinde kaynayan güçlü duygularla kızardı. Tüm bunlara rağmen, Rurik'in odaklanabildiği tek şey kehribar kolyenin vurguladığı göğsünün kabarmasıydı.

"Bak anne, o sadece lanet bir Viking. Bak, memelerine nasıl da aval aval bakıyor."

Rurik tiksinti dolu bir haykırıyla, "İşte bu," dedi. Toste'yi kenara iterek, şimdi kıvranan ve ciyaklayan Jamie'yi aldı ve omzunun üzerinden fırlattı. "Bu çocuk ilk tanıştığımızdan beri benimle savaşmak için yalvarıyor. Öyle olsun."

"Hayır!" Maire telaşla haykırdı. "Jamie benim oğlum ve yanlış yaptığında onu düzeltmek bana düşer."

"Yanıliyorsun, Maire. Bu çocukla benim aramda. Sanırım ilk olarak banyo yapmakla başlayacağız. Asgard'a kadar kokuyorsun, evlat."

"Bana 'çocuk' deme. Ben James, Campbell Klanı'nın Yüce Laird'iyim." Çocuğun sesi acınası geliyordu, baş aşağı konuşurken başı Rurik'in sırtına çarpıyordu.

"Hah! Şu anda daha çok Pis Koku Baş Lordu gibisin. Bence Bolthor senin hakkında bir destan yaratmalı."

Sanki işaret verilmiş gibi, Bolthor, uzaklarda bir yerde, bir başka "Ahooooommm! Ahooooommm! Waaaraaaa!"

Rurik hâlâ çocuğa hitap ederek abartılı bir şekilde burnunu çekti ve "Koyun ağlında mı yuvarlandın?" diye sordu. Jamie cevap olarak sadece guruldayınca, "Evet, önce bir banyo, sonra erkek erkeğe konuşup bazı şartlar belirleyeceğiz" diye ekledi.

"Rurik... lütfen..." diye yalvardı Maire, sesinde gerçek bir endişe çınılıyordu. Gerçekten de, bir İskandinavla temasın onu herhangi bir şekilde kirleteceğini düşünseydi, çocuğu gereğinden fazla korurdu, ama tam da böyle davranıyordu. "Konuşmamız gerek." Bu son cümleyi daha zayıf bir teslimiyet sesiyle söylemişti.

"Evet, döndüğümde yaparız," Rurik çoktan merdivenlere doğru tepinmeye başlamıştı, çırpınan çocuğu en yakın dereye atmak niyetindeydi. "Toste'yi peşinden gönder, yavru için temiz giysiler, sabun, kurulama bezleri, tarak ve makas getirsin. Ve Toste'ye söyle o lanet kediye de yanında getirsin. Rose bugünlerde pek gül gibi kokmuyor ve iyi bir suya batırılmaya ihtiyacı var diye düşünüyorum."

"Ben mi? O lanet kediye dokunmak mı? Canavarın pençelerinin büyüklüğünü gördün mü?" Toste karşılık verdi. Rurik onun hâlâ orada olduğunu unutmuştu.

Ama Maire başka bir şeye odaklandı. "Makas mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Makas mı?" Çocuk dehşetle soldu. "Beni kesmeye cüret edersen, klan üyelerim seni parçalara ayırır."

Rurik güldü. "Beni yanlış anladın evlat. Kirli saçlarını düzeltmek niyetindeyim. Saçını ihmal eden bir adam gerçekten de zavallı bir adamdır."

Rurik, Maire ve Toste'un bu saçma bilgelik karşısında ağızlarının açık kaldığına bahse girerdi. Bu doğrudu. Rurik'e göre, saçlarına ve dişlerine özen göstermeyen bir adam barbar da olabilirdi.

"Sen bir kurbağasın," diye tükürdü Jamie çocuksu bir kinle.

Rurik sıırttı. "Bir kurbağayı tanımak için bir kurbağa gerekir, ufaklık." "Ben küçük *değilim*," diye ilan etti Jamie.

"Dönüşümüz için biraz yiyecek hazırla, Maire," diye omzunun üzerinden rica etti Rurik, Jamie'nin gülünç ifadesini görmezden gelerek. "Bu küçük *devle* birlikte şatoya döndüğümüzde Jamie ve benim açlıktan ölmüş olacağımızı söyleyebilirim."

"Senin kışından bir ısırık almalıyım," diye hırladı Jamie.

"Deneyin ve bu akşam yemekte 'Campbell Laird Haggis' yiyelim. Ya da 'Wee-Laird Stew.' "

Jamie, "Beni tanımıyorsun bile; o yüzden laird şöyle laird böyle deme," diye homurdandı.

"Oh, işim bittiğinde birbirimizi çok iyi tanıyacağımızı söyleyebilirim." Sözlerinde kasıtlı, uğursuz bir tını vardı. "Beni kendi babandan bile daha iyi tanıyabilirsin."

Rurik büyük salondan bile üst koridordaki Maire'in tekrar tekrar inlediğini duyabiliyordu: "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

"Aman Tanrım!" Rurik ve Jamie tam iki saat sonra büyük salona döndüklerinde Maire, "Tanrım," dedi.

"Aman Tanrım!" Yaşlı John da hayretle aval aval bakıyordu. "Bilmeliydim. Bilmeliydim."

"Aman Tanrım!" Genç John konuşurken sağlam olan tek gözünü kısarak baktı. Bolthor o n u n için yaralı gözünün üzerine bir göz bandı yapmıştı.

Murdoc gaydasını indirdi, Callum mırıldandı, Rob seğirdi, Nessa baş masaya bir siperlik ekmek koydu ama hepsi bir ağızdan "Aman Tanrım!" dedi.

Stigand, Bolthor, Toste ve Vagn bile inanamıyorlardı. Hep bir ağızdan, "Lanet olsun!" diye haykırdılar.

Rurik az önce avlu kapısından salona girmiş, Maire'e ve herkesin sabah yemeğiyle orucunu açmak üzere olduğu yüksek kürsüye doğru ilerliyordu. Yanındaki şaşırtıcı derecede uysal çocuğun elini tutuyordu... saçları kesilmemiş, bunun yerine yüzünün her iki yanında renkli boncuklarla birbirine geçmiş iki dar örgü olan bir çocuk. Jamie'nin yüzü ve vücudu fırçalanarak temizlenmişti ve hem yüzünün hem de vücudunun

temizlenmesinden, sağlıklı olmasından ve onay almak için gözlerini dikip baktığı yanındaki devasa Viking'e duyduğu ani hayranlıktan kaynaklanıyordu. Oğlu, bir çift kargı üzerinde, bir omzuna Rurik'in ona vermiş ya da ödünç vermiş olması gereken, iç içe geçmiş kurt şeklinde pirinç bir broşla tutturulmuş minyatür bir *pladd* takıyordu.

Rurik de tekrar yıkanmış gibi görünüyordu... eğer ıslak saçları bir gösterge ise. Ya da daha büyük ihtimalle Jamie'yle ilk banyo karşılaşması sırasında göle düşmüştü.

Ve -Mübarek *Azizler!*- arkalarından gelen Rose, yeni yıkanmış ve fırçalanmış tüyleriyle neredeyse şık görünüyordu. Rurik gerçekten bir kediyi yıkamış mıydı? Kedigillerin bir gölde yıkanmayı sevmediklerini bilmiyor muydu? Onlar daha çok dillerini yıkamayı tercih ederlerdi.

Dil lavajı mı? Şimdi bu sözler aklıma Rurik'in kışkırtıcı uzmanlık alanlarından birini getirdi. *Bu son felaketin ortasında böyle önemsiz egzersizleri nasıl düşünebilirim?*

Maire, Bolthor'un alçak sesle mırıldandığını duydu, sanki daha sonra geliştireceği bir destanın sözlerini hazırlıyormuş gibiydi. "Bu Büyük Rurik'in destanı," diye başladı.

*Onct bir Viking savaşıydı, bir
yarasa kadar kördü.
Gözlerinde değil
ama zihninde,
Göremediği tek şey için-*

Maire, skald'ın şiir okumasını dirseğini onun kaburgalarına sertçe vurarak kesti. "Sakın... sakın... cüret etme!" diye uyardı.

Bolthor başını eğdi ve yan tarafını ovuşturdu... dev et yığınının gerçek bir zarar verdiğinden değil.

Rurik ve Jamie yüksek masaya yaklaştıkça, baba-oğul oldukları herkes için daha da belirginleşti, benzerlik o kadar dikkat çekiciydi ki. Herkes, yani Rurik hariç, o da şaşkınlık dolu bakışları fark etmeye başlamıştı.

"Ne? Daha önce hiç kimse temiz bir çocuk görmedi mi? Yoksa sadece Wee-Jamie mi tüm ihtişamıyla hiç görülmedi?" Rurik dikkatini, hakaret olarak algıladığı şey karşısında dişlerini sıkkan yanındaki çocuğa çevirdi. Maire onun Jamie'nin elini tuttuğunu fark etti.

Elini sıkarak kaçıp aptalca bir şey yapmadığından emin olmaya çalıştı, örneğin gidip çamur birikintisinde yuvarlanmak gibi. "Jamie ve ben *ikimiz* de genç bir lairin klanına her yönden örnek olabilmesi için kişisel görünümüne daha fazla özen göstermesi gerektiğine karar verdik. Öyle değil mi Jamie?"

Rurik ve Jamie uzun ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular ve Rurik sessizce şu mesajı iletti: "Söz verdin evlat. Şimdi görevini yap," derken Jamie de sessizce "Beni fazla zorlama Viking," mesajını iletti.

Sonunda Jamie başını salladı ve herkes rahat bir nefes aldı.

Bu sırada Maire'in kalbi neredeyse duracaktı. İşte bu... kritik an. Rurik'e bir oğlu olduğunu söyleyecek kişi kim olacaktı? Dakikalar ilerledikçe ve kimse konuşmadıkça... ne kendi halkı ne de Rurik'in hizmetkârları... bu işi ona bıraktıklarını fark etti. Babaya babalığını bildirmek onun sorumluluğundaydı, başkasının değil.

Rahat bir nefes aldı ama kalbi hâlâ ağırdı. Bunun geçici bir erteleme olduğunu biliyordu.

Maire ancak o zaman Rurik'i ayrıntılı olarak incelemekte kendini özgür hissetti. Önceki gün ve gece aralarında geçen onca şeyden sonra, yatak odasının dışında ilk kez bir araya geliyorlardı. Bu güzel adamın ona bu kadar çok kötülük yaptığına ve onun da ona bu kadar kötülük yaptığına inanmak hâlâ zordu. Cadı sanatlarıyla uğraştığı iddia edilen oydu ama gerçekten de Rurik ona büyü yapmış olmalıydı. Davranışlarını başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Rurik hiç etkilenmiş miydi? Yoksa olağanüstü bir sevişme olarak algıladığı şey onun için sadece rutin miydi?

O anda gözleri onunkilerle birleşti ve anında için için yanmaya başladı. O da hatırlıyordu. Ve evet, o da aynı derecede etkilenmişti, diye kendi kendine söylendi Maire.

Ve Toste gerçekten de kehribar kolyenin bir gelin hediyesi olduğundan bahsetmiş miydi? Maire, Rurik'in evlenmeyi düşünüyor olabileceğini düşününce hem şok olmuş hem de heyecanlanmıştı... eğer gerçekten de Toste'un kastettiği buysa. Derin bir duyguyla, göğsünde özel kolyenin altında durduğu noktaya dokundu

arisaid. Başka kimse göremiyordu ama o orada olduğunu biliyordu. Nedense bu hediyenin önemini Rurik'in ağzından duymak istiyordu. Belki de yanlış duymuş ya da yanlış anlamıştı. Kesin olarak öğrenene kadar, hediye sadece onun gözleri için olacaktı.

Maire yaklaşan Viking şövalyesine baktı ve şövalye de ona bakarak vücudunu heyecan dalgalarının kaplamasına neden oldu. Artık tek yapması gereken ona bakmaktı ve Maire eriyecekti. Rurik, aralarında seken o cızırtılı büyülü şeyi anladığını göstermek için ona göz kırptı. Maire, Rurik'in göz kapağının bu hareketi karşısında karnının alt kısmının kasıldığını ve göğüslerinin gerildiğini hissetti. Bu kadar basit bir jestti ama yine de Rurik'in şu anda yaptığı her şey onun için erotik anlamlar taşıyordu. İnce parmaklarının bir kılıcın kabzasına dokunduğunu görmek ona bu parmakların yaptığı *diğer* şeyleri hatırlatacaktı. Dudaklarının tembel bir sırtışa dönüştüğünü görmek, ona büyük bir ustalıkla kondurduğu öpücükleri hatırlatacaktı. Yürürken kalçalarının kayması ona-

"Açlıktan ölüyoruz," dedi Rurik, onu şehvet dolu hayallerinden kopararak. "Değil mi evlat?"

"Evet," diye kabul etti Jamie. "Arkadaşlarımla oturabilir miyim?" Alt masalardan birinde oturan benzer yaşlardaki bir grup çocuğu işaret etti.

Rurik fikrini almak için Maire'e baktı. Başını salladı ama eklemenden de edemedi: "Kalenin içinde ya da görüş mesafesinde kaldığın sürece. Ciddiyim Jamie. Yoldan sapmaman çok önemli."

"Ne dediğini anlıyorum anne," dedi Jamie alışılmadık derecede yumuşak bir sesle. "Rurik bana anlattı. Lanet olası MacNab'lar ve diğerleri."

Maire onu küfürlü konuşmasından dolayı düzeltmekti ama daha sonraya bırakmaya karar verdi. "Önce buraya gel ve annene bir sarıl," diye teşvik etti. "Ayrı kaldığımız onca gün boyunca sarılmanı çok özledim."

"Mo-ther!" Jamie itiraz etti, izleyip izlemediklerini görmek için arkadaşlarına doğru baktı. Yine de Rurik elini bıraktığında öne atılıp Maire'in yanağına özensiz bir öpücük kondurdu ve kollarını sıkıca omuzlarına dolayarak coşkulu bir çocuk gibi sarıldı.

Maire onun boynuna doğru, "İyi misin tatlım?" diye fısıldadı.

"Evet," diye fısıldadı Jamie yüksek bir sesle, doğrudan onun kulağına. "Ama ben hâlâ Rurik'in lanet olası bir Viking olduğunu düşünüyorum."

Maire kendini, "Öyle," diye alttan alta onaylarken buldu.

Oğlu arkadaşlarının yanına koşarken Maire gülümsedi ve bir damla gözyaşını sildi.

Rurik onu yakından izliyordu. "Çocuğun üzerine fazla titriyorsun," dedi ama Maire onun mavi gözlerinde başka bir şey daha görebiliyordu... oğluyla arasındaki tek farkı gösteren gözleri. Jamie'ninkiler yeşildi, tıpkı onunkiler gibi. Bu ve mavi işaret. Rurik bir zamanlar, az önce onunla oğlu arasında tanık olduğu türden bir anne şefkatine özlem duymuş olmalıydı.

Bu yüzden, onun "şımartıcı" sözlerine olumsuz tepki vermek yerine, "Seninle konuşacak çok şeyimiz var" dedi.

"Evet, yemekten sonra oturup MacNab'larla ilgili yapılması gereken her şeyi konuşacağız."

Rurik yanlış anlamıştı. Sonunda ona oğlundan bahsetmek istemişti... başka biri bunu yapmadan önce. Ama şimdi daha öncelikli meseleler o l d u ğ u n u fark etmişti.

İlk başta yemek sessizlik içinde geçti. Ona göre garip bir sessizlikti, çünkü insanların kafaları sanki bir patlama bekliyormuş gibi ondan Rurik'e, Jamie'ye dönüp duruyordu. Ama Rurik bakışlardan habersiz görünüyordu. Daha önce bahsettiği büyük açlığı yatıştırmak için yemeğini mideye indiriyordu. Bir ara durakladı ve "Kenneth yakışıklı bir adam olmalı," diye yorum yaptı.

Maire birasını yudumlarken boğuldu.

Onu içtenlikle sırtından alkışladı.

"Neden böyle söylüyorsun?" Yulaflı kekini koparıırken sesini olabildiğince sıradanlaştırmaya çalıştı.

"Jamie büyük bir cüsse ve sıra dışı bir yakışıklılık vaat ediyor. Çocuk gözleri dışında size benzemediği için, bu özellikleri babasından aldığını varsayıyorum."

Masadaki diğerleri boğuk sesler çıkarmaya başladılar ve gözlerini kaçırarak Maire'in bir sonraki adımında ne yapacağını görmeyi beklediler.

Korkak olduğu için yaptığı hiçbir şey değildi. "Kenneth görünüşte fena değildi," diye yanıtladı Maire. *Kaçamak cevaplar ve yarı gerçekler!*

Rurik bu açıklamadan tatmin olmuş görünüyordu ve yemeye devam etti.

Eğer bir Viking yalan söylediği için eninde sonunda baltayı taş a vuruyorsa, beş uzun yıl boyunca doğruyu söylemeyen bir İskoç kadına ne olur acaba? Maire dürüst olmamasının bedelini bir gün ödeyeceğini biliyordu, belki de bu onun cezasıydı... baltanın tam olarak ne zaman düşeceğini asla bilemezdi.

Daha da endişe verici olanı, Maire'in zihninde "baltanın" Rurik'in elinde olacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Rurik bir kadına yaptıklarını haklı göstermenin zor olduğunu düşünüyordu ama Maire klanında olup bitenlerden haberdar edilmeyi hak ediyordu... özellikle de oğlu reşit olana kadar klan reisi olduğu için. Toste ve Vagn'ın MacNab saflarına sızmasını da içeren esasları onun için çoktan özetlemişti ama Maire'in güzel yüzündeki zorba ifadeden ikna olmadığını anlayabiliyordu.

"Ama bu tehlikeli bir plan," dedi Maire, kalenin korkuluğu boyunca yürürlerken ellerini dehşetle sıkarak.

Evet, ikna olmamıştı... Rurik ona MacNab'ların yarattığı yeni tehlikeleri, oğlunu neden güvenli bir yere götürmesi gerektiğini ve hazırladıkları planın ana hatlarını açıklamış olmasına rağmen.

Ona açıklamadığı şey, ona karşı hissettiği bu yeni koruyuculuk duygusuydu. Başlangıçta, mavi işareti kaldırması karşılığında kalkanını ve sınırlı da olsa insan gücünü vermeyi kabul etmişti ama şimdi mavi işaret olsun ya da olmasın, o güvende olana kadar kalacağı gerçeğini saklayamıyordu. Ve onu bağlayan şey sadece onur da değildi. Tam olarak ne olduğundan şüpheleniyordu ama üzerinde yaratacağı güçten korktuğu için yüksek sesle söylemiyordu.

"Evet, tehlikeli," diye kabul etti, durakladı ve parmak uçlarını yanağına değdirmek için uzandı. "Ama gerçekten, bu noktada her plan tehlikeli olabilir."

Şaşkınlık içinde, daha birkaç gün önce yaptığı gibi elini tokatlayarak uzaklaştırmak yerine, onun okşamasına çok daha fazla eğildi.

Bir kedinin okşanmaktan duyduğu zevki mırıldanması gibi. Tabii ki bu, bir gece önce onun için nasıl mırıldandığını hatırlamasına neden oldu ... birden fazla kez. Maire'le iyi anlaştıklarını söylemek hafif kalırdı... en azından yatak kürklerinde... ve sevişmelerde.

Başka türlü nişanlanmış olması çok kötü.

Maire'in bir cadı olması ve berbat İskoçya'da yaşaması çok kötü.

Beş yıl önce onun değerini anlamamış ve istediği gibi onu yanına almamış olması çok kötü.

Hala utanç verici mavi işareti taşıması çok kötü.

Ne yazık ki böyle hüzünlü bir Viking olmuş, deyim yerindeyse içkisinde ağlıyordu. İster Hristiyan Tek Tanrı, ister İskandinav masallarında tüm insanların kaderinden sorumlu tutulan bilge yaşlı kadınlar olan Nornlar tarafından dağıtılsın, kaderle tartışmamak gerekirdi.

Aniden sıkışan boğazını temizleyerek, planını kabul etmesi için onu ikna etme çabasında ısrar etti. "Ciddi anlamda sayıca yetersiziz. Buradaki tüm erkekler en iyi yaşta ve tüm vücutta olsalar bile, yine de sayıca az oluruz. Onlara üstünlük sağlamalıyız. Çoğu zaman bir savaş silahla değil, zekâyla kazanılır."

"Ama Toste ve Vagn'ı MacNab kalesinin içine göndermek! Bunun gerçekten de en iyi hareket tarzı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktili. "Denemeye değer. Jostein Northumbria'ya gideli sadece üç gün oldu ve bırakın zamanında yardım getirmeyi, gideceği yere ulaşacağından bile emin olamayız. MacNab'ların anlaşmazlığınızda bir çözüm ya da avantaj elde etmek istediklerini hissediyorum."

"Hmmm. Düşüncelerinde haklı olabilirsin," dedi Maire. "Acaba Kral Indulf'un bu sonbaharda Yaylalar'a yapmayı planladığı seyahatle ilgili olabilir mi? Uzun zamandır Duncan'ın Indulf ve danışmanlarına buradaki durumla ilgili yanlış bir hikâyeye anlattığından şüpheleniyorum. Belki de tüm meselenin o zamana kadar çözülmesini istiyordur."

Rurik ciddiyetle başını salladı. "Ve bu karar onun seninle evlenmesini ve Jamie reşit olana kadar Campbell topraklarını vesayet altına almasını içeriyor."

"Evet, şimdi düşününce mantıklı geliyor. Daha birkaç gün önce Nessa'ya Duncan'ın beni birkaç gün içinde öldürteceğini tahmin etmiştim.

...ve Jamie de eninde sonunda öldürülecekti. Ama şimdi başka bir fikre meylediyorum... Kraliyet maiyeti bölgeyi terk edene kadar bekleyeceğini düşünüyorum. İsteddiği şey, klanlarımız arasında barış görüntüsü veren birleşik bir cephe. Ancak onlar gittikten sonra tamamen farklı bir hikâye olacak." İşaret parmağıyla boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

Sakince telaffuz ettiği ölüm hükmü karşısında Rurik'in ensesindeki ince tüyler diken diken oldu. "Bu olmayacak," diye ilan etti Rurik.

Maire'in çenesi, verdiği sözün sertliği karşısında şaşkınlıkla kalktı. "Buna engel olamayabilirsiniz."

"Böyle bir şey olmayacak," diye tekrarladı ölümcül bir sakinlikle. "Bu uğurda ölsem bile, koruma sözümü yerine getirmek için benden sonra başkaları da olacak."

Başını soru sorar gibi eğdi.

"Eirik ve Tykir kardeşler Valhalla'ya gittiğimi duysalar hemen gelirlerdi. Ya da babalarının ve benim eski dostum, Jorvik'te yaşayan Selik. Ya da şu anda Arap topraklarında tıp okuyan iyi dostum Adam."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni bir şifacıyla mı kurtaracaksın?" diye alay etti, şüphesiz onların havasını yumuşatmaya çalışıyordu. "O bir keşiş mi? Keşiş-şifacınız tıbbi tedavilerini hazırlarken durumumuz için dua eder mi? Oh, bu çok güzel bir resim olurdu! Bir cadı ve bir doktor büyüler ve şifalı otlarla bir klanı kurtarmaya çalışıyor!"

"Adam şifacı olduğu kadar güçlü bir askerdir de," dedi savunmacı bir tavırla, çenesinin altından ona vurarak. "Ve hayır, Adam pek de dindar biri değildir." Bu son düşünce karşısında sırtıttı. "*Pek sayılmaz.* "

"Yani," dedi Maire, ellerini kararlılıkla birbirine vurarak, "planınız Toste ve Vagn'ın MacNab kalesine sızmasını içeriyor. Ne amaçla? Ve bunu yapabileceklerini size düşündüren nedir?"

"Maire, Maire, Maire. Burada bulundukları süre içinde o ikizler hakkında hiçbir şey öğrenmediniz mi? Bu iki haydut, küçüklüklerinden beri birçok ülkenin kadınlarının yataklarına ve evlerine girip çıkıyorlar. İnanın bana, bir duvara tırmanabilir, bir kedi yavrusu gibi yumuşak adımlarla yürüyebilir ve gerektiğinde kendilerini neredeyse görünmez yapabilirler."

Soluk soluğa bir nefes verdi ama onun iddialarına karşı çıkmadı. "Oraya vardıklarında, başarılı olduklarını varsayarsak, Mary adına klanımı kurtaracak ne yapabilirler? İki tüm MacNab klanıyla savaşamaz, değil mi? Biz Campbell'ların girmesi için kapıları mı açacaklar? Bunun fark edilmeden nasıl gerçekleşebileceğini bana açıklayın. Ayrıca, MacNab'lar kendi topraklarında savaşarak avantajlı olurlar, değil mi?"

Rurik, Maire'in hızlı sorgulamasına gülümsedi. Kontrolü ele almaya alışmıştı ve görünüşe göre bu liderliğin bir kısmını ne zaman bırakacağını bilmiyordu. Maire'in ellerini iki elinin arasına alarak parmak uçlarını öptü... ve dudaklarını... Maire'in azarlamasına aldırmadan. Bu baştan çıkarıcı tavrını sürdürmeden önce, bir elinin parmaklarını diğer elininkilerle birleştirdi ve onu öne doğru çekerek korkuluktaki yürüyüşlerine devam etmelerini sağladı. Onlar yürürken Rurik, "Aslında sen de dolaylı olarak planda bir rol oynayacaksın," diye açıkladı.

"Ben mi?" diye ciyakladı ve olduğu yerde durmaya çalıştı.

Tanrım, onu nasıl ciyaklatabildiğime bayılıyorum. "Evet, sen, sevgilim. Sen ve senin cadı sanatların," diye cevap verdi, topuklarını kazmasına rağmen onu kendisine ayak uydurmaya zorlayarak. "Bu akşam silahsız olarak, ateşkes bayrağı altında MacNab kalesine gideceğim. Oradayken, koyun ve sığırın anlamsızca katledilmesi, yüksek rütbeli bir kadının kafese konulması -ki bu sen oluyorsun- ve Yaşlı John'un bana verdiği, Kenneth'in ölüm zamanına kadar uzanan diğer şik yetlerin uzun bir listesi de d hil olmak üzere şik yetlerinizi özetleyeceğim. Bunun karşılığı olarak, Campbell'ları taciz etmekten derhal vazgeçmelerini, altın sikkelerden *oluşan bir danegeld*  demelerini ve klanınızla bir barış anlaşması imzalamalarını talep edeceğim."

Maire bu kez topuklarını sıktığında, onu yerinden kımıldatamadı; bu yüzden onunla birlikte durdu. Yine de Maire'in parmaklarını kendi parmaklarına dolamıştı ve onun hızlı nabzını hissedebiliyordu.

"Kafayı mı yedin, Rurik?"

Belki. Sana karşı aptal. "Güven bana, Maire. Ne yaptığımı biliyorum." *En azından bildiğimi sanıyorum.*

"Duncan'ın böyle bir şeyi kabul edeceğini size düşündüren nedir? Yüzünüze gülecek."

Rurik sakın bir kayıtsızlıkla, "Evet, öyle olacak," diye cevap verdi. Kadın bir ayağını sabırsızca yere vururken, Rurik sözlerinin uzun süre havada asılı kalmasına izin verdi. Ona neden bu kadar eziyet ettiğinden emin değildi, kızarmış yanakları, çıkık çenesi ve kabarık göğüsleriyle çok cazip görünmesi dışında... özellikle de kabarık göğüsleri.

"Göğüslerime bakmayı kes, seni... seni çapkın."

Çapkınlık yaparken yakalandı. "Değildim," diye yalan söyledi. "Sadece düşünüyordum ve gözlerim kaymış olabilir."

Tiksintiyle karışık bir ses çıkardı. "Sadede gel, Viking. İtaat etmeye zorlayacak ne tür bir tehdit savurabilirsin?"

"Bir büyü," diye parlak bir şekilde duyurdu. "Bir büyü."

"Büyücülük," dedi donuk, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Bazen başarısız olduğumu bile bile beni böyle mi kullanacaksın?"

Bazen mi? Duyduğuma göre çoğu zaman başarılı olamıyormuşsun. Ama sanki kadının şikâyeti önemsizmiş gibi omuzlarını silkti.

"Beceriksizliğimin haberi MacNab topraklarına kadar yayılmıştır, eminim. Kendilerini gülmekten öldürmedikleri sürece, onlara büyü yapacağım tehditlerinin hiçbir etkisi olmayacaktır."

"Üzücü ama gerçek."

"Planlarınıza katıldığımdan değil... ama sizinle gelmeliyim."

"Hayır!"

"Neden?"

"Çok tehlikeli. Duncan seni esir alabilir. O zaman seni en başından beri istediği yere götürmüş olur."

"Peki ya siz? Sizin için de tehlikeli değil mi? Seni esir alamaz mı?"

"Yapabilirdi ama benimle evlenmekten ve benimle yatmaktan o kadar zevk almazdı ... ya da aynı toprak zenginliğini elde edemezdi."

"Zavallı neşe girişiminizin beni eğlendirmedini fark ettim." Omuz silkti.

"Rurik, bu benim savaşım. Ben de dahil olmalıyım. Bu bir Campbell kan davası."

"Uh-uh-uh, Maire, şimdiden yanlış mı hatırlıyorsun? Klanınız tarafından Campbell olarak seçildim. Rurik Campbell, Yaşlı John'un

beni aradı." *Tanrım, bu saçma fikre gerçekten itibar ettim mi?*

Küçük iniltisi gerçekten de unuttuğunu gösteriyordu. "Sen de benim Maire olduğum kadar Rurik Campbell değilsin..." Durdu ve sanki cevap arıyormuş gibi adamın yüzünü dikkatle inceledi. "Diğer adın ne?"

"Hiç yok."

"Yapmalısın. Siz Vikingler babanızın adını almaz mısınız?

... Thork Ericsson'da olduğu gibi, Eric'in oğlu Thork mu?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve cevap vermeyi reddetti.

"Babanın adını biliyor musun?" diye sordu çekingen bir tavırla, onun yürümeyeceği bir yolun kapısını açtığını hissederek.

"Evet, babamın adını biliyorum," diye hırladı. "Ama o beni doğduğumda reddetti ve ben de şimdi onun adını kullanarak ona saygı göstermeyeceğim."

Nefes nefese kaldı ve onu rahatlatmak istercesine elini uzattı.

Geri çekildi, ailesine yapılan kötü muamele için acıma ihtiyacı duyma ya da bunu isteme aşamasını çoktan geçmişti. "Planımıza geri dönelim," dedi. "Seyahat çantalarımnda, Doğu topraklarında elde ettiğim, *houri*'lerin sultan efendileri için dans ederken giydikleri on top şeffaf kumaş var." Make'in yanaklarının kızarmasından da anlaşılacağı üzere, bu bilginin kafasına iyice yerleşmesini bekledi. "Eirik'in karısı Eadyth bir aracı ve arıları tarafından sokulmamak için tepeden tırnağa giysi yapmakta kullandığı kumaşı satın almam için beni görevlendirdi. Toste ve Vagn'ın kendilerini bu ruhani kumaştan boy boy örterek loş bir ışıktadır."

"-hayaletler," diye bitirdi Maire onun yerine.

Gülümsedi. "Evet. Skelljefjord'un bu tarafındaki en şehvetli hayaletler. Ama daha fazlasını açıklamama izin verin. İlk olarak, Duncan ve şeflerini, taleplerimi yerine getirmediikleri takdirde, topraklarına yaptıkları kötülüklerin hayaletlerini içeren korkunç bir büyü uygulayacağın konusunda uyaracağım... Tabii ki alay edecekler... Toste ve Vagn'ı tüm ruhani ihtişamlarıyla görene kadar. İkiz oldukları için kurbanlarının kafasını karıştırarak bir yerden başka bir yere uçabildiklerine inandırabileceklerdir. Birden fazla yerde görülebilecekler.

aynı anda. Planın bir sonraki kısmı gerçekten de dahiyane olacak ve sizin başlattığınız bir şeyden kaynaklanacak."

"Ben mi?"

Başını salladı. "Evet, onlara sadece kalelerinin hayaletler tarafından istila edilmeyeceğini, aynı zamanda üzerlerine bir lanet yerleştirileceğini söyleyeceğim.

..." Kaşlarını ona doğru salladı.

"Devam et," diye dürtükledi, zaten şüphelenmişti.

"... böylece erkeklik organları küçülecek ve yatak kürkleri içinde performans gösteremeyeceklerdir."

O zaman, ona kaşlarını çatma eğilimine rağmen güldü. "Onları en çok acıtacak yerlerinden vurun demek istiyorsunuz."

"Kesinlikle. Ama asıl mesele şu ki, sonunda onları *Ailt Olc*'a götürmek istiyoruz.

"*Ailt Olc*? Devil's Gorge?"

Başını salladı. "Sizin topraklarınızla onlarınkini kuzeyden ayıran şu dar vadi. Hepsi ölene ya da teslim olana kadar onlara orada saldıracağız."

"Ama Rurik, tüm bunları başarabilsen bile, iki şeyi göz ardı ediyorsun. Birincisi, burası her taraftan görülebilen ve saklanacak çok az yeri olan açık bir alan. İkincisi, biz Campbell'lar hala düşmana göre sayıca çok azız."

Genişçe gülümsedi. "Bu planımızın en iyi kısmı. Aşağıya bakın ve planımızın nasıl işlediğini görün." Maire bakışlarını adamın uzakta, kale duvarlarının ötesindeki askeri tatbikat alanlarını işaret ettiği yere çevirdi. Orada daha önce görmediği bir şey fark etti. Bütün genç çocuklar, hatta Stigand'ın gözetimi altındaki Jamie bile, sapanlarla hedef talimi yapıyordu ve bazıları çok ama çok iyiydi. Anlamak sadece bir an sürdü. "İncil'deki David ve Goliath gibi."

"Evet. Ben zeki değil miyim?"

Genç kız onun kendini övmesine karşılık vermedi. Bunun yerine ona ters ters baktı. "Savaşmak için çocukları mı kullanacaksın? Çocukları böyle bir tehlikeye atar mısın?"

"Hayır, yanlış anladınız. Genç olanlar sadece arka planda, güvenli olduğu yerlerde kullanılacak."

Onun açıklamasını tartışmadan kabul etmiş görünüyordu... şimdilik. "Ve tarlanın çevresinde hareket eden şu koyunlar... orada ne yapıyorlar?"

Rurik kıkırdadı. "Yakından bakın leydim. Bu fikri gobleninizden aldım. Her şeyin uzaktan görüldüğü gibi olmadığını söylediğinizi hatırlayın."

"Rurik!" diye haykırdı gözlerini kısarak ve daha yakından bakarak. "Bunlar koyun değil. Bunlar koyun postunun altında saklanan adamlar."

O zaman dayanamadı. Onu kollarına almalı çok uzun zaman olmuştu... en az iki saat. Bu yüzden Rurik onu belinden kavradı ve içten bir şekilde kucakladı. Onun kokusunu derin derin içine çekerek, boynunun omzuyla birleştiği kıvrıma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Plan işe yarayabilir. Katılıyor musun?"

Kadın belli belirsiz başını sallayınca, adam boğuk bir sesle, "Benim de başka bir planım var," dedi.

Maire inledi... özellikle de adam çoktan arkasını dönmüş ve onu bacakları yerden kesilmiş bir halde korkuluğun arka duvarına, aşağıdakilerin göremeyeceği bir yere götürmüşken. Maire onun sözlerini fark ettiğinde, giysisi çoktan kalçalarının yarısına kadar inmiş, adamın ereksiyonu kadınlık yerine bastırmış ve dudakları kadının ayırık ağzını kemirmeye başlamıştı bile.

"Aaah, Rurik, sana söylemeliyim ki, bazı planların şüpheli. Bazıları kötü, ne düşünürsen düşün. Bazıları da iyi." Sonra da akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Şımarık fahişe her bir kalçasına bir avuç yerleştirdi ve sıktı, baştan çıkarıcı bir mırıltıyla ekledi, "Ve bazıları muhteşem."

Rurik gülümseyecekti ama nasıl gülümseyeceğini unutmuştu.

On Üçüncü Bölüm

O günün geri kalanında, Maire'in büyük salonu o kadar hareketliydi ki, ne salonu ne de halkını tanıyabildi. Rurik o gün başka ne başarırsa başarsın ya da başaramasın, hırpalanmış klanının özgüvenini ve umutlarını tazelemeyi çoktan başarmıştı. Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Kadınların hepsi, ağaçların arasından sapanlarını savururken çocukların giymesi için kılık değiştiren giysiler üzerinde harıl harıl çalışıyordu. Kukuletalı cübbelerden biraz daha fazlası olan kostümler, yeşilliklerle uyum sağlayacak kahverengi, siyah, yeşil ve bej renkli yün parçalarından hızlıca teyellenerek yapılmıştı. Daha yakınlarda, kayaların arkasında konumlanmış daha olgun oğlanlar, demir grisi ya da koyun postundan pelerinler giyerdi.

Rurik, Stigand ve Bolthor egzersiz avlusunda, bu kısa sürede mümkün olduğunca silah kullanabilen erkekleri ve daha büyük çocukları eğitiyorlardı. Maire'in hoşuna gidecek şekilde, öğle yemeği sırasında bazılarının fiziksel engellerine ve yaşlarına rağmen kılıç, mızrak ve ok-yay kullanmakta son derece mahir olduklarını rapor etmişti. Bu beceriler, sürpriz ve konum avantajıyla birleştğinde, MacNab'lara karşı zafer kazanmak için yeterli olabilirdi.

Emin olmak için Maire dua ediyordu... hem de çok. Keşiş Peder Baldwin'in bir cenaze töreni için komşu bölgeye gitmiş olması çok kötüydü. Şu anda birkaç rahip duası işine yarayabilirdi.

Daha önce Rurik'e iyi şans büyüsü yapmasını isteyip istemediğini sormuştu ama o, cazibesinin geri tepebileceğinden korkarak, dokunaklı bir nezaketle reddetmişti. Başka şartlar altında olsa gücenebilirdi ama şu anda klanının kaderi söz konusuydu. Egosunun buna engel olmasına izin veremezdi. Doğruyu söylemek gerekirse, çok iyi bir cadı değildi.

Bu geceki hayalet planı işe yararsa ertesi sabah gerçekleşecek olan bu dövüşün sonucu ne olursa olsun, Maire Rurik'in halkına geri verdiği gurur için minnettar olmalıydı. Bir erkeğin onurunun, ailesini ya da klanını koruyabileceği hissinden ne kadar etkilendiğini unutmuştu.

"Whoo-who!" Toste ve Vagn hep bir ağızdan, dikiş dikilen masanın yanına geldiler. Ellerini ürkütücü bir şekilde havada sallayarak, ruhlar gibi görünmelerine yardımcı olacak kefen benzeri giysiler için yapılan ipeksi ince kumaşı modelliyorlardı.

"Fena değil," dedi Maire, işaret parmağını dudaklarına bastırarak düşünceli bir şekilde onları incelerken. "Bana doğruyu söyle, Nessa. Sen ne düşünüyorsun?"

Kadınlar ikizlerin önlerinde hoplayıp zıplamalarını, giysilerinin hacimli kıvrımlarını evirip çevirmelerini, bu sırada da hayalet gibi sesler çıkarmalarını izlerken Nessa, "Sanırım bu oyundan aşırı keyif alıyorlar," diye sözlerini tamamladı. "Eğer dikkatli olmazlarsa bu aptallıkları onların sonu olacak."

"Oh, çok dikkatli olacağız, Nessa. Korkma," dedi Toste ve şeffaf bir kumaş kasırgası içinde Maire'in hizmetçisinin arkasından yaklaşarak açıkta kalan ensesine hızlı bir öpücük kondurdu. Sonra da kalçalarından birini çimdikledi.

"Oooh, çok ileri gidiyorsun," diye ciyakladı Nessa, sanki canını yakmış gibi poposunu ovuşturarak, ki belli ki yakmamıştı.

"Dikkatli olsan iyi olur, Toste," diye uyardı köyden genç bir çiftçi kızı olan Fenella, "Stigand seni sevgilisini okşarken görmesin. Önce kafaları kesip sonra soru sormaya meyilli olduğu söylenir."

Toste, "Bu bir okşama değildi," diye itiraz etti. "İnanın bana, okşamalarımınla tanınırım ve bu bir okşama değildi."

Maire kuru bir sesle, "Görünüşe göre pek çok şeyle tanınıyorsunuz," dedi.

"Ben Stigand'ın sevgilisi değilim," diye itiraz etti Nessa ama açık teninde açan güllerden, onunla çılgının arasında bir şeyler olduğu anlaşılıyordu. Maire, Nessa'nın kızardığını gördüğü bir zamanı hatırlayamıyordu... kocası Neils hâlâ hayattayken, ve Neils bir çirkin alaycıyken bile.

"Ayrıca, Stigand uzun z a m a n d ı r hiç kafa kesmedi."

Herkes Nessa'nın, bir fahişenin eteklerinin arkasına saklanmaya kesinlikle ihtiyacı olmayan iri yarı Viking'i savunmasına ağzı açık bakakaldı.

"Bana dönersek," diye araya girdi Vagn arsız bir sırıtışla. "Ben ve kardeşim konusuna dönersek," diye düzeltti. "Bu akşam hava karardığında - Tanrılara şükür ay beklenmiyor - ve giysilerimiz *düzgün bir şekilde* giyildiğinde kılık değiştirmemiz mükemmel olacak." O ve Toste bu son söz üzerine anlamlı anlamlı sırttılar.

"Bu yemi yutmam mı gerekiyor?" Maire yüz ifadesini sert tutmaya çalışıyordu ama bu iki haydut etraftayken bu çok zordu.

"Ne yemi?" diye sordu ikisi de sahte bir masumiyetle, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerini kırpıştırarak ve ellerini baştan çıkarıcı bir şekilde dar olan kalçalarına koyarak. Maire, hizmetçilerin onların yolunda neden bayıldıklarını anlayabiliyordu. Bu iki kaslı delikanlı, bol cazibelerini kullandıklarında neredeyse karşı konulmaz oluyorlardı.

Maire'in tek söyleyebildiği, "Tsk-tsk-tsk-tsk-tsk," oldu. Nessa onların maskaralıkları karşısında başını sallıyordu. Genç kadınlardan bazıları da kıkırdıyordu.

"Madem ısrar ediyorsunuz, size bir hayalet için *uygun* kıyafetleri anlatalım," dedi Toste uzun bir iç çekişle, sanki kadınlar bir cevap için onu sıkıştırıyormuş gibi. "Bu akşam MacNab şatosuna girmeden önce giyindiğimizde,"-dramatik bir şekilde durakladı

- "*Çıplak.* "

"Sana inanmıyorum!" Maire haykırdı. Destek için bütün hizmetçilerine baktı ama onlar da iki adama bakıyorlardı. İnandıkları bir cadının burnundaki siğil kadar açıktı... ve açılıştaki orada olmak istiyorlardı.

"Hah! Yalan söylemeye cesaret edebilir miyiz?" Toste homurdandı. Hem o hem de Vagn, üzerinde kırmızı iplik fiyonkları bulunan orta parmaklarını havaya kaldırdı.

Şu aptal ölçüm iplikleri... hayır, benim aptal yalanlar ve küçülen erkek uzuvları hikayem! Erkekler uzuvlarının boyutunu gerçekten bu kadar önemsiyor mu? Maire merak etti.

Kesinlikle, diye sırtarak kendi kendine cevap verdi.

Kadınların açık ara üstün bir tür olduğuna karar verdi. Kadınlık organlarımızın büyüklüğü konusunda endişelenerek aşırı zaman mı harcıyoruz?

Tabii ki hayır... bazen bir gecede büyüyen ya da daha da kötüsü sarkan arka taraflarımız hariç.

"Bu giysilerin çıplak bir bedende nasıl duracağını göstermek ister misiniz?" Vagn sordu ve skandal yaratan cübbesinin eteklerini kaldırarak kemerine uzandı.

"Hayır!" Maire neredeyse bağıracaktı, her ne kadar bazı kadınların böyle bir gösteriye aldırmayacağını görebilse de.

Vagn hayal kırıklığı dolu bir nefes vererek bornozu bıraktı.

"Çıplak hayaletler!" Nessa haykırdı. Şaşırtıcı zihin resmi karşısında hâlâ ağzı açık kalmıştı. "Kılıcını nerede saklayacaksın?"

Nessa hatasını hemen fark etti. Toste ve Vagn aşağıya doğru bakıp hep bir ağızdan, "Hangi kılıç?" diye sormadan önce bile kızarıklığı derinleşmişti.

"Şaka mı yapıyorsun? Rurik'in böyle bir planı onaylayacağını düşünemiyorum," dedi Maire.

"Bu onun fikriydi," dedi Toste ona alçakça bir göz kırpışla. "Rurik yeteneğini geri kazandığına göre, çıplak et fikrinden hoşlandığına şüphe yok. Hünerini geri kazandı, değil mi?"

"Şimdi doğruyu söyleyin leydim, sizi gaza getirdi mi getirmedi mi?" Vagn ekledi.

Maire sadece inledi. Aynı anda bütün hanımları "Or-gaz? Or-gaz?"

"Ne fikri?" Rurik onun arkasından sordu. "Hangi fikir benden çıktı?"

Maire oturduğu yerde dönerek onu ve diğer tüm erkek ve oğlanların büyük salona girdiğini gördü. Sadece egzersizlerini bitirmekle kalmamışlar, ıslak saçlarından anlaşıldığı kadarıyla hızlı bir banyo yapmak ya da yüzmek için göl kenarına gelmişlerdi.

Rurik kasıla kasıla ona doğru gelirken, yüreğini burkan bir şey fark etti. Jamie sadık bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gidiyordu ve genç çalımları Rurik'inkini taklit ediyordu. Oğlu uzun zamandır başkalarının özelliklerini taklit etme konusunda yetenekli olduğunu göstermişti ve görünüşe göre Rurik şu anda onun idolü haline gelmişti. Ayrıca Jamie'nin kabaca yapılmış, minyatür bir tahta kılıç taşıdığını da fark etti

tıpkı Rurik gibi kemerindeydi. Yontma konusunda yetenekli olan Stigand bunu onun için yapmış olmalıydı ama Jamie'nin sol kalçasının altına takma şekli Rurik'inkiyle aynıydı. Tüm bunlar yeterince kötü değilse, Jamie hâlâ yüzünün iki yanında ince örgüler taşıyordu.

Diğerleri de onunla aynı şeyleri fark edince tuhaf bir sessizlik oldu. Onun bir şey söylemesini ya da Rurik'in nihayet hepsinin çok net gördüğü şeyi anlamasını beklediler.

"Ne fikri?" Rurik tekrarlayarak Maire'in düşüncelerini günümüze geri çağırdı. Maire'nin yanındaki banka kaydı, fazlasıyla yakındı ve onun bu kadar çok insanın önünde yakınlaşmasından duyduğu rahatsızlığı belli ederek sırttı.

"Toste ve Vagn'ın çıplak hayaletler gibi giyineceğini," diye cevap verdi ve Rurik'in kalçasının kendi kalçasına yaptığı sıcak baskıdan hafifçe uzaklaştı.

Kalçalarını koltuğun üzerinde kaydırды, böylece şimdi daha da yakındı. Sonra kaşlarını ona doğru sallayarak bu kaçma oyununa devam etmesi için ona meydan okudu. Kız yerinde kalınca, "Hayaletler çıplaktan başka nasıl olabilir ki? Ayrıca, Toste ve Vagn en iyi bu kıyafetsizlik durumunda çalışırlar, ya da bana öyle söylendi. Ve kaleye bir hizmetçi kızın paletinden girmek zorunda kalabilirler."

Maire bu ihtimale hafifçe güldü. "Çıplak bir hayaleti yatağına davet eden bir kız mı? Gerçekten akıllı başında bir kadının bu kadar aptalca davranacağını mı düşünüyorsun?"

Bir mutfak hizmetçisi önlerine soğuk bira sürahileri ve tahta kadehler koyarken sessizlik hüküm sürüyordu.

Rurik içkisinden uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bu ikisiyle her şey mümkün," dedi. "İnanın bana, başlarına gelen hiçbir şey artık benim için sürpriz olmuyor. Cordoba'da bir keresinde, ikisinin de şehvet düşkünü fahişeler tarafından esir tutuldukları bir genelevden kurtarılmak zorunda kaldıklarını hatırlıyorum." Bu arada, o konuşurken, bir şekilde hafifçe dönmüştü, böylece vücudunun özellikle aşına olduğu bir kısmı ... ve evet, aynı zamanda düşkün ... kalçasını dürtmeye başladı.

Şoke olan Maire, Rurik'i azarladı: "Seni şehvet düşkünü hödük seni! Halka açık yerlerde Lance'i kontrol altında tutsan iyi edersin, yoksa bir kuş uçup

ve onu bir t nek sanırsın."

"Maaaiirre!" Rurik de aynı şaşkınlıkla karşılık verdi ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "    t," diye hızla ekledi, başkalarının duymasını istemiyordu.

Ama artık çok geçti.

"Mızrak mı? Ne mızrağı?" Toste bilmek istedi.

Maire dilini tutmaya fırsat bulamadan, "Bu Rurik'in erkeklik organına verdiği isim," diye ağızından kaçırdı.

Toste ve Vagn bir kahkaha patlattı ve tüm kadınlar bu yeni, baştan çıkarıcı konu karşısında ilgiyle canlandı.

"Pek çok erkek erkeklik organlarına isim verir," dedi Maire savunmacı bir tavırla, Rurik'in cahilce sözlerini ona tekrarlayarak. Sa maladığı için yanaklarının utançtan alev alev yandığını hissedebiliyordu.

Rurik inledi ve gözlerini tiksintiyle devirdi, belli ki başına gelecekleri biliyordu.

" 'Bu doğru. Doğru," diye kabul etti Toste. "Ben benimkine Bliss diyorum... 'üçte Bliss geliyor' gibi. "

Genç hizmetçilerden birkaçı kıkırdamalarını bastırmak için avuçlarını dudaklarına götürdü. Aralarında Bolthor ve Stigand'ın da bulunduğu az önce gelen adamlardan birkaçı inançsızlıkla homurdandı.

"Ben sadelikten yanayım," dedi Vagn geniş bir sırtı la. "Benimkine sadece Büyük diyorum."

"Sen tam bir yalancısın," dedi Rurik.

"Ben de benimkine Büyük diyorum," diye açıkladı Stigand.

Kimse ona homurdanmadı... ya da yalancı demedi. Ve Nessa, sağ olsun, başıyla onaylıyordu.

Mary aşkına! Bu Vikingler kesinlikle dünyevi insanlar... bu tür konuları bu kadar açık konu tuklarına göre.

"Mjollnir," diye aniden duyurdu Bolthor. Herkes ona döndü. Çenesini kaldırdı ve sanki gülmeye cesaret ediyormuş gibi açıkladı: "Benimkine Thor'un çekicinin adını verdim. Bazen ona  eki  diye hitap ediyorum."

Kimse g lmedi.

"Bu, Büyük Rurik'in destanıdır," diye başladı Bolthor, "Ve Büyük İskandinav Uygulaması Horoz Adlandırma."

"Hey," diye itiraz etti Rurik, etrafındaki zorlukla bastırılmış kıs kıs gülüşmelerin ortasında. "Bu konuyu açan ben değilim. O yüzden beni bununla ilişkilendirmeyin."

"Bu *İskandinav alıştırması da neyin nesi?*" Yaşlı John sordu. Maire onun klan üyelerinden bazılarıyla yaklaştığını fark etmemişti bile. "İskoçlar da kendi parçalarına isim verirler."

Bütün kadınlar Yaşlı John'a bakakaldı, sonra hep bir ağızdan "Öyle mi?" diye haykırdılar.

Yaşlı John kuvvetle başını salladı. "Benim zamanımda benimkine Gıdıklayıcı derdim." Bütün kadınların çenesi daha da düştü. "Ve Glenmoor'dan bir adam tanıyordum, Boğa Angus, onunkine Tek Gözlü Ejderha adını vermişti. Evet, öyleydi." Etrafındaki kuşku dolu bakışları görünce sonuncusunu ekledi.

Bolthor o zaman skaldik şiirine başladı:

*İnsanoğlu tuhaf bir
varlıktır, inanın bana, ister
beğenin ister beğenmeyin,
Erkek kısmı söz konusu
olduğunda, beyin zekasına sahip
olamaz,
Bunun yerine ona bir
isim vererek ün
kazanır, Kılıç ya da
Mızrak, hatta Son
Şans,
Ya da zevk veren,
Sex-Burr'dan
bahsetmiyorum bile. Yaşam
Günlüğü'ne ne dersin?
ya da eşe hediye,
Dancing Hog, Prancing Dog,
Third Leg, Make-Her-Beg,
Büyük John, Küçük Tom,
Bad Bart, Good George, Pleasure
Flute, Manroot,
Kadın-Ördek, Ördeğin Oğlu, Süslü
Swiver, Yuva Dalgıcı?
Ah, evet, insanoğlu tuhaf bir varlık.*

Maire dilini yeniden kullanmaya başlayana kadar salonun kendi bölümünde şaşkın bir sessizlik oldu. "Utanç için, siz erkekler!"

Elinden geldiğince şaşkınlığını bastırmaya çalışarak sustu. "Sadece sen değil Bolthor, hepiniz erkeksiniz. Hanımların arasında böyle kaba şeyler konuşmak!"

Tüm erkekler, sanki karışık bir topluluk içinde olduklarını yeni fark etmişler gibi, bilinçsizce etraflarına baktılar. Gruplar, kıs kıs gülüşmeler ve kahkahalar arasında dağılmaya ve görevlerine devam etmek üzere salonda dolaşmaya başladı.

İşte o zaman Maire, tüm bu müstehcen sohbet sürerken, Rurik'in bir şekilde elini masanın altına sokmayı başardığını, parmaklarının onunkilerle birleştiğini ve başparmağının avucunun üzerinde baştan çıkarıcı daireler çizdiğini fark etti. Açık mavi gözlerinin ona ilettiği mesaj şuydu: "Seni istiyorum." Hain gözlerinin de aynı mesajı ona gönderdiğini garanti edebilirdi.

Adamın kendisini ne kadar kolay tahrik ettiğini bilmesini istemediği için yüzünü gizledi. Adamın bu sabah, gün ışığında, açık bir korkulukta kendisini duvara yaslamasına izin verdiğine inanamıyordu. Ve bundan bu kadar zevk aldığına da inanamıyordu. Rurik onun çığlıklarını ağzıyla bastırmak zorunda kalmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı Rurik onun kulağına.

Ona nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Yüzünü o kadar hızlı çevirdi ki neredeyse onunla dudak dudağa gelecekti. Adam kıkırdadı ve hafifçe geri çekildi.

"Sen... yapmazsın!" diye kesin bir dille ifade etti. "Ne düşündüğümü biliyorsun yani."

"Evet, öyle, Maire." Başparmağıyla avucunun içinde daireler çizmeye devam ediyordu ve Maire okşamayı göğüslerinin ucuna ve kadının merkezine kadar hissediyordu.

Yumuşakça inledi.

Adam usulca

gülümsedi.

"Kendini savaşçı olduğu kadar zihin okuyucu da mı sanıyorsun?"

Başını salladı ve dudaklarını yaladı.

Geç de olsa, onun kendi hareketlerini taklit ettiğini fark etti. İçgüdüsel olarak, tatlı surata bakarken ağzı kurumuştı ve ıslak dilini dudaklarının üzerinde gezdirmişti. Kadın

Duygularının yüzeye bu kadar yakın olmasından ve onun tarafından bu kadar kolay okunmasından nefret ediyordu. Bu nedenle, "Tam olarak ne düşündüğümü sanıyorsun?" diye sorarak neden bilerek onun tuzağına düştüğünü açıklayamıyordu.

Ona, "*Ah, Maire!*" anlamına gelen yanık bir bakış attı. *Hiç sormayacaksın sanmıştım.* Ama söylediği şeydi: "Vücudun benim 'işaretimi' söz verdiğim şekilde taşıyor. Bakışların ağzıma takıldığında, öpücüklerimin verdiği hazzı hatırlıyorsun. Bardağımı elime aldığımda, vücudunun her yerinde erotik şarkılar çalan parmaklarımı görüyorsun. Ayağa kalktığımda ve alt tarafım sana görüldüğünde, seni doldurduğumda nasıl hissettiğini canlı ayrıntılarla hatırlıyorsun." Derin bir nefes aldı, sonra devam etti, "İşte leydim, düşündüğünüz şey buydu."

"Kibrin sınır tanımıyor, Viking," diye mırıldandı. "Ve üzerimdeki 'işaretine' gelince, dün ve dün gecenin amacı bu muydu... intikam mı? Söz verdiğin şeyin bu olduğunu biliyorum, ama bir şekilde düşündüm ki... düşündüm ki..." Maire, sevişmelerinden bu kadar etkilenen tek kişi olduğu için ne kadar incindiğine inanamıyordu. Adamın aşağılanmasına tanık olmaması için yüzünü çevirdi.

Rurik işaret parmağını kadının çenesine koydu ve sırtını ona döndü. "Hayır, öyle değil cadı. Böyle başlamış olabilir, ama öpüşme ve sevişme arasında bir yerde başka güçler devreye girdi." Duraksayan bir el kaldırdı. "Bana bu güçlerin ne olduğunu sormayı düşünme çünkü gerçekten bilmiyorum. Belki de büyücülük?"

Maire ona inanmak istedi ama...

"Sevgilim, senin için söylediğim her şeyin tersinden benim için de geçerli olduğunu anlayamıyor musun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi... cennet gibi hissettiren tüy gibi hafif bir öpücük.

Gözlerini sağa sola çevirip öpücüğü fark eden olup olmadığına baktı; Viking'in kendisine olan yakınlığını çevresindekilerin görmesinden hâlâ rahatsızdı. Ama fark eden birkaç kişi sırttıktıkları için onu onaylamış görünüyorlardı.

"Açıklamamı ister misin?" diye sordu uzun bir *uisge-beatha* yudumu kadar güçlü, alçak ve erkeksi bir sesle.

Oh, Tanrım, evet! "Hayır!" dedi çabucak.

Ama yeterince çabuk değil. Çoktan kendi sırlarını ifşa etmeye başlamıştı. "Şu anda yaptığın gibi dudaklarını yaladığında, sana ağzınla yapmayı öğrettiğim ahlaksız şeyleri hatırlıyorum... ya da belki de sen benim Adem'imın Havva'sısın ve bu tür bir şehvet sana içgüdüsel olarak geliyor."

Maire'in dudakları Rurik'in övgüsünü duyunca karıncalandı, her ne kadar doğruluğuna pek inanamasa da. Şehvetli bir kadın değildi... en azından daha önce hiç olmamıştı.

"Ve göz temasından kaçınmaya çalışarak vücudunu benden uzağa çevirdiğinde, tek yaptığın dikkatleri göğüslerinin dış hatlarına ve benim için arzuyla dolup taşıdığını hayal ettiğim meme uçlarına çekmek..."

Turgid mi? Aman Tanrım! Daha önce öyle değillerse bile şimdi öyleydiler.

"... ve onları emmenin tadını hatırlıyorum. Kesinlikle tanrıların nektarı!"

Maire onun dudaklarının ritminin kendisini çektiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

"Ve benden uzaklaştığında, kalçaların hafifçe hareket ettiğinde, seni içeri girmem için kaldırdığımda ellerime ne kadar iyi oturduklarını hatırlıyorum. Ve sonra... Freyja aşkına... kadın tarafının erkek tarafımı nasıl sevinçle karşıladığını."

"Tanrı'nın Dişleri!" Maire o zaman haykırdı. "Çıplak etin bir zerresi diğerine değmeden sevişildiğini hiç duymamıştım."

"Kelime seksi. Bu benim birçok yeteneğimden biri." Kıkırdadı ve onun elini sıktı.

"Benimle ne zaman dalga geçtiğini ya da doğruyu söylediğini asla bilemiyorum." "Kelime seksini sever misin, Maire?"

"Gözlerim kafamın içinde geri mi dönüyor?" dedi kendi kendine tiksintiyle homurdanarak.

"Sen paha biçilemezsin," diye bağırdı. "Hayır, gözlerin... güzel, zümrüt gözlerin... dümdüz. Peki ya benimkiler? Kafatasımın arkasına bakıyorlar mı?"

Başını sallarken bile buna gülümsemek zorunda kaldı. Rurik'in onun bedensel sıkıntısını paylaştığını bilmekten memnuniyet duyuyordu.

"Yine de biraz titreme hissediyorum," dedi ona şuh bir ses tonuyla, göz kapakları yarı kapalı bir şekilde. İlahi ev sahipleri! Flört etme yeteneğini nerede ve ne zaman geliştirmişti?

"Ben de," dedi ama sesi ve ifadesi taş gibi ciddiydi.

"Ah, Rurik," diye nefes aldı, daha fazlasını söyleyemedi.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi, mükemmel bir şekilde anlıyordu... aralarında duygusal lif lif gelişen bu iplik o kadar hassastı ki.

Neyse ki ya da ne yazık ki o sırada dikkatleri başka yöne çevrilmişti. Salonun uzak ucunda, klan üyelerinden bir grup, oğlu ve birkaç arkadaşının maskaralıklarına gülüyordu.

Callum az önce önlerindeki koridordan geçmişti, Dunellen Savaşı'nda kafasına aldığı darbeden beri âdeti olduğu üzere başı sağa doğru seğiriyordu. Nimet arkadaşı olan kardeşi Donald'la aynı yaşıyordu ve bir zamanlar iyi bir askerdi -aslında usta bir okçuydu- ama başının sürekli sarsılması yüzünden nişancılığı artık güvenilir değildi. Bolthor onunla birlikte denge merkezini yeniden kazanma ve seğirmeyi telafi etme yöntemleri üzerinde çalışıyordu; Maire'i hayrete düşüren bu yöntemler bazen işe yarıyordu. Sonunda eski yeteneklerinin çoğunu yeniden kazanabilirdi.

Şimdi Jamie, Callum'u taklit eden yaramazlar sürüsüne liderlik ediyordu; aynı anda hem kasılıyor hem de başlarını sallıyorlardı. Gerçekten de oğlunu oturtup onunla uzun uzun konuşması gerekecekti. Son haftalarda ormandaki mağarada adamlarla birlikte yaşamaya başladığından beri vahşi davranışları kontrolden çıkmıştı.

Ama Maire'in oğlunun terbiyesini düzeltmekle uğraşacak vakti kalmamıştı, çünkü Rurik onun elini bırakmış ve öfke dolu bir kükremeye yerinden kalkmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, yumruklarını sıkmış, gözlerini kocaman açmış bir şeye bakıyordu. İlk başta, onda bu kadar öfke uyandıran şeyin ne olduğunu anlayamadı. Gözleri koridoru taradı ama oğlundan başka hiçbir şey göremedi ve ...

Aman Tanrım! Öfkesini alevlendiren Jamie'ydi. Ve Rurik, banktan kalkıp onun peşinden koşmaya başlamadan önce çoktan onun bir adım önüne geçmişti. "Rurik, bekle..."

Rurik çoktan gülen çocuklara ulaşmış ve Jamie'yi boynundan yakalamıştı. Bacakları telaşla kaplı zeminden çok uzaklara sarkmıştı. şaşkın ocuk ona göz kırpamadan Rurik kalçasına sert bir tokat indirdi ve "Bu kadar yeter evlat," diye hırladı.

şimdi, Maire fkelenmişti. Oğluna el kaldırmaya nasıl cüret eder! Bu ne cüret!

O kaotik sahneye ulaştığında, klan yeleri seyirci olarak sıraya dizilmiş, küçük ocuklar Rurik onlara da benzer bir ceza vermeden önce kaçmaya çalışıyordu ve Jamie bir eliyle poposunu ovuşturuyor, diğer eliyle de kirişleri kaldıracak kadar yüksek sesle ulurken gözyaşlarıyla dolu gözlerini siliyordu. Sanırsınız ki nasırlı bir el yerine kıına bir baltayla vurulmuştu.

Jamie şimdi ayaktaıdı ve Rurik onun önünde çömelmiş, bir eli iki omzundaydı. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum Jamie. Bir gün buranın lordu olacaksın. Bir başkasıyla alay etmek senin için örnek teşkil eder mi?"

Jamie başını salladı ama bir şey söylemedi, muhtemelen poposuna bir darbe daha yemekten çok korkmuştu.

"Gerçek bir erkeğin, bir başkasının değerini azaltarak kendini bytmeye ihtiyaı yoktur... Özellikle de daha küçük olan ya da bedensel bir dezavantajı olan birinin."

"Ama ben sadece oyun oynuyordum," diye savunmaya geçti Jamie.

"Bu bir mazeret değil. şunu bilin ki, çocukken zorba olan biri büyüyünce erkek olarak zorba olur ve bu kendinize koyacağınız asil bir hedef değildir. Ne dediğimi anlıyor musun?"

ocuk başını salladı ve kaçmak için bir fırsat görerek Rurik'in kolunun altından geçip avlu kapısına doğru fırladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliren Rurik ocuğun gitmesine izin verdi ve Stigand'a kendisini takip etmesini ve asi çocuğun başında nöbet tutmasını işaret etti.

Rurik o sırada döndü ve arkasında duran Maire'i fark etti. Sanki oğlunu *idare etme* şeklinden dolayı kendisini tebrik etmesini bekliyormuş gibi gülümsedi.

Ha! fkelenen Maire alçak sesle konuşmaya çalıştı ama sözleri sert ve yüksek ıktı. "Buna hakkın yoktu, Viking. Kim verdi sana

Çocuğumu azarlama izniniz var mı?"

Rurik'in vücudu kaskatı kesildi ve şaşkınlıkla başını eğdi. "Sana bir iyilik yapmayı düşündüm. Senin kocan yok. Çocuğa, yaptığı kötülük henüz tazeyken, alay etmenin bir çocuk için kötü bir özellik olduğunu göstermem gerekiyordu. Bu düşünceye katılmıyor musun?"

"Oğlumu taciz ettin!"

"Asla yapmadım!"

"Ona öfkeyle vurdun."

"Avucumun içiyle kışına hafifçe vurdum. Zar zor hissetti."

"Peki... peki... ona elini sürmen için sana kim izin verdi?" "Doğru olanı yapmak için izne ihtiyacım yok."

"Defol, Viking! O senin oğlun değil." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Maire hata yaptığını anladı. Rurik'in kafası, sanki ona tokat atmış gibi geriye gitti ve burun delikleri güçlükle kontrol edilen bir öfkeyle alevlendi.

Daha da kötüsü, klan üyeleri ortak bir nefesle soludular. Bir adama oğlu olduğunu söylemeyi ihmal etmek bir şeydi, ne kadar korkunç olursa olsun. Bu konuda gerçekten yalan söylemek ise bambaşka bir şeydi. Bu bariz yanlış ifadeden nasıl geri dönebilirdi ki? "Yani... o benim oğlum. Kendi işimi kendim görmeme izin vermeliydin. oğlum."

Rurik'in bakışları onunkilerle birleşti ve orada hem hayal kırıklığı hem de öfke gördü. "Küfürlü dili, çoğu zaman pis görünüşü ve şimdi de alçaklığı bir gösterge ise, bu konuda kötü bir iş çıkarıyorsun, Maire."

Rurik'in sözleri acımasızdı, Maire'in ruhuna zalim hançerler saplıyordu. Ve haksızlık... yani kısmen haksızlık. Ama Rurik'in çenesinin gururlu çıkıntısından, bu sözleri onun da kendisinininkiler gibi geri almayacağını anlayabiliyordu.

"Ve çok yakında '*çekip gideceğim*' leydim. Bundan emin olabilirsiniz." Maire yüzünü ellerinin arasına aldı ve sert sözlerini nasıl geri alabileceğini düşünmeye çalıştı. Kafasını kaldırdığında Rurik gitmişti. Ve tüm halkı ona onaylamayan gözlerle bakıyordu. Teker teker geri döndüler. Bolthor hariç.

İçinden gelen bir neşeyle kıkırdayan skald, "Bu, Mağralı Maire'in destanıdır," diye söze başladı.

*Bir zamanlar büyük bir
yalan söyleyen bir genç kız
varmış.
Kimsenin satın alamayacağı
bir gerçek olduğunu
düşündü.
Ama, ne yazık ki,
Yalanlarla ilgili en kötü şey,
dokuyucunun sık sık
Kendi mazeretine yakalandı.*

Daha sonra Bolthor, sonradan düşündüğü gibi, destanına biraz daha ekledi:

*... Ve iyi ki o değil
Vikingli bir adam bir yalanla yakalandı,
Çünkü o zaman
Daha da büyük bir
sorun... Aslında daha
küçük.*

Bolthor'un şiiri o kadar korkunçtu ki, gülüyor olmalıydı.
yüksek sesle. Onun yerine, içinden ağlıyordu.

Rurik öğleden sonra boyunca Maire'den uzak durdu. O kadar kızgındı ki -ve evet, incinmişti- onun huzurunda ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden korkuyordu.

Oğluyla ilgili korumacılığı aşırıya kaçıyordu. Yaşlı John da Rurik'in yaptığıнын aynısını yapsaydı Maire'in bu kadar öfkeleneneceğinden kuşkuluydu. Burada bir bilmece vardı... neden çocukla temasından korkuyordu.... çözemediği bir bilmece. Anlaşılan onun uygun bir yatak arkadaşı ama oğlu için uygun olmayan bir arkadaş olduğu sonucuna varmıştı. Neden?

"Yine kaşlarını çatıyorsun. Kazanan ben miyim?" Jamie ona sordu.

Rurik'in çocuğa yeni öğrettiği Viking masa oyunu *hnefatafl* oynuyorlardı. Ondan önce, kısa bir erkek erkeğe -Jamie, Rurik'e nasıl sapan kullanılacağını öğretmişti. Rurik de ona İskandinav oyununu göstermeyi kabul etmişti; genç delikanlı bu oyunda ustalaşmaya başlamıştı bile. Çok zeki bir çocuktı, diye düşündü Rurik kendi adına yersiz bir gururla.

"Hayır, kazanan sen değilsin," diye tersledi.

"O zaman kaşlarını çatıyor olmalısın çünkü hâlâ anneme kızgınsın. Olma. Senden hoşlanıyor."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sheesh! *Bunu* herkes bilir." Jamie sanki kafası çok kalınmış gibi ona kuşkulu bir bakış attı. "Sana her baktığında gözleri kocaman ve inek gibi oluyor." Maire'in hiç de hoşuna gitmeyecek bir şekilde gösterdi. "Sanırım her an inekleşmeye başlayabilir."

Rurik az önce ağzına götürdüğü *uisge-beatha* fincanında boğuldu. "Annenin onun hakkında bu şekilde konuşmandan hoşlanacağını pek sanmıyorum."

"Neden? Aşık olmanın yanlış bir tarafı mı var?"

Aşık mı? Herkesin önünde beni azarlarken aşık olmuş gibi davranmıyordu. Rurik çocuğun saçma sorusu karşısında başını salladı. Serserinin bir sonraki adımında ne söyleyeceğini asla bilemezdi ve o yaşlarda kendisinin de aynı durumda olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Ama tabii ki öyle olmamıştı; bir sonraki öğününü bulmakla meşguldü.

"Şundan bir yudum alabilir miyim?" Jamie, güçlü İskoç b i r a s ı fincanına uzanarak sordu.

"Hayır, yapamazsın!" diye bağırdı ve fincanını yoldan çekti.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

"Bu bir cevap değil. Annem Alius böyle diyor."

"Bu iyi bir cevap," diye açıkladı Rurik. *Kutsal Thor! Lanet olası bir baba gibi konuşuyorum.*

"Ha! Bana broadax kullanmayı öğretecek misin?" "Sen bir broadax'ı bile kaldıramazsın."

"Peki, o zaman bir mızrak?"

"Hayır!"

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

" 'Çünkü ben öyle dedim,'" diye taklit etti. "Kesinlikle."

Konuştukları süre boyunca oyun devam etti ve çocuk konuştu, konuştu, konuştu... kedisini sevmediği zamanlarda.

"Kedileri severim."

"Bu çok açık." Kedi Jamie'nin ayaklarının dibinde oturmuş uyuz kürkünü yalıyordu... Rurik onu gölde bir güzel fırçaladığından beri artık o kadar da uyuz değildi. Ve Valhalla, ne manzara ama... ellerinde eldivenler, yüzünü korumak için de önden ıspitli bir miğferle, çılgılık atan, tırmalayan, yanlışı isimlendirilmiş Rose'u idare ediyordu. "Köpekleri tercih ederim," dedi, "kurt köpeğim Beast gibi. İşte hayvan budur! İnsanın en iyi dostu, işte köpek budur."

"Rose benim en iyi arkadaşım," dedi Jamie yaralı bir sesle.

"Humpfh!" diye karşılık verdi Rurik kuşkuyla.

Jamie ona suçlayıcı bir tavırla, "Senden hoşlanıyor," dedi.

Uh-oh! İşte suçluluk manevrası geliyor. Kadınlar ve çocuklar... erkeklere karşı hep bu yolu izlerler. Bir erkeği en ufak bir şey için suçlu hissettirmeye çalışırlar. "Bundan oldukça şüpheliyim," diye cevap verdi. Bu arada Rose her zamanki üstünlük tavrıyla ona bakmaya devam etti. Yine de mesafesini korudu, banyo için onu hâlâ affetmemişti.

Saçmalayan çocuk, geçiş için ara vermeden yeni bir konuya geçti. "Bahse girerim iyi bir Viking olurum."

"Bundan şüpheliyim."

"Bütün o tecavüzler, yağmalar falan. Bahse girerim dünyadaki en iyi tecavüzücü ve yağmacı ben olurum."

Rurik gülmek zorunda kaldı, sadece çocuğun hayal gücüne değil, aynı zamanda devam eden küfürlü diline de. "Tecavüz ve yağmanın ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Şey, hayır, ama kulağa eğlenceli geliyor."

"Klanının bir Viking olarak gitmeni isteyeceğini pek sanmıyorum. En iyisi burada, Highlands'de kal ve klanının işlerini yap... hasat ve kan davası gibi."

"Kan davası gütmediğim mevsimlerde seninle bir Viking'e gidebilirim."

"Hiç susmaz mısın?"

"Annem de hep böyle der."

"Akıllı kadın," diye mırıldandı Rurik nefesinin altında.

Ama Jamie duydu ve sevinçle bağırdı. "Gördün mü? Sen de vurulmuşsun."

Birkaç mübarek sessiz an boyunca oyun oynamaya devam ettiler ama Rurik bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

"Bana swiving'den bahset."

"Özür dilerim."

"Swiving... nasıl bir his?" Rurik

sırıttı. "Güzel."

"Ne kadar iyi? Erikli puding mi iyi, at yarışı mı iyi, yüzmek mi iyi, yoksa büyük bir alabalık yakalamak mı iyi?"

"Bunların hepsi."

"Kaydırmak için küçük parmağınızdan daha büyük olması mı gerekiyor?"

Dinky? Oh, bir Valkyrie aşkına! Bir dinky! Rurik'in gözleri, ona en küçük parmağını sallayan şeytani görünce neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evet, öyle," diye cevap verdi olabildiğince düzgün bir yüz ifadesiyle.

"Ne kadar büyük?"

Aaarrgh! Rurik yumruklarını sıktı ve çocukken muhtemelen yaşlı bir adamın kendisine bunları açıklamasını isteyeceğini hatırladı. "Çok."

"Seninki ne kadar büyük?"

Rurik buçukluğun sohbetinin ritmini yakalamaya başlamıştı ve kendini kıkırdarken buldu. "Muazzam," diye cevap verdi ve kimsenin bu erkek erkeğe konuşmaya kulak misafiri olmamasını umdu.

"Görebilir miyim?"

"Hayır, göremezsin, köpekçik." Bu kadarı yeterliydi. Rurik masa oyununu katladı, kendini kazanan ilan etti ve ayağa kalktı.

Kollarını genişçe açtı ve esnedi. Gün ışııyla alacakaranlık arasındaki zaman dilimiydi... İskoçların karanlık olarak adlandırdığı o tuhaf dönem. Yakında Rurik MacNab'lara gidecek ve planları suya düşecek ya da batacaktı.

Rurik başarılı olacaklarından oldukça emin olsa da, savaşa girerken bunu kimse bilemezdi. Bu yüzden adamları, yarın dönmeleri ihtimaline karşı son dakika kişisel görevlerini tamamlıyorlardı. Örneğin Stigand'ın Nessa'yla bir yerlerde olduğundan, onu aptal yerine koyduğundan şüpheleniyordu. Bolthor son bir kez -bu sonuncusu olacaktı- gayda çalmak için dış avluya sürülmüştü.

Murdoc'tan ders aldı. Kısa bir süre öncesine kadar büyük salonda enstrüman çalıyordu, o zaman herkes işitme duyularının sonsuza kadar bozulmaması için protesto etti.

Rurik, Maire ile son bir kez konuşmalı. Bu onun tek fırsatı olabilirdi. Ona bir şey söylemeden bu dünyadan ayrılmak istemiyordu... ne olduğunu bilmiyordu. Öte yandan, belki de en iyisi hiç konuşulmamasıydı.

Jamie sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi küçük çocuk sesiyle sordu: "Bu gece ölecek misin?"

"Umarım öyle olmaz evlat," dedi Rurik ve uzaklaşmaya başladı. *Oğlum mu?* Bu sevgi sözcüğünün nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağzından öylece çıkıvermişti.

Ancak çocuk "Umarım sen de ölmezsin..." diyerek onu şaşırttı.

Rurik'in adımları sarsıldı ama durmadı.

Sonra Jamie son noktayı koydu: "... çünkü size söylemem gereken önemli bir şey var."

Bölüm On Dört

Yakında alacakaranlık yaylaların üzerine çökecekti ve Rurik ile adamlarının ve bir avuç Campbell klan üyesinin MacNab topraklarına doğru yola çıkma vakti gelmişti. Avluda toplanmış, yola çıkmaya hazırlanıyorlardı... yani Rurik hariç herkes. O hâlâ içerideydi ve son hazırlıklarını yapıyordu.

Maire onu yatak odasında, tuniğinin altına giyeceği ince örgülü metal gömleğin bağcıklarını bağlarken buldu. Tüm silahları yatağın üzerine serilmişti. Savaş örgüleri yerli yerindeydi. Mavi zikzak işareti, eski Kelt savaşçıların dövmeleeri gibi göze çarpıyordu. Aslında, savaşa girmek üzere olan asık suratlı bir askeri andırıyordu... bir bakıma öyle olduğunu düşünüyordu.

Kapıyı çalmadan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Başını kaldırıp kısa bir süre baktıktan sonra soğukkanlılıkla, onun sözlerini tekrarlayarak, "Defolun, Maire," dedi. Ayağa kalkarken ona sırtını döndü ve tuniğini başının üzerine çekti, sonra belinden kuşakladı.

Maire onun kısa sözleri ve sert tavrı karşısında irkildi ama onunla konuşmaya kararlıydı. Doğrusu, klanı için hayatını ortaya koymadan önce bilmesi gereken bazı önemli şeyler vardı.

"Özür dilerim."

Omzundaki mantoya bir broş takıyordu ve onun bakışlarıyla karşılaşmadı. Uzun bir duraksamadan sonra, "Ne için?" diye sordu.

"Seninle bu kadar sert konuştuğum için, özellikle de başkalarının önünde. Ama şunu anlamalısın ki Jamie uzun zamandır benim tek sorumluluğumdaydı ve bu kontrolden vazgeçmek benim için çok zor." Gevezelik ediyordu... çok fazla şey söylüyordu. Ama gergin olmanın ötesindeydi. Taş kesilmişti.

Omuz silkti. Şimdi de kemer tokasıyla oynuyordu. "Peki ya kocanız? Gideli sadece üç ay oldu. Çocuğu hiç azarlamadı mı?"

Şimdi Maire'in ona Jamie hakkındaki gerçeği söylemesi için iyi bir zaman olabilirdi ama nedense adam öfkeden kaskatı kesilmiş, yüzüne bile bakmazken bunu yapamıyordu. "Kenneth'in Jamie'ye karşı hiçbir ilgisi yoktu."

Adamın başını refleks olarak eğmesinden, bir babanın tek oğluna karşı hiçbir şey hissetmemesine şaşırdığını anlayabiliyordu. Neyse ki konuyu daha fazla uzatmadı.

"Rurik, neden bana bakmıyorsun?"

Uzun bir nefes verdi. "Çünkü sana o kadar kızgınım ki, elimi sana doğru kaldırabilirim." Sonra usulca güldü ve "Ya da seni elime alırım" dedi.

"Bu ikincisinin belli bir çekiciliği var," dedi yumuşak bir sesle.

O zaman döndü. "Bu yüzden mi buradasınız leydim? Vedalaşmak için mi?"

Maire onun kabalığı karşısında nefesini tuttu. Yine de itiraz etmedi, çünkü adamın yüzündeki soğuk ve cansız ifade Maire'in aklını başından almıştı. Savaştan önce böyle mi görünüyordu? Yoksa kızın davranışları, ona karşı tüm hislerini yitirmesine mi neden olmuştu?

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı ve öfkeyle kızarak, "Evet, istediğim şey bir vedalaşma... eğer etrafına ördüğün o buzdan duvarı kırmanın tek yolu buysa," dedi.

Başını iki yana salladı. "Git buradan, Maire. Özür diledin. Kabul ediyorum. Bitti." Sonra tekrar arkasını döndü ve silahlarını toplamaya başladı.

Bitti. Bitti. Elbette her şeyin bittiğini kastetmemişti. Paniğe kapılan Maire'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Hemen bir şeyler yapmalıydı... ama onun dikkatini nasıl çekebilirdi... gerçekten nasıl çekebilirdi?

Hiç beklenmedik bir anda aklına bir fikir geldi.

Ama, ah, bunu yapmaya

cesaret edebilir miyim?

Seçme şansım var mı?

Rurik aceleyle yatağın üzerindeki heybesini karıştırıp son dakika eşyası ararken, Maire giysilerini çıkarmaya başladı. Hortumları ve ayakkabıları da dahil olmak üzere her birini. İşini bitirdiğinde ve Rurik kılıcını kalçasındaki kınına sokmak üzereyken, huysuzca, "Hâlâ burada mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü bana verdiğin kehribar kolye için sana teşekkür etmedim," dedi aceleyle.

"Yaptığını
sanıyordum." "Tam
olarak değil."

İç çekti. Ve hâlâ onunla göz teması kurmuyordu.
Tanrım, adam bir Sakson katırı kadar inatçıydı.

"Nasıl görüldüğünü görmek ister misin?"

"Neden? Nasıl görüldüğünü zaten
biliyorum."

"Hayır. Yapamazsın." Eğer durum gerektiriyorsa en az onun kadar inatçı olabilirdi... ve bu sefer öyleydi.

"Bu kadar oyun yeter, Maire! Aşağıdaki öfkenizle gerçek duygularınızı açığa vurdunuz ve belki de bu en iyisi çünkü yakında bu topraklardan ayrılacağım ve-"

Rurik'in sözleri, dönüp kadının çıplak vücuduyla çerçevelenmiş kehribar rengi gerdanlığını ilk kez net bir şekilde gördüğünde kesildi. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, nefesinin altından "Odin bana yardım et!" gibi bir şey mırıldandı.

Dikkati özellikle kızın göğüslerine odaklanmış gibiydi. Hiç şaşırmadım! Aslında bir sürpriz vardı. Maire bir saniyeliğine aşağı doğru baktığında, meme uçlarının uyarılmaktan şişmiş olduğunu gördü. Oh, ne kadar utanç verici! Erkekler, sopaları kendi iradelerine sahip olduğunda, en küçük bir tahrikte rüzgârda sallandığında böyle hissediyor olmalıydılar.

"Peki, boyunluğu şimdi nasıl buldun?" diye sordu, sanki aklındaki en önemli soru buymuş gibi. Bu odadaki beyinsizin kim olduğu giderek daha açık hale geliyordu ve bu kişi savaş teçhizatı giyen kişi değildi. Ellerini küstahça kalçalarına koymuş, çıplak ayağını sabırsızlıkla yere vuran kişiydi.

Maire, Rurik'te bir dönüşümün başladığını o anda fark etti. "Boyunluğu beğendim," demeden hemen önce duruşu gevşemiş, sert ve kıpırtısız durma çabasıyla kıpırdayan dudaklarında yavaş bir gülümseme belirmişti. Ama onu kandıramadı. Duygulanmıştı. Maire bunu anlayabiliyordu... adamın son derece hareketli olduğunu bildiği o kısmını incelemekten bile.

Maire ne kendisine ne de ona düşünme fırsatı vermeden, manciındaki bir taş gibi kendini ona fırlattı ve uzun bir iniltiyle, "Ruuuur-iiiick!" diye haykırdı.

Kollarını açarak onu yakalamaktan, sonra da bacaklarını beline dolayana kadar kalçalarından tutmaktan başka çaresi yoktu.

"Bunu neden yapıyorsun, Maire?" diye mırıldandı, çoktan geri çekilip yatağa oturmuş, Maire de kucağına oturmuştu.

Şimdi de konuşmak mı istiyor? Delirmiş mi? Kanım neredeyse kaynarken ve vücudumdaki her ince tüy neredeyse dans ederken mantıklı sorulara cevap veremem. Yine de ona, "Çünkü seninle konuşmam gereken şeyler var ve sen beni görmezden gelmeye devam ediyorsun," diyecek gücü kendinde topladı.

Rurik çoktan pantolonunun bel bağcıklarını çözmüş ve kız kucağından inmemiş olmasına rağmen giysiyi beceriksizce kalçalarından aşağı itmeye başlamıştı bile. Dizlerine kadar indirdiğinde ona baktı ve gülümsedi. *Aziz Bartholomew'un kutsanmış kemikleri! Çok ama çok güzel bir gülümsemesi var.* "Konuşma yönteminize karşı bir düşkünlük geliştirebilirim," diye mırıldandı.

Bir ses tonunun bu kadar... seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Bu bir Viking numarası mıydı, yoksa bütün erkekler seslerini alçaltarak bir kadını şehvetli bir şekilde düğümleme becerisine mi sahipti? "Benimle ilgilenmiyorsun," diye yakındı.

"Şimdi dikkatimi veriyorum." Ses tonu öncekinden daha belirgindi. Herhangi bir ön hazırlık yapmadan, kızın poposunu yukarı kaldırdı, sonra aşağı indirdi, ta ki kız azgın ereksiyonuyla dolana kadar.

Evet, dikkatini veriyordu.

Maire, gözlerinin kayma ihtimaline karşı göz kapaklarını kısa süreliğine kapattı. Gözlerini açtığında adamın dişlerinin sıkıldığını ve boynundaki kordonların dışarı çıktığını gördü. Maire bahse girerdi ki, adam istese de artık konuşamazdı.

Sonunda, "Sakın... kıpırdamaya... cüret etme," diye homurdandı. Uyduğundan emin olmak için kalçalarını sabitledi. Bu durum Maire'de, onun isteklerinin tam tersini yapmak için karşı konulmaz bir dürtü yarattı. Aslında, eğer bir an önce hareket etmezse

Kadın saçlarının altında çırpınan kelebekler serbest kalacaktı. Bu yüzden onları tutmak için vücudunun iç duvarlarını sıkılaştırdı.

Rurik'in penisi kasıldı ve inledi ama yine de onu sıkıca yerinde tuttu. "Öyleyse," dedi, kontrolü daha fazla ele almış gibi görüldüğünde, "konuş."

"Şimdi mi?" diye ciyakladı.

"Buraya konuşmak için geldiğini söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Aklını mı kaçırdın sen? Şu anda konuşamam."

"Neden?"

"Neden? Neden? Nedenini söyleyeyim. Çünkü kendimi bir bayrak direğinin üzerinde oturuyormuş gibi hissediyorum. İşte bu yüzden. Belki siz aynı anda birçok şey yapabilirsiniz, ama ben basit bir kadınıym, aynı anda sadece tek bir şeye konsantre olabilirim."

Gülümsüyordu. Hödük! "Peki bu ne olabilir?"

"Hareket etmediğin gerçeği." Yerinde kıpırdanmaya çalıştı ama adam bu küçük harekete bile izin vermedi. "Kımılma, lanet olası, kımılma!"

"Henüz değil," diye yanıtladı.

Beni cezalandırmaya mı çalışıyor? Ona şüpheyile baktı, sonra yalvardı, "Benimle seviş, Rurik."

Onun gözlerini tuttu ve "Beni ikna et" diye cevap verdi.

Evet, peşinde olduğu şey ceza. Ama bu haydut için askı ya da kırbaç yok. Hayır, aklında daha sinsi bir işkence var. "Aşk sanatlarında tecrübeli değilim... bunu biliyorsun. Seni nasıl ikna edebilirim?"

"Hayal gücünü kullan." Adam kadının kalçalarını bıraktı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. Vahşi adam, hareketlerin ne olduğunu bile bilmediği halde tüm hareketleri ona yaptıracaktı.

"Rurik, fazla zamanımız yok."

Omuz silkti. "O zaman hızlı düşünsen iyi olur."

İç kaslarını tekrar sıkmayı ve onları gergin tutmayı denedi. Bu daha önce hoşuna gitmiş gibi görünen bir egzersizdi.

Rurik bir çığlığı bastırır gibi alt dudağını ısırdı.

Aha! Küçük bir zafer, casusluk yapıyorum. Manevrayı tekrarladı, bu kez ritmik bir tutma-bırakma, tutma-bırakma düzenini devreye soktu. "Nasıldı?" diye sordu.

"Bir başlangıç," diye boğuk bir sesle konuştu.

Bir *başlangıç mı? Sadece bir başlangıç mı? Hah! Sana göstereceğim, Viking*. Bacaklarını daha geniş açtı ve siyah buklelerin kırmızıyla karıştığı yere baktı, her ikisi de kadın çiyiyle parlıyordu. Tekrar yukarı baktığında, Rurik'in de aynı noktaya baktığını gördü... ve gördüğü şey hoşuna gitmişti... oh, evet, hoşuna gitmişti! Yüzü kayıtsız kalabilirdi ama kontrol edemediği bir yanı esneyip şişerek onu daha da doldurdu.

Yine de adam, vücudunun arzuladığı dalgalanmaları başlatmak için hiçbir şey yapmadı. Adamın rehavetini kırmak için ne yapabilirdi?

Bakışları Tunik'in altında, önden bir pile şeklinde uzanan zincirli gömleğe takıldı. Bazı askerler, cinsel organlarını korumak için postu tamamen aşağıya ve bacaklarının arasına çeker, altına da dolgu yaparlardı. Onunki açıktaydı. Bu ona bir fikir verdi... kötü bir fikir.

Cesaret etti mi?

Cesaret edemedi

mi?

Hafifçe geri çekildi, böylece Rurik hala içine gömülmüştü ama asasının tabanı açıktaydı. Sonra bacaklarını daha da açtı, böylece Rurik'in onu tanıştırdığı kadın zevkinin yumruğu onun tarafından açıkça görülebiliyordu.

Bakışlarının onunkilerle birleşmesine izin veremeyecek kadar utanıyordu. Yine de Rurik'in nefes alış verişinde bir aksama duyduğunu düşündü ve bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Sonra Maire, sahip olduğu tüm cesareti toplayarak esnek postu sivri ön kuyruğundan tuttu ve Rurik'in sütununun tabanını ileri geri, bir o yana bir bu yana hafifçe okşadı.

"Frigg aşkına!" Rurik kükredi.

Artık Maire'in aklında hiçbir şüphe yoktu. Doğru yoldaydı. Yine de emin değilmiş gibi davranarak, "Durmamı ister misin?" diye sordu.

"Lanet olsun... lanet olsun... whffffff."

"Oh," dedi nazlı bir şekilde, soğuk metalle onu tekrar okşayarak.

"Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?"

"Evet, hoşuma gitti."

"Ne kadar?" diye sordu, metal kıl payı uzağında dururken.

"Son derece."

"Acaba ben de aynısını dilimle yapsam daha çok mu yoksa daha az mı hoşuna giderdi?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Kemiksiz Ivar'ın söylediği gibi çift eklemli değilseniz, şu anki konumunuzda bunun imkânsız olduğunu söyleyebilirim. Belki de bu seks becerisini başka bir zamana saklayabilirsin."

Başka bir zaman olacak mıydı? Rurik canlı ve bütün olarak geri dönecek miydi? O zaman "gelin hediyesi "nden bahsedecek miydi? Yaylalar'da kalacak mıydı? Hayır, Maire şu anda bu soruları düşünemiyordu.

Rurik alçak ve boğuk bir sesle, "Ama evet, cadıcığım, ağzının oramda olması hoşuma giderdi," diye devam etti. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken, V kenarı kadının saçlarına değdi... sadece tüy gibi bir geçişti ama ateşlediği his enfesti. Çekingen bir tavırla metal kenarın tekrar geçmesine izin verdi... bu sefer orada çok belirgin olan şişmiş tomurcuğa zar zor dokunuyordu. Bu, vücudunun en hassas bölgesine düşen bir yıldırım gibiydi. Ya da sıcak balın tüm mahrem kıvrımlarına yayılması.

Maire yaptığı hareketin ahlaksızlığı ve bundan aldığı zevk karşısında tamamen şoke olmuştu. Eli hâlâ esnek metal kumaşı tutuyor olsa da, bu tatlı işkenceyi tekrarlamak istemediği için elini çekti.

Rurik onu bileğinden yakaladı ve elini nazikçe kalçalarının birleştiği yere geri koydu. Hayal ettiği sıcak bal gibi kalın bir sesle, "Tekrar yap," diye ısrar etti.

Kutsal Azizler, yaptı ve orada biriken yakıcı sıcaklığın yoğunluğu karşısında neredeyse bayılacaktı.

"Tekrar," diye dürtüklendi.

Uymaktan başka çaresi yoktu, o kadar tahrik olmuştu ki artık. Ve tüm bu egzersizin amacı Rurik'i tahrik etmektir! Bu kez, ılık bal ve yakıcı sıcaklık hisleri birleşti

bir iç kasılmayla... üzerinde oturduğu kalın mızrağın bir, iki, üç keskin tokasıyla.

Rurik inledi... uzun, şehvet dolu bir erkek sesi. Yine de yalvardı, "Son bir kez, tatlım. Sınıra gel... benim için zirveye ulaşmanın sadece sınırına... sadece biraz daha yükseğe."

"Yapamam."

"Yap şunu, Maire... son bir kez." Emri tartışmaya yer bırakmıyordu.

Maire kendisine ve Rurik'in birleştiği yere baktı. Sanki kendisi bir kuklaymış ve Rurik de onun iplerini çekiyormuş gibi, sivri kumaşı hafifçe onların üzerinde tuttu. Sonra hızlı bir sarkaç gibi bir o yana bir bu yana sallanmasına izin vererek, kadınlığının çıkıntısına karşı bir titreşim yarattı.

Artık neredeyse durmaksızın ağılıyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, artan heyecan dalgaları dalga dalga onu vuruyordu. "Oh ... oh ... oh ... oh ... oh ..." Kısa bir süreliğine baygınlık geçirmiş olmalı çünkü bir sonraki fark ettiği şey sırt üstü yattığı ve Rurik'in yumuşak mırıldanmalarla onu rahatlatmaya çalıştığı oldu: "Sus artık güzelim. İyi iş çıkardın. Çok, çok iyi. Utanacak bir şey yok." Yatıştırıcı sözleri yaptığı şeye ters düşüyordu... sert esasının uzun, yavaş vuruşlarıyla yeni dalgalar ve yeni spazmlar yaratıyordu. Vuruşları kısaldıkça, vücudunu yatağın bir tarafından diğer tarafına doğru iterek ona vuruyordu. Ve tek ses Rurik'in nefes nefese kalışı ve birbirlerine çarpan kaygan parçalarıydı. Sonunda, Rurik lezzetli bir erkek zafer çılgılığıyla son bir kez Maire'in içine girerken, vücudundaki her sinir ucu patladı. Sonra sessizlik.

Rurik kısa bir süre sonra Maire'in başının üstünü öperek, "Gitmem gerekiyor, sevgilim," dedi.

"Biliyorum," diye mırıldandı, ama onun yanında beşik gibi yattığı yerden kıpırdamak için hiçbir çaba göstermedi, yüzü nihayet tutkulu kabarışından kurtulan göğsüne yaslanmıştı.

O da daha iyi değildi. Sütyenleri hâlâ dizlerine dolanmıştı. Kutsal Thor! En son bir dişiye sahip olmak için o kadar heveslenmişti ki, onu sütyenleri botlarına dolanmış halde yakalamıştı.

Tecrübeli bir adam değil, denenmemiş bir çocuktur. Ama Maire onu böyle etkilemişti.

Leydisine baktı -evet, onu böyle görüyordu... Leydisi- ve bir elini göğsüne, beline ve kollarının üst kısmına yayılmış olan saç yığınının üzerinde gezdirdi. Alev alev yanan ipekten devasa bir çile gibiydi. Baş ve işaret parmakları arasında birkaç tutamı ovuştururken, "Kızıl saça karşı nasıl bir zevk geliştirdiğime şaşıyorum," diye yorum yaptı. "Bir kadında alev saçından hoşlanmadığımı düşünürdüm hep."

"Kızıl saçtan hoşlanmıyor musun?" diye sordu başını kaldırıp yüzüne bakarak.

"Daha önce hiç yapmadım. Tykir'in karısı Alinor'u ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Ben onu neredeyse çirkin bulurken arkadaşımın onu nasıl güzel gördüğünü anlayamamıştım."

"Kızıl saçlı olduğu için mi?"

"Çünkü o da tepeden tırnağa çillerle kaplıydı."

"Peki ya şimdi?"

Hafifçe ilgileniyormuş gibi omuz silkti. "Alinor'un belli bir çekiciliği olduğunu kabul ediyorum."

Maire'i dudaklarından hafifçe öptü ve ayağa kalktı. "Gerçekten gitmeliyim. Eğer gitmezsem, bir grup Viking ve Campbell klan üyesini kapıdan içeri dalarken bulabiliriz."

"Bana bir dakika daha ver," dedi ve onu tekrar aşağı bastırdı.

Sana bir andan fazlasını vermek istiyorum, cadı. Sana tüylerini diken diken edecek ve o güzel yüzünde kalıcı bir kızarıklık yaratacak bazı anılar vermek istiyorum. "Kısa bir süre önce, beni iradene boyun eğdirmeden ve yatağına çekmeden önce de böyle demiştin." İşlerin bu hale gelmesine o kadar da üzülmediğini göstermek için onu şakacı bir şekilde çenesinin altından itti.

Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Az önce yaptıklarından sonra bir kadının nasıl olup da alçakgönüllülüğünün zerresini koruyabildiği Rurik'in aklının alamayacağı bir şeydi, ama o zaman bir kadının zihninin işleyişini kim anlayabilirdi ki?

"Baştan çıkarma tek taraflı değildi," diye itiraz etti.

"Başlarda öyleydi."

"Aynı fikirde değilim, ne zaman değil... ama bu ne burada ne de orada.

Size söylemem gereken bir şey var... önemli bir şey."

Soru sorarcasına başını eğdi. "Siz konuşurken ben de giyineyim o zaman. Gerçekten bir an önce gitmem gerekiyor. Hava tamamen kararmadan önce MacNab'lara varmak istiyorum."

Kadın başıyla onayladı ve adamın kalkabilmesi için kenara çekildi. Hemen ardından vücudunun büyük bir kısmını yatak çarşafıyla örttü. Kumaşın üzerinde hâlâ çıplak omuzları ve ona çok yakışan kehribar rengi boyunluğu görünüyordu. Bunu ondan başka birine vermeyi nasıl düşünebilirdi ki?

O giysilerini giyerken, Maire birkaç kez ona canını sıktığı anlaşılan bir şeyi anlatmaya çalıştı, eğer ellerini sıkması ve kekeleyerek konuşması bir işaretse.

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim..." diye başladı ve durdu. Sonra başka bir yol dener, "Umarım ben son noktaya gelene kadar sinirlerine hakim olursun çünkü..." O yolu da terk etti. "Jamie hakkında, görüyorsunuz, ve nasıl ..."

"Jamie! Tüm bu gerginlik Jamie ile ilgili! O şimdi ne yaptı?"

"Sorun onun ne yaptığı değil. Benim..."

"Biliyorum... Dora banyo yaparken bulaşıkhanedeki gözetleme deliğinden onu izlediğini öğrendiniz."

Maire'in ağzı açık kaldı. "*Bunu* o mu yaptı? Oooh, kışını ısıtmaya ihtiyacım yok. Ben kendim yaparım."

Hmmm. Eğer o olay değilse, ne olabilirdi? "O ve arkadaşları bahçedeki koltuğa bal s ü r d ü ğ ü için bu kadar üzgün değilsinizdir herhalde?"

Yeşil gözlerindeki öfkeli parıltıdan onun da bu kabahatin farkında olmadığını anlayabiliyordu. Jamie'nin kışı sıcak olacaktı, sıcak değil, Rurik bunu garanti ederdi.

Bu aptallığın suçunu üstlenmeyi reddederek, "Bu konuyu açan ben değilim," dedi.

"Onun... onun *dinky'si mi?*" Maire kekeledi.

Yani o da değildi. "Seni bu kadar üzebilecek aklıma gelen tek şey, benimle Viking'e gelip gelemeyeceğini sorması."

İfadeli gözlerindeki öfke hızla kayboldu ve yerini incinmişliğe bıraktı. *Neden incinmişti?* "Wee-Jamie'm seninle gitmek mi istedi?" Sesi zar zor bir fısıltıydı ve çoğunlukla acı olmak üzere sayısız duygu taşıyordu.

"Evet, öyle yaptı... alçak herif... ama tabii ki ona bunun söz konusu olmadığını söyledim."

Gözle görülür bir rahatlama soluğu aldı ve bu Rurik'e oldukça tuhaf geldi. Neden küçük oğlunu vatanından ve annesinden uzaklaştırmayı düşünsün ki?

Maire kendini sakinleştirmek istercesine birkaç kez nefes alıp verdi. "Rurik, yarın bu görevden geri dönemeyebilirsin. Sana bir şey söylemeden tehlikeye girmene izin veremem. Bilmen *gerek*."

Çoktan giyinmiş ve kılıcını kınına koymuştu. "Bu haber beni üzecek bir şey mi?"

"Muhtemelen."

"Konsantrasyonumu kaybetmeme neden olur mu?" "Muhtemelen."

"Hayatımı herhangi bir şekilde değiştirecek mi?" "Kuşkusuz."

Rurik oğluyla ilgili onu bu kadar etkileyecek bir şey düşünemiyordu. Annesinin bu kadar üzüldüğüne göre, haylaz gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalıydı.

Daha fazlasını söyleyecekti ama Rurik elini durdurdu. "Hayır, bunu ben dönene kadar sakla. Savaşa kötü haberle gitmek, kötü haberle dönmek demektir."

"Ama-"

"Hayır, Maire. Şimdilik git." Ona bir veda öpücüğü vermek için eğildi. Öpücüğü bitirdiğinde kızın ağzına doğru mırıldandı: "Geri döndüğümde, bugün yaşananların karşılığını sana vereceğime söz veriyorum. Belki bir parça zincir zırhla neler yapabileceğimi gösteririm."

Kadın başını salladı, Rurik'in sözlerini duymadığı belliydi. Kapıya yöneldi, açtı ve tam odadan çıkmak üzereydi ki kadın seslendi, "Rurik, yanında götürmeni istediğim bir düşünce var... sadece birkaç gün önce asla inanamayacağım bir şey

önce. Bunun seni üzeceğini sanmıyorum." Kısa bir süre durakladı, sonra çok yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

Kadının sözlerini başıyla onayladı ve gitti. Onun da aynı cümleyi kendisine söylemesini istediğini biliyordu. Ama yapamadı.

Maire, açıklamasının onun üzerinde yaratacağı etki konusunda yanılmıştı. Rurik üzgündü.

Hayatı nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti?

Maire'e buradaki görevi tamamlandıktan sonra yerine getirmesi gereken başka bir görevi olduğunu nasıl açıklayacaktı?

Düğünü.

Rurik önden gidiyor, atını Maire'in dağ yamacındaki kalesinden dar patikadan aşağı sürüyordu. Aşağıya indiklerinde, Stigand ve Toste bir tarafta, Bolthor ve Vagn diğer tarafta olmak üzere sıkı bir düzen içinde ilerliyorlardı. Campbell'lardan yarım düzine kişi arkalarına düştü. Bu on kişi ona eşlik etse de, Rurik MacNab klanının evine tek başına, silahsız olarak girecek, Toste ve Vagn ise bulabildikleri her yere gizlice gireceklerdi. Diğerleri dışarıda nöbet tutacaktı.

"Biz çalışan Geç kaldın." Toste işaret etti Dışarı, olarak
Eğer o kararan gökyüzünden belli olmuyordu.

"Onu yine or-gazlamak zorunda mı kaldın?" "Yaptığımı kim söyledi?"

Rurik cevap verdi. Rurik'in sorunu da buydu. Norsemen. Viking olmadıkları ya da savaşmadıkları zamanlarda başkalarının işlerine karışıyorlardı.

Stigand orta parmağındaki kırmızı ipliği çözdü, ikiye ayırdı ve bir parçasını Rurik'e uzattı. "Yalan söyleyeceksen kendini ölçmeye başlasan iyi edersin."

Rurik, çılgına tam olarak Maire'i or-gaz-lamadığını söylemediğini anlatmaya başladı. *Kahretsin, bu saçma kelimeyi şimdi de kullandığıma inanamıyorum.* Ama Stigand'ın ipliğini ikiye bölmesi onu çok şaşırtmıştı.

Stigand'ı azarlayacak zamanı yoktu çünkü Vagn ona saldırdı. "Belli ki kendini kemiksiz bırakmışsın. Aslında seni katlayıp bir heybeye koyabiliriz. Vücudunda bir damla insan tohumu kaldığından şüpheliyim. Eğer hanımefendi bu zevki paylaşmadıysa, yazıklar olsun sana." Vagn muzipçe sırıttı.

Neyse ki iki at genişliğinde uzaktaydı, yoksa Rurik kafasına vurup onu kenara itecekti.

"Gözlerinde tuhaf bir parıltı var... fark ettin mi?" Toste kardeşine sordu. "Daha çok kuşku gibi. Sence cadı ona yatakta ne yaptı da kuşku duydu?"

Herkes Rurik'e baktı.

Rurik dudaklarını kapattı ve dümdüz önüne baktı. Hiçbir şey söylemiyordu. Yine de kulaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Kulakların kızarıyor," diye suçladı Stigand kahkahalar atarak Rurik'i.

"Uh-oh," dedi Toste ve Vagn. "O kadar iyi, ha?"

"Düşünüyordum da," dedi Bolthor. Herkes inledi.

"Bu Büyük Rurik'in hikayesi..." Bolthor başladı.

Stigand, Rurik'in yumruğundan kaçmak için eğilirken, "Kırmızı kulakları bir gösterge ise, her geçen an daha da büyüyor," diye ekledi. "Ve bu arada, zincir zırhın neden tuniğinin altından dışarı çıkıyor? Bağlarını bağlamayı mı unuttun?"

Rurik kasıklarına baktı ve zincir zırhının peçe ucu dışarı çıkmıştı. Şimdi yüzü ve boynu da kulakları gibi kıpkırmızı olmuştu. "Siz erkekler neden sürekli benim özel işlerime burnunuzu sokmak zorundasınız? Ben bekâr bir Viking'im, herhangi bir kadınla evlilik bağım yok... henüz... eğer yapmak istediğim buysa, beynimi dağıtmamın nesi yanlış?"

Herkes sırttı, belli ki başından beri amaçları olan bir tepkiyi kışkırttıklarını biliyorlardı. Bir tiksinti homurtusuyla arkasını döndü... çoğunlukla da kendine.

"Sanırım bu destan için iyi bir başlık buldum," dedi Bolthor coşkuyla. "Seks ve Bekâr Viking."

Vikingli adam

çok kibirliydi.

Özellikle yatak kürklerinde, Aşırı

cazibe salgıladı. Ama bir kadın

cadı geldi

Şikâyet ederek meledi. Viking'in

yetenekleri ortaya çıktı

Onu yarım bıraktı.

*Ama bir İskandinav'ın erkek
etine meydan okumayın,
Bu bayan kısa sürede çarşafın altındaki
dersini aldı.
Viking adamı asla
geri çekilmeyecek.
O kadar çok or-gaz-
ing yaptı ki ona
Şimdi güzel bayan yenilgiyi kabul ediyor,
Ve kadınlık organlarının
Vur, vur, vur. Böylece
Norseman bir kez daha
kanıtlıyor
Tamamen insan olduğunu.*

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Gecenin olayları şaşırtıcı derecede iyi geçti. Rurik'in tek başına ve silahsız olarak MacNab kalesine girmesine izin verilirken, Toste ve Vagn bir şekilde gizli bir şekilde içeri girdiler.

Şato ve arazisi Campbell'larinkine kıyasla oldukça zengindi ve bu da Rurik'in, açgözlülükleri yüzünden bazı insanların neden hiçbir zaman yeteri kadarına sahip olamadıklarını merak etmesine yol açtı. Öte yandan, arka planda bir başka MacNab kardeş olan Graham'ı, karısını ve çok sayıda torununu fark etti; yani, sürekli büyüyen geniş ailenin yayılma ve komşularını yutma ihtiyacı hissetmesi muhtemeldi. Rurik'e ayrıca Duncan'ın, ölen kardeşinin evliliği sayesinde Campbell topraklarında hak sahibi olduğuna dair karmaşık bir düşünceye sahip olduğu da söylenmişti.

İlk olarak Rurik, Campbell'ların taleplerini özetledi ve MacNab'ların Campbell'ları söz ve eylemle tehdit etmeye derhal son vermemeleri halinde, ruhların topraklarını ele geçireceği tehdidinde bulundu.

Duncan ve adamları kahkahalar atarak kendilerini telaşın içine düşmekten zor alıkoyabildiler. Bu beklenen ilk tepkiydi.

Rurik ayrılmadan önce bir fincan bira içmek için onlara katılmaya davet edildi... ancak vicdansız Duncan'ın gitmesine izin vereceğinden tam olarak emin değildi.

Duncan aşağılık bir adamdı. Bir *hiç*... onurdan tamamen yoksun. Rurik, sadece Campbell'lara karşı devam eden tehdit için değil, özellikle de Maire'i bir kafese koyduğu ve onu herkesin sonunda ölümüne yol açacağını bildiği bir evliliğe zorlamaya çalıştığı için, bir gün bu adama bedelini ödeteceğine dair kendi kendine yemin etti.

MacNab'lar, Rurik'in, bu davranışlarından vazgeçmezlerse ruhların kalelerini ele geçireceği tehdidi üzerine gülmeye ve şakalaşmaya devam ettiler.

Campbell'lara karşı tehditler.

Uzun süre gülmediler. Çok geçmeden, surlarda ve avluda nöbet tutan korkmuş askerler MacNab kalesinde düzinelerce hayaletin uçtuğuna dair raporlar getirmeye başladılar.

Düzinelerce mi? Rurik düşündü. *Tanrı Toste ve Vagn'ı ve yaratıcılıklarını korusun.*

Duncan ve adamları, sayılar endişe verici hale gelene ve ruhların tüm MacNab adamlarına kötü bir büyü yapıldığına dair uyarıları doğru çıkmaya başlayana kadar hayalet gözlemlerine de güldüler.

"Ne tür bir büyü?" Duncan Rurik'e sordu, sesinde buz vardı ve bir eli masanın üzerinde duran hançerin kabzasındaydı.

Rurik omuz silkti ve cevap verirken rahat görünmeye çalıştı, "Ah, bir şeyle ilgili... bir bakayım, Maire büyüü nasıl ifade etti... 'Bir MacNab erkeği bir Campbell'a sözle ya da eylemle her zarar verdiğinde, aleti küçülecek... erkekliği kalmayana kadar... ve MacNab soyu yok olana kadar. "

Duncan inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. Yine de, büyük salondaki diğer tüm erkekler gibi o da kalçalarının birleştiği yere baktı.

Maire ona tehditler savurmamasını tavsiye ederken haklıydı. ... MacNab'lar da dahil olmak üzere erkekler, hayatları söz konusu olduğunda hiç düşünmeden savaşa girerlerdi, ama söz konusu olan değerli erkeklik organları olduğunda, bu tamamen başka bir hikayeydi. Bu yüzden onun adamları ve onunkiler yalanlarla bağlantılı pörsümüş penisler saçmalığını kabul etmeye bu kadar istekliydiler.

"Maire'in gülünç büyülerinden birinde *horoz* kelimesini kullandığına inanamıyorum," diye cevap verdi Duncan. "Cadı olduğunu iddia etse de, kendisi soylu bir hanımefendi. *Horoz* bir erkek kelimesidir... onun konumundaki bir kadının kullanması kaba ve yakışsızdır."

Rurik ağzıyla "Kadınların ne yapacağını kim bilebilir?" anlamına gelen bir mimik yaptı. Sonra kaşlarını sallayarak yüksek sesle ekledi: "Belki de hanımefendi değişmiştir."

"Burada ne tür bir oyun oynuyorsun, Viking?" Duncan boğa gibi bir öfkeyle ayağa kalkarak bağırdı. "Maire Campbell herkesin bildiği gibi beceriksiz

Cadı. Kardeşim Kenneth'e göre yaptığı büyülerin hiçbirisi işe yaramadı. Şimdi sana neden inanalım?"

Duncan'ın itirazlarını yalanlarcasına, daha fazla erkek ve birkaç kadın yeni hayalet ziyaretlerinden şikayet ederek salona koştı. Hayaletlerden biri, Campbell topraklarının kenarında konuşlanmış bir MacNab köylüsünden düştüğünü iddia ettiği penise ve testislere benzeyen bir şeyi sallıyordu.

Oturmaya devam eden ve bir fincan birasını yudumlayan Rurik bir sırtışı bastırdı. Yaşlı John, Toste'a bir beze sarılmış ölü bir koçun erkeklik organını uzatarak bu son dakika ilhamından sorumlu olmuştu. Neyse ki Duncan'ın adamı bu iğrenç şeye çok yakından bakmamıştı. İskoçları bilmiyordu ama Vikinglerin erkeklik organları bundan çok daha güzeldi.

"Nerede o?" Duncan bağırdı. "Büyüyü kaldırmasını nasıl sağlayacağız?" Rurik, Duncan'ın gerçekten inanmadığından şüpheleniyordu ama işi şansa bırakmaktan da korkuyordu.

Rurik omuz silkti. "Şu anda nerede olduğundan emin olamam... çoğu zaman gece uçup gider, şüphesiz cadılar meclisini ziyaret etmek ya da daha fazla familiar toplamak için. O kara kedileri tutmak zordur... hayvan kurbanları, bilirsiniz." Maire onun cadılar meclisinden ya da ailelerden, özellikle de kurban törenlerinden bahsettiğini duysa onu öldürürdü. "Belki de kız kardeş cadılarıyla ormanda çıplak dans ediyordur." Evet, Maire bunu duyarsa onu bir güzel pataklardı.

Duncan sabırsızlıktan hırıltılı bir ses çıkardı ve tek kaşını gözlerinin üzerine indirdi. "İşe koyul dostum."

"Şey, her sabah şafaktan hemen sonra Şeytan Vadisi'ndeki cadı mağarasına gittiğini biliyorum."

"Devil's Gorge?" diye homurdandı.

Rurik başını salladı. "Evet, *Beinne Breagha* ile *Beinne Gorm* arasındaki dar vadi, kışın tehlikeli manzarası nedeniyle bu adı almıştır. Maire her gün oraya gidiyor... güçlerini yenilemek ve kendini dengelemekle ilgili bir şey... her zaman söylediği türden bir aptallık. Ama sanırım oraya gitmek sizin için kötü bir fikir olur..." Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi, sözlerini kasıtlı olarak yarıda bıraktı.

Maire tek başına, savunmasız bir noktada olacaktı. "Evet, Maire'e kendi kalesinde yaklaşırsanız çok daha iyi olur. Eminim orada sizden gelecek bir barış teklifini kabul etmeye istekli olacaktır."

Duncan hiçbir şey söylemedi ve Rurik onun taviz vermeye niyeti olmadığını biliyordu. Rurik, MacNab'ların Devil's Gorge'a gideceklerine ve şafaktan çok önce o vadide olacaklarına dair bir kral hazinesine bahse girebilirdi.

Tam da planladığı gibi.

Ertesi sabah geç saatlerde, Devil's Gorge...

Rurik ve adamları, Campbell klanından geriye kalanlarla birlikte kısa bir mola için geri çekildiler. Kayıplarını ve beklentilerini değerlendirme zamanıydı.

Prognoz iyi değildi.

Ön kolunu terli alnında gezdiren ve göğsü nefes almak için inip kalkan Rurik, derisi eski deri kadar kuru kalan ve Rurik'ten iki kat daha fazla çalışmış olmasına rağmen nefes alıp vermesi normal olan Stigand'a baktı. "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok fazla ölü yok... sadece Genç John, İtin teki Rob, çobanlardan biri ve seyis çocuk. Ama çok sayıda yaralı var." "Savaş alanını" tarayarak, çok sayıda MacNab ölümü ve zayıyatını işaret etti. "On beş ya da daha fazla adamlarını kaybettiler ve bir o kadar da ağır yaralıları var."

Planları sanki tanrılar tarafından emredilmiş gibi yerine oturmuştu. MacNab'lar vadinin içine girdiklerinde, çocuklar sapan atışlarıyla adamların dikkatini dağıtmak için işlerini yapmışlardı. Sonra okçular devreye girmiş, ardından da kılıç ve mızrakla göğüs göğüse çarpışmışlardı.

... Stigand'ın ünlü savaş baltası Blood-Lover'dan bahsetmiyorum bile.

Ölümcül yılanlar bile gergin savaş atlarını korkutmak için yeniden ortaya çıkarılmıştı. Rurik, bu kadar çok sayıda engereğin bu sefil topraklarda nerede saklandığını düşünmek bile istemiyordu. Vagn'ın, İhtiyar John'un yılanları öne çıkardığını ilk gördüğünde Toste'ye, bir daha asla rahatça özel bir koltuğa oturamayacağını ya da karanlık bir ormanda gezintiye çıkamayacağını, hele hele çimenli bir bozkırda ahlaksız bir kızla sevişemeyeceğini söylediği duyulmuştu. Bolthor bu konuda bir destan yazacağına söz vermişti... tabii hayatta kalabilirlerse.

Ama ne yazık ki, tüm çabaları, ne kadar başarılı olsalar da, yeterli olmamıştı.

"Her şeye rağmen iyi iş çıkardık, değil mi?" Rurik, cevabı zaten biliyor olmasına rağmen Stigand'a şimdi sordu.

"Evet, öyle yaptık. Bu İskoçlar çetin cevizdir, hakkını vereyim."

"İyi bir plandı Rurik," diye araya girdi Bolthor Rurik'in yanından. diğer tarafta. "Herkes birlikte çalıştı, ağaçlardaki sapanlı gençler bile. Ama sayılar en başından beri bize karşıydı."

"Görünüşe göre bugün hepimiz Valhalla'da bal likörü içeceğiz," dedi Rurik yoldaşlarına, onlar da başlarıyla onayladılar. Hiçbirinin gözünde bir damla yaş yoktu. Ölüm, vahşi yaşamı nedeniyle her Viking'in beklediği bir kaderdi. Tüm adamlar sağ ellerini ortak bir yumrukta birleştirdi ve havaya kaldırarak "Thor'a!" diye bağırdı.

Rurik'in adamları kalan Campbell klanı üyelerine talimatlar vermek için gittiler... bu savaşın son bölümü için talimatlar. Şüphesiz, çoğu bugün ölüme gidecekti, ama onurlu bir şekilde gideceklerdi ... ve yanlarında önemli sayıda MacNab götüreceklerdi.

Uzaklarda, kızıl saçları güneş ışığında parlayan MacNab'lar, Campbell'ların kaderini sonsuza dek belirleyecek olan son çarpışma için toplanırken görülebiliyordu. Rurik sesli bir şekilde iç çekti. Sadece Maire'in aradığı şampiyon olamadığı için üzgündü... onun parlak zırhlı şövalyesi.

Rurik'in savaşa girmeden önce son bir görevi daha vardı. Dönerek Maire'e ilerlemesini işaret etti. Maire çok geride, Rurik'in kalmasını emrettiği kayaların arkasında duruyordu. Onun kalede kalmasını tercih ederdi ama oğlunun dışarıda olduğunu bildiği için bunu reddetmişti.

"O zaman hiç umut yok mu?" diye sordu endişeyle, kollarına atılarak. Adam, giysilerini lekeleyen kanla onu kirletmek istemediği için onu kol mesafesinde tutmaya çalıştı ama kadın buna izin vermedi.

Deri miğferini burun korumasıyla birlikte çıkardı ve muhtemelen son kez olmak üzere onu usulca öptü. "Bir mucize olmadıkça ve

Buna dair bir işaret göremiyorum."

"Şimdi ne olacak?"

"Bütün çocukları ve genç oğlanları toplamayı istiyorum. Şatonuza geri dönün ve sadece gerekli olanları toplayın. Hiç vakit kaybetme, Maire... beni duyuyor musun? Duncan geldiğinde orada olmaman çok önemli."

"Ne zaman... Duncan geldiğinde mi?" diye kekeledi, yeşil gözlerinde dehşet vardı.

Bu kayıp savaşın sonuçları hâlâ Maire'in beynine sızmamıştı. Belki de en iyisi buydu. Ama yine de onun emirlerine itaat etmeliydi.

"Bütün atları, katırları ya da ulaşım araçlarını alın ve derhal Highlands'i terk edin. Sınırlara doğru gidin. Şansınız varsa yol boyunca Jostein, Eirik ve askerleriyle karşılaşabilirsiniz. Ama karşılaşmazsanız, doğrudan Northumbria'daki Ravenshire'a gidin. Orada size sığınak verilecektir."

Maire'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. Ama Rurik bunu fark etmemek için kendini zor tuttu. Ona hemen itaat etmesi çok önemliydi.

"Günü kurtarabilecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu hıçkırarak.

Başını iki yana salladı. "Sadece ufukta, kuzgun sancağının altında, kılıçlarını kuşanmış, vahşi atlara binen yüz kadar savaşçının görüntüsü."

Özlemle, ikisi de vadinin üzerinde uzun bir platonun görüldüğü güneye döndüler. Sonra ikisinin de nefesi kesildi.

"Kutsal Thor!"

"Kutsal Meryem Ana!"

Bir asker birliği değildi.

Ne savaş atları ne de güneşte parlayan silahlar vardı.

Kuzgundan da bir iz yoktu... ama kargalar var gibiydi... bir sürü karga.

"Bu... ne...?" diye sordu nefes nefese. "Dua mı ediyordun?"

"Tabii ki dua ediyordum," diye tersledi. "Neden?"

"Görünüşe göre bir karga salgını savaş alanını ele geçirmeye gelmiş. Hristiyan İncil'indeki gibi."

"Kargaların çekirgelerle aynı olduğunu pek sanmıyorum," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Ve sen de Musa'ya pek benzemiyorsun... ya da Musa'nın nasıl görüneceğini hayal ediyorum."

"Bunlar karga değil," dedi Toste, aceleyle yanlarına gelerek. "Onlar cadı."

"Cadılar!" diye haykırdılar. Bolthor, Stigand, Vagn, Yaşlı John, Murdoc, Callum ve birkaç kişi daha onların kuşkulu grubuna katılmıştı.

Figürler gittikçe büyürken gözlerini kısarak ufka baktılar. Cadı *oldukları* kesindi... her şekil ve boyutta. Hepsi siyahlar içindeydi. Dağınık gri saçlar çoğunlukta idi ama daha genç cadılar da vardı... hatta bazıları güzeldi. Toste ve Vagn'ın bunları çoktan not ettiklerini söyleyebilirdi. Kristal tılsımlar güneşte parlıyordu. Birçoğu büyü yapmak için budaklı asalar taşıyordu; bazılarının elinde süpürgeler vardı... uçup gitmek için mi, yoksa savaş alanını temizlemek için mi, Rurik tahmin bile edemiyordu. Ve bir kara kedi sürüsü de vardı.

"Aziz Columba'nın Çenesi! Emin değilim ama İskoçya'daki bütün cadıların bunlar olduğuna yemin edebilirim," dedi Yaşlı John hayretle.

Herkes Maire'e döndü.

"Ne-ne? Neden herkes bana aval aval bakıyor? Bunu ben yapmadım." "Bunun için bir büyü mü yaptın?" Rurik sordu, gözleri kısılmıştı
şüpheyle.

"Şey, tam olarak değil," diye yanıtladı. "Birkaç gece önce bir ayın gerçekleştirdim... mumları hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Ama *bunu* ben istemedim," dedi bir kolunu cadı sürüsünü kapsayacak şekilde uzatarak. "Tek istediğim Cailleach'in geri dönmesiydi. Bir cadı. Hepsi bu kadar."

Rurik inledi. Maire'in büyülerinden biri daha ters gitmişti. Ama şimdi ona kızamazdı. Belki de istemeden onlara zafere giden yolu açmıştı.

"Cailleach?" diye sordu Stigand. Bir elinde uzun saplı kanlı bir balta, diğer elinde kanlı bir kılıç, savaş örgüleri karmakarışık bir şekilde dışarı fırlamış ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle dururken ne kadar da komik bir görüntü oluşturunuyordu.

"Bu Maire'in akıl hocası cadı."

"Bu hangisi olabilir?" Bolthor ılık ılıa ilerleyen cadı kalabalıını tarayarak bilmek istedi.

"Ben nereden bileyim?" Rurik tersledi. Herkes tekrar Maire'e baktı.

Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Bilmiyorum. Buradan hepsi aynı görünüyor."

Rurik, Bolthor'un yüzünden geçen hülyalı şiirsel ifadeyi şimdiden görebiliyordu. Sessizce ama yine de yüksek sesle ve net bir şekilde, "Saga geliyor," dedi.

Rurik ve adamları akınlıktan ağızları bir karı açık bakarken, MacNablar oldukları yerde donup kalmış, korkudan altlarını ıslatmılardı. Sonra da canlarını kurtarmak için kaçmaya çalıştılar.

Rurik'ten gelen hızlı bir işaretle, o ve adamları saldırgan bir şekilde ilerledi. Birkaç dakika içinde MacNab'lar bir tarafta Vikingler ve Campbell'lar, diğerk tarafta da cadılar tarafından sıkıtırıldı. Çok fazla küfür ve biraz mücadele, ama sadece bir ölüm daha, MacNab klanı kısa sürede teslim oldu.

Maire o zaman Rurik'e baktı. O da ona baktı.

İkisi de gülümsedi.

Kısa bir süre önce ona günü kurtarabilecek tek şeyin bir mucize olduğunu söylemişti. Bu bir mucizeydi.

Bitmiti.

Sonunda.

Hepsini.

Ve hiç kimse bir saat sonra bir kayanın üzerinde tek başına oturmuş, o gün Şeytan Geçidi adını alan boş, kan lekeli savaş alanını dnen Rurik'ten daha mutlu değildi. MacNab'ın geride bırakılmasını emrettiği, akbabalara ve av hayvanlarına yem olması için açıkta bırakılan yalnız cesedi dışında botu... Haarat için çok uygun bir sondu. Yakında Rurik tepenin diğerk tarafındaki gle gidecek ve tuniğini ve sütyenini ıslatan kırmızı silah iğlerini yıkayacaktı. Ve hâlâ o günkü ba düşmanı Duncan MacNab'ın yaşam sıvılarını taşıyan kılıcını temizleyecekti.

Duncan dokuz dünyanın en alt katına, Ölüler Diyarı Niflheim'a yaptığı dokuz günlük yolculukta artık dünyanın derinliklerinde dolaşıyordu. Ölüler Kraliçesi Hel tarafından yönetilen Niflheim'ın buz, kar ve sonsuz karanlıktan oluşan kasvetli bir yer olduğu söylenirdi. Şeytani Duncan'ın tüm kötülüklerinin cezasını çekmesi için mükemmel bir yer.

Ya da belki de Hristiyan cehenneminin ateşleri arasında, Şeytan'ın yabası kavrulmuş derisini dürtmüş bir halde dolaşıyordu.

Rurik kayıtsızlıkla omuz silkti. Her iki durumda da Duncan şimdi ölümcül günahlarının bedelini ödüyordu... tıpkı hatalı kişinin Rurik'in gazabı altında canıyla ödediği gibi.

Ve Duncan'a... savaşın sıcağında, Rurik'le teke tek dövüşe girerek canıyla ödeme yapmıştı... olması gerektiği gibi.

Rurik, Maire'i surların üzerinde bir kafeste asılı gördüğünde Duncan'ın bir *nithing*, bir *hiçten* daha az bir adam olduğunu anlamıştı. Gerçek erkekler kadınlara bu şekilde saldırmazdı. Duncan'ın Maire'i nasıl evliliğe ve sonrasında da erken yaşta ölmeye zorladığını öğrendiğinde bu düşüncesi daha da pekişmişti. Aptal hayvanlara yaptığı gereksiz işkenceler ve onları öldürmesi bile Duncan'ın lekeli kişiliğinin bir göstergesiydi.

Bu yüzden, Rurik en başından beri kötü kalpli caniye cezasını kendisinin vermesine karar vermişti. İhtiyar John, yaşlı laird için merhamet olasılığını geçici olarak gündeme getirdiğinde, Rurik reddetmekte tereddüt etmemişti. Bu tür bir adam asla pes etmezdi. Eskisinden daha büyük bir intikamla geri dönecekti.

Bu yüzden o son savaşta MacNab'a meydan okumak için öne çıkan Rurik olmuştu ve ikisi de bunun ölümüne bir dövüş olduğunu biliyordu. Tanrılara şükür, Rurik galip gelmişti.

Duncan'ın hakkını vermek gerekirse, Kuzgun onu Öteki Taraf'a götürmeye geldiğinde merhamet dilememiş ya da acı içinde çılgılık atmamıştı. Rurik'in kılıcının son darbesinde bir inilti ve yumruklarını sıkması, yaklaşmakta olan kıyamet olduğunu bilmesi gereken şeye verdiği tek tavizdi, ardından son ölüm titremeleri onu ele geçirmeden önce vücudunun sertleşmesi.

Kalan MacNab'ların cezalandırılması da kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. İki düzine en sert asker, hepsi kızıl saçlı, olmuştu.

Maire'in arazisindeki güvenli bir ambara gönderildiler. Ertesi gün, uzun gemilerle Norveç Kralı Olaf'a köle hediyesi olarak gönderilecekleri Britanya'daki Jorvik'e giden uzun yolculuğa eşlik edileceklerdi. Bu çok da kötü bir kader değildi. Eğer bu adamlar iyi işçilerse, zaman içinde özgürlüklerini elde edebilirler ve hatta kendi tercihleri buysa, Yaylalara geri dönebilirlerdi, ancak birçok köle Viking yaşam tarzını sevmeye başladı ve sarı saçlı İskandinav kadınlarını eş olarak aldı.

Sonunda Rurik, Duncan'ın yirmi yaşındaki yeğeni Douglas MacNab ile geçici bir anlaşma yapmıştı... zaten üç genç kızın babasıydı. Douglas da kızıl saçlıydı ve tüm bu kızıl saçlarla ilgili bir şey Rurik'i rahatsız etmeye başlamıştı ama nedenini anlayamıyordu. Bu bilmeceyi şimdilik bir kenara bıraktı. Nihai şartlara Maire karar vermek zorundaydı ama Douglas Campbell'larla barış içinde yaşamaya ve yıllarca süren kötü muamele için tazminat ödemeye istekli görünüyordu.

Demek her şey halloldu, diye düşündü Rurik boş savaş alanını düşünürken. Buradaki görevim tamamlandı.

Mavi lekesi, diğer cadıların yardımıyla bu gece bile çıkarılabilirdi. Elbette içlerinden biri nasıl yapılacağını biliyordur.

Sonra ne olacak?

Ah, işte soru buydu ve Rurik'in kendisini zaferle doldurması gereken sahneye kederle bakmasının nedeni de buydu. Kutlama yapıyor, neşeye doluyor olmalıydı. Bunun yerine, üzerine ezici bir ağırlık çökmüştü. Ve derinlerde bir yerde bunun nedenini hissetti.

Artık İskoçya'daki işi tamamlandığına göre, katılması gereken bir düğün vardı.

Ve Maire'e değildi.

Maire ile evlenmek istediğinden değil.

Gerçekten.

İstese bile yapamazdı. Ve istemedi de.

Gerçekten mi?

O zaman neden sanki bir yumruk göğsünün içine uzanmış ve kalbini sıkıyormuş gibi hissediyordu?

O halde neden sürekli onun kendisine söylediği "Seni seviyorum" sözlerini hatırlıyordu?

O zaman neden Wee-Jamie'nin "Sana söyleyecek önemli bir şeyim var" dediğinde ona hangi haberi vermek istediğini merak ediyordu?

O halde neden korkuya kapılmıştı... hayatındaki en önemli şeyi kaybetmek üzere olduğu korkusuna?

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Sekiz saat sonra.

Beinne Breigha'da kaos hüküm sürüyordu.

Ama Maire'e göre bu en iyi, en muhteşem türden bir kaostu. Büyük salonun kapısında duruyordu, bu da ona hem kalenin içindeki hem de dışındaki faaliyetleri eşit bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Gayda müziği bir süredir tatlı tatlı çalıyordu. Murdoc'un usta ağzından ve parmaklarından çıktığında bazıları tatlıydı. Bazıları ise Murdoc'un çırağı Bolthor'dan geldiğinde o kadar da tatlı değildi.

Her yerden neşeli sesler duyuluyordu. Kıkırdamalar. Kıkırdamalar. Göbek kahkahaları. O kadar çok neşe vardı ki, Maire kendi neşesini zorlukla kontrol edebiliyordu. Aslında yüzünde sürekli aptalca bir sırıtış olduğundan şüpheleniyordu.

En iyi *kıyafetlerini* giymiş genç ve yaşlı kadınlar, Campbell klanının o güne kadar gördüğü en büyük kutlama ziyafeti için sehpa masalarının kurulmasına yardım ederken diledikleri gibi dans ediyor ve zaman zaman İskoç şarkıları söylüyorlardı. "Yüzünde gülümseme olan güzel bir kızdan daha güzel bir şey var mı?" Yaşlı John'un birden fazla kez bunu söylediği duyuldu.

En kötü zamanlarda bile *Beinne Breagha*, ister karadan ister sudan olsun, doğanın nimetlerinin bolluğuyla övünürdü. Eğer yiyecek açısından fakir göründülerse, bu yiyecek eksikliğinden değil, daha çok iyi yemek hazırlayacak zaman ya da insan eksikliğinden kaynaklanıyordu. Daha şimdiden tahtalar bir düzine farklı çeşitte balıkla dolup taşıyordu... pişmiş, haşlanmış, jölelenmiş, salamura edilmiş, kıyılmış ve tütsülenmiş. Bir yığın yılan balığı hala fiçılarında kayıyor, haşlanıp pırasa ve lorlu krema sosuna eklenecekleri mükemmel anı bekliyordu. Ve bu özel etkinlikte göz ardı edilmemesi gereken İskoçların favorisi tütsülenmiş *craigellache* ya da somon balığıydı.

Standart yemekler bile bugün nadir görünüyordu: tupney turtaları; horoz-a-leekie çorbası; kan sosisleri veya siyah puding; haşlanmış incik eti ve ilik kemiğinden yapılan çömlek kelle peyniri; cehennemlik neeps de dahil olmak üzere sebzeler; ve tabii ki haggis.

Gençlerin ve yaşlıların tatlı isteklerini karşılamak için konserve meyveler, aşçının meşhur frenk üzümü ve fındık pudingi, *crannachan* olarak bilinen *uisge-beatha-yüklü* kremalı muhallebi ve İskoç kurabiyesi vardı. Peteklerdeki bal, ziyafet sırasında yulaflı keklerin ya da böreklerin üzerine sürülmek üzere, yapışkan parmaklı çocuklardan uzakta, mutfaktaki yüksek raflarda dururdu.

En iyi *kıyafetlerini* giymiş genç ve yaşlı erkekler, büyük salondan, bu onurlu görevi sırayla üstlenen çocuklar tarafından şişte kızartılan kocaman bir kızıl geyiğin bulunduğu avluya gidip gelirken öpüşüyor ve daha sonrası için randevulaşıyorlardı. Kırmızı et ve balığı tamamlamak için duman kulübelerinden taze jambonlar ve kestane ve haşlanmış yumurta ile doldurulmuş tavuklar vardı. Akşamın ilerleyen saatlerinde, minikler yorgunluktan annelerinin kucaklarında uykuya daldıklarında, bulaşıkçı hizmetçiler nesilden nesile aktarılan ve içinde Campbell flummery bulunan gümüş bir kâse getirirlerdi. Bu köpüklü karışımın temelinde ıslatılmış mısır gevreği bulunurdu; sıvısı berrak bir jöleye dönüşür, gülsuyu ile tatlandırılır, üzerine krema, bal ve kendine özgü bir madde eklenirdi... *uisge-beatha*. Kesinlikle bir yetişkin içeceği.

Tüm bu kaotik sahnenin en kaotik yanı, burada cadıların, orada cadıların, aslında her yerde cadıların olmasıydı. Çirkin cadılar. Güzel cadılar. Asık suratlı ve tatlı. Birkaç genç cadı olsa da, çoğu yaşlı görünüyordu. Bazılarının saçları bembeyaz, dişleri dökülmüş, kıllı, kuru elma suratlılardı; ama diğerleri yumuşak yaşlıydı ve bilge, her şeyi bilen gözlere sahipti. Fiziksel görünümleri farklı olsa da hepsinin ortak bir özelliği vardı... gıdıklamak. En güzelleri bile ara sıra kararlı bir kıkırdamayla gevşiyordu. Belki de bu yüzden Maire hiçbir zaman çok iyi bir cadı olamamıştı; hiçbir zaman kıkırdayamamıştı.

Cailleach'in şu anda kıkırdama şekli.

"Bu sefer işleri iyice karıştırdın," dedi akıl hocası, Maire'in coşkulu kucaklaması için kollarını açarken. "Tsk-tsk-tsk!"

"İskoçya'daki tüm cadıları çağırmak istememiştim." Maire savunmaya geçercesine cevap verdi. Sevgili öğretmenine daha iyi bakabilmek için geri çekildi. Cailleach'in son beş yılda ne kadar yaşlandığını görmek endişe vericiydi. Yoksa cadı her zaman yaşlı bir cadıya mı benziyordu?

Cailleach kemikli elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bahsettiğim o karmaşa değil, canım." Rurik'in bazı adamlara yarın yapılacak oyunlar için hedefleri ve diğer ekipmanları kurmalarına yardım ettiği egzersiz alanlarını işaret etti... okçuluk, tekerlek atma, güreş, üçlü atlama ve at yarışı. Rurik diğer adamlarla birlikte yıkanmak için çoktan göle gitmiş ve saçlarının kenarları kehribar boncuklarla süslü bir şekilde örülmüş olmasına rağmen, tuniğini çıkarmış ve siyah örgüleri kalçalarından aşağı sarkacak şekilde çıplak göğüsle çalışıyordu.

Maire'in kalbi, Rurik'in kabarık karnının ve baştan çıkarıcı bir kıvrımla aşağıya doğru inen ince saçlarının görüntüsüyle çarptı ve kanı arzuyla yoğunlaştı ...

Düşünceleri bu noktada bir başka kıkırtı daha duyunca kesildi.

"Bahsettiğim karmaşa bu kızım." "Rurik mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Eğer Rurik bu tarafa bakan kötü gözlü, fazla güzel Viking'in adıysa, o zaman, evet, seni içinde gördüğüm karmaşanın aynısı bu."

Maire tekrar egzersiz alanına doğru baktı. Rurik'in *hınzır* gözlerinin kendisine dikilmiş olduğundan emindi. Ve aradaki mesafe oldukça uzak olmasına rağmen, Rurik'in ona şehvetli bir sözle göz kırptığına yemin edebilirdi.

Maire, Cailleach'in tüm dikkatini toplayan bakışları altında yüzünün kızardığını hissetti.

"Demek rüzgâr böyle esiyor," dedi Cailleach bir başka kıkırdamayla. "Görünüşe göre ortalık benim gördüğümde

düşündüm. Yine de bir Viking. Sağduyunun nereye gittiğini anlayamıyorum."

"Bir Viking'in nesi var?"

"Hiçbir şey. Bir şey değil... eğer ondan tek istediğiniz güçlü bir dövüş kolu... ya da erkeksi bir yatak partneriyse. Ama bence sen çok daha fazlasını istiyorsun."

"Peki ya yaparsam?" Çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Eğer öyleyse," diye tekrarladı Cailleach ona, "o zaman ileride gözyaşı damlaları görüyorum. İskandinavların gezgin olduğunu bilmiyor musun? Bir yerde uzun süre kalmayı sevmezler."

Maire, Cailleach'ın iddialarına karşı çıkmak ve kendi şüphelerini yatıştırmak için, "Belki de bu farklıdır," dedi.

"Belki. Belki," diye onayladı Cailleach. Ama sonra bütün öğleden sonra Maire'in vicdanını sızlatan soruyu sordu: "Viking bir oğlu olduğunu öğrenince ne yapacak?"

"Yani, sen o musun?"

Rurik, yüksek sesli bir kıkırdamayla eşlik eden huysuz sesli soru karşısında neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Dönüp baktığında, Maire'in eski akıl hocası cadı Cailleach'ın bir tahta kalkan yığınının üzerine oturmuş onu izlediğini gördü. Egzersiz alanındaki son kişi oydu, tuniğini yeni giymiş ve kemerini takıyordu. Yaşlı kocakarı arkasından gelmiş olmalıydı. Onun varlığından ürkmemeliydi. Her yerde cadılar vardı. Aslında pek çok kişi onlardan şikâyet ediyordu... birkaçını çoktan hakladıklarını iddia eden Toste ve Vagn hariç... Yine de Rurik onların övünmelerinin doğruluğuna pek inanamıyordu, özellikle de bazı sapkın eylemlerde bulunmaları için büyülendiklerini iddia ettiklerinde. Bu ikisinin sapkın ya da değil, cinsel içerikli herhangi bir şey yapmaları için büyülenmelerine gerek yoktu. Öte yandan, Maire'in yalanları ve küçülen erkeklik organlarını birbirine bağlayan tuhaf hikâyesi yüzünden, *Beinne Breagha*'dan kilometrelerce uzaktaki Viking ya da İskoç her erkek gibi onlar da son zamanlarda yalan söylemekten kaçınıyorlardı. Belki de doğruyu söylüyorlardı.

"Bir ne?" Rurik sonunda cevap vermeyi başardı.

"Maire'in karşısında dizlerinin bağı çözülen mi?"

Rurik'in dudakları zevkle yukarı kalktı. "Maire'in benim için dizlerinin bağı çözüldü mü?"

"Evet, bunu sen de iyi biliyorsun. Senin gibi bir haydut böyle saçmalıklarda uzmanlaşmıştır. Gerçekten, eğer kadınlar erkeklerin çoğu zaman ne düşündüğünü bilselerdi, yüzlerini sağa sola tokatlarlardı." Kendi şakasına kıkırdadı... daha doğrusu kıkırdadı... sonra devam etti, "Sırf eğlence olsun diye bir genç kızın aklını çelmekten zevk alıyorsun."

"Beni nedenlerimi anlayacak kadar iyi tanı mıyorsun." "Oh, seni tanıyorum, evlat. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Çocuk mu? Ben çocuk değilim. Sen burada ne arıyorsun?" Rurik, Cailleach'e ters ters baktı. "Hakaret etmekten başka."

Yaşlı kadın birkaç kez daha kıkırdadıktan sonra, "Maire'imi yatağa atacak kadar sevdiğini biliyorum ama merak ediyorum..." dedi. Sözlerini yarıda bıraktı ve romatizmalı gözlerini ona dikti, onu pazarda satılan bir et parçasıymış gibi inceledi.

"Söyle bakalım cadı, neyi merak ediyorsun?" "Merak ediyorum... onu seviyor musun?"

Bu soru Rurik'i durdurdu. "Haddini aşıyorsun. Maire hakkında ne hissettiğinden sana ne?"

"Bu beni çok ilgilendiriyor. Maire geçtiğimiz yıllarda çok acı çekti. Daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Rurik hakaretle sertleşti. "Ona zarar vermek istemiyorum."

Cailleach üzüntüyle başını salladı. "Niyetiniz bu olmayabilir ama bunun kaçınılmaz olduğundan şüpheleniyorum."

Rurik bu konuşmadan rahatsız oldu ve uzaklaşmaya başladı.

"Soruma cevap vermedin, Viking. Onu seviyor musun?"

Rurik yavaşça döndü ve zararlı cadıya baktı. "Hayır, bilmiyorum." Kadının bir sonraki sözlerini durdurmak için elini kaldırdı. "Ama onu önemsiyorum. Önemsiyorum. Sanırım aşk konusunda yeteneksizim. O kapasite, eğer varsa bile, çocukken içimden sökülüp atıldı."

Cailleach bilerek başını salladı. "Kuzey Topraklarında... Kaupang. Evet, bunun nasıl olabileceğini biliyorum."

Rurik başını kaldırdı. Gençliğini nerede geçirdiğini nereden biliyordu? Uyanık vücudunun her yerinde ince tüyler diken diken oldu. Gerçekten de cadı ona ürpertici bir his veriyordu; çok şey biliyordu. Ama o dönecekti

ona karşı masaları. "Bu mavi lekeyi çıkarabilir misin?" diye sordu, elinin ön kısmına dokunup işaret parmağını burnundan aşağı ve çenesinin ortasına doğru gezdirerek.

Cadı güldü. Ona gülecek cesareti vardı. Sonra omuz silkti. "Belki yapabilirim. Belki de yapamam."

Rurik, cadının cılız boynuna uzanmamak için yumruklarını sıktı.

"O işaretten kurtulmak senin için önemli, değil mi?" Cailleach birkaç kıkırdamanın daha ortasında sordu.

"Bu ne biçim soru böyle? Evet, işaretin gitmesini istiyorum. Bunda yanlış bir şey var mı?"

"Eğer bunu diğer her şeyden daha önemli hale getirmezsensiz, hayır. Bazıları tavus kuşunun gerçekten şarkı söyleyebilmesi için tüylerini kaybetmesi gerektiğini söyler."

"Sen deli misin, yaşlı bayan? Bilmece gibi konuşmayı kes."

"Evet, seninle açıkça konuşacağım delikanlı ve iyi dinlediğinden emin olacağım. Hayatın alt üst olmak üzere. Sonunda ayaklarının üzerinde durduğunda nasıl bir adam olduğunu göreceğiz. Maire'i hak edip etmediğini göreceğiz. Ya da bu dünyada umursadığın tek şey o lanet işaret mi?"

Bu haksızlıktı... suçu ona yüklemek. Yüzünün eski haline dönmesini istemesi neden bu kadar kötü bir şeydi? Önemsemediği *tek* şeyin bu olduğunu kim söyledi? O *kadar* kibirli ve benmerkezci değildi. Sevemiyor olması, umursamadığı anlamına gelmiyordu.

Rurik öfkesini yatıştırmak için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda cadı gitmişti... yine de uzaktan gelen kahkaha seslerini duyduğunu düşündü.

Cadı çok az şey biliyordu. Hayatı çoktan alt üst olmuştu.

"Artık kutlamaya gidebilir miyiz?"

Rurik'in sıcak nefesi kulağına fısıldadı ve inanılmaz derecede şehvetli akımların vücudunda dalgalanmasına neden oldu. Maire bir an durakladı ve göğüslerinin kabarmasına ve bacaklarının arasında sıcaklık birikmesine neden olan enfes hislerin tadını çıkardı.

Sonunda, soğukkanlılığını korumak için sertçe nefes alarak -ki bu nafile bir çabaydı- yüksek masadaki koltuğuna döndü ve hayduta hitap etti: "Ben

zaten kutlama yaptığımızı sanıyorduk... tam olarak iki saat boyunca. Bu kadar çok miktarda yemek ve biranın yanı sıra ud ve gayda çalınması, şarkı söylenmesi, hokkabazlık yapılması ve Bolthor'un aklı başında herhangi bir insanın duyması gerekenden daha fazla destanının söylenmesine başka ne ad verilebilir ki?"

Fazla mütevazı bir adam olmayan Rurik bile, Bolthor bugünkü savaş sırasında Rurik'in kahramanlıkları hakkında bir, iki, üç değil, dört farklı destan anlattığında, "Yeter!" demişti. Toste ve Vagn da, Bolthor "Hayaletli Baştan Çıkarmalar"ın hemen ardından "Bir Cadı Dalaveresi Hikâyesi" başlıklı bir destan anlatmaya kalkıştığında, "Yeter de artar!" diye bağırmışlardı.

Rurik güldü, ağzı hâlâ kızın kulağına çok yakındı. "Benim aklımda daha samimi bir kutlama vardı."

Onun ne demek istediğini biliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse bütün gün düşünceleri bu yönde dolaşıp durmuştu. Ama önce ona söylemesi gereken şeyler vardı. Adamın ellerinden birini kendi eline alarak parmaklarını birbirine doladı ve aslında o kadar da küçük olmayan elinin, adamın çok daha büyük olan elinin içinde ne kadar küçük görüldüğüne hayret etti. Aynı zamanda, onun nasırlı avucunun kendi avucuna yaptığı baskıdan ve bileklerinin birleştiği yerde nabzının atışından zevk alıyordu. Maire, bu adam söz konusu olduğunda ümitsiz bir vaka olduğundan korkuyordu. Kendini toparlayarak, hayatının en tarikat konuşmalarından biri olması gereken şeye başladı. "Size teşekkür etmek istiyordum. Klanımı kurtardınız ve bunun için size sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Rica ederim leydim," dedi nezaketle, sonra kaşlarını ona doğru sallayarak, "Belki de bana daha özel bir yerde teşekkür etmek istersiniz. Bence küçük bir zincir zırh egzersizi fena olmazdı."

Maire'in yüzü, yestereve'in çirkin davranışını hatırlatması üzerine alevlendi. "Rurik, bilmem gerek. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu. Bütün gün aklının bir köşesinde bu soru olmasına rağmen sormaya çağına dair kendine söz vermişti.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Aslında biliyorum ama bunu bu gece konuşmamız şart mı?"

Adamın ses tonundaki ciddiyet karşısında yüreği ağzına geldi. Ama o haklıydı.

Bu bir kutlama gecesi idi. Planlarını daha sonra öğrenebilirdi.

Ancak konuşulması gereken kritik bir konu vardı.

"Jamie hakkında..." diye söze başladı.

Rurik inledi.

"MacNab'lara gitmeden önce sana söylemem gereken önemli bir şey olduğunu söylemiştim. İşte zamanı geldi."

Rurik kıkırdarak, "Küçük şeytan konuşuyor," dedi.

Jamie ve küçük haylaz grubu, büyük salonun ortasında, az önce sona eren halka dansının yapıldığı açık alanda salına salına yürüyordu. Serseriler... toplam altı kişi... Vikinglerin giydiği gibi minyatür tunikler giymişlerdi ve her birinin saçları yüzlerinin yanlarından beceriksizce örülmüştü. Ama bu akşam yeni bir dokunuş eklemişlerdi... yüzlerinin ortasında mavi, sivri çizgiler... muhtemelen yabanmersini suyuyla yapılmış, diye tahmin etti Maire.

Rurik'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Endişeyle ona baktı ve hemen şu tavsiyede bulundu: "Yine bıyıklarını burma. Seni taklit etmiyorlar. Sana öykünüyorlar. Sen onların günün kahramanısın."

Ama Rurik bu sefer kızgın değildi. Bunu görebiliyordu. Onun yerine başı yana eğikti ve alnının çatlamasına neden olan şaşkın bir ifade vardı. "Üzgün değilim... tam olarak," diye mırıldandı dalgınca. "Sadece... onun siyah saçları."

"Saç mı? Jamie'nin mi?" *Oh, Tanrım! Oh, hayır, şimdi olmaz! Bu şekilde olmaz!*

"Günlerdir kafamı kurcalayan bir şey var, özellikle de bugün savaştan sonra," diye açıkladı, dönüp ona bakarak. "MacNab'ların hepsi kızıl saçlıydı. Her biri."

Maire elini Rurik'in elinden çekmeye çalıştı ama Rurik onu bırakmadı. Maire, Rurik peşinden gelse bile, büyük salondan kaçmak için umutsuz bir ihtiyaç hissetti. "Rurik, şimdi olmaz. Dışarı çıkalım ve bunu tartışalım. Burada olmaz."

Sanki onu duymamış gibiydi. "Senin de saçların kızıl," diye işaret etti, sanki düşüncelerini bilinçsizce yüksek sesle söylüyormuş gibi. "Peki, bu nasıl mümkün olabilir, Maire, bu..."

Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "...
oğlunuzun siyah saçlı olduğunu mu?"

Arkadaşlarıyla kovalamaca oynayan Jamie'ye baktı, sonra Maire'e, sonra da içerideki bazı meraklı yüzlere

kendi Viking yoldaşları da dahil olmak üzere, onun sıkıntısını fark ediyorlardı. Herkesin hareketleri yavaşlamış gibiydi. Havada ani bir soğukluk vardı ve Rurik'in yüzü önce anlayışla, sonra da dehşetle doldu.

Elini Maire'in elinden çekti ve yüzünü iki elinin arasına aldı. Birkaç uzun an boyunca öylece kaldı ve Maire'in kalbi korkuyla doldu. "Lütfen Rurik, dışarı çıkalım ve bunu özel olarak konuşalım."

Sonunda başını kaldırdı ve ona küçümseyerek baktı. Buz gibi bir sesle, "Söyle bana," dedi.

"Evet, sana söyleyeceğim," diye kabul etti uzun bir iç çekişle. Uzun zamandır sakladığı haberi itiraf ederken hıçkırıklarını zorlukla bastırdı: "Jamie senin oğlun."

Oğlun mu var? Oğlum mu var?

Beş uzun yıl boyunca bir oğlum oldu ve hiç haberim olmadı!

Kaç kişi biliyor? Cahil olan bir tek ben miyim?

Oh, Tanrım! O ağzı bozuk, küstah, erken gelişmiş, pis, özünde sevimli İskoç çocuk benim. Benim!

Nasıl yapabildi? Bunu benden nasıl saklayabildi?

Rurik o kadar öfkeliydi ki ne yapabileceğinden korkuyordu. Ama onu neredeyse kör eden kırmızı sisin ortasında bile, Rurik öfkesinin tüm Campbell klanının kutlama şölenini mahvedebileceğini ve bunun vicdanını rahatsız etmesini istemediğini fark etti.

Maire'i bileğinden tutup zorla misafirlerden uzaklaştırdı, kalabalığın arasından geçip üst kattaki yatak odasına çıkan merdivene doğru ilerlerken sağa sola gülümsüyordu. Sıkı dudaklı gülümsemesinin ne kadar kırılgan olduğunu sadece o biliyordu ve parmaklarının bileğinin etine ne kadar acı verici bir şekilde battığını sadece Maire biliyordu.

Klanının ve Viking arkadaşlarının görüş alanından çıktıktan sonra, Rurik onu merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı sürükledi ve arkalarından çarparak yatak odasına açılan meşe kapıdan geçirdi. Ona bedensel zarar verebileceğinden korkarak onu itti ve ancak o zaman Rurik gergin kaslarını gevşetip alnını kapıya dayadı.

Gözleri yaşlarla doldu -Freyja aşkına! Ama bu yaşların Maire'in ihanetinden duyduğu acının mı, yoksa

Anlık babalığından duyduğu mutluluk. Birbiri ardına o kadar çok duyguya kapılmıştı ki, takip etmekte zorlanıyordu.

"Rurik, özür dilerim... Açıklayabilirim," diyerek elini onun omzuna koydu.

Adam omuz silkti ve öyle ani döndü ki, kadın neredeyse geriye düşüyordu. "Açıkla? Açıklamak mı?" diye bağırdı. "Bir adama baba olduğunu söylememeyi nasıl açıklayabilirsin?"

"Sen burada değildin," diye sinir bozucu bir mantıkla işaret etti. "Hatırlayacağın gibi, ben hızlanacağımı bilmeden önce İskoçya'dan ayrılmıştın. Sonra Kenneth'la evlendim ve onun Jamie'ye babalık yapmasına izin vermek daha uygun geldi."

"Uygun mu? Uygun mu?" diye öfkeyle mırıldandı. "Belli ki adam Jamie'nin kendi soyundan olmadığını biliyordu." O anda Rurik'in aklına endişe verici bir düşünce geldi. "Çocuğa kötü mü davrandı?" Ah, bu ihmalkârlığı asla affetmeyecekti. Asla!

Başını sertçe salladı. "Buna asla izin vermezdim. Çoğu zaman onu görmezden geldi, hatta başlangıçta babalığından şüphe etmek için hiçbir nedeni yokken bile. Ancak daha sonra Jamie'nin görünüşü onun MacNab olmadığını açıkça ortaya koydu. Hayır, Rurik, bana inanmalısın. Kenneth Jamie'ye hiç vurmadı. O sadece..."

Rurik onun söylemediği sözleri tahmin etti. Kenneth *ona* sadece vurmuştu. Gözlerini kapadı ve sakinleşmek için birkaç kez nefes alıp verdi. Tohumu bir kadının bedeninde kök saldığı için, başka bir adam tarafından fiziksel cezaya maruz kalmıştı. Bunu bilse nasıl hissedeceğini bilmiyor muydu? Ama hayır, onun günahlarının suçunu üstlenmeyi reddetti.

"Yani, uzakta olduğum ve yatıştırman gereken yeni bir kocan olduğu için başlangıçta bana söylemedin," dedi şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, gözlerini açıp ona bir bakış fırlatırken. "İskoçya'da bulunduğum son günlerde bana söylememek için bahanen nedir?"

"Korku."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. "Neyin korkusu?"

"Senden."

Bu da mantıklıydı. "Kızgın olduğum zamanlarda bile kadınları dövme-yi alışkanlık haline getirmem."

"Dilimi kilitleyen fiziksel acı korkusu değildi. Jamie'yi benden alacağın korkusuydu."

Bu beklenmedik itiraf karşısında kafasını kaldırdı. "Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silkti. "İntikam."

Onu incelemeye devam ederken başını eğdi. "Beni pek düşünmüyorsun, değil mi?"

"Erkeklerin soylarını devam ettirmek gibi bir huyları vardır. Oğlunuza hemen bağlanacağınızdan ve kendinizi ondan ayıramayacağınızdan korktum. İskoçya hakkındaki fikirlerinizi birçok kez açıkça belirttiğiniz için burada kalmayacağınız belliydi. Gerçekten de akli başında her kadın aynı korkuları taşırdı."

Akli başında mı? Hah! Dolambaçlı, baştan çıkarıcı, gizemli... evet. Ama akli başında? Şüphelerim var. "Başka kim biliyor?"

"MacNab'ların kesin olarak bildiklerini sanmıyorum ama Kenneth muhtemelen şüphelerini kardeşleriyle bir ara tartışmıştır. Kesinlikle sizinle bir bağlantı kurmadılar." Derin bir nefes aldı, sonra devam etti, "Ama Campbell malikanelerinde herkes bilir."

"Herkes mi?" diye bağırdı.

"Bunu belirttiğim için beni bağışla Rurik, ama sen ve Jamie, aranızdaki yaş farkı dışında, görünüş olarak tıpatıp aynısınız. Bu benzerliğe dikkat çekmeden edemediler."

"Alaycılığınız sınır tanımıyor leydim. Gerçekten de gazabımı göze alarak kurdu kuyruğundan çekiyorsunuz." Ama kadının sözleri adamın beyninde yer etmişti. Herkesin gördüğünü görmemek için ne kadar gözleri görmeyen bir aptal olmalıydı. Yanından her geçişinde arkasından kıs kıs gülüyorlar mıydı? Bir kez daha, çocukken olduğu gibi, acınacak bir alay konusu muydu?

"Rurik, sana üzgün olduğumu söyledim. Birkaç kez konuyu açmaya çalıştığımı kabul etmelisin. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Thor'un Kanı! Bana söyleyebilirdin."

Ona baktı, çenesi göstermeye hakkı olandan daha fazla kabadayılıkla kalkmıştı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Adam ona baktı, çenesi de yukarı kalkmıştı, kemik eriten öfkesini ifade edemiyordu. "Bilmiyorum," dedi arkasından kapıyı açarak. "Bildğim tek şey, şu anda senin yanında olmaya dayanamayacağım. Beni isyan ettiriyorsun."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi ve yeşil gözlerinden yaşlar süzüldü ama adam umursamamak için kendini zor tuttu.

"Bildğim bir şey var," dedi odadan çıkmadan önce sert bir ses tonuyla, "bu hainliğin bedelini ödeyeceksin. Ödeyeceksin."

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var," dedi Jamie, Rurik'in yanında yere çökerken.

Yani çocuk da biliyordu... ya da şüpheleniyordu. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Rurik son bir saattir gölün kenarında oturmuş, gece sularına bakıyor, düşünüyor... düşünüyor... düşünüyordu. Ve görünürde bir çözüm yoktu.

"Senin yatmış olman gerekmiyor mu?" diye sordu çocuğa.

"Annem seni bulmam için beni gönderdi. Bana ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Kahretsin, ama bu cadı onu çılgına çevirecekti. Düşüncelerini toparlayana kadar onu rahat bırakamaz mıydı?

"Öyle mi?"

"Neyi?"

"Bana
ihtiyacın
var."

Rurik'in omuzları çöktü. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? "İhtiyacım olan şey biraz yalnız kalmak."

"Öfkeni yatıştırmak için mi?"

Başını çocuğa doğru salladı ve ay ışığında onu daha net görmeye çalıştı. Gerçekten ona benziyor muydu? Yeryüzünde kendisinin minyatür bir versiyonu mu dolaşıyordu? Neden böyle bir ihtimal karşısında kalbi gururla kabarmıştı?

"Annemi dövecek misin?" diye sordu küstah delikanlı. "Aklından geçen buysa, sana söylemeliyim... Buna izin vermeyeceğim."

Rurik kıkırdadı. Çocuğun taşakları vardı... küçük olsalar bile. "Peki beni nasıl durduracaksın?"

Jamie havada bazı yumruk hareketleri yaptı. "Seni çıplak ellerimle eşek sudan gelinceye kadar döverdim ve eskiden yaptığım gibi inciklerine tekme atardım."

Yani Kenneth... ve birana sümüklü böcek koy."

Rurik'in içini bir hüznün kapladı ve oğlunun annesinin kötü muamelesine tanık olması kalbini sıkıştırdı. Tıpkı Rurik'in çocukken hayatta kalma becerileri geliştirdiği gibi, o da babasının... Kenneth'in yumruklarından kaçmayı erkenden öğrenmiş miydi? Eğer öyleyse, Rurik içinde yeni bir öfkenin kaynadığını hissetti. Her zaman hiçbir çocuğunun kendisinin yaşadıklarını yaşamayacağına yemin etmişti. Görünüşe göre bu seçim onun elinden alınmıştı.

Rurik çocuğa kesin bir dille, "Ben kadınları dövmem," dedi.

Jamie abartılı bir rahatlama iç çekişi yaptı. "Sanırım sonunda seninle Viking'e gideceğim."

Rurik buna gülmek zorunda kaldı. "Neden böyle düşündün ki? Bu aklımdaki son şey."

Çocuk ona birkaç kez göz kırptıktan sonra titrek bir sesle, "Sen... beni istemiyor musun?" diye sordu.

Rurik yüzünü bir elinin içine aldı ve parmak uçlarını kırıkmış alnında gezdirdi. Kafasını kaldırdığında çocuk ona dünyanın en önemli sorusunu sormuş gibi bakıyordu. "Elbette seni istiyorum." Ve Rurik hayretler içinde, söylediklerinin doğruluğunu fark etti.

"Peki, öyleyse?" Jamie ellerini sabırsızlıkla minik kalçalarının üzerine koyarak sordu... tıpkı annesinin zaman zaman yaptığı gibi.

"Peki, o zaman, *ne*?" Rurik sordu.

"Bana sarılmak istemez misin? Annem gözleri dolduğunda hep böyle yapar."

Rurik, hergelenin kendisini ağlamakla suçladığını ya da kendisinden bir baba şefkatiyle kucaklamasını istediğini fark edemeden ayağa kalkmış ve oğlu kendisini kollarına atmıştı.

Çocuğun yüzü Rurik'in boynunun kıvrımlarına gömülmüş ve sıska kolları Rurik'in boynunu bir mengene gibi sarmışken, Rurik oğluna ilk kez sarıldı. Ve bu muhteşem, muhteşem bir duyguydu.

Hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ve Cailleach haklıydı... hayatı alt üst oluyordu.

Saat gece yarısını geçmişti ve Rurik büyük salondaki sehpa masaları arasında ilerliyordu; masalarda hâlâ geceki ziyafetin kalıntıları vardı. Yarın yapılacak çok fazla temizlik işi olacaktı.

Bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Rurik'in aklında daha önemli şeyler vardı. Mesela, uyandığında orada olacağına dair söz vererek büyük salonun dışındaki bir bölmede bir palete yatırdığı oğlu gibi. Jamie'nin ondan istediği yüzlerce şey vardı. Okçuluk ve kılıç kullanma dersleri. Alabalık avı. En sevdiği dağ zirvesine yürüyüş. Ata binmek. Jamie'nin haftalardır saklandığı mağaranın keşfi. Ve küçük bir çocuğun ilgisini çekebilecek her konu ve küçük bir çocuğun ilgisini çekmemesi gereken bazı şeyler hakkında konuşmak, konuşmak, konuşmak.

Rurik bütün bunları nasıl yapacaktı... Maire'le nasıl anlaşacaktı... mavi lekeyi nasıl sildirecekti... ve Hebridler'e ve düğününe nasıl gidecekti?

"İyi misin?" diye sordu bir erkek sesi karanlığın içinden.

Rurik salonun kapısından avluya henüz adım atmıştı ki şaşkınlıkla sıçradı. Karşısındaki bir değil, dört erkekti. Bolthor, Stigand, Toste ve Vagn. Hepsi de ona saldırmak için bekliyordu. Hepsinin yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Hayır, iyi değilim," diye homurdanarak taş basamaklara çöktü.

Yanına çöktüler.

"Hepiniz ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu onlara.

Kısa bir sessizlikten sonra Bolthor grup adına konuştu. "Birkaç gün... haylazın ilk banyo yaptığı ve sizinkine benzer örgüler taktığı zamandan beri."

Rurik tiksintiyle homurdandı.

Toste, "İçten içe biliyor olmanız gerektiğini ya da yakında gerçeği keşfedeceğinizi düşündük," diye açıkladı. "Ne de olsa Jamie senin aynadaki yansıman."

Rurik Stigand'a döndü. "Nasıl tepki vereceğimi herkesten çok sen biliyordun. Alay konusu olmaktan nasıl nefret ettiğimi daha çocukken ilk elden gördün. Bu haberi benden nasıl sakladın?"

Stigand omuz silkti. "Umursayacağınızı düşünmemiştim." Rurik'in başı hakaretle geriye doğru kalktı.

"Her zaman çocukları acı ve aşağılanma dolu bir dünyaya getirmenin zevkinize uygun olmadığını söylediniz. Çocuğu istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Böyle düşünmekle aptallık ediyorsun," dedi öfkeyle. "Gerçeğı görmediğim için en az benim kadar aptalsın."

Stigand'a böyle bir hakarete bulunan başka biri şimdiye kadar kesik başını elinde tutuyor olurdu ama eski dostu üzüntüyle başını sallamakla yetindi.

"Ah, ama artık bildiğine göre," dedi Vagn, "bir oğul sahibi olmak büyük bir duygu değil mi? En azından ben hep bunun bir erkek için en büyük başarı olduğunu düşünmüşümdür."

"Evet, gurur verici bir duygu," diye itiraf etti Rurik, "ve aynı zamanda alçakgönüllü."

Stigand umutla, "Onun koruyucu babası olabilirim," diye önerdi.

Rurik ona bön bön baktı. İri yarı bir çılgının yüzünün kızaracağı ya da böyle bir düşünceye kapılacağı kimin aklına gelirdi?

"Hayır, Jamie'nin koruyucu babası ben olacağım," diye karşı çıktı Bolthor. "Hayır, ben," dedi Toste.

"Hayır, ben," diye araya girdi Vagn.

Rurik teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı. Ve saatler sonra ilk kez güldü. "Hepiniz çocuğun üvey babası olabilirsiniz," diye kabul etti.

Biraz homurdanma oldu ama sonunda anlaşmaya varıldı.

"Bu Büyük Rurik'in destanı," diye başladı Bolthor.

"Şimdi benimle uğraşmayı aklından bile geçirme Skald."

Ama Bolthor onun yerine konuştu ve bir kez olsun daha doğru sözler söylenmedi.

*Bazen bir adam hayatı boyunca ailesi ya da
karısı olmadan mutlu olur,
Ama kader baş parmağını
uzatır, Ve adam aşağı iner.
Sonra adam öğrenir ki, yalnızlık bir
insanın yetişeceği yer değildir, özellikle
de tohumu kök salmışsa,
Ve bu dünyaya değerli bir bebek gelir. O bebek bir
erkek olduğunda,*

Oh, harika bir neşe!
Çünkü o zaman adam keşfeder
Gerçek bir erkek olmanın ne
demek olduğunu... Bir baba.

Hepsi başını salladı, derin düşüncelere dalmışlardı, muhtemelen ne olduğunu merak ediyorlardı.

Rurik şimdi yapardı.

Keşke bilseydi!

Rurik şafak sökmek üzereyken ahırda, bir araya getirdiği saman yığınının üzerinde uyandı. Şaşırtıcı bir şekilde, önceki gecenin kargaşasına rağmen gerçekten de uyumuştı... belki de savaşa başlayan uzun ve hareketli bir güne tepki olarak. Bir günde nasıl bu kadar çok şey olmuş olabilirdi?

Ama daha gözlerini açmadan bir şeyin onu uyandırdığını fark etti. Ahırda yanında biri vardı.

Maire miydi?

Kurnaz cadıyla ve aralarında dönen tüm sorunlarla yüzleşmeye hazır mıydı?

Onu kovmalı mı?

Ya da onun bu büyük günahını affedecek miydi? Tüm bunlarla bu kadar çabuk yüzleşmeye hazır mıydı?

Yavaşça bir gözünü açtı, sonra bir iniltiyle hızla kapattı. Bu bir cadıydı, tamam, ama Cadı Maire değildi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cailleach. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı olan Cailleach yüzüstü döndü ve yüzünü kollarının arasına gömdü.

"Zaman boşa geçiyor, Viking. Kalk ve dünyanı düzene sokmaya başla," diye öğüt verdi.

Gerçekten de yaşlı cadı ölmek istiyordu, ona böyle emirler veriyordu.

Sonra cadı akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Bir avucuyla adamın kalçasına vurdu ve yaptığı hareketten zevk alarak birkaç kez kıkırdadı.

Saniyeler içinde sırt üstü yarı uzanmış bir halde, çirkin yaşlı kocakarıya öldürücü bakışlar fırlatıyordu. Bunun ötesine geçmeyi reddetti. "Beni duydun mu, seni tembel İskandinav et yığını? Kalk ve parla... Gerçi bugün pek parlayacağından şüpheliyim. Cildin bir parça görünüyor

Yeşil. Dün gece tam olarak ne kadar *uisge-beatha* emdin?"

"Görünüşe göre yeterli değil."

"Ooooh, bir cadıyı bu kadar kötülemekle aptallık ediyorsun. Benim güçlerim var, biliyorsun."

"Gerçekten mi? Peki, sihirli değneğini sallayıp yüzümdeki bu kanlı mavi lekeden kurtulmaya ne dersin?"

"Tek umursadığın bu mu?"

"Bu soruya cevap vermekten çok yoruldum."

"Günün sonunda çok daha yorgun olacaksın. Bugün yapacak çok işin var Viking. Şirket geliyor."

"Ha?" Rurik dedi ki. "Ne şirketi? Burada daha fazla insana ihtiyacımız yok... İskoçya'daki her lanet cadı her boş alana tünemişken olmaz."

"Diline dikkat et evlat, yoksa bu cadıyı ağırlığını taşıyamayacak bir vücut parçasına tünemiş bulabilirsin."

"Beni fazla zorlama, cadı. Sonuçlarını garanti edemem." Birdenbire kokladı... ve kokladı... ve kokladı. "Bu koku da ne?"

"Kahvaltın."

Oh... Güzel... Tanrım! Rurik'in bakışları yanlara, açık ateşin üzerinde kaynayan büyük bir kazanın olduğu yere kaydı - *bir ahırda açık ateş!* Cadı, içinde bir şeyler yüzen grimsi bir sıvının bulunduğu tahta bir kâseyi çoktan doldurmaya başlamıştı. Kâseyi adamın kucağına itti ve ona tahta bir kaşık uzattı, sonra da "Ye!" diye emretti.

"Neden?"

"Bugün güce ihtiyacın var." Birdenbire uyandı. "Başka bir savaş mı olacak?"

"Öyle de denebilir."

Rurik'in gözleri bir kenarda duran kılıcına kaydı. "O tür bir savaş değil," dedi Cailleach birkaç kıkırdamayla. "Başka ne tür bir savaş var ki?" diye sordu.

Sessiz bir mesajla kâseyi işaret etti ve onu alması gerektiğini söyledi.

"İçinde ne var? Semender gözü mü? Yılanın parmağı mı?"

diye şaka yaptı. Kız sadece bekledi.

Geçici bir ısırık aldı. İçinde elma parçaları olan ince bir lapaydı. En azından elma olduğunu düşündü. Tadı o kadar da kötü değildi. İçinde

Aslında tadı güzeldi.

"Neden bana iyi davranıyorsun?"

O zaman Cailleach, Rurik'in düşüncesine göre sorusunun hak ettiğinden daha fazla keyif alarak kahkahalarla güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Günün sonunda bu kadar iyi olduğumu düşünmeyeceksin, Viking."

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Öğleye doğru cadıların durumu tamamen kontrolden çıkmıştı.

Kendisiyle konuşmayı reddeden Rurik'le arasındaki gergin ilişkiden dolayı üzülmesine ve Jamie'nin yeni babasına vereceği tepkiden duyduğu endişeye rağmen -Rurik kendinden geçmişti- Maire'in ilgilenmesi gereken başka, daha acil meseleleri vardı. Hışımınla avluya çıktı ve bağırdı: "Cailleach? Buraya gel! Hemen şimdi!" Kıkırdama sanatında usta olmayabilirdi ama kesinlikle çığlık atabiliyordu.

Cailleach ondan önce avludaydı ve diğer beş cadıyla bir tür dans ediyordu... yukarı aşağı zıplamayı ve bir yandan diğer yana sallanmayı, elleri birleştirmeyi ve bol bol kıkırdamayı içeren bir şey. Güya MacNab'ların yenilgisiyle ilgili bir şükran ayini yapıyorlardı ama daha çok bir grup yaşlı kadının nöbet geçirmesine benziyordu. Bazıları çoktan kaçmakla tehdit etmiş olan hizmetkârlarının yüzü bembeyazdı, sanki hayaletleri izliyorlardı... gerçi cadılar da insanları korkutmak söz konusu olduğunda muhtemelen hayaletlerle aynı kategorideydi.

Maire'in çığlığı görünüşe bakılırsa oyunların halihazırda devam ettiği egzersiz avlusuna kadar ulaştı ve aralarında hemen arkasını dönen Rurik'in de bulunduğu bazı kadın ve erkekler ona doğru baktı. Bu canını acıtmıştı. Ama şimdi bu acının üzerinde duramazdı. Daha zorlayıcı bir sorunu vardı.

"Bütün bu cadılardan kurtulmalısın," diye fısıldadı Maire, onun emriyle gelen Cailleach'a acilen.

"Neden? Onları çağıran sendin."

"Ben... yapmadım..." diye itiraz etti, daha önce de defalarca yaptığı gibi. "Ben bir cadı çağırdım... *sen*... elli cadı değil."

Cailleach umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bir ya da iki cadı daha ne fark eder ki?"

"Ne fark eder ki?" Maire kekeledi. "Sana ne fark ettiğini söyleyeyim. Bir cadı mandıra hizmetçisine memelere dokunmadan bir ineğin nasıl sağılacağını gösterdi; şimdi Bessie durmadan süt veriyor; tüm süt için yeterli kova tedarik edemiyoruz. Dahası, süt kalenin etrafında dolaşan tüm kedi dostlarını kendine çekti ve bu da kale personelinin ürkmesine neden oldu. Bu kedilerden beşi hamileydi ve aceleyle doğum yaptılar, bunun bir kokuya neden olmadığını düşünmeyin."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, hepsi bu değil," diye hırladı Maire. "Effa, şu Skye'lı cadı, her yerde bir bakirenin mafsalsal kemiğini arıyor. Bulunacak hiçbir şey olmadığını iddia ediyor."

"Size bazı gençlerin yaptıklarını dizginlemeniz gerektiğini söylemek istiyordum. Yine de kendini kızdırma; belki de hiç kimsenin vücudunun bir parçasından vazgeçmek anlamına geldiğinde bekareti kabul etmeyeceğini düşündün mü?"

Maire bir kez daha hırladı. "Toste ve Vagn, Inverness'li o genç cadıyla sırayla yatakta kürk giyiyorlar ve yemin ederim, eğer anlatılanlar doğruysa, onlara *gerçekten* sapıkça şeyler öğretiyor."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Cailleach, uzun tırnaklarını umursamaz bir tavırla incelerken. "Bir erkek seks sanatları hakkında asla yeterince şey öğrenemez... bir kadın da öyle," diye ekledi Maire'e dikkatle bakarak.

İnanç adına! Gerçekten bana cinsel sapkınlıkları öğrenmemi mi tavsiye ediyor?

"En az on cadı Rurik'i yatağıma geri çekmem için bana aşk iksiri vermeyi teklif etti," diye yakındı.

"Ve bu kötü bir şey mi?" Cailleach'ın gri kaşları kalktı. "Bana öyle geliyor ki alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var, genç kız."

"Yaşlı John, dün gece *uisge-beatha* fıçısına bir aşk iksiri konulduğunu ve bunun da erkeklerin daha erkeksi, kadınların da daha tutkulu olmasına neden olduğunu iddia ediyor."

"Elbette kimse bundan şikayetçi değil."

"Bazı cadılar erkeklere yalan söylemek ve erkeklik organlarını küçültmek için panzehir satma işine girmişler. Bu bir sahtekarlık ve siz kesinlikle böyle bir sahtekarlığa göz yumamazsınız."

"Bir cadıyı hayatını kazanmaya çalıştığı için suçlayamazsın. Cadılar için zor zamanlar, biliyorsun. Ve karışımının işe yaramadığını kim söyleyebilir?"

"Tüm pencere kenarlarında üvez külleri var."

"Nazardan korunmak için en iyi ilaç budur."

Maire sabretmek için derin bir nefes aldı. "Aşçı mutfağından kaybolan kazanlar yüzünden neredeyse kulaklarından buharlar çıkarıyor ve şöminesinde köpeğe benzeyen bir şey kızarttığınızı söylüyor. Her yer leş gibi kokuyor."

"Ben mi?" Cailleach tüm masumiyetiyle ve kirpiklerini kırpıştırarak karşı çıktı

... ya da geriye kalan birkaç kirpiği. Sonra güldü... daha doğrusu kıkırdadı. "Kızarttığım küçük bir karaca. Özel ilaçlarımdan biri için kalbine ve karaciğerine ihtiyacım vardı, toynaklarından, kulaklarından ve testislerinden bahsetmiyorum bile."

Maire'in çenesi düştü.

Cailleach onun elini sevgiyle okşayarak, "Senin sorunun cadılar değil, canım," dedi. "Hayal kırıklığı, saf ve basit."

"Frus-frustration?" Maire, Cailleach'ın hayvan testislerine duyduğu ihtiyaçtan o kadar şaşkındı ki, bu yeni iddiası hakkında konuşamıyordu.

"Evet, erkeklerin yeterince sevişemediklerinde hayal kırıklığına uğradıkları bilinen bir gerçektir... bilirsiniz, aşk oyunu. Aslında bazılarında hayal kırıklığı, erkeklik organları neredeyse mosmor olana kadar artar da artar." Geçici bir sessizliğe bürünen Maire'i dikkatle inceledikten sonra, "Son zamanlarda kadınlık organlarınızı kontrol ettiniz mi?" diye ekledi.

"Ne için?" Maire sorduğu soruya hemen pişman oldu. "Mavilik için."

"Aaarrgh!" Maire'in avludan uzaklaşıp oğlunun... *küçük oğlunun...* okçuluk yarışmasına katılmak üzere olduğu anlaşılan egzersiz alanlarına doğru koşarken *verdiği* tek yanıt buydu. Kutsal Bakire! Tecrübesizliği yüzünden hedefi ıskalayıp kedisini vurması daha muhtemeldi.

Ve Rurik, mavi gözlerindeki ateşle, sanki onu hedef haline getirmek istermiş gibi ona bakıyordu.

Ne için? Soru buydu.

İntikam
mı?

Şehvet
mi?

Aşk mı?

Maire geçen gün olanlardan dolayı o kadar gergin ve üzgündü ki tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Sıkılı yumruklarına baktı... sonra yüzünü buruşturdu.

O kadar sıkı sıkıyordu ki gözleri morarmıştı.

Bolthor, Rurik'in yanında duruyordu ve ikisi de Maire'in kendilerine doğru süzülüşünü izliyordu.

Bolthor, "Bana sorarsanız sorununuzun ne olduğunu biliyorum," dedi. "Sana kim sordu?"

"Hayal kırıklığı."

"Ha?" İnançsızlıkla arkadaşına döndü. Hayatı darmadağın oluyordu. Değer verdiği ve güvendiği kadın ona ihanet etmişti. Hiç bilmediği bir oğlu vardı. Her yerde cadılar vardı. Bugün bir hedefi bile vuramamıştı. Ve Bolthor hayal kırıklığından bahsetti.

"Evet." Bolthor başını şiddetle salladı. "Yapman gereken şey o fahişeyi yatağa atmak. Erkekler ve kadınlar arasındaki sorunları çözmek için en iyi yöntem budur. Aksi takdirde, tüm bu hayal kırıklıkları bir erkeğin içinde birikir ve onu perişan eder."

Rurik Bolthor'a baktı, sonra umutsuz bir vakaymış gibi başını salladı... ki öyleydi elbette. "Git başımdan."

Bolthor uzaklaşmak yerine, "Sanırım bir sonraki şiirim için mükemmel bir isim buldum. 'Büyük Rurik: Mavi Taşaklı Viking'in Destanı'. Mavi toplarının mavi yüzüne nasıl uyduğunu ve bu tesadüfün bir anlamı olması gerektiğini anlatabilirim. Ne düşünüyorsun?"

Rurik düşünmedi. Aslında, hiç düşünmeden uzandı ve skald'ının burnuna bir yumruk attı. Bolthor son anda direksiyonu kırdı ve yumruk onun yerine çenesinden sıyrıldı. Yine de yere yıkıldı ve aptal gibi gülerek yuvarlanmaya başladı. O sırada Rurik uzaklaştı... bütün gün kaçtığı Maire'e doğru.

Hayat bundan daha kötü olabilir mi?

"Sen!" dedi yönetebildiği en sert sesle, Jamie'yi ve onun minik ellerindeki ok ve yayı göstererek. İşaret parmağıyla silahları hemen yere bırakmasını ve oyun alanından uzaklaşmasını işaret etti.

Jamie içinden homurdandı ama söyleneni yaptı, kendisi kadar uzun olan yayı peşinden toprakta sürükledi.

Sonra Rurik'e döndü. "Sen!" dedi yine sert bir sesle ve çarpık parmağıyla onu takip etmesini işaret etti. Jamie'nin yaptığı gibi emirlerine uyup uymadığını görmek için arkasına bakmadı. Yine de umut etti. Hararetle.

Maire, çılgınca seken duygularından fazlasıyla nasibini almıştı. Burada, orada, her yerde. Beni seviyor, sevmiyor. Onu seviyorum, onu sevmiyorum... şey, bu sonuncusu henüz duygu alanına girmemişti, ama muhtemelen girecekti. Bana kızgın; incinmiş. Bedenimi istiyor; intikam almak istiyor. Ben onun vücudunu istiyorum; daha derin sevgiler istiyorum. Gitmesini istiyorum; kalmasını istiyorum. Herhangi bir anda, ikisinin de nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Belki de Rurik'in *Beinne Breagha*'dan ayrılma vakti gelmişti, tıpkı cadıların ayrılma vakti geldiği gibi. Maire bu ihtimalden ne kadar üzüntü duysa da, kendi ve oğlunun hayatındaki çalkantılar onu daha çok perişan etmişti. MacNab tehdidi sona erdiğine göre -ve evet, bunun için Rurik'e minnettardı- Campbell klanının, Jamie reşit olana kadar onun lord vekili olacağı yeni bir rota belirlemesi gerekiyordu.

Ama Rurik bu resme nasıl dahil olacaktı? Maire'in Rurik'ten öğrenmesi gereken şey buydu. Bu yüzden ona kendisini özel bir yere kadar takip etmesini emretmişti.

Çok geçmeden ona yetişti ve sessizce onunla yan yana yürüdü. Rahatsız edici bir sessizlik değildi bu. Doğrusu, birbirlerine söyleyeceklerini formüle etmek için ikisinin de kendi düşüncelerinin yalnızlığına ihtiyacı vardı.

Maire'i şaşırtacak şekilde, farkında olmadan karar taşına doğru yürümüşlerdi... Rurik'le unutulmaz bir fiziksel karşılaşma yaşadığı o sallanan kayaya. Kız ona baktı. O da ona baktı. Ve ikisi de gerçek duyguları açığa çıkmasın diye hızla gözlerini kaçırdı.

Çizmeli ayağıyla yassı kayayı hızlıca iterek ileri geri sallanmasını izledi ve düşünceli bir şekilde baktı. Onu kayanın üzerine koyup, kayanın onu yargılamasına izin vermeyi mi düşünüyordu? Kaya, onun günahlarına ilişkin şu anki değerlendirmesinden daha adaletsiz olabilir miydi?

Sonra kayadan uzaklaştı ve bir ağaca yaslandı, bacaklarını bileklerinden çaprazladı - çenesinin gergin duruşu ve bastırılmış dudaklarının ince çizgisi tarafından yalanlanan tembel bir duruş. Onun konuşmasını bekledi.

"Özür dilerim," dedi basitçe.

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Tekrar söylemem gerekiyordu." "Sen öyle diyorsan."

"Planlarınız nedir?" "Ne için?"

Benim için. Bizim için, diye haykırdı kalbi. Ama o "Jamie için" dedi. Omuz silkti.

"Baba olmaktan mutlu musun?"

Hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde, güçlü duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Evet, Jamie'nin babası olduğum için mutluyum. İyi bir çocuk olmasına rağmen... iyi bir çocuk. Ama hayatının beş yılını kaybetmiş olmaktan mutlu değilim."

"Oh, Rurik! Nasıl farklı olabilirdi ki? Sana haber vermiş olsaydım bile, o sırada evliydim. Jamie'ye nasıl hamile kaldığımı Kenneth'e hiç anlatmamıştım. Dürüst ol. Senin için bir hiçtim. Bir bebek rahatsızlık verirdi."

Başını iki yana salladı. "Bilmek isterdim. Hayatında aktif bir rol alamasam bile, bilmeye hakkım vardı. Onun iyiliğini isterdim... uzaktan da olsa."

Maire bu duyguyu anlayabiliyordu. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne hakkında?"

Ben mi? Bana ne olmuş? Biz ne olacağız? "Highlands'de kalacak mısın?"

"Gidemem. Hebrides'e gitmeliyim... şey, söylemek gerekirse, orada yapmam gereken bir iş var."

Boğazında sallanan kaya büyüklüğünde bir yumru oluştu. "Oğlunuzla tanışmak için kendinize hiç zaman tanımayacak mısınız?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Belki... belki onu yanımda götürebilirim." Daha sözlerini bitirmeden Maire, "*Hayır!*" diye bağırdı.

"Değil Sonsuza dek." o teklif edildi içinde a ses o oldu yumuşak ve uzlaşmacı. "Sadece kısa bir süre için."

"Hayır!" diye kararlılıkla tekrarladı, sonra hemen ekledi, "İskoçya'yı kısa bir süre için bile olsa onunla bırakamam."

Rurik'in yüzü utançtan pembeleşti.

Maire soru sorarcasına başını eğdi, sonra hatasını anladı.

Rurik onu davet etmemişti. Sadece oğlunu.

"Oğlumu benden alamayacaksın," diye kesin bir dille belirtti. "Bunu yapmana izin vereceğimi aklından bile geçirme."

"Jamie'nin iyiliği için olsa bile mi?"

"Bir çocuğu annesinden ayırmanın ne yararı olabilir ki?" "Genç erkekler her zaman koruyucu ailelere gönderilir."

"Benim oğlum değil!"

"Belki de bu kararı çocuğa bırakmak en iyisidir. Ona sor, Maire. Ona ne istediğini sorun."

"Bu sadece ve sadece benim vereceğim bir karar."

"Hayır, yanılıyorsun. Bu benim de kararım. Ben onun babasıyım." "Cailleach'e aşk konusunda yeteneksiz olduğunu söyledin." "Cailleach'in koca bir ağzı var."

"Bu ne burada ne de orada. Jamie sadece beş yaşında. Sevgiye ihtiyacı var."

Rurik kesin bir ifadeyle, "Onda," dedi.

"Onu seviyor musun? Şimdiden mi?" Bu Maire'in tahmin ettiğinden de kötüydü. Rurik onu bu kadar çabuk sevdiyse, çocuğu asla tek başına onun bakımına terk etmezdi. Asla. "Rurik," diye yalvardı, "oğlumu kaybetmek beni öldürür."

Ağaçtan uzaklaştı ve kaleye giden patıkaya geri dönerken onu geçip gitti. Omzunun üzerinden

"Tıpkı senin beni öldürdüğün gibi," diye duyamayacağı kadar kısık bir sesle onu bilgilendirdi.

"Onu baştan çıkar."

"Ne-ne?" Maire ılık atarak korkudan sıçradı. Cailleach, *Beinne Breagha*'daki kalenin arkasındaki gölün girişine bakan küçük bir tepecikte durduğu yerde arkasından gelmişti. Rurik yalnızdı, yüzüyordu... sıkı yüzüyordu... sırtına bir iblis binmiş bir insanın yapacağı türden enerjik bir egzersiz... ya da bir cadı.

"Beni duydu. Viking'i baştan çıkar. Bu ilk kez olmayacak."

Maire'in yüzü, Cailleach'ın en son birlikte olduklarında Rurik'i baştan çıkarmak için tam olarak ne yaptığıının farkında olabileceği düşüncesiyle utançla ısındı. Ama bunu bilemezdi. Bilebilir miydi? "Bu ne işe yarar ki? Sorunlarımızı çözmek için bir sevişmeden çok daha fazlası gerekecek."

Cailleach gözlerini devirdi. "Bir cadı için, bazen çok aptal oluyorsun. Bu kapıyı biraz aralayabilir, kızım, tek ihtiyacın olan da bu. Bazı durumlarda bir çatlak, ardına kadar açık bir kapı kadar büyük bir açılım olabilir."

Maire, Cailleach'in sadece onun iyiliğini düşündüğünü biliyordu ama Rurik'i gerçekten tekrar baştan çıkarabilir miydi? Zincir zırhla yaptığı iş ona ilham vermişti. Elinde başka numarası kalmamıştı.

Cailleach sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Hileye ihtiyacın yok, Maire," dedi. "Sadece sen."

Maire eski dostunu biraz daha sorgulamak üzereydi ama cadı bir toz hortumunun içinde kaybolmuştu. Böylece, Maire tekrar gölü ve yüzen Rurik'i incelemeye döndü ve kendi kendine mırıldanarak aşağı doğru yürümeye başladı bile: "Bunu... yapacağıma... inanamıyorum. Ben... inanamıyorum... ben... gidiyorum...

... bunu yapmak... için... Ben...
inanamıyorum..." Rurik gözlerine
inanamadı.

Maire usulca gölün sularına doğru yürüyordu.

... doğduğu günkü gibi çıplaktı... kehribar rengi boyunluk hariç. Saçları yüzünden aşağıya doğru tek bir örgü halinde örülmüştü. Titredi, sonra serin suya daldı. Kızıl saçlı bir deniz perisi gibi sudan çıktığında, yüzüne bile bakmadı.

ona doğru yüzmeye başladı. Başının üzerinden attığı sert kulaçlarla ona doğru yüzmeye başladı ve hızla onun yanına doğru ilerledi.

Rurik kaçabilseydi ya da yüzebilseydi, kaçardı. Ama kıyıdan ve kadından başka gidebileceği hiçbir yer yoktu. Karın yüksekliğindeki suyun içinde durdu ve bekledi. Birkaç dakika sonra, yüzmeyi yeni öğrenen bir köpek yavrusu gibi etrafına su sıçratarak geldi.

Eğlenmeyecekti.

"Burada ne arıyorsun, Maire?" diye hırladı.

Sallanarak ayağa kalktı ve ıslak, kızıl saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırdı. Nefes almak için soluklanırken, mavi suyun zar zor örttüğü göğüsleri kabardı. Su damlacıkları kehribar kolyeden aşağıya, göğüslerinin arasındaki baştan çıkarıcı dekolteye doğru büyüleyici bir yol izleyerek yuvarlandı.

Onun göğüsleri tarafından büyülenmeyecekti.

"Seni baştan çıkarmaya geldim," dedi ona, sonunda sorusuna cevap vererek... sorusunun tam olarak ne olduğunu hatırladığından değil.

Baştan çıkarılmayacaktı.

"Neden?" diye sordu ve sorusu kendisine bile cahilce geldi.

Gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinin ıslaklığı tuhaf bir şekilde s e v i m l i y d i . Dudakları ne cevap vereceğinden emin değilmiş gibi hafifçe titredi. Ve su göğüslerinde gezinmeye devam etti.

Gerçekten de onun topak topak kirpiklerinden ya da titreyen ağzından hoşlanmayacaktı... nemli ve öpülesi görünse bile... ve kesinlikle sallanan göğüslerini fark etmeyecekti.

"Çünkü istiyorum," dedi cesurca, "... yani seni baştan çıkarmak için. Çünkü etrafına ördüğün o duvarı aşmanın tek yolu bu gibi görünüyor. Çünkü çok üzgünüm ve bunu telafi etmek istiyorum. Çünkü küçük bir çocuğun anne babasının birbiriyle bu kadar ters düşmesi doğru değil. Çünkü aniden gitmenden korkuyorum ve bu benim son şansım olabilir."

Bunu yapmayacaktı... ah, iç protestoların canı cehenneme!

Ne diyeceğini bilemedi, iki farklı yöne doğru çekiliyordu. Öfke ve intikam ihtiyacı çok güçlüydü.

Duygular, onun baştan çıkarıcılığına teslim olmak için ruhun derinliklerindeki bir özlemle dengelendiğinde bile ... neyse ki su altında gizlenmiş, bir tekneyi yüzdürecek kadar güçlü bir ereksiyondan bahsetmiyorum bile.

Cevap vermek için uzun süre bekleyince Maire'in yeşil gözlerinden yaşlar süzüldü ve arkasını dönerek kararlı, gururlu adımlarla kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

"Oh, tamam," diye seslendi arkasından. Rurik bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyordu. Birden ortaya çıkmışlardı ve itiraf etmeliydi ki iyi hissettiriyorlardı... sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi.

Olduğu yerde durdu ve bekledi.

Onu memnun edecek doğru ifadeyi bulamadı; bunun yerine harekete geçmeye karar verdi. Suyun altına dalarak hızla arkasından yaklaştı. Kollarını kızın dizlerine dolayarak onu da kendisiyle birlikte suyun altına sürükledi ve kızın şaşkınlık çığlıklarını su filtresinden duydu.

Suyun altında birlikte yuvarlanırken, her biri kontrolü diğerinden almaya çalıştı. Bacaklar birbirine dolandı, kollar birbirlerinin omuzlarına dolandı, dudaklarını birbirine bastırdılar, sonra suların onları yukarıya doğru yüzdürmesine izin verdiler.

Bir dakika boyunca öylece durdular, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, konuşmaktan korktular, tüm sorunlarının araya girmesini istemediler. Maire'in elleri hâlâ onun omuzlarında, kendi elleri de belindeydi. Göğüsleri Maire'in göğüs kılları arasında gidip geliyordu ve Maire göğüs uçlarının soğuk sudan kabardığını görebiliyordu.

Kendi kendine bu erotik görüntüden tahrik olmayacağını söylemek üzereydi ama bu bir yalan olurdu. Ve Rurik yalancı bir Viking'in kaderini riske atacak değildi... özellikle de şu anda.

"Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar," diye ısrar etti seksi bir sesle. Kadın hiç konuşmadan adamın dediğini yaptı.

Kalçalarını avuçlarının arasına aldı ve kendini onun içine bıraktı. "İnanılmaz derecede darsın... ve misafirperversin," diye fısıldadı açıkta kalan kulağına karşı, kendini onun içinde ayarlarken.

"Sıcak mermer gibisin," diye fısıldadı. "Su soğukken nasıl bu kadar sıcak olabiliyorsun?"

"Beni ısıtıyorsun, yüreğim." Rurik, birkaç dakika önce ondan nefret ederken... ya da nefret ettiğini düşünürken, bu sevecenliğin nereden geldiğini bilmiyordu. Ama bu sevecen ifadenin Maire'in hoşuna gittiğini söyleyebilirdi çünkü yumuşakça inledi ve sevecen ifadeyi ona tekrarladı. İtiraf etmeliydi ki, onun dudaklarından çıkan b u ses hoşuna gitmişti.

Sonra ona nasıl hareket edeceğini gösterdi. Ve, Kutsal Thor, çok hızlı öğreniyordu. Ağzını onunkine indirdiğinde iştahı kabarmıştı. Elleri aynı anda her yerdeydi. Dudakları dönüşümlü olarak onu bastırıyor ve yumuşatıyor, dili önce yağmalıyor, sonra yalıyordu. Zirveye hızla yaklaşırken, işkencesine son vermek istiyordu ve bu acı verici zevkin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

"Aaaaaahhhhhh!" diye haykırdı, orgazmı derin dalgalar halinde gelirken başı kemerli boynunun üzerinde geriye doğru kalktı ve sanki içindeki yaşamı emiyor gibiydi. Ve Maire'in içi, kendi zirvesine ulaştığında ve "Oh ... oh ... oh ... oh!" diye küçük hıçkırıklarla parçalandığında onu sıkmaya ve çözmeye devam etti.

Adam suyun içinde kıpırdamadan duruyordu, kadının yüzü boynuna gömülmüştü, kolları kadının beline sıkıca sarılmıştı ve adam kadının saçlarının tepesini öpüyordu. Az önce ne olmuştu?

İyi ve düzgün bir şekilde baştan çıkarılmıştı, hem de aşağılayıcı derecede kısa bir süre içinde, olan buydu. Kızgın olması gerekirdi, diye düşündü. Onun yerine gülümsedi.

"Uhmhhh, Rurik," diye sordu hafifçe arkasına yaslanarak, bu da "Lance "in onun değişen kanalına yeni bir ilgi duymasına neden oldu, "sondan önce çekilmedin. Bir gölün içindeyken erkeklik tohumunu bedenime dökmenin gebe kalmamı engelleyeceğini mi düşünüyorsun? Su onu temizleyecek mi?" Sorusunu sorarken yüzü kıpkırmızıydı ama bu önemli bir soruydu... belli ki adamın aklına gelmemişti.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdi. "İleride muhtemelen bu gerçek beni telaşlandıracak ama şimdilik umurumda değil. Ben daha çok 'Lance'in neyin peşinde olduğuyla ilgileniyorum." Kaşlarını ona doğru salladı ve vücudunun içinde kendini esnetti.

Güldü... çok anlamsız, neşeli bir sesle. "Sanırım en önemli kelime *yukarı*," diye cevap verdi küstahça.

"Kesinlikle." Ona ne kadar *yukarı* çıkabileceğini göstermek üzereydi ki tuhaf bir ses duydu. Çok yakından. Ve bir köpek sesine benziyordu.

Maire hâlâ kollarında, Lance hâlâ kendi halinde dönüp dururken, Rurik neredeyse şaşkınlıktan düşecekti. Bu bir köpekti, evet, ona doğru hızla yüzüyordu, dili heyecandan dışarı fırlamıştı.

"Bu Canavar. Evcil kurt köpeğim," diye bilgilendirdi Maire'i. "Ama bu nasıl olabilir? Northumbria'da değil mi..."

İkisi de kıyıya doğru baktı ve aynı anda inledi. Ayakta duran ve atların üzerinde oturan, çok sayıda güzel giyimli insan vardı: Tykir, Eirik, Selik ve eşleri, Alinor, Eadyth ve Rain, çok sayıda çocuktan bahsetmeye gerek bile yoktu. Ve cadılar da ileri atılıyordu. Ve bir sürü İskoçyalı. Ve silah arkadaşları Bolthor, Stigand, Vagn ve Toste, Jostein de dahil.

Lance hemen sarktı ve güvenli limanından dışarı kaydı. Maire sarktı ve çenesine kadar kaplayana kadar suyun içine kaydı.

"Bir şeyler yap," diye emretti ona, sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi. Aklına gelen tek şeyi yaptı.

El salladı.

Rurik büyük salonun bir ucunda oturmuş, içkiyi tanrıların bir armağanı olarak ilan eden ve fiçılarla Northumbria ve Norveç'teki malikânelerine götürmeye kararlı olan Tykir, Eirik ve Selik'le birlikte *uisge-beatha* yudumluyordu. Beş Viking yoldaşı da arka plandaydı ve eşit derecede keyif alıyorlardı, hatta artık hizmetlerine ihtiyaç duyulmasa da Rurik'in üç arkadaşını elli kişilik bir birlikle birlikte geri getirmeyi başardığı için kendisiyle gurur duyan Jostein bile. Askerler *Beinne Breagha*'nın yamacında kamp kurmuşlardı, özellikle de kendilerine *uisge-beatha* tayınları verildiğinden beri hiç de kötü durumda değillerdi.

Eadyth, Nessa ile birlikte bazı doğal arı kovanlarını incelemeye gitmişti. Eirik'in karısı arı yetiştirme ve ürünlerini satma konusunda uzmandı.

Jorvik pazarlarında, dünyanın en iyi bal likörü dediği şey de dahil. Öyle bir şeydi.

Tykir'in çilli yüzlü, kızıl saçlı karısı ve *Niflheim*'in bu tarafındaki en baş belası kadın olan Alinor, Maire'in dokumacılarından birini eline almış ve tezgâhları incelediği bir ek binaya doğru koşturuyordu. Daha şimdiden aşına olmayabilecekleri yeni bir desenden bahsetmişti. Hiç şüphe yok ki koyunları da inceleyecekti. Alinor bu yün kafalı hayvanlar ve ürünleri hakkında dünyadaki her şeyi bildiğini düşünüyordu. Muhtemelen biliyordu da.

Ünlü bir şifacı ve Selik'in eşi olan Yağmur mutfaktaydı ve tıbbi teşhisleri için çoktan bir hasta kuyruğu oluşmuştu. Saçkırandan akciğer öksürüğüne kadar her şey.

Hain Beast, Rose'un peşine takılıp gitmişti. Eirik ona tiksintiyle Beast'in çok titiz olduğunu ve dişi kurt köpeği Rachel'la çiftleşmeyi reddettiğini söylemişti. Titiz, hah! Çirkin bir kediye karşı sevgi geliştirmişken olmaz!

Ve Maire daha da kötü bir haindi. Onu tüm arkadaşlarıyla yüzleşmesi için yalnız bırakmıştı. Aslında muhtemelen bir yerlerde saklanıyor, herkes gidene kadar ortaya çıkmak zorunda kalmamayı umuyordu ki bu da pek olası değildi. Herkesin kahkahaları arasında gölden çırılçıplak çıkmak zorunda kalan oydu. Üstünü örtebilmesi için kadının giysilerini suya taşıyan oydu. Onurlu bir şekilde çıkabilsin diye herkesi kovalayan da oydu. Peki ona nasıl teşekkür etmişti? Kaçarak ve onu eski dostlarının alaylarıyla baş başa bırakarak. Son bir saattir yaptıkları da tam olarak buydu... onunla alay ediyorlardı.

En ısrarlı sataşmalar cadılarla ilgiliydi.

"Hayatımda hiç bu kadar cadıyı bir arada görmemiştım," dedi Eirik açık kapıdan, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı açık bir şekilde, avluda, Rose'un peşinden koşan Beast'i kovalayan kara kedi sürüsünü kovalayan yarım düzine yaşlı cadının adeta uçarak geçişini izlerken. "Geçmişte gerçekten büyücülüğe tanık olduğumdan değil." Eirik sandalyesine geri çöktü ve şaşkın bakışlarını Rurik'e yöneltti.

"Hepsi burada mı yaşıyor... doğma büyüme mi?" Selik de aynı şaşkınlıkla sordu. "Onlar *senin* cadıların mı, Rurik? Yoksa cadıları kendine çekmek gibi bir alışkanlığın mı var... seni işaretleyen cadı gibi?"

"Hayır, onlar benim şahsi cadılarım değil. Maire yüzünden buradalar," diye açıkladı kaşlarını çatarak.

"Maire bu geniş cadı topluluğunu mu çağırdı?" Şimdi konuşan Tykir'di ve ses tonu Maire'in aptal olması gerektiğini ima ediyordu.

Rurik birden fazla kez Maire'in aptal olduğunu düşünmüştü ama başkalarının da aynı şeyi öne sürmesinden hoşlanmıyordu. Bu yüzden onu şöyle savundu: "Bu bir kazaydı. Sadece bir cadının... eski akıl hocası Cailleach'in... gelmesini istedi ama büyüğü ters gitti... ve İskoçya'daki tüm cadılar bir şekilde geldi." Bu açıklama Rurik'in kulaklarına bile oldukça saçma geliyordu.

Rurik, her ne kadar aptalca olsa da, açıklamasının Tykir'i tatmin edeceğini umuyordu.

...yani, vücut boşlukları.

"Bir büyü mü? Ters mi gitmiş? O zaman Maire gerçekten bir cadı mı?"

Tykir'in konuyu öylece kapatmayacağını bilmeliydi.

"Evet, o bir cadı. Hayır, çok iyi bir cadı değil. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, cadıyla tekrar seviştim. Ve hayır, vücudumun diğer kısımlarını maviye çevirmedi."

Bu aşırı açıklama karşısında herkes kaşlarını kaldırdı.

Eirik, dudaklarını kıpırdatan gülümsemeyi zapt etmeye bile çalışmadan, "Görüyorum ki mavi işaret hâlâ sende," dedi.

Rurik'in tek tepkisi hoşnutsuz bir hırıltı oldu.

"Ama Rurik *Campbell*?" Tykir yüzündeki o şeytani sırıtışla sordu. Gerçekten de Tykir dünyadaki en sinir bozucu sırıtışa sahipti. Ayrıca Campbell isminin mavi işaretiyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eski dostlarının sırf dengesini bozmak için tatsız bir konudan diğerine atladığından şüpheleniyordu. Bu onlara karşı birden fazla kez uyguladığı bir taktikti.

"Sen... vahşi bir Viking savaşçısı... nasıl bir İskoç olabilirsin?"

"Sana söyledim," diye tısladı Rurik. "Bu bir yanlış anlaşılımdı. Ben bir İskoçyalı olmadım."

"Sanırım artık haggis yiyeceksiniz," dedi Tykir abartılı bir iç çekişle, "ve gayda çalacaksınız."

"Hayır, ben haggis yemeyi sevmiyorum ve Bolthor da gaydayı silah olarak seçen kişi."

"Odin'in Topları! Sakın söyleme," dedi Tykir, skald'ı kırmamak için Rurik'e bir kenara çekilerek. "Bolthor gayda çalıyor... ve şiir mi okuyor?"

Rurik başını salladı ve kendi yüzüne şeytani bir sırıtma yerleştirdi. "Ve sana garanti ederim ki, bu kış Ejderkayası'nda *senin için* her ikisini de yapacak."

Tykir sırıkla dövülmüş gibi görünüyordu.

"Ama bir oğlun var," dedi Eirik, hâlâ Rurik'e Maire'in klanı tarafından verilen Campbell unvanını vurgulayarak, "bir gün İskoç lordu olacak."

"Evet, ama İskoç bir çocuğun babası olmak beni İskoç yapmaz. Oh, ne faydası var! Siz nasıl olsa istediğinize inanacaksınız."

"Rurik haklı." Rurik'i şaşırtan, savunmaya gelen Bolthor'du. "Wee-Jamie yüzünden Rurik Campbell olmadı. Onların kahramanı olduğu için Campbell oldu."

Rurik yüksek sesle inledi. Bolthor'un bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu ve görünüşe göre diğer herkes de tahmin edebiliyordu, çünkü kulaktan kulağa sırtıyorlardı.

"Bu Büyük Rurik'in destanı," diye başladı Bolthor.

"Hey," diye itiraz etti Tykir.

"Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, orada dururdun," diye alttan alta Tykir'e öğüt verdi Rurik.

Ama Tykir söze karıştı: "Büyük olanın ben olduğumu sanıyordum. Hatırlıyor musun Bolthor, her zaman 'Bu Büyük Tykir'in destanıdır' derdin?"

Rurik fincanını kenara itti ve yüzünü masaya bastırdı. Uykuya dalmayı ve tüm bu kâbus sona erdiğinde uyanmayı diledi.

"Ah, bu konuda haklısın Tykir," diye açıkladı Bolthor, "ama Rurik bana senin unvanının 'Büyük' olduğunu hatırlattı; biz de onun unvanını 'Yüce' olarak değiştirdik. "

"Becerisini kaybettiği zaman hariç," diye araya girdi Toste kıkırdarak. "Hoo-eee! O zamanlar o kadar da büyük değildi."

"Hüneri mi?" Tykir, Eirik ve Selik hep birlikte sordular.

Rurik, alnının hâlâ dayandığı masa tablasına doğru inledi.

Toste, "Evet, yatak kürkleri içinde bir kadına nasıl or-gaz yapılacağını unuttu, ama korkmayın," diye geveledi, "sonunda becerisini geri kazandı."

Tykir dudaklarını Rurik'in kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Or-gaz düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Öyle. Ve yemin ederim Tykir, eğer *skaldını* Kuzey Toprakları'na götürmezsen, or-gaz yeteneğini elinden alacağım."

Tykir ve masadaki diğer herkes histerik bir şekilde gülüyordu.

Bolthor, Rurik'i utandıracak şekilde son destanına başlamıştı bile. İyi ki kimse onun kızardığını göremiyordu... çünkü o zaman kesinlikle onunla kızaran bir Viking olduğu için dalga geçerlerdi ve Bolthor da tüm gelecek nesillerin hatırlaması için bu konuda bir şiir anlatırdı.

Bir zamanlar savaşın

ihtişamını seven bir Viking

savaşçısı vardı,

Ama o İskoçya'ya geldi

İnsanların burada bir figür

olduğunu anladığı yerde

Bir askerden fazlasıydı. O bir

kahramandı,

Sonuna kadar.

Bu yüzden şimdi ona İskoç

Vikingi Rurik deniyor.

Bolthor'un her zamanki gibi anlattığı destanı şaşkın bir sessizlik izledi.

yanıt verdi. Sonunda Tykir boğazını temizledi ve ardından, "Kafiye becerilerini geliştirmişsin Bolthor," dedi.

Alçakgönüllülükten vazgeçen Bolthor başıyla onayladı. "Yine de sana söylemeliyim Tykir, Rurik bana destanlar için çok daha fazla yem verdi.

hiç olmadığı kadar. 'Kibirli Rurik', 'Hünerini Kaybeden Viking', 'Kör Viking Rurik', 'İskoç Viking Rurik', 'Seks ve Bekâr Viking', 'Siklerine İsim Veren Vikingler', 'Mavi Topaklı Viking' ve daha niceleri."

Rurik yanağı masanın üstüne gelecek şekilde yüzünü çevirdi. Sonra tek gözünü açtı. Herkes ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu. Bir Viking savaşçısını kuşkulandırmak için çok şey gerekirdi. Ama o inanmıştı. Ve bu büyük bir başarı değildi.

"Bolthor sözlerine şöyle devam etti: "Elbette Toste ve Vagn'ın gelecekteki bazı destanlarım için iyi konular olabileceğini düşünüyorum.

Toste ve Vagn, erkeklik organlarını kesmelerini önerseydi daha fazla dehşete düşmüş görünemezlerdi.

"Evet, tüm *ikiz* olasılıkları görebiliyorum. 'Kurnaz Bir Cadıyla Seks.' 'Sıra Dışı Yeteneklere Sahip Vikingler' 'İkiz Vikinglerin Yatakta Yapabildikleri ve Diğerlerinin Yapamadıkları' "

Genişçe sırtıma sırası Rurik'teydi. Belki de onun için hâlâ umut vardı. Belki Bolthor ikizlere bağlanmaya ve şiirsel hayatını onların kaçamaklarına adamaya karar verirdi.

Ama sonra Selik başını yana eğdi ve sordu: "Neden buradaki bütün erkeklerin orta parmaklarında iplik yaylar var?"

Şimdiye kadar sessiz kalan Stigand, "Aslında buna cevap verebilirim," dedi.

Rurik aniden ayağa kalktı, Stigand'ın vereceğinden emin olduğu uzun cevabı bile beklemedi... bir şekilde onu daha da aptal gösterecek bir cevap.

"Nereye gidiyorsun?" Eirik bilmiş bir gülümsemeye sordu.

"Garderobe'ye."

Ama düşündüğü şey, Maire'in saklandığı yeri bulmak ve onunla birlikte bir gün ya da bir gece orada kalmaktı.

Tykir onu garderoğun dışındaki koridorda bekliyordu. Bu iyiye işaret değildi. Tykir'in her zamanki muzip yüzünde ciddi bir ifade olması da iyiye işaret değildi.

"Senin için endişeleniyorum, Rurik," dedi Tykir hemen.

"Neden?"

"Sen kendinde değilsin."

Hah! Bu yetersiz bir ifade! "Babalığa alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu."

Tykir gülümsedi. "Baba olmak harika bir şey, değil mi?"

Rurik gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, öyle. Baba olmayı hiç düşünmemiştim... Nedenini bilmiyorum. Kanımın bir başkasına geçmesini de istemedim. Ama çocuğa her baktığımda kendimi gülünç bir şekilde sırtırken buluyorum."

Tykir anlayışla başını salladı. Sonra Rurik'in kaçındığı konuyu gündeme getirdi. "Maire hakkında mı?"

"Peki ya Maire?" "Onu seviyor musun?"

Rurik cevap vermeyi reddetti. Kasıtlı olarak kaba davranmıyordu. Gerçekte, cevabı bilmiyordu.

Tykir dehşet içinde kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bir İskoç cadısına aşık olmamın neden bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum." Kendisine çok benzeyen arkadaşına baktı ve sonra itiraf etti, "Pekala, oldukça komik. Bana yapılan bir şaka. Aslında, tanrıların hayatım boyunca benimle dalga geçtiği en büyük şaka."

Tykir başını ona doğru salladı, gözlerinden neşe yaşları akıyordu, "Öte yandan, belki de bu tanrıların bir *hediyesidir*."

Şimdi bir düşünce vardı.

On Sekizinci Bölüm

Akşam olmuştu ve bu kez konuklarının onuruna bir ziyafet daha veriyorlardı. İyi ki bir önceki geceden kalan bir sürü yemek vardı.

Rurik, bir prensi gururlandıracak kadar zengin işlemeli giysiler içinde Maire'in yanında oturuyordu. Evlenmeden önce giydiği, altın sırmalı, yumuşak zümrüt yeşili yünden yapılmış eski bir elbiseyi çıkarmayı başarmıştı... son derece uygun bir giysi... ama Rurik'in hem şekil hem de kıyafet olarak kendisinden daha güzel olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Gölde doğaçlama yaptığı banyodan sonra saçlarını düzgün bir şekilde toplayamadığı için saçları kızıl bukleler halindeydi.

Rurik'in Kuzey Toprakları'ndan arkadaşı Tykir, kısa bir süre önce Maire'in bir tutam saçını çekiştirme cüretini göstermiş ve saçın tekrar sıkı bir sarmal haline gelişini yüzünde şaşkın bir ifadeyle izlemişti. Karısının kızıl saçlarına bakmış, sonra tekrar ona dönmüş ve Rurik'e, "Alev saçlı bir tanrıça daha!" demişti.

Rurik -hödük- nefesinin altında "Kızıl saçlı kadınlar... Tanrı'nın insanoğlunun başına bela ettiği" gibi bir şey mırıldandı.

Bu hakaret üzerine Rurik'in kaburgalarına sert bir dirsek atmıştı ama bu onu pek etkilememişti. Sadece kalın kafalı değil, aynı zamanda kalın derili olduğu da anlaşılıyordu.

Rurik'in arkadaşları onun hareketlerini son derece eğlenceli buluyor gibiydi.

Rurik'in boynunu sıkmak istiyordu... sadece onu inzivaya çekilmeye zorladığı için değil, her şeyin karmakarışık olduğunu kendisi kadar iyi bildiği halde, sanki aralarındaki her şey yolunda ve neşeliymiş gibi şimdi onunla yüksek masada oturduğu için. Oh, onu gölde baştan çıkarmayı başarmıştı ama bakın nasıl sonuçlanmıştı. Ve gerçekten de daha fazla baştan çıkarabileceğini sanmıyordu... tabiri caizse.

Sıradan koşullar altında, o da eğlenebilirdi. Rurik'in arkadaşlarından hoşlanmamak elde değildi. Onlar çekiciydi.

ve büyüleyici ve alaycı neşe dolu.

Ellie yakın kış görmüş olmaları gereken yaşlı çift Selik ve Yağmur bile şaşırtıcı derecede formda ve göze hoş görünüyordular. Britanya'da ünlü bir şifacı olduğu söylenen Rain'in boyu kocasına eşitti ve sarı saçları da, kırılmış tellerine kadar birbirine uyuyordu. Yaşları on ile on yedi arasında değişen sekiz öz çocuklarından dördünü yanlarında getirmişlerdi. Diğer dördünü ve birçok evlatlık çocuğu, Northumbria'daki ticaret şehri Jorvik'in dışında işlettikleri bir yetimhanede, Adela adında genç bir kadın ve Ubbi adında yaşlı bir adamın bakımı altında bırakmışlardı.

Rain daha şimdiden Maire'i bir kenara çekmiş ve burada, *Beinne Breagha*'da zanaat arayan bazı gençler için bir yer olup olamayacağını sormuştu. Maire hemen kabul etmişti, özellikle de son birkaç yılda MacNab'larla olan savaşlar ya da kan davaları yüzünden pek çok erkek ve çocuk hayatını kaybettiğinden beri. Campbell klanında yeni kana ihtiyaçları vardı.

Bir de Northumbria'daki Ravenshire Lordu, kırka yakın kış görmüş olması gereken, kara yakışıklı Eirik vardı. Elbette Rurik kadar yakışıklı değildi ama kimse o kadar yakışıklı değildi. Yarı Viking, yarı Sakson olan bu adam yanında, gümüş sarısı saçları ve menekşe rengi gözleriyle Maire'in gördüğü en güzel kadın olan karısı Eadyth'i de getirmişti. İpek bir başlığın üzerine İskandinav *kransen*'ini, üzerinde kabartmalı zambaklar olan yaldızlı bir halkayı takmıştı. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmasına rağmen Eadyth'in krem rengi teninde yaşlanma belirtisi yoktu. Bu çift yanlarında Eadyth'in gayrimeşru oğlu John'u da getirmişti, on altı yaşında bir çocuktı ve şimdiden kilometrelerce ötedeki İskoç kızlarını kendinden geçirmeye başlamıştı. Elbette John da Eirik tarafından evlat edinilmişti, tıpkı Eirik'in iki gayrimeşru kızı, on yedi yaşındaki Larise ve on beş yaşındaki Emma gibi. John ve Jostein görünüşe göre çok iyi arkadaş olmuşlardı ve her ikisinin de Selik ve Rain'in kızlarından ikisinde gözü vardı. Bu üç çocuğa ek olarak, Eirik ve Eadyth birlikte sahip oldukları dört çocuğu da yanlarında getirmişlerdi; hepsi de erkekti ve hepsi de yaramazlıklarla doluydu.

Jamie tüm bu genç arkadaşlarla hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Beast ve Rose da eğleniyorlardı.

Yipping ve miyavlama herhangi bir gösterge idi.

Maire bu soylu çiftin bazı çocuklarının gayrimeşru olduğunu açıkça kabul etmelerine şaşırmıştı ama Eadyth'in arı kovanlarından elde ettiği ürünleri Jorvik pazarlarında satan başarılı bir iş kadını olduğunu öğrendiğinde de aynı derecede şaşırmıştı -keçiboynuzu, bal peteği ve zaman ölçen mumlar.

Son olarak, Eirik'in üvey kardeşi ve Rurik'in dünyadaki en iyi arkadaşı olan Tykir vardı. Orta yaşlarda olmasına rağmen Tykir ne kadar da hınzır gözlü, yaramaz bir adamdı... yaklaşık otuz beş yaşlarında. Rurik kadar kibirli olan Tykir'in saçlarının sadece bir tarafı örgülüydü ve kulağından yıldırım küpesi sarkıyordu.

Otuz yaşından küçük, kızıl saçlı, çil yüzlü karısını sürekli okşuyor ya da ona hayranlıkla bakıyordu... yani onun kalçalarını çimdiklemediği zamanlarda... ya da kadın onunkileri çimdiklemediği zamanlarda. Ahnor'un kucağında şu anda kıvranan iki yaşındaki oğulları Thork oturuyordu ve kadın yine doğuruyordu... o kış doğuracaktı.

Rurik'in üç arkadaşı orta parmaklarına büyükçe kırmızı fiyonklar takmaya başlamıştı. Alinor bunların amacını sorduğunda, Tykir ona açık açık söylemişti. Alinor onun omuzlarına **v u r m u ş** ve "Ne yalanlar söylüyorsun, aptal?" diye azarlamıştı.

"Sadece bir önlem, karıcığım," diye kıkırdadı.

Eadyth kocasının selamına gülümsemiş ve "B i r a z süslü, öyle değil mi?" demişti.

"Yeterince büyük değil," diye karşı çıktı Eirik.

Alinor şimdi Rurik'e hitap ediyordu. "İki gün sonra bizimle birlikte ayrılacak mısın? Tykir ve ben Greycote'ta birkaç gece geçirdikten sonra Ravenshire'a geçip kış için Kuzey Toprakları'na dönmeyi planlıyoruz. Bize eşlik etmeni çok isteriz."

"Daha çok benimle dalga geçmeye bayılırdın, Alinor. Yemin ederim, bu senin en büyük eğlencen," diye karşılık verdi Rurik kuru bir sesle.

Alinor dilini Rurik'e doğru uzattı ve Maire bunun iyi bir hanımefendinin yapabileceği en rezil şey olduğunu düşündü. Yine de Rurik ve Tykir onun maskaralıklarına güldüler ve oğlu Thork bunun harika bir numara olduğunu düşündü ve kendisi de tekrar tekrar yaptı.

"Ama, hayır," diye yanıtladı Rurik, "İskoçya'dan ayrılmayacağım... en azından o kadar yakın bir zamanda."

Maire'in kalbi küt küt atmaya başladı. Ne demek istiyordu? Jamie yüzünden mi daha uzun kalıyordu? Yoksa Jamie'nin baştan çıkarması onu çevreleyen affetmezlik duvarını eritmeyi mi başarmıştı? Bir gelecekleri var mıydı? Yoksa bu geçici bir erteleme miydi?

Öne doğru eğilerek Rurik'in yüzünü daha iyi görmeye çalıştı. Tam o sırada kehribar kolye öne doğru kayarak elbisesinin sınırlarından çıktı.

Alinor'un gözleri hemen boyunluğa takıldı. "Aman Tanrım! Gelin hediyesi!" Kıkırdayarak Rurik'e döndü ve işaret parmağını sallayarak onu azarladı: "Seni namussuz seni! Gelin hediyesi olarak seçtiğin bu değerli parçanın İskoç cadın için tasarlandığını bize söylemedin."

Rurik boğazının derinliklerinden boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı ve teni soldu. "Alinor, dilini kilitle!"

Sonra konuşan Tykir oldu. "Ama ben boyunluğun Theta için tasarlandığını sanıyordum... bir gelin hediyesi olarak... mavi işareti kaldırdıktan ve seninle evlendikten sonra... Hebridler'de... toprak satın aldığın ve..." Tykir'in sözleri yavaş ve duraklayarak çıktı, sonra önemini anlayınca aniden durdu.

Maire de birkaç dakika sonra aynı şeyi fark etti. Derisi anında nemlendi ve yaralı bir ifadeyle Rurik'i mızraklarken boğazı düğümlendi.

Düzenbaz günahkâr gibi suçlu görünüyordu. "Maire, açıklayabilirim..."

Açıklamak mı? Açıklanacak ne var ki? Rurik başka bir kadınla nişanlandı. Bana gelini için tasarlanmış bir gerdanlık verdi. Ben tüm İskoçya'daki en aptal, en zavallı kadını... hayır, tüm dünyadaki.

"Aman Tanrım!" Alinor dedi ki. "Yapmadın mı, Rurik? Bana böyle aptalca bir şey yapmadığını söyle."

Ama şok yerini öfkeye bıraktı ve Maire çoktan ayağa kalkmış, boyunluğu çözüyordu. O n u Rurik'in önündeki masaya fırlatarak buz gibi bir sesle, "Sabaha kadar gitmiş olmanı bekliyorum," dedi.

"Durun bir dakika," diye itiraz etti Rurik.

"Senden nefret ediyorum," diye haykırdı, kelimeleri taş gibi fırlatarak. "Benden nefret edemezsin. Beni sevdiğini söylemiştin."

Masadaki tüm kadınlar sanki çok önemliymiş gibi "Öyle mi?" diye haykırdı.

Maire hırslayarak dişlerini gösterdi. "Sözümü geri alıyorum."

"Geri alamazsın. Uh-uh. Özellikle de iki gün içinde. Beni seviyorsun, hepsi bu."

"Sen yeryüzünde gelmiş geçmiş en sinir bozucu, duyarsız, şehvet düşkün, hain, yarım beyinli, iki bacaklı hayvansın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ooooooh! Sana ne demek istediğimi göstereceğim, seni ahmak." Kocaman bir fincan *uisge-beatha* aldı ve adamın sersemlemiş yüzüne fırlattı.

Sonra artık sessiz olan salondan gururla çıktı. Ancak yatak odasına ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve o gün kaybettiği her şey için hiddetle ağladı.

O akşam ve ertesi sabah boyunca Rurik Maire'in kapısını çaldı ama Maire cevap vermedi. Yine de onun ağladığını duyabiliyordu ve bu neredeyse kalbini kırdı ve kendi gözlerine yaş getirdi.

"Açıklayabilirim. Gerçekten," demişti ilk başta.

Sonra, "Alinor, Eadyth ve Rain beni ikna etti... Ben iğrenç, cahil bir hödüğüm."

Başka bir zaman, "Boyunluğu senin almanı istiyorum, Maire. Bu senin içindi... Yani, içten içe hep senin için tasarladığımı düşünüyorum, Theta için değil."

"Theta hakkında..." diye açıklamaya çalıştı, "Onu hiç sevmedim, ya da öyle bir şey. Sadece tüm arkadaşlarım mutlu bir yuva kurmuştu ve bu bana yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. İskoçya'ya girmeden çok önce bile kararımдан pişmanlık duyuyordum."

"Tüm cadıları gönderdim," diye onu kuşluk vakti bilgilendirdi. "Kendimi büyük riske attığımı da eklemeliyim. İçlerinden birkaçı bana endişe verici büyüler yaptı ama onlara büyüleri kaldıracak kendi özel cadım olduğunu söyledim. Bu sen oluyorsun... Cailleach değil, kendisi ayrılmayı reddediyor. Bana gülmeyi ya da kıkırdamayı bırakmıyor. Sence neden? Sanırım bana nazar değdirdi. Ya öyle ya da tek gözü seğirmeye başladı."

"Jamie inciklerimi tekmelemeye başladı. Ve sabah biramın içine sümüklü böcek koydu. En iyisi sen gel dışarı ve onu azarla , Maire.

Aslında süttü, bira değil. Ugh! Süt ineği hala süt vermeyi bırakmıyor ve bazı kediler patlayacakmış gibi görünüyor. Kim bir Viking'in süt içtiğini duymuş ki? Bolthor bu konuda bir destan yarattı bile."

"Acıktım. Aşçı orucumu bozmam için bana bir şey vermiyor," dedi öğlen vakti. "Aç değil misin, Maire? Bir hiç uğruna kuruyup gideceksin ve sonra nerede olacaksın? Artık haggis yemek zorunda kalabilirim. Ha, ha, ha."

Tekrar tekrar, farklı yakarışlarını tekrarlamak için geri dönmeye devam etti. "Yalnızım. Kimse benimle konuşmuyor, Stigand bile, ya da

Bolthor, ya da Toste, ya da Vagn, ya da Jostein. Bolthor, süt destanına ek olarak yeni bir destan uydurdu. Adı 'Aptal Viking Rurik'. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Tahmin edin ne oldu? Sonunda biri benimle konuştu. Stigand. Ve onu görseniz inanmazsınız. Tıraş olmuş ve saçları kesilmiş. Yemin ederim, gerçekten yakışıklı... benim kadar değil elbette, ama fena sayılmaz. En inanılmaz kısmı bu değil. Stigand aşık. Nessa'ya. Evlenecekler ve buraya, Highlands'e yerleşecekler. O zamana kadar dışarı çıkmayı düşünüyor musun?"

Başka bir zaman, "Bana cevap ver, cadı kız, yoksa Bolthor'a kapının önünde gayda çalmasını emredeceğim."

Sonra, "Lance seni özlüyor."

"Eğer yakında dışarı çıkmazsan, gidip zincir zırhımla oynayacağım... tek başıma."

"Sıkıldım. Eğer dışarı çıkmazsan, savaşmak için bir savaş bulmam gerekebilir."

"Pişman olacaksın."

Rurik merdiven boşluğunda ve koridorda Maire'in kapısına doğru defalarca yürüdü ama nafile. Tüm bu tırmanışlar yüzünden baldırlarında ve uyluklarında gerçekten ince kaslar geliyordu... zaten iyi olmadıklarından değil.

Yaşlı John bir keresinde onun yanından geçerken, "Çatlamış çanın tamire ihtiyacı yok," demişti. Rurik ona kaşlarını çatarak bakınca, "Bazı şeyler tamir edilemez," diye tercüme etti.

Rurik buna inanmayı reddetti, hatta Nessa, "Bütün bu konuştuklarınız arpayı sallamıyor," diye fikrini eklediğinde bile.

Sonunda Alinor ona acıdı ve bir kenara çekti. Çok işgüzar biriydi ama o bir kadındı. Bir şeyler biliyor olmalıydı... onun, alçakgönüllü bir adamın bilmediği şeyler. Onun yanında kendisinden aşağılık biri olarak bahsetmeyeceğinden değil. "Cevabım var," diye açıkladı söze girmeden. "Ona onu sevdiğini söyle."

"Bu kadar mı? Harika tavsiyen bu mu? Pfff! Bu arada, sanırım ben Dragonstead'den ayrıldığımdan beri çillerin daha da artmış. Şeytan Tükürüğü, onlara hep böyle dendiğini duymuşumdur. Şeytan son zamanlarda sana tükürüyor mu? Ahh! Bana neden vurdun?"

"Yap şunu," diye emretti. Elleri kalçalarında, karnı küçük bir kaya parçası yutmuş gibi dışarı çıkmış, hamile bir viragoyu andırıyordu ... ki öyleydi.

"Tykir'le aranızda ne var ve Maire'i sevmem gerektiğini ima ediyorsunuz?"

"Tykir sana aşık olduğunu mu söyledi?" Kızın kırmızı kaşları şaşkınlıkla kalktı. Sonra genişçe gülümsedi. "O zaman bu her şeyi açıklıyor. Aşık olmalısınız."

"Hayır, hayır, ben öyle demedim... o ne dedi... ne anlama geliyordu. Tanrım, şimdi nereye gidiyorsun?"

"Eadyth! Rain! Çabuk gel!" Alinor koridorda paytak paytak yürürken bağıırıyordu. "Yeni öğrendim. Rurik aşık olmuş. Planlamamız gereken bir düğün var. Aşçıya söyle bir haggis hazırlasın. Adamlara gidip bir yaban domuzu vurmalarını söyle. Bolthor'a bir evlilik destanı hazırlamasını söyle. Cadı Cailleach'e söyle, şu kanlı yatak odası kapısına bir büyü yapsın ve eriyip gitmesini sağlasın."

Rurik alnını kapıya dayadı ve yalvardı, "Maire, dışarı çıkmalısın. İşler çok ama çok kötüye gidiyor."

Öğleden sonraydı ve vuruşlar yeniden başladı.

Maire bütün gün özenle çalıştığı goblenden başını kaldırdı ve Rurik'in bu kez onu içeri alması gerektiğine ikna etmek için ne gibi tuhaf bir fikirle geleceğini merak etti.

Ama bu sefer Rurik değildi.

"Maire, bizi içeri al lütfen. Ben Alinor."

"Ve Eadyth."

"Ve Rain."

Kendisi için en iyisini bildiklerini düşünen daha fazla insan tarafından rahatsız edilmek istiyor muydu gerçekten? Öte yandan, misafirlerini gücendirmek istiyor muydu?

"İçeri gel," diye seslendi.

Üç hanım kaşlarını kaldırarak yatak odasına girdiler... şüphesiz kapı kilitli olmadığı için.

"Bu sabah bahçeyi ziyaret etmeye ve bulaşıkhaneden biraz yiyecek aşırıma gittiğimde kilidini açtım."

Alinor sırttı. "Rurik'i bu durumdan haberdar etmedin mi?" "Elbette hayır."

"Ooooh! Sanırım ondan hoşlanacağım," dedi Alinor diğer hanımlara. "Rurik için çooooook iyi olacak."

Eadyth ve Rain de sırtarak başlarını salladılar.

"Hemen söylemeliyim ki, eğer buraya Rurik'in davasını savunmaya geldiyseniz, bunu unutun."

"Bunu yapar mıyız?" Üçü de masumiyetlerini göstermek için avuçlarını göğüslerine dayadı. Sözcüleri Alinor, "Bu ahmak sizi hak etmiyor," dedi.

Bu doğrudu. Rurik onu hak etmiyordu ama Alinor'un bu gerçeği söylemesinden ya da ona ahmak demesinden hoşlandığından emin değildi. "O adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Eadyth. "Nasıl bu kadar duyarsız olabilir?"

"Ya da zalim?" Rain ekledi.

"Ya da kalın kafalı?" Alinor daha da ekledi.

Hanımlar, goblenini incelemek için onun arkasında daire çizdiler.

"Oh, Maire, bu enfes!" Rain kumaşa sevgiyle dokunduğunu ilan etti.

"Keşke benim de iğneler konusunda böyle bir yeteneğim olsaydı," diye iç geçirdi Eadyth. "Ne yazık ki yeteneklerim daha çok arılara dayanıyor... o kadar ince ya da kadınsı bir yetenek değil."

Maire itiraz etmeye başladı, çünkü Eadyth'in ürettiği ve sattığı muhteşem bal ve bal likörünü duymuştu, sıra dışı zaman ölçme mumlarından bahsetmeye bile gerek yoktu, ama kelimeler ağzından çıkamadan

Yağmur konuşuyordu. "Ben iyi bir doktorum... bunu inkar edemem... ama hayatımın büyük bir kısmı üzüntü ve ölümle geçti. Her zaman güzellik yaratabilmeyi diledim." Pişmanlıkla yüksek sesle nefes alıp verdi, sonra sordu: "Sen, Jamie ve Rurik mi? Ne güzel bir aile olacaksınız!"

Maire duvar halısını neredeyse bitirmişti ve bu doğrudu... erkek figürünün Rurik olduğu gerçeğini saklamak mümkün değildi. Başka türlü yapamazdı. Ama bir aile? Hayır, bu asla olmayacaktı. Yine de bir nedenden ötürü, fantezisine son vermek için yapması gereken bir ayin gibi, işi tamamlama ihtiyacı hissetmişti. Bundan sonra, bu ona asla olamayacak aptalca kadın düşüncelerini hatırlatacaktı.

"Bir ara Ejderkayası'na gelmelisin... bahar ya da yazın en güzel zamanlarında... ve benim için Tykir'in sevgili evinin bir duvar halısını yapmalısın," diye ısrar etti Alinor.

"Oh, gerçekten, hiçbir zaman benim-"

"Alinor! Her zaman bu kadar hızlı düşünmek zorunda mısın? Beynim bu kadar hızlı tepki veremez. Maire'den Eirik ve benim Ravenshire'da tüm ailemizle birlikte olduğumuzu gösteren bir duvar halısı yapmasını istiyorum. Bu senin için çok mu fazla figür olur, Maire?" Eadyth, Maire'in cevap vermesini beklemeden düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Belki de ilkbaharda Dragonstead'e gidip sonbaharda Ravenshire'a gelebilir." Bu talepler karşısında şaşkına dönen Maire'e döndü. İskoçya'dan ayrıldıklarında Rurik'in onlarla hiçbir bağlantısı kalmayacağını anlamamışlar mıydı, çünkü Rurik'in onunla Jamie dışında hiçbir bağlantısı olmayacaktı?

Kutsal Meryem, başı ağrımaya başlamıştı. "Oh, yapamam," dedi Maire. "Burada, *Beinne Breagha*'da yapacak çok işim var. Ayrıca, goblin sadece boş bir iş. Böyle boş işlerle uğraşmaktansa yapacak daha önemli işlerim var."

Üç hanım hep bir ağızdan, "Saçmalık!" diye bağırды.

Yağmur onun omzunu sıvazladı. "Güzellik yaratmanın anlamsız bir yanı yoktur."

"Rurik de öyle dedi."

"Öyle mi?" Alinor büyük bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Belki de bu ahmak her şeye rağmen umut vaat ediyordur... derinlerde."

"Mükemmel bir cevabım var," diye açıkladı Rain.

Maire cevaplanması gereken bir soru olduğunu fark etmemişti.

"Rurik ve Maire düğünlerinden sonra kış buraya, Yaylalar'da baş başa geçirmek isteyecek."

Maire'in nefesi kesildi. "Bir düğün olmayacak... en azından ben ve Rurik arasında olmayacak."

"-Ama gel Bahar, onlar olabilir al a düğün yolculuk için Kuzey Toprakları ve-"

"Düğün olmayacak."

"-Yaz geldiğinde, Ravenshire'a varacaklar, hala düğün yolculuğundalar ve sonra-"

"Düğün olmayacak."

"-Sonbaharda Jorvik'te benim goblenimi yapmak için bulunacak, ardından da düğün gezisinin sonuna doğru İskoçya'ya dönecek."

"Düğün olmayacak."

Sanki Maire'in kaderini belirlemişler gibi üç kadın da ellerini çıırttı. Buna izin veremezdi. Aniden ayağa kalktı, neredeyse taburesini devirecekti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, olabildiğince kararlı bir sesle, "Düğün olmayacak. O iğrenç hödükle dünyadaki son erkek bile olsa evlenmem. Ve bu son sözüm!"

"Gerçekten mi?" Eadyth sordu. "Şey, bunu anlayabiliyorum. O iğrenç bir hödük."

Rain, "Ama zaten bütün erkekler zaman zaman iğrenç hödüklerdir," dedi.

" 'Bu doğru. Doğru,' diye onayladı Alinor. "Tykir'in beni tüylerle kazanabileceğini düşündüğü zamanı hatırlıyorum."

"Tüyler mi?" Maire boğuk bir sesle konuştu.

Alinor gözlerini devirdi. "Evet. Yatak kürklerinin içinde."

Maire aklına gelen bu görüntü karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Tabii ki bu, cadı olduğumu ve kralın erkeklik organına bir lanet koyarak sağa dönmesine neden olduğumu düşündüğü için beni kaçırıp Norveç kralına teslim ettikten sonraydı." Kocasının aptalca davranışlarından birini uzun uzun a n l a t t ı k t a n sonra sıırttı.

Evet, Maire kesinlikle dilini yutacaktı.

Eadyth bu hikâyelerden daha fazlasını bildiğini ima eden bir şekilde güldü ve gerçekten de çok eğleneliydi. "Benim Eirik'imden daha kötü değil. Evlendiğimiz ilk birkaç hafta benimle yatmadı çünkü yanlışlıkla yaşlı bir kocakarı olduğumu düşündü. Ahmaklıktan bahsediyorum! Bunu hayal edebiliyor musun?"

Maire yapamadı.

Yağmur'un yüzünde sanki hafızasını kaybetmiş gibi hüzünlü bir ifade belirdi. "Selik'in beni geri kazanmak için bir yetimhane kurduğu zamanı hatırlamayacak kadar yaşlı değilim. Ahmak herif! Düzinelerce evsiz çocuğu evlat edinmek isteyip istemediğimi hiç sordu mu? Hayır. O sadece gaf yaptı."

Maire gözlerini kısıtı ve birden bu üç kadının... bu üç *sinsi* kadının... kendisini manipüle etmeye çalıştığını fark etti.

"Rurik'le evlenmeyeceğim," diye iddia etti.

"Kesinlikle olmaz," dedi üç kadın. Bu arada, her biri uzun iplikler çıkardı ve omuzlarını ve korsajını ve belini ve kalçalarını ve inciklerini ve kollarını ölçmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Her biri günahkâr bir edayla diğerine baktı ve "Yok bir şey" dedi. Ama Alinor'un diğerlerine fısıldadığını duydu, "Benimle aynı beden, sadece korsajda biraz daha fazlası var."

Sonra hepsi masum bir ifadeyle ona baktı.

"Bir düğün olmayacak," diye tekrarladı. Alinor elini havalı bir şekilde salladı.

Kapıyı arkalarından kilitledikten sonra Maire'i düşünecek çok şeyle baş başa bırakarak uzaklaştılar. Rurik'ten gerçekten nefret ediyor muydu? Onun suçlarını affedilmez mi buluyordu? Jamie'nin doğumunu bu kadar uzun süre sır olarak saklayarak ona karşı da günah işlememiş miydi? Rurik bu suçu için onu affetmiş miydi? O daha mı az affediciydi?

Boyun eğerek doğruldu. Tüm bu sorular boşa çabalarlı çünkü ne de olsa adam başka bir kadınla nişanlıydı.

"Senin için bir anlaşmam var. Heh, heh, heh."

Rurik son bir saattir aynı fincan *uisgebeatha*'yı yudumluyordu ve yaşlı cadının daha fazla tacizine tahammülü yoktu,

Cailleach, ama koca salonda kendisiyle konuşmak isteyen tek kişi o olduğu için, "Ne o l a c a k ki!" dedi. Sonra ona masada karşısındaki sıraya oturmasını işaret etti. Bugün özellikle yaşlı ve bitkin görünen cadı-

Kendi berbat biralarından birini içiyor olmalıydı, içki teklifini elinin tersiyle itti. Bunun yerine banka çöktü ve doğrudan konuya girdi.

"Rün taşlarını kullandım ve senin Maire için iyi olmadığını sonucuna vardım."

"Hah! Sen ve yaratılıştaki diğer herkes! Yeni olan başka ne var?"

"Alaycılığın sana hiçbir şey kazandırmayacak evlat." Rurik'in tedirgin bir şekilde kıpırdanmasına neden olacak şekilde onu inceledi. "Eğer seni endişelendiren yeni bir çocuğun tohum atmasıysa, bunu unut. Başka bir çocuğun etrafta dolaşman için bir sebep olmasına izin verme."

"Ne?"

"Gölde sevişirken Maire'in içine döktüğün tohum ... almamıştı. Bu yükten kurtuldunuz."

Yani Maire hamile değildi. Cailleach'in böyle bir şeyi bu kadar çabuk nasıl bilebildiğini sorma zahmetine bile girmedi. Yine de yaşlı cadının böyle yetenekleri olduğunu kabul etti. Rurik'in, Maire'in hamileliği artmadığı için rahatlaması gerekirdi ama garip bir şekilde rahatlamadı.

"Git buradan, Cailleach. Senin cadı oyunlarını oynayacak havada değilim."

"Mavi işareti sildirme havasında mısınız?"

Bu onun dikkatini çekti. Doğruldu ve "İşareti kaldırabilir misin?" diye sordu.

"Yapabilirim... eğer istersem."

"Peki bunu istemene ne sebep oldu?" Rurik cevabın hoşuna gitmeyeceğinden şüpheleniyordu.

"Bir anlaşma. Sen İskoçya'yı yalnız bırakmayı kabul et, ben de mavi işareti kaldırayım."

Haklıydı. Cevap hoşuna gitmemişti. "Benden bu kadar mı hoşlanmıyorsun?"

"Sizden hiç hoşlanmıyorum. Doğrusu senden hoşlanıyorum. Ama Maire için iyi bir adam olmazdınız."

Rurik aşağılanmıştı. İyi bir eş olacağından o da pek emin değildi ama bunu ona söylemek yaşlı bir cadıya düşmezdi.

Cailleach, "Bağırsaklarını telaşa kaptırma," diye öğüt verdi. "Maire'in hayatında istikrarlı bir insana ihtiyacı var. Yerinde duracak birine... Sadece kriz anlarında değil, her gün onun ve çocuğun yanında olacak birine. Çok heyecanlı bir hayat değil, değil mi? En azından *Vikingler* gibi değil."

Rurik bundan pek emin değildi. Maceraya atılmak bir zamanlar sahip olduğu büyük çekiciliğe sahip değildi. Ve burada geçirdiği kısa süre boyunca *Beinne Breagha*'da yaşamının gündelik sıkıcılığından keyif almıştı. Bir süre sonra sıkıcı olur muydu? Ama hayır, Maire'in duvar halısını ve o sahneyi izlerken hissettiklerini düşününce, can sıkıntısının bir sorun olmayacağından şüphelendi.

"Ve aşktan aciz bir adam... peki, bu Maire için ne tür bir ilişki olurdu?"

"Aşk, aşk, aşk! İnsanların bana Maire'e aşık olmam gerektiğini söylemesinden bıktım usandım."

Cailleach'in kırışmış gri kaşları onun sert cevabı karşısında kalktı. "*Bunu* sana kim söylüyor?"

"Tykir ... Alinor ... Eirik ... Selik ... Jamie ... herkes!"

Cailleach ona doğru cevabı vermiş gibi genişçe gülümsedi ve Rurik sorunun ne olduğunu bile bilmiyordu.

Cailleach elini uzatıp olası bir anlaşma için onun elini sıkarken, "İliklerime kadar, delikanlı," dedi. "Mavi işaretten ne kadar nefret ediyorsun?"

"Son derece."

"Mavi işaretin kaldırılması karşılığında İskoçya'dan ayrılacak mısınız?"

Elini kadının kemikli pençesinden çekmeden önce tereddüt bile etmedi. "Hayır!"

"Hayır mı?"

"Hayır!" Rurik'in cevabının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Maire'i mükemmel bir yüz için takas etmeyeceğini biliyordu ve Cailleach'in teklifi de bu anlama geliyordu. Cailleach'ta kalacağını hiç sanmıyordu.

Beinne Breagha, ama gelecekte kimsenin dürüstlüğünü gösteriş uğruna sattığını söylemesini istemiyordu.

Cadı gizemli bir gülümsemeyle yerinden kalktı, Rurik'in beklediği kadar mutsuz değildi. "Umarım tüm bunların ne anlama geldiğini biliyorsundur. Az önce kendine ikileminin kilidini açacak anahtarı verdin."

Ne anahtarı? Ne anahtarı? Ne ikilemi? Cadının neyi ima ettiğini zihninde düşündü ve sonra anlayışla parladı. Bu kadar basit bir gerçeği nasıl gözden kaçırabilmişti?

Ona başını sallayan Cailleach'e baktı ve dışarı çıkarken mırıldandı, "Düşündüğüm kadar aptal değilmiş... yani bir Viking için."

* * *

Sonunda Rurik bu çıkmazı tüm Viking erkeklerinin yaptığı gibi çözmeye karar verdi. Kaba kuvvetle.

Maire bir keresinde parlak zırhlı bir şövalye istediğini ima etmişti. Pekâlâ, bir tane edinecekti. Tek sorun, kalenin muhafız odasında bulunduğu kaplama zırhın o kadar da parlak olmamasıydı; hatta yer yer biraz paslıydı.

Ama lanet olsun, sonsuz gibi görünen bir zamandan beri ilk kez kendini iyi hissediyordu... oysa sadece bir günden az olmuştu. Bir asker olarak agresif eylemlere alışkındı, oturup bir şeylerin olmasını beklemeye değil. Dahası, miyavlayan, yalvaran bir yaratığa dönüşmekten de pek hoşlanmıyordu.

Evet, kaba kuvvet en iyi stratejiydi. Aslında, erkekler zaman boyunca kadınlarla yaşadıkları ikilemleri hemen hemen aynı şekilde çözmüşlerdir. Cennet Bahçesi'nden kovulmalarına neden olmadan önce Adem de muhtemelen bir iki kez Havva'ya el koymak zorunda kalmıştı. Bu tam da bir kadın gibi değil miydi?

Rurik, omzunda Stigand'ın savaş baltasıyla avludan büyük salona doğru ilerliyordu. Bu lanet şeyin bu kadar ağır olduğunu kim bilebilirdi ki! Kaymamaya dikkat etse iyi olurdu, yoksa bir uzvunu kaybedebilirdi.

Cehennem kaplıcaları! Ama Maire'le olan bu aptalca tartışmayı çözmeye karar verdiği için şimdi keyfi yerindeydi. O bile

O gıcırdayarak yoluna devam ederken insanların sağda solda durup ona baktığını aklından çıkarmamalıydı.

Ancak Jamie, ağlamaklı gözlerle ve küçük bir çocuk gibi bakarak onu durdurdu.

Çocuğun hizasına kadar eğildi ve neredeyse baltasının yassı ağzıyla kafasına vuracaktı. Bir zırhın içinde büzülmenin pek de kolay olmadığını fark etti ve neredeyse düşüyordu. Silahı yerde bir destek gibi duracak şekilde ayarlayarak bir elini Jamie'nin sarkık çenesine koydu ve kaldırdı. "Ne oldu evlat?"

"Sen... sen annemin kafasını mı keseceksin?"

Rurik buna neredeyse yüksek sesle gülecekti ama çocuğun ciddi olduğunu anlayabiliyordu. "Tabii ki hayır. Annene asla zarar vermem... Bunu sana daha önce de söyledim."

"Değil mi?" Jamie umutla ona göz kırptı.

"Hayır," dedi Rurik, doğruldu ve çocuğu okşadı, "Ben sadece kapısını keseceğim."

Maire goblenini henüz tamamlamış, iğneleri ve yedek iplikleri kaldırıyordu ki, kilitli kapısında yüksek -çok yüksek- bir çatırtı sesi duydu ve hemen ardından bir başkası geldi. Şaşkınlıktan neredeyse tüm goblen çerçevesini deviriyordu.

Üçüncü bir çatlama sesi daha duyuldu ve kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı. Şöyle bir baktı ve metal bir bıçağın ucunun tahtaya saplandığını gördü, bıçak hemen kayboldu... tahminine göre geri dönerken.

Rurik kapımı kesiyor, ilk düşündüğü buydu. İkincisi ise,

"Adam aklını kaçırıyor" oldu.

"Rurik, aklını mı kaçırıyorsun?" diye bağırdı gürültünün üzerine. Bir an için kutsanmış bir sessizlik oldu.

"Benimle mi konuşuyorsun, Maire?" Rurik sordu ve ardından "Tanrılara şükürler olsun!" diye mırıldandı.

"Evet, sana söylüyorum mankafa," dedi ve adamın baltayı tekrar sallamasına fırsat vermeden kapıyı açıp fırlattı. Ve bunun oldukça büyük bir savaş baltası olduğunu fark etti.

Ama en şaşırtıcı şey bu değildi.

Rurik, babasına ya da torunlarından birine ait olması gereken eski bir zırhın içinde karşısında duruyordu... çalınan ganimet

Sakson ya da Norman topraklarına yapılan bir baskından, çünkü İskoç askerleri metal zırh giymezdi. Sanki suyu test ediyormuş gibi ona belli belirsiz gülümsedi. Yine de metal miğferinin siperliği sürekli aşağı kayıyordu. Sonunda bıkkınlıkla miğferi çıkarıp koridora fırlattı ve taş merdivenlerden aşağı yuvarlanıp düştüğünü duydu.

Onun gülümsemesine kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Bu da gülümsemesinin hemen kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne? Şimdi de parlak zırhlı şövalyeleri sevmiyor musun? Bunu nereden bilebilirdim ki? İçeri geliyorum."

"Aptallığın için bir seyirci istemiyorsan, daha iyi olursun." Viking aptalını iş başında ilk elden görmeye çalışan düzinelerce insanın tıkış tıkış olduğu koridoru ve merdiven boşluğunu işaret etti.

Savaş baltasını onlara doğru fırlattı ve herkes kaçışarak yoldan çekildi. Sonra kırık kapıdan içeri girdi ve arkasından kilitledi. Ama öylece içeri girmedi. Gıcırdayarak içeri girdi.

"Kapıyı kilitlemenize gerek yok," dedi.

"Evet, var," dedi ona doğru ilerleyerek. Kıl payı uzaklaştığında durdu. Dehşet içindeydi... ya da belki de dehşet içinde değildi... adamın fırtınalı mavi gözlerindeki şehvetli titreşimi fark etti. "Bu aptalca tartışmaya bir son vermemizin zamanı geldi de geçiyor." Kol parçalarından başlayarak zırhı çıkarmaya başlamıştı bile.

"Aptalca kavga mı? Aptalca ağız dalaşı mı?" diye ciyaklayarak onun kıpırdamayan metal göğsünü itti. Adam zerre kadar kıpırdamadı. "Bu 'aptalca ağız dalaşı' senin başka bir kadınla nişanlanmanla... ve onun için tasarlanan gelin hediyesini bana vermenle ilgili."

"Kehribar boyunluğun sizin için tasarlanmış olması gerektiğini söylemiştim. Theta'ya hiç yakışmazdı. Gözleri yeşil değil kahverengi ve hatırladığım kadarıyla kristal taşları tercih ediyor." Davasına yardımcı olmadığını fark edince konuşmayı kesti. Böylece zırhının daha büyük bir kısmını çıkarmaya başladı.

Maire onun altında esnek zincir zırhı olduğunu görünce rahatsız oldu. "Boyunlukla ilgili açıklamayı kabul etsem bile," dedi, "hâlâ nişanlanma meselesi var." Kadın

Gözlerinden yaşlar akmasından nefret ediyordu; hıçkırarak hıçkırarak ağlarken kuyunun kuruduğunu sanmıştı.

Elini havalı bir şekilde salladı. "Nişan artık bir sorun değil. Seninle evlenmemizin en iyi yol olduğuna karar verdim." Rurik kendi sözleri karşısında şaşkına dönmüş gibiydi, sanki az önce kendi rızalarıyla yemek yemişlerdi.

Kadın ona baktı, gönülsüz teklifi karşısında aşağılanmıştı. "Şimdi de iki eşlilik mi? İki eşlilik mi yapacaksın?"

"İki eşlilik mi?" diye aptalca tekrarladı. "Oh, *daha çok dánico* demek istiyorsun.

Hayır, İskandinavların o çok eşli uygulamasına müsamaha göstermeyeceğim." "Açık konuş, Viking." Kadın gözlerini ona dikti.

"Theta benimle evlenmeyi ancak mavi işareti sildirmem koşuluyla kabul etti. Bu artık bir seçenek olmadığından, nişan geçersizdir. Bu gerçeği Theta'ya kuryeler aracılığıyla bildireceğim... Jostein ve John, özellikle."

"Mavi işaretin kaldırılması neden artık bir seçenek değil?" Kendisini karşısında duran çift dilli İskandinav kadar kalın kafalı hissetmeye başlamıştı.

Ona cevabı zaten bilmesi gerektiğini söyleyen bir bakış attı. "Çünkü Cailleach bana bir anlaşma teklif etti. Eğer senden vazgeçer ve İskoçya'yı sonsuza dek terk edersem mavi işareti kaldıracaktı. Ben de hayır dedim."

"*Hayır mı* dedin?" Geri çekildi ve şaşkınlıktan omuzlarını karyolanın direğine vurdu. Rurik, kendi meşhur kibri yerine onu mu seçmişti? Bu nasıl olabilirdi?

"Elbette. Başka ne diyeceğimi sanıyordun ki?" diye sordu küstahça. Artık tüm zırhını çıkarmıştı. "Başka bir şey daha var, Maire. Cailleach bana çocuğumu taşımadığını söyledi... bilirsin, gölde çiftleşmemizden. Özür dilerim. Yani, üzgünsen ben de üzgünüm."

İskoçya'dan ayrılmıyor mu?

Beni kibirine tercih mi ediyor?

Hamile olmadığım için üzgün mü?

Tam o sırada Rurik goblenin bitmiş olduğunu fark etti. Daha yakından incelemek için ona doğru yürüdü. Maire bir an için onun gözlerinde yoğun bir özlem ifadesi gördüğüne yemin edebilirdi.

saygıyla beze dokundu. "Maire, hayalin gerçeğe dönüşebileceğini mi düşünüyorsun?"

Bir elini ağzına götürdü, Rurik'in söylediklerine inanmaktan korkuyordu ama inanmamaktan da korkuyordu. "Rurik, bilmecelemlerle konuşmayı bırak. Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve Maire duyduğunu sandığı şey yüzünden nefes almakta zorlandı. Yüzü kızarmıştı ve ona doğru yürürken bile sorgulayan bakışlarına karşılık veremiyor gibiydi.

"Ne dedin sen?"

Başını kaldırdı ve onunla doğrudan göz teması kurdu. Çok kasvetli ve kendinden emin görünmüyordu. *Rurik mi? Kendinden emin değil miydi?* Bu bile başlı başına şaşırtıcı bir tesadüftü.

"Seni seviyorum."

Üç basit kelime. Hepsi bu kadar. Ama şimdi ciddi ciddi ağlamaya başlayan Maire için bunlar her şeydi.

"Ağlıyor musun? Biliyordum! Biliyordum! Söylenecek yanlış kelimelerdi."

"Oh, Rurik..." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kontrolsüzce hıçkırdı. "Söylenmesi gereken doğru kelimelerdi. Mükemmel kelimeler."

"Ama ağlıyorsun," diye itiraz etti, yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu ve onu kucağına çekti. Ve, ah, bir kez daha onun kollarında olmak çok iyi hissettirdi.

"Mutluluk," diye hüngür hüngür ağladı.

"Aaaahh," dedi kuşkuyla. "Mutluluk gözyaşları."

"Tekrar söyleyebilir misin?" diye sordu, yüzüne bakmak için geri çekilerek.

"Şey, bilmiyorum." Düşünüyormuş gibi yaptı.

"Gelmeleri uzun zaman aldı ve onları iki kez idare edebilir miyim bilmiyorum."

Avucunu açarak adamın omzuna vurdu.

Muhtemelen tokadı hissetmemiş olsa da yüzünü buruşturdu. "Madem ısrar ediyorsun," dedi ve yüzü birden ciddileşti. "Seni seviyorum sevgilim. Kalbimin cadısı. Moors'un tatlı Maire'i."

Maire onun büyüleyici bir şekilde ifade ettiğı duyguları karşısında neredeyse bayılacaktı.

"Kelimeleri bana geri söyleyebilir misin?" diye sordu garip bir şekilde savunmasız bir sesle. Bu istekte bulunurken çok sevimli görünüyordu.

"Seni seviyorum, yürekli. Hayallerimin Viking'i. Sevgili Mavi İşaret'in vahşi Rurik'i."

Sözleri Rurik'in de hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü Rurik onu öptü ve bu öpücük başka hiçbir öpücüğe benzemiyordu... tüm zamanlar için bir öpüçtü.

Daha sonra, Rurik'in yatak kürklerinin arasında aşklarını başka şekillerde mühürledikten sonra, zincir zırhını çıkarmaktan bahsetti. Ama Maire'in başka fikirleri vardı. Rurik'in göğsüne sokulurken usulca sordu: "Ah, Rurik, sanırım bir dizi... uhm... tüyü nereden bulabileceğimizi bilmiyorsun?"

İşte bu, Kibirli Rurik'in nasıl İskoç Viking Rurik olarak anılmaya başladığının hikâyesidir. Aslında Bolthor, hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde, bu konuda bir destan yazmış ve birkaç gün sonra *Beinne Breagha*'da yapılan vahşi Viking/İskoç düğününde herkese okumuştur:

*Aşk şiddetli bir silahtır,
mızraktan da yaydan da güçlüdür,
Bir adamı alçaltabilir ve
yükseltebilir, Hepsi tek
bir darbede.
Rurik en güçlü savaşçıydı, herkes
tarafından korkulur ve övülürdü,
Ama iş başa
düştüğünde, sadece bir
İskoç cadı onun
sonuydu.
Tanrıların mizah anlayışı vardır.
Herkes bu konuda hemfikirdir,
Yoksa neden erkeğin kadına olan
aşkını yaratmış olsunlar ki?
Yüksekte bir şakaya ihtiyaçları olduğunu mu?*

Yazarın Notu

Bir Viking'den daha ilgi çekici bir şey yoktur... tabii bu bir İskoç Viking'i değilse. Ve evet, onuncu yüzyılın başlarında İskoçya'da Vikingler vardı.

İlk İskandinavlar İskoçya'ya dokuzuncu yüzyıldan önce geldiler... önce yağmacı olarak, daha sonra da yerleşimci olarak, anavatanları İskandinavya aşırı kalabalıklaştığı ve siyasetle boğuştuğu için işleyecek yeni topraklar arıyorlardı. Anavatanlarından deniz yoluyla kolayca ulaşılabilirdikleri için yerleştikleri başlıca yerler Hebridler ile Orkney ve Shetland adalarıydı. Anakaraya yerleştiklerinde, Britanya'da terör estirdikleri ve yerleştikleri geniş bölgelerin aksine, öncelikle dar kıyı bölgelerine yerleştiler.

Daha önce altı Viking romanı yazmış olmama rağmen, bu benim İskoçya'ya ilk girişimim. Britanya veya Norveç'teki Vikingler hakkında erken ortaçağ romanları yazmanın diğerkült olduğunu düşünseydim, bu Highlands ortamında ortaya çıkan tüm komplikasyonlar beni şaşırttı. İskoç romanlarını çok severim ama inanın bana İskoçya, Britanya'nın kapı komşusu olmasına rağmen tamamen farklı bir dile, kültüre, coğrafyaya ve insanlara sahip.

Bunu göz önünde bulundurarak ve modern okuyucularımın iyiliği için, bazı edebi ve tarihi lisanslar aldım ve bu feragatnameleri sağladım:

(1) İskoçya. İskoçya'nın Pictland yerine bu ismi ilk ne zaman aldığı konusunda anlaşmazlık vardır. Ben, krallığın 952 yılında ölen Konstantin döneminin sonunda İskoçya olarak anılmaya başladığını iddia eden tarihçilerin tarafını tuttum.

(2) Campbelllar. Galce'de Campbell Klanı'nın takipçileri Duncan mac Duibhne'ye atfen Clann ua Duibhne olarak adlandırılmış ve bu isim on üçüncü yüzyıla kadar Campbell olarak değişmemiştir. Campbell'lar genellikle İskoçya'nın batısındaki Argyll bölgesine yerleşmişlerdir. Ben bunu

Campbell klanının küçük kurgusal alt grubu tarihin erken dönemlerinde ve başka bir coğrafi bölgede.

(3) Dil. Modern okuyucular o dönemde Britanya'da konuşulan Ortaçağ İngilizcesini anlayamayacakları gibi, onuncu yüzyılda İskoçya'nın ana dili olan Galce'yi de anlayamayacaklardır, aslında on ikinci yüzyıl İngilizcesinin bir ova biçimi olan İskoç dilini değil -Aslında on ikinci yüzyıl İngilizcesinden evrilen birkaç bölgesel lehçe.

(4) Klanlar. Onuncu yüzyılda klan isimleri tek başına kullanılmıyordu. *Klanlara* benzer insan grupları vardı ve *klan/clann* kelimesi çocuk ya da çocuklar anlamına geldiği için bu dönemde ve daha öncesinde kullanılıyordu, ancak özel bir ismin parçası olarak kullanılmıyordu. Aslında, katı bir şekilde doğru olacak olsaydım (ki olmamayı tercih ediyorum) "mac" gereksiz olduğu için çıkarılmalıydı; bu nedenle, bir kişi Clan MacGregor veya Clan MacNab demez, bunun yerine Clan Gregor veya Clan Nab derdi.

(5) İsimler. Gal sözlü geleneğinde, bir insan kökeninden ya da diğer tanımlamalardan ziyade babasının ve dedesinin adıyla tanınırdı. Günümüz okuyucuları bu sıklıkta baş ağrısı çekecektir Uzun, telaffuzu zor Galce atamalar, Bu isim her nesilde ve genellikle kocalarının adını alan kadınlarla birlikte değişmiştir. Örneğin, Alasdair MacIain MhicCaluim, Calum'un torunu John'un oğlu Alexander'dı. ("Klanların Evrimi": <<http://www.highlandnet.com/info/misc/clans.html>>) İskoçya'da, o dönemin diğer birçok ülkesinde olduğu gibi, insanlara sadece tek bir tanımlayıcı isim verilirdi; örneğin Siyah Dişli John, Kızıl Saçlı Robert, Savaşçı Rurik, Sütçü Mary veya Demirci Kenneth gibi. Bunun bir romanda ne kadar hantal olabileceğini görebilirsiniz, özellikle de birden fazla John ya da Robert veya Rurik veya Mary veya Kenneth.

Ayrıca bir kişinin adı hitap ettiği kişiye göre de değişebilirdi. Örneğin, aynı kişi İskoçlar için John Duncanson, adalarda Eroin mac Donnchaidh ya da Latince konuşurken veya yazarken Johannes filius olabilir.

Kafanız yeterince karışmadı mı?

Bu uyarıları yapmak zorunda kalmak benim gazetecilik geçmişime aykırı. Çalışmalarımnda tarihsel doğruluk benim için son derece önemli. Ama sonra kendime bunların aşk romanları olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Tüm Viking romanlarımda, tarihi bir fonda fantastik bir İskandinav dünyası yarattım ve her birinde en önemli unsurlar romantizm, mizah ve cızırtıdır (bu sırayla).

Mavi Viking özünde tarihin yaşanmış halini değil, yaşanmış olabileceğini hayal ettiğim şekli temsil ediyor.

Dorchester'lı yazar dostum Melanie Jackson'a da özel bir teşekkür borçluyum, kendisi bana bazı Gal ve İskoç tarihi konularında yardımcı olma nezaketini gösterdi.

Her zaman olduğu gibi, siz okuyucularımın Vikinglerim hakkında ne düşündüğünü bilmek isterim. Bana şu adresten ulaşabilirsiniz:

Sandra Hill
Posta Kutusu
604

State College, PA 16804

shill733@aol.com

<http://www.sff.net/people/shill>

OceanofPDF.com

Wink & Kew THE BEWITCHED VIKING SANDRA HILL

Tykir Thorksson'un yapmak zorunda kaldığı şeyler akli başında bir Viking'i çıldırtmaya yeter: Kızıl saçlı bir bakireyi yakalamak, onu her yerde takip eden koyun sürüsüne katlanmak, beceriksiz kardeşlerini kovalamak. Ama bir erkek, Norveç Kralı'nın en değerli uzvuna zarar veren bir büyücüden ne bekleyebilir ki? Bu yeterince kötü değilse, gösterişli kızıl saçların ve çillerin büyüüne hiç de bağışık olmadığını fark etmeye başlıyor. Ama ona boşuna Büyük Tykir denmiyor. Belki de büyüü tersine çevirebilir ve onu kudretli kılıcıyla değil, bir Viking erkeğinin en büyük büyüüyle esir alabilir: bir göz kırpma ve bir gülümseme.

__52311-6

7,99 ABD DOLARI /

9,99 KONSERVE

Dorchester Publishing Co., Inc.

P.O. Kutu 6640

Wayne, PA 19087-8640

Lütfen ilk kitap için nakliye ve taşıma ücreti olarak 2,50 \$ ekleyin ve Bundan sonraki her kitap için \$.75. NY, NYC ve PA sakinleri, lütfen uygun satış vergisini ekleyin. Nakit, pul veya C.O.D.s yok. Tüm siparişler 6 hafta içinde posta servisi kitap ücreti ile gönderilir. Kanada siparişleri için 2,00 \$ ekstra posta ücreti ödenmesi ve ödemenin ABD bankaları aracılığıyla ABD doları cinsinden yapılması gerekmektedir.

Name _____
Address _____
City _____ State _____ Zip _____
I have enclosed \$ _____ in payment for the checked book(s).
Payment must accompany all orders. ☐ Please send a free catalog.

WEB SITE MIZE GÖZ ATIN! www.dorchesterpub.com

OceanofPDF.com

Son Viking

SANDRA HILL

Saf, katıksız bir erkek. 1.80 boyunda. Deri bir tunikten başka bir şey giymiyor, eski bir dilde konuşuyor ve Profesör Meredith Foster'ın oturma odasında duruyor. Ortaçağ tarihçisi kendine onun bir eşek şakasının parçası olduğunu söyler ama geniş altın kemeri, nasırlı bıyıkları ve şöminede kızaran tavşanıyla bu kaslı yabancı çok... otantik görünmektedir. Meredith onun kaslı formuyla büyülenir ve vücudu Geirolf Ericsson'un gerçekten bin yıl öncesinden bir Viking olduğu fantezisine teslim olur. Büyükbabasının bir Viking gemisini yeniden yaratma hayalini gerçekleştirmesine yardım ederken, onu kendi hayallerine uyandırır, ta ki kaderin elinin onu son Viking'in kollarına atıp atmadığını merak edene kadar.

__52255-1

7,99 ABD DOLARI /

9,99 KONSERVE

Dorchester Publishing Co., Inc.

P.O. Kutu 6640

Wayne, PA 19087-8640

Lütfen ilk kitap için nakliye ve taşıma ücreti olarak 2,50 \$ ekleyin ve Bundan sonraki her kitap için \$.75. NY, NYC ve PA sakinleri, lütfen uygun satış vergisini ekleyin. Nakit, pul veya C.O.D.s yok. Tüm siparişler 6 hafta içinde posta servisi kitap ücreti ile gönderilir. Kanada siparişleri için 2,00\$ ekstra posta ücreti ödenmesi ve ödemenin ABD'deki bir banka aracılığıyla ABD doları olarak yapılması gerekmektedir.

Name_____

Address_____

City_____ State_____ Zip_____

I have enclosed \$_____ in payment for the checked book(s).

Payment must accompany all orders. ☐ Please send a free catalog.

WEB SITEMIZE GÖZ ATIN! www.dorchesterpub.com

OceanofPDF.com

ATTENTION BOOK LOVERS!

Can't get enough of your favorite **ROMANCE**?

Call **1-800-481-9191** to:

- * order books,
- * receive a **FREE** catalog,
- * join our book clubs to **SAVE 20%!**

Open Mon.-Fri. 10 AM-9 PM ^{EST}

Visit **www.dorchesterpub.com**
for special offers and inside
information on the authors you love.

We accept Visa, MasterCard or Discover®.

LEISURE BOOKS ♥ LOVE SPELL

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Penn State mezunu olan **SANDRA HILL**, 10 yılı aşkın bir süre New Jersey ve Pennsylvania'daki yayınlarda yazar ve eğitim editörü olarak çalıştı. Ciddi konular hakkında yazmak ona en karanlık hikayelerin bile aydınlık tarafını aramanın erdemlerini öğretti. Bir borsacının eşi ve dört erkek çocuk annesidir.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Sandra Hill'in diğerk *Aşk Büyüsü* ve *Eğlence* kitapları:

GERÇEKTEN, DELİCE

VİKİNG AŞK İKSİRİ SON

VİKİNG AÇIKÇASI,

SEVGİLİM... LEKELİ

LEYDİ

BÜYÜLENMİŞ VIKING

ISTEKSİZ VIKING BENİ

ŞEFKATLE SEV

HAYDUT VIKING DAHA

TATLI VAHŞİ AŞK

DESPERADO

OceanofPDF.com

**ROMANTIC TIMES KARIYER İÇİN ÖVGÜLER YAĞDIRIYOR
BAŞARI ÖDÜLLÜ SANDRA HILL!**

GERÇEKTEN, DELICE VIKING

"Zeki Bayan Hill bir kez daha büyüleyici ve eğlence dolu zaman yolculuklarına büyük dozda mizah katıyor. Bir başka kazanan!"

AŞK İKSİRİ

"Çok yetenekli Sandra Hill, bu keyifli, komik ve seksi hikâyeyle zaten etkileyici olan okuma cevherleri listesine bir yenisini daha ekliyor."

BÜYÜLENMİŞ VIKING

"Mizahi, macera dolu, şehvetli bir hikaye!"

SON VIKING

"Eğlenceli, hızlı tempolu, sayfa çeviren bir kitap. Okuyucu Sandra Hill'in hikâyesini yaratırken duyduğu gerçek neşeyi hissediyor ve karakterler arasındaki kelime oyunları hikâyeyi zenginleştiriyor."

HAYDUT VIKING

"Sandra Hill, okurları sonuna kadar güldürecek eğlenceli bir cinsiyetler savaşı romanı yazmış."

OceanofPDF.com

DAHA FAZLA ROMANTIC TIMES ÖVGÜSÜ MS. HILL!

BENİ SEV ŞEFKATLİ

"Bu parçalanmış modern peri masalını alıp çılgınca seksi ve komik bir boğuşma haline getirmeyi Sandra Hill'e bırakın. Hayranları çok sevinecek."

DAHA TATLI VAHŞİ AŞK

"Hızlı tempolu, duygulu ama bir o kadar da alaycı bir hikâye, bolca dinamit gibi aptal-erkek şakaları ve bilmecelele süslenmiş. Bu komik ve canlandırıcı kitap her günü aydınlatacak!"

DESPERADO

"Hill'in zeki ve esprili fakir bir çocuk ile aşık olduğu aristokrat kadının hikayesinde mizahi hazırcevaplık ve yüksek derecede duygusallık bir arada."

LEKELİ KADIN

"Sandra Hill, iki gururlu aşığın, eğlenceli irade savaşlarının ve onları alt eden ateşli tutkunun şehvetli, canlı ve hızlı tempolu hikâyesini yazmış."

OceanofPDF.com

"Hiç kimse neyin mümkün olduğu
konusunda kesin konuşamaz.
Aşık insanlar için."

"Kim daha iyi kur yaparsa o kazanır."

"Acelelerin arasında yatarken, sevdiğim
kızı beklediğimi fark ettim,
Her ne kadar benim için her şey demek olsa da,
bu yüzden artık benim değildi."

-*Hávámál*, 11. yüzyıl öncesi Eski Nors şiirlerinden oluşan bir
derleme
yüzyıl

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MAVI VIKING. Telif hakkı © 2001 Sandra Hill'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan, devredilemez, metne erişim ve okuma hakkı verilmiştir.

bu e-kitabın ekranda görüntülenmesi. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı HAZİRAN 2010 ISBN: 978-0-06-201324-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,
ON, M4W 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

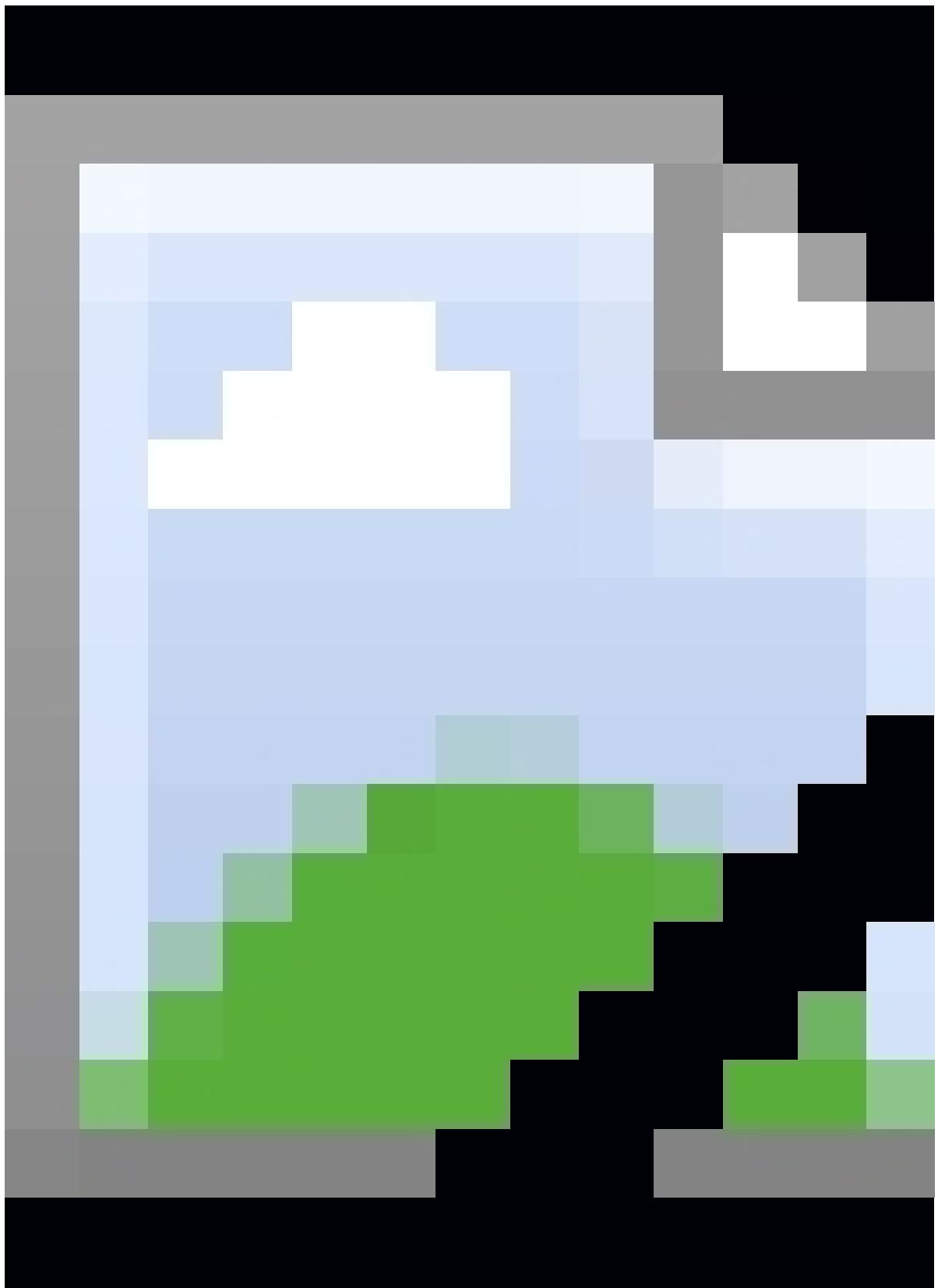
HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Yolu
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 10
Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

